

Alekszej Gravickij

STALKER

A Zóna ködében

ALEKSZEJ GRAVICKIJ

S.T.A.L.K.E.R.

A Zóna kódében

A fordítás alapját képező kiadás: **Alekszej Gravickij** - *The Zone*
tumana
2009, AST

Sorozatszerkesztő: **Burger István**

Irodalmi szerkesztő: **Dr. Mund Katalin és Roman Kulikov**

Műfordító: **Sándor Gábor**

Olvasószerkesztő: **Fehér Katalin**

Borító: **Nagy Gábor**

ISBN 978 963 551 124 2

ISSN 0238-3063

Kiadó: **Metropolis Media Group Kft.**

© 2009,2023 by Alekszej Gravickij

© Hungarian translation 2023, Sándor Gábor

© Hungarian edition 2023, Metropolis Media Group

Felelős kiadó a Kft. ügyvezető igazgatója

Tördelőszerkesztő: **Szegedi Gábor**

Sorozatterv és tipográfia: Nagual Design

Nyomdai munkák: **Gelbert**
BEOpales

Felelős vezető: **Gellér Róbert**

Prológus

SZERENCSÉRE nem talált el. Először jött a lövés hangja, aztán a csattanás valahonnan nagyon közlel. Csikorgós, mintha megcsúszott volna valami fémen. Egyébként úgy is történt, csak nekem nem volt időm ezen agyalni. A lövedék arról a méretes fémcsőről pattant le, ami mögé leültem kifújni magam. Fülemben fájdalom hasított, nyakamon lefolyt valami forró. Halkan káromkodva elkúsztam oldalra. Sürgősen helyet kell változtatnom. A Zóna nem játszótér. Persze lehet itt bújócskázni, hisz amúgy is állandóan rejtőzködni kell. Ám még így is fennáll a kockázat, hogy összefutsz az üldözöddel, és akkor...

Mozdulatlanná merevedtem, összeszedtem minden erőmet, és felkészültem az áttérésre. Gondolatban elszámoltam háromig, majd átrohantam a csőtól nagyjából tíz méterre felhalmozott betontömbökhöz. Felkerekelt egy AK. Mögöttem göröngyöket reptetett a föld, csattant valami, betonmorzsalékok spricceltek szét. De én már biztonságban voltam. Relatív biztonságban.

- Hé, te köcsög! - kiáltotta egy rekedtes hang. - Élsz még?

Bújócskázásunk közben már harmadszor tette fel ugyanezt a kérdést. És két „Hé, te köcsög!” közben ellenfelem, a hang alapján, újratöltötte a kalast.

Nem kezdtem beszélni. Mire jók a szavak? Gyorsan felegyenesedtem, előrenyújtottam kezem a BP-vel, és meghúztam az elsütőbillentyűt. A fedezékem mögött volt egy kisebb tisztás. A túlsó oldalán megcsavarodott fák. A hangárból sínek kígyóztak az

alagút felé, rajtuk néhány, ki tudja, mióta magára hagyott vasúti kocsi. Lövöldözős barátom az egyik mögött rejtőzött.

A kezem megremegett. Az első lövedék csak úgy elszállt vaktában, de mire kilőttem a másodikat és a harmadikat, már pontosan tudtam, hol van az ellenfelem. Telibe találni, bármennyire is vágytam rá, lehetetlen volt, kivéve talán egy ugyanolyan elfuserált, gellert kapott lövéssel, mint a fületem kilyukasztó. De persze egy elfuserált gellerre senki se pályázik. Ezért más megoldást kerestem, és találtam is.

Az ellenség káromkodott, és eltűnt a vagonok mögött. Végigsuhantam a betontömbök mellett, de félúton megtorpantam, és amennyire csak tudtam, visszahúzódtam a cső mögé. Imádkozva, hogy ne vegyen észre, a földre vetettem magam, és megfordulva hátranéztem.

Lövések dördültek. Beton pattogott a tömbökről. Dühös barátom vagy nem vette észre a manővert, vagy úgy döntött, belemegy a játékba. Akár így, akár úgy, ebben a helyzetben a cső mögött maradni nem a legjobb döntés. Szóval felderítő módjára elmásztam mellette.

A túlsó végén meg kellett állnom. Hátamra fordulva a zsebembe nyúltam. Ujjaim lövedékek után tapogatóztak. A korábbi luxus maradványaiért. Nem számolgattam, kikotortam egy maroknyit, és magamhoz húztam. Először nehezen megy a lövés, a töltés, a fegyver megtisztítása. Ászét- és összeszerelés alapvetően felfoghatatlan tudomány. Elsőre. Eleinte az embernek minden nehezen megy, de idővel az összes készség automatikussá válik. Az agy rögzíti a sémát, és a végrehajtást rábízza a robotpilótára. Nem is érdekli igazán, mit táplál be éppen az automatizmusba. Ugyanolyan közömbösséggel fogadja a mosogatást, vezetést, ingvasalást vagy az emberölést.

Nem számoltam a löszert. Kezem egyszerűen elővett nyolcat, és az ujjaim automatikusan betolták őket a tárba.

A túloldalon abbamaradt a lövöldözés. Már csak az eső hangja hallatszott. Szürke, sivár, szitáló. Több órája paskolta a Zónát vékony, savas tenyerével, ezért nekem most a sárban kellett feküdnöm. Augusztus vége ellenére az utóbbi napok időjárása ősziestre fordult. Nahát, ez egész líraira sikerült!

A csőtől távolabb oda lehetne futni a hangárt minden oldalról körülfogó kerítéshez, majd rohanva elmenekülni a lövöldözés helyszínéről. Vagy simán átkúszni a bokrok között, közelebb az egészségem felől érdeklődő fickóhoz, és szimplán leszedni. Feltéve, hogy az ellenfél egymaga van, távolabb, és információk nélkül, az első változat nyerne, bár néhány „de”-vel kísérve. Bárhol másutt ezt választanám. Csak hát a Zónában nem futkározunk. Jobb azonnal lelövetni magad. Gyorsabb és fájdalommentesebb.

Nagyon óvatosan kihajoltam a cső mögül. Ellenségem helye erről a végéről nem látszott, már persze, ha nem változtatta meg azóta. Nekem ez pont megfelelt így. Próbálva hangtalanul mozogni, elügettem a bokrok mögé. Leültem, és átkukucskáltam az ágak között. Semmi mozgás. Ellenfelem talán játszadozik velem, vagy arra vár, hogy kidugjam a fejem a betontömbök közül. Vagy talán úgy döntött, meghaltam, és elment? Nem, ahhoz, hogy magad mögött hagyj egy esetleg még életben maradt ellenséget, teljesen hülyének kéne lenned. Az ilyeneknek a Zóna sem bocsát meg. Ezért is nincsenek errefelé komplett idioták.

A következő pont egy indokolatlanul vastag törzsű, öreg fa volt. Épp amögül fektettem ki nemrégiben rekedt haverom társait. Ketten voltak, úgy hajszoltak, akár egy átfagyott, kiéhezett rókát az izgatott foxterrierek. Önelégült, ostoba foxterrierek. A

róka pedig elrejtőzött, kivárt, és elsőként támadott. Egyetlen gránát elég volt, hogy elintézte mind a kettőt. Abban a sutyerák társulatban még a rekedt bizonyult a legokosabbnak. Nem jött elő azonnal, inkább leült, hogy kivárja, míg az áldozat előbújik. Vagyis, amíg én fel nem fedem magam. No de én sem vagyok hülye.

Minden egyes mozdulatot mérlegelve haladtam előre. Kissé nyújtózkova már megvolt a lehetőségem, hogy felmérjem, mi történik körülöttem, de még mindig összeolvadtam a bokrokkal. A rekedt hangú nem látszott sehol, ezért egy ruganyos, gyors mozdulattal kicsusszantam a bokrok közül, és besiklottam a fa lombkoronája alá. Megfordultam, hátamat a törzsének nyomtam, és mozdulatlanra merevedtem.

Hallgatóztam. Csend volt. Csak az az émelyítő eső surrogott, és az egyik domb lejtőjéről a másakra egymást kergető vak kutyák játékos csaholása hallatszott a távolból.

Lélegzet-visszafojtva feljebb csúsztottam a hátam a fatörzsön, felguggoltam, és felemeltem a pisztolyt.

Hol van? El csak nem mehetett. Tegyük fel, otthagya halott társait. Ez megszokott dolog, a Zónában nem tartanak búcsúszertartást a holttesteknek. Bár a kizsebelésük azért beletartozik a dolgok rendes menetébe. De hogy a zsákmányomat, amire még hármasban egyből szemet vetettek, nálam hagyja... Nem, ahogy azt egy híres ember mondta: „Ez hihetetlen!” Szóval, a rekedt a vagonok mögött bujkálva vár. Vagy talán nem is vár, már rég megkerülte a mi tisztásunkat, és most hátulról közeledik felém.

Összerándultam, és magamban szitkozódtam. Már csak egy kis üldözési mánia kell a teljes boldogsághoz. Nyugi! Mellettem nem

mehetett el. De akkor hol van? Csak nem ücsörög még mindig a vagonok mögött? Vagy mégis?

A hallgatózástól feszült fülem zúgni kezdett. Csend van. Csak az eső és a messze rohangáló vak kutyák hangja hallatszik. Lehet, hogy ellenségem is közelebb jött? És most ő is pont e fa mögött ül, csak a másik oldalon?

Ez a gondolat teljesen elbizonytalanított. A halált nem szabad ilyen közel engedni. De ő... Állj! Ülhet akár a fa, akár egy vagon mögött is, mindegy. Nincs vasból. És csak egy ember. Szóval, neki is pörögnek a fejében a gondolatok. Ő is az esőt füleli, és azon agyai, hová tűntem. És ettől egyre idegesebb. A kérdés csak az, melyikünk borul ki előbb.

Vettem egy mély levegőt, elszámoltam háromig, és lassan kifújtam. Várni és hallgatózni. A legfontosabb: nem kihagyni a pillanatot.

Fogalmam sincs, meddig ücsörögtem a fa alatt. Talán egy percig, talán tízig, talán egy óráig. Olyan érzés volt, mintha örökké tartott volna. És elég kínosan telt. Semmi sem történt. Csak a kutyák némultak el a távolban, és az eső kezdett kicsivel erősebben surrogni. Már épp ki akartam lépni a fa mögül, és belelőni az egész tárat a fehér fénybe, mikor valami halkan megmozdult a fa túloldalán. Mint amikor valaki óvatosan rálép a lehullott falevelekre.

A fülem ismét zúgni kezdett a feszültségtől. Egy pillanattig még azt hittem, rosszul hallottam, de nem. Közelebb és hangosabban megroppant egy eltörő ág egy csizmatalp alatt. Annyira nekinyomtam hátamat a fának, hogy belefájdult.

Egy pillanattal később, tőlem jobbra, néhány lépésnyire megjelent egy gépkarabély csöve. Megállt, mintha körülszimatolna, majd megjelent maga a lövész is. Nem vett

észre. Egész más irányban keresett. Arra várt, hogy kiugorjak a betontömbök közül, és tüzet nyissak a vagonokra. Odalopakodott, hogy meglepjen.

Nem figyelmeztettem. Minek a szavakat pocskolni? Kezem hangtalanul felemelte a BP-t. Az ujjam némán megnyomta az elsütőbillentyűt. A lövés is szinte zajtalan volt. A Beleska csodás kis holmi. A pisztolyt a múlt század hatvanas éveiben fejlesztették ki. Talán 67-ben rendszeresítették. Katonai hírszerző csoportok és KGB-tisztek használták. Az egész a hangtompítóról szólt. Ennél a pisztolynál ez két darabból áll, emiatt könnyen eltávolítható és azonnal vissza is tehető. Csendes fegyver. És errefelé senkinek sem hiányzik a zaj.

A lövedék a tarkójába hatolt. A rekedt hangú esetlenül előrezuhant, orrát beleverte a földbe, és mozdulatlanná merevedett. Csend lett. Csak az eső surrogott tovább, finoman szitálva.

Leeresztettem a pisztolyt, elővettem a PDA-t, és megnyomtam a start gombot. Egyetlen élő ember sem volt a környéken. Emiatt még annál is kellemetlenebbé vált az egész, mint mikor még a rekedt ott várt a fa mögött. Akkor még volt a közelemben valaki. Igaz, meg akart ölni, de legalább élt. Most meg egymagám vagyok a Zónával. Egyesek szerint hozzá lehet szokni. Ez hazugság. Hatodik éve vagyok itt, és még mindig nem szoktam meg. Akik pedig azt híresztelték, megszokták, már nem járják a földjét.

Megmerevedett térdem megroppant. Megkopott. A pisztolyt az övembe dugva odamentem a rekedt fickóhoz, és gyorsan átkutattam zsebeit. Semmi különös. Lőszer, kötszer, kés, félig kiürült Java cigarettacsomag. És egy Cseppek. Elég gyakori relikvia. De, ahogy mondják, ha nem került semmibe, akár még az ecet is iható.

Leakasztottam az övemről a konténert, és letettem magam mellé. A zárok kattánva nyíltak. A Cseppek az utolsó szabad rekeszbe került. Nem rossz portya. Élve és egész komoly fogással megyek vissza. A tartályt a helyére csatolva megfogtam az AK-t. A rekedtnek már nem lesz rá szüksége. A kés, a kötszer és a cigi viszont elhunyt tulajdonosánál maradt. Végtere is, nem vagyok fosztogató. A bűntársai hulláját át sem kutattam. Elég volt egyetlen rájuk vetett pillantás. A gránátom megtette a magáét. Olyan sikerrel, hogy semmi kedvem nem volt abban a kulimászban kotorászni, amit hagyott. Nem vagyok tisztaságmániás, de undorodtam. És amúgy sincs szükségem rá.

Egyik vállamon a menekülés közben elejtett hátizsák hevedere feszült. A másikon megigazgattam a zsákmányolt AK szíját. Hát igen, visszafelé nehezebb lesz.

A PDA képernyőjén továbbra is nyugalom honolt. Sehol egy élő lélek. Ismét hallgatóztam. A Zóna néma volt, mintha rejtőzködne. Csak az az undorító eső surrogott. Átkozott szitálás. Ez, ha rákezd, vagy két napig itatja a földet.

Libabőr futott végig a hátamon. Az esőcseppek viszolygást keltve gördültek le a gallérom mögött. Felrántottam a lövöldözés közben hátracsúszott kapucnit, fázósan megvontam a vállam, és elindultam. Nagyon szerettem volna hátra se nézve, minél gyorsabban elmenekülni innen. De a Zónában nem futunk. Annál még az is jobb, ha hagyom eltalálni magam. A rekedt fickó, az a semmirevaló barom, gyorsabban és humánusabban végezne velem, mint a Zóna.

Első rész

NYÁMNYILA

A HAGYOMÁNYNAK megfelelően, a fegyvert odafenn hagytam. És most, ahogy a lépcsőn lefelé tartok, meztelennek érzem magam. Az egyetlen vigaszom, hogy a többi látogató is ugyanebben a helyzetben van.

A zshivaj folyamatosan hallatszott már odafenn is. A100 RAD-ban mindig jelen van ez a több tucat mormogó hang alkotta alapzaj. Ez ugyanolyan szerves része az intézménynek, mint a kanyargós lépcsőház és a bejáratnál állandóan elégedetlenkedő őr. Ott lehet akár zaj, akár csend is. De a falak között a nap bármely szakában folyamatos a nyüzsgés. És ez tulajdonképpen nem is meglepő. Egy bár a Zónában nem épp mindennapi. A 100 RAD természetesen nem az egyetlen ilyen jellegű intézmény, de ha valakinek megfordulna az agyában, hogy ez is egy épp olyan kocsma, mint bármelyik, Moszkvában a Tverszkaján, azonnal le kell lomboznom. Erről szó sincs. Igaz, valamelyest hasonlít. Persze rajtam kívül nem sok moszkvai jár erre. Egyes bajtársak meg igencsak vágnák a pofákat az ilyen összehasonlításokért.

Határozottan kijelenthető: itt balhéba keveredni egész könnyű. Csak kinyitod a szád, hogy annyit mondj, „Jó napot!”, már elég is. Aztán meg szó szót követ, és csattannak a pofonok. Szóval, inkább csendben maradok.

A csaposnak viszont igencsak elvárt odaköszönni. A lépcső végén befordultam, és elhúztam a csíkot a személtáda őr mellett. Ennek a baromnak egyértelműen mindenféle komplexusai

vannak. Amolyan kisember, aki kapott némi látszólagos hatalmat, és gyönyörűségét leli a sors ezen ajándékában. Nem emlékszem egyetlen olyan esetre sem, amikor ne gorombított volna le egy arra járót, vagy ne mordult volna rá az ajtóban tétovázóra. Ettől indul be, vagy mi?

Nem, az ilyenek nem hosszú életűek a Zónában. Kivéve, ha egy olyan műintézményt védenek, mint a védelemre egyáltalán nem szoruló 100 RÁD.

Nem igazán figyelve, mit morog a bejáratnál ücsörgő, elégedetlen komplexushalmaz, besurrantam az előtérbe, és a pulthoz siettem. Nincs kivel beszélgetnem, és nincs is miről. Már több éve igyekszem csak a lehető legminimálisabb kapcsolatot fenntartani az emberekkel, errefelé sokkal könnyebb így az élet.

Az itteniek persze ismernek. Nem élhetsz úgy emberek között, hogy teljesen láthatatlan maradj. De a legtöbbjük számára semmivel sem vagyok érdekesebb, mint, mondjuk, egy sámli. Szinte senkinek. Persze vannak kivételek. Például a csapos.

- Jó napot! - mondtam neki halkan.

A csapos megfordult.

- napot - válaszolta színtelen hangon, majd összehúzta a szemét.

Arcán felismerés villant, és hangja kapott valami többé-kevésbé élénk tónust:

- Hé, te vagy az, Mogorva? Gyere, beszéljessünk!

Csendben bebújtam a pult mögé. A csapos hátrafelé intett, bár már többször is jártam ott, és pontosan tudom, hová kell menni. A közös teremből nem igazán kivehető hátsó ajtóhoz. Mikor odaértünk, kinyílt. Egy fiatal srác jelent meg, erőlködéstől feszült arccal. És volt is mitől feszülnie, három doboz vodkát cipelt előrenyújtott karján.

A csapos hátralépett, hogy elengedje a kölyköt.

- Ide tedd, Kisfiam! - parancsolt a sráca.

Ő bólintott.

- És ne cipelj annyit, megemeled magad.

A kölyök kurtán bólintott.

- Maradj egy kicsit a pultnál! - A csapos hangja hirtelen önelégültté vált. - Nekem Mogorvával van megbeszélnivalóm.

A fiú engedelmesen leeresztette a dobozokat a padlóra, közelebb tolta őket a folyosó falához, és odalépett a pulthoz. A csapos büszkén elmosolyodott, még az ajtót is megtartotta előttem. A kurta, sötét folyosó egy másik, masszívabb, súlyosabb ajtóhoz vezetett. A csapos megállt előtte, és elkezdett a zárral bajlódni, takarva, hogy ne lássam, mit csinál, mit nyomkod. A szokásos procedúra.

Hátamat a falhoz támasztva hátrahajtottam a fejem. A vásárlóm szentélyét óvó záruk nem érdekelnek. Semmiképp nem törnék be ide éjszaka, és rabolnám ki a csapost. Sokkal kíváncsibb lettem a fiára. Elnézve a büszkeséget, mellyel a bár tulajja minden egyes mozdulatát kíséri, azt kell gondolnom, valóban közeli rokonok. Viszont a törzsvendégek mindegyike Kisfiamnak szólítja a srácot. Az biztos, hogy mindegyiknek nem lehet a fia, de hogy a csaposé-e, az érdekelne. Ám elmondani nem fogja, én meg nem kérdezem. Nem szokásom az ilyesmi.

A csapos végre kinyitotta az ajtót, és félreállt, hogy beengedjen. Egy picike szobába léptem, sok szekrénnel, polcokkal, két széffel, egy íróasztallal és néhány foltos székkal. Az asztalhoz közelebb lépve újra megálltam, megvárva a tulajt. Ő követett, gondosan becsukta az ajtót, és helyükre ugrasztotta a zárnyelveket. Szörnyű dolog a paranoia. Igaz, ahogy egy vicces ismerősöm mondogatni

szokta: *Ha üldözési mániád van, még nem jelenti azt, hogy nem figyel meg senki.*

Telitalálat! Egyidős a világgal, ráadásul dupla fenekű. A Zónában általában minden vicc kap valami újabb jelentést. Ez is az egyik különös tulajdonsága e területnek. Bár... a hullaházban is furcsán viccelődnek, ahogy a rendőrségen is. Egyszerűen a rémítő valóság diktálja náluk is a saját törvényeit, és olyasmi is megnevezteti őket, amin egy normális embernek eszébe sem jutna röhögni. Különben beleőrülnének.

Vagy Mogorvák lesznek, kuncogtam magamban.

A csapos végzett az ajtóval, odajött az asztalhoz, és kezével a lapjára támaszkodva megállt velem szemben.

- Ülj le! - Vásárlóm ismét elégedetlenné vált: magasabb voltam nála, és nem szerette, ha lenéznek rá. - Nem bírom, amikor fölém tornyosulsz.

Engedelmesen leültem a kopott székre, már ha egyáltalán lehet annak nevezni. Az eredeti szerkezetből csak egy megkopott lábú váz maradt. A háttámla már réges-rég helyreállíthatatlanul tönkrement, az ülés helyén meg egy ferdén elvágott forgácslap feküdt. Megnyikordult.

- Na, akkor viríts!

Nem várva további ösztökélésre, lecsatoltam a konténert, és az asztalra tettem. A csapos kihúzott egy asztalfiókot, elővett belőle egy vastag bőrkesztyűt, és elkezdte felhúzni. Megadta a módját, minden egyes mozdulatát kiélvezte. Elnyomtam egy ásítást. A vevő dönti el, mivel akar játszózni. Én csak szeretném lepasszolni a szajrét, zsebre vágni három kilót, és elhúzni. A tartály fedelét rögzítő kapcsok felpattantak. A bár tulajja belemerült zsákmányom tanulmányozásába, és ettől egyből olyan

lett, mint egy diákszállóról az esküvői asztal mellé keveredett, a választék láttán elhúlt, elhízott egér.

A vásárló szeme úgy ragyogott, mint az éhezőé, aki úgy döntött, mindent felzabál, ami csak elébe kerül, és amivel már nem bír, azért abba is legalább beleharap. Megértettem a fickót. Ezúttal a portya eredményes volt, és a tizenkét rekeszből egy sem maradt üresen. Ráadásul kettő egész komoly cucc volt.

A fedél visszakattant a helyére.

- Mindent megveszek a szokott áron. Mindent, kivéve a Cseppeket.

A nekem kijáró „szokott ár” nem is volt túl kapzsi, ezért teljes mértékben kielégítette az igényemet. De nem tetszett, hogy a Cseppekkel kivételt tesz. Miért? Komor pillantást vetettem a csaposra. Ő hűvösen megvonta a vállát, és sietett elfordítani a tekintetét.

- Nem veszem át. Már épp elég Cseppem van a tieid nélkül is. Ideje kiteregetni a lapokat. Ilyen mennyiséget senki se vesz meg tőlem.

A vevő szálnalmas képet vágott. De engem ezzel nem ver át. Nem az első évem, hogy a Zónát járom. És ezt a nyavalyást se tegnap óta ismerem. Mindent elpasszol. És a neki kedvező áron. Ha most sok is van a Cseppekből, ez nem tart túl sokáig. Elad annyit, amennyit átvesznek. A többit meg tegye félre, míg újra szükség nem lesz rá. És akkor majd ismét a legjobb áron fog elkelní.

Szálnalmas szeme ismét felém fordult, de nem néztem vissza rá.

- Ne is próbálj hatni rám! - csattant fel a csapos. - Nekem is megvan a magam szemmel verője odahaza. Az irányítókát rémisztgesd a nézéseddel! Vagy a burereket. Mindent a szokott áron. A Cseppeken kívül. Persze azokat is átveszem. Cserébe ital

és harapnivaló az intézmény kontójára. És a szobáért sem kell fizetned legközelebb.

Nos, így már meg is köszönöm.

- Rendben, nem vagyok mohó - bólintottam a csaposnak. - Kiveszek egy hét szabit. A te számládra.

A széfben kotorászó vevő nagy zajjal elejtett valamit, el-káromkodta magát, és kezdte felszedni.

- Mohó nem vagy - morogta, kimászva az asztal alól. - Csak egy disznó.

- Mindenki disznó. Ez a Zóna, nem kisasszonynevelde.

A kezembe nyomott egy papírköteget, amit valamikor valaki kinevezett univerzális csereeszköznek. A csomagot széles, gyászos színű gumiszalag fogta körül.

- Nesze!

Végighúztam az ujjam a köteg szélén.

- Nem kell megszámolni. Nem verem át... - játszotta meg a sértődöttet a vevő, és sietve hozzátette: - Az embereimet.

MÁR VISSZA is értem a nagyterembe. Annyi különbséggel, hogy kértem Kisfiámtól egy kis fehér flaskát, egy poharat és egy tányért. A poharat a vodkának, a tányért a kolbásznak. Természetesen a csapos apuci kontójára.

A légkör kissé felengedett. A100 RAD aznap eléggé zajos volt, ezért siettem, hogy megszerezsem a kis asztalt a távolabbi sarokban. A lépcső alatt rejtőzött. Kényelmes volt. Kettőnél többen nem fértek el mellette, bármennyire is akarták. És csak Mogorvával aligha szeretne bárki is iddogálni.

Letettem a holmit az asztalra, hátizsákomat pedig a földre dobtam. A palack kellemesen hűvös volt. Ez tetszett. Nem szeretem a meleg vodkát.

Okkal hívnak Mogorvának. Mikor a Zónában jöttem, annyira rossz volt a kedvem, hogy ez a név tökéletesen fedte a valóságot. Ez persze idővel enyhült, de miután valamennyire belerázódtam az itteni dolgokba, és megértettem a helyzetet, elkezdtem gondosan karbantartani a rólam addigra kialakult képet.

A Zónában nem érdemes tündökölni. A Zóna hőségé válni persze kellemes és jövedelmező is. Kényeztetni az önbecsülésed, tiszteletet vív ki, és jó munkákat hoz, melyekért tisztességesen megfizetnek. De ott van az érem másik oldala is. A hírnév megszüli a maga irigyeit is. Ráadásul a rendesen fizetett meló általában feleslegesen nagy kockázatokkal is jár. Olyannyira, hogy a Zóna hősei évente cserélődnek. Egyesek jönnek, mások

távoznak. Halálukat legendák övezik. Ma pénzhez jutnak, és elisszák a 100 RAD-ban vagy a Styiben, holnap meg már a nevükre se fog emlékezni senki. Hacsak épp nem egy titokzatosan eltűnt stalkerről mesélnek történeteket.

Ó, de mennyi ilyen hős volt eddig! Mindannyiukra emlékszem, egytől egyig. Jó a memóriám. Örök emlékek.

Töltöttem kétujjnyi vodkát, a levegőt kifújva legurítottam, gyorsan megszagoltam a kolbászt, és azonnal a számba toltam egy karikát. Simán lement, leszámítva az ocsmány utóízeket. A vodkától cefre, a kolbásztól fokhagyma. Már ki is töltöttem a második adagot a pohárba, és hozzáláttam a kolbászhoz. Éhgyomorra piálni nem jó.

Rám soha senki se irigykedik, futott át az agyamon, miközben teletömtem a pofámat kolbásszal. És nem is fog. Ez az én hitvallásom: ne tündökölj! Nem is teszem. Nem veszek fel nagy megrendeléseket, sőt általában semmilyen megrendelést. Szép csendben és békésen hurcolom ide a relikviákat, és olcsó pénzért elpasszolom a csaposnak. Tudom, hogy átver, de nem bánom. Ez nem a csapos pofátlanságának, inkább az én feltűnésmentes életemnek az ára. Nincsenek barátaim, és nem is akarok. Ellenségeim sincsenek, és nem is hagyok magam után ilyeneket. Általánosan elfogadott nézet, hogy a magányos zónajárók nem élnek soká. Ez nem igaz. A lényeg, hogy ne emelkedj ki, ne próbálj a többiek fölé nőni! Akkor igenis sokáig meg lehet élni itt is. Legalábbis addig, míg meg nem keresed az új életre valót. Minden, a Zónában mászkáló erről álmodozik, akinek van visszatérnie valamihez a normális világban. De nekem ott sem maradt semmim. Az egész külvilág, az a barmokkal teli térség, tökéletesen hidegen hagy. Én csak nyugalmat és csendet akarok.

Rutinszerű, nem túl izgalmas kirándulásokat a Zónába, és az olyan apró örömöket, mint egy üveg vodka és a nyugodt álom.

A hülye gondolatok miatt kissé elbambultam, és a kolbásznak már kevesebb mint a fele maradt. Ne változtassuk lakomává az uzsonnát, ahogy az egyik stalker ismerősöm mondaná.

A vodka szárazon kaparta végig a torkom, akár a csiszolópapír, forró csomóként legördülve .nyelőcsövemen és elégedetlen forgolódással megtelepedett a gyomromban. Nem esett jól. Grimaszoltam, és a kolbászért nyúltam.

- Hányszor mondtam már neked, Mogorva, ne csinálj kultuszt az étkezésből! Ne változtasd lakomává az uzsonnát!

Szitkozódtam. Elég csak gondolni is rá, hogy Mogorvával kizárólag egy örült ülne le iszogatni, és tessék. Már itt is van az örült.

Egy pohár koppant az asztallapon. Moonlight el sem engedve recézett oldalát, rám nézett. Sunyi képe gonosz vigyorra húzódott. Ez a vigyor, úgy tűnik, mindörökre ráragadt, a kurtára nyírt patkóbajusszal együtt. Legalábbis én nem emlékszem egyetlen alkalomra sem a vigyora és az obszcén viccei nélkül.

Három éve jött ide. Ennek a sötét hajú mókamesternek az átlagos magassága mellé méretes sörhas társult, ezért azt hittem, nem húzza ki sokáig itt. A Zóna nem üdülőhely. De az idő csak telt, ő pedig járta a Zónát, méghozzá kifejezetten sikeresen. A sörhas mellé erős kéz és egész jó lövészképesség társult. Korábbi életéről, ahogy mások se, nem mesélt. Csak viccelődött róla, hogy azelőtt nagyon szeretett sörözni, lőni, futni és komoly megterhelést jelentő fizikai munkákat végezni.

Moonlight azon kevesek közé tartozik, akik észrevették és megismertek. Én is megismertem őt, de ismeretségünk eléggé kötetlen maradt. Nincsenek kölcsönös elkötelezettségeink,

közvetlen kapcsolataink és közös ügyeink. Szóval csak afféle fecsegőpartner a hangulat kedvéért. És többnyire ő dumál. Én nem szeretek sokat beszélni. Miért tenném?

- Na, mit nézel? - kíváncsiskodott. - Tölts!

Szótlatlanul megtöltöttem a poharat. Vidáman felkapta, és odakoccintotta az enyémnek a széléhez. Jómagam nem siettem inni, de ez a hívatlan vendég sosem jött zavarba. Ismét lecsapta poharát az asztalra, kérés nélkül felkapta a kolbász maradékát, de nem harapott bele, inkább a fokhagyma illatát kiélvezve, visszatette a tányérra.

- Inni kimerítő - jelentette ki, és felém tolta a poharat.

- Akkor ne igyál! - vontam meg a vállam.

- Ismerlek, Mogorva - nyögte Moonlight. - Ígyenc vagy, mint mindig. Sajnálod tőlem a vodkát?

A kérdés költői volt. Legalábbis nekem úgy tűnt. Nem is válaszoltam. Moonlight kihívóan sóhajtott, mintha legalább két hete őt használtam volna bicskának, és most nem akarnék róla tudomást venni. Keze nyugodt magabiztossággal emelte fel a palackomat. Nem két, de rögtön négyujjnyi vodka csordult a hívatlan ivócimbora poharába.

Visszatéve az üveget a helyére, felkapta a már megszagolgatott kolbászt, és élvezkedve szimatolt előbb a pohár, majd az uzsonna fölött. Orrlyukai reszkettek, mintha valami, az emberiség számára hozzáférhetetlen, csodálatos aromát kapott volna el, és sietne a lehető legtöbbet magába szívni, mielőtt a váratlan illatorgia elpárolog.

- Úgy határozta, hogy az én költségemre iszod le magad? - fakadt ki belőlem, nem bírván visszafogni magam.

- Én az ígyencségről beszélek - hahotázott Moonlight, és úgy kortyolt bele a vodkába, mintha valami exkluzív kollekció forró,

illatos teáját töltötte volna a poharába, nem azt a helyi palackozású, ócska cefreszármazék piát.

Szó nélkül megdöntöttem a palackot, és töltöttem még. Minél hamarabb fogy el a vodka, annál korábban ér véget ez a beszélgetés. És én nyugodtan mehetek aludni. Itt senki se zavar meg az alvásban. Bár néhány mágusnak sikerült csajokra találni még a Zónában is. Ám a csoda általában itt véget is ért, mert pont ugyanazok a problémák jártak velük, mint a külvilágban. Nem csoda, hogy a bölcs orosz nép úgy tartja: „A lónak is könnyebb, ha a nő hátul ül.”

- Dolgom van veled - jelentette ki két korty között Moonlight. - Munka akadt.

Színpadias szünetet tartott, mintha időt adna nekem, hogy átgondoljam az elhangzottakat. Én meg arra gondoltam, ilyen mondattal csak valami nagyon mocskos kaland kezdődhet, ami alaposan megkavarja kimért életemet, és nem engedi, hogy a magam kedve szerint, nagyon sokáig aludjak.

- Van egy emberke - folytatta Moonlight nagy titokzatosan, a poharával játszadozva.

Valamiért ez az ujjai között pörgetett, az asztalon zörömbölő pohár bosszantott a leginkább. Megfogtam Moonlight kezét, a poharat az asztalra nyomtam, és egészen a pereméig töltöttem. Állandóan vigyori arcán meglepetés árnyéka futott át.

- Idd ki, és sipirc! - magyaráztam kurtán, és a maradék vodkát a saját poharamba töltöttem.

A terem túlsó végén egy újabb érkezőre zúdult rá az ügyeletes tirádája, ami itt általában a dulakodás kezdetét jelzi. Ennyi, ideje lefeküdni. A tüzes víz maradékát egy slukkra lehúztam, és miután felkapkodtam a tányérról a kolbász utolsó morzsáját is, elindultam.

- Hülyeséget csinálsz - mordult fel Moonlight, gondosan próbálva leplezni izgatottságát. - Pénzes meló.

- Engem nem érdekelnek a pénzes melók - nyújtottam el a szót.

- Megvannak a magam munkamódszerei.

- Tudom, tudom - kuncogott. - Csak hát az ilyen bulik nem hullanak ide mindennap. Legalább hallgasd meg! Ilyen ajánlat csak egyszer adódik az életben.

- Pont emiatt kerülöm is őket. Jobb az ilyen ajánlatok nélkül életben maradni, mint elfogadni életed utolsó ajánlatát.

- Hát, csak aztán később ne sajnálkozz! - vont a vállát Moonlight, könnyel próbálván leplezni csalódottságát. - És ne is mondd...

Hogy pontosan mit ne mondjak, sose tudtam meg. Először vad üvöltés hallatszott a terem túlvégéről, a mondat közepén félbeszakítván beszélgetőpartnerem. Aztán egy mély hangú bömbölés. Majd a felpattanó Moonlight ordította el magát a fülem mellett:

- Hé, az anyád! Az az én pénzem.

AKKOR LÁTTAM először. Az első pillanatban azt hittem, elnéztem valamit. Alacsony volt, girhes és mulatságos. Mintha valami szerencsétlen végzős egyetemista érthetetlen módon egy laktanyában kötött volna ki, ahol túlzásba vitték a vegzálását. Itteni megjelenése annyira nem volt összhangban a környező valósággal, hogy valószínűleg az se lepett volna meg jobban, ha Kisfiam a csapos irányítása mellett előhúz és a falra akaszt egy eredeti Ajvazovszkij1- festményt. Arcán zavarféle tükröződött, mintha félne megtenni valamit, nehogy véletlenül megsértsen valakit. Ugyanakkor szemében izzott valamiféle erő.

Ennek az embernek furcsa nézése volt. Olyannak tűnt, ha leköpöd, összeomlik. De a tekintete... Volt benne valami belső igazság, vagy mi. Az ilyen pillantás képes eltörni a karod, vagy meggyújtani a tábortűzet, ha úgy akarja. Ám általában az ilyenek valahol nagyon mélyen önmagukban is égnek, hiábavalóságokon emésztik magukat. Az életben pedig mindenre alkalmatlan nyavalyások maradnak.

Nyámnyila most is ilyen helyzetbe keveredett. A fal mellett állt, vele szemben karjával hadonászva, három ivócimboráját csapkodva és köpködve szentségeit egy jókora férfi. Jobban megnéztem. Ismertem ezt a stalkert. Vadkannak hívják, ha emlékezetem nem csal. Szóval a sráccal semmi baj, csak épp már az első pohár után kihúzza a gyufát. Most meg már két üres üveg is csörömpöl az asztaluk alatt, a harmadik rajta áll. Így nem

meglepő, hogy megtalálták Nyámnyilát. Csodálom, hogy nem korábban tört ki a balhé.

Vadkan kissé lecsendesedett, mint aki hagyja magát meggyőzni. De aztán előrerontott, és rá is vetette volna magát Nyámnyilára, ha az egy pillanattal korábban mellettem valamit elégedetlenül motyogó Moonlight el nem kapja a karját.

- Mit csinálsz? - üvöltött rá Vadkan a meglepetés és neheztelés keverékével.

-Vászja, fogd vissza magad! - szólt rá céltudatosan Moonlight.

Mindkét kezével Vadkanba kapaszkodott, és gyakorlatilag rajta lógott. Egyelőre sikerült megfékeznie a férfit, akit még saját ivócimborái is rángattak a vállánál fogva. Ám Vadkan nem véletlenül kapta a becenevét. Ha valami ezt a testet megállíthatja, az egy golyó a fejébe. Bár néha még azt is kétlem, egy elég lesz neki.

- Mit akarsz? - értetlenkedett Vadkan.

- Ő hozzám tartozik - mondta ugyanolyan baljós higgadtsággal Moonlight. - Mondom, hagyd békén!

- Szóval te is vele vagy - üvöltött Vadkan, és ismét harcba vetette magát.

Elsőként a bal vállát fogó csavargó repült el. Moonlight követte. Vadkan Vászja kiszabadult baljával fültövön vágta, és ez az ütés lett az este kulcsmozzanata.

Moonlight leszakadt Vadkan jobb karjáról, és elrepült oldalra. Már nem tudta irányítani a mozdulatait. Vadkan eközben lerázta a második ivócimboráját jobb válláról. Az nem is érdekelte, hol landolt Moonlight. Ez hiba volt.

Legutóbbi beszélgetőpartnerem repült vagy két métert, és rázuhant egy közeli asztalra. Konzervek hullottak a padlóra, egy vodkásüveg darabokra tört, egy másik az oldalára dőlt, és

nagylelkűen kiárasztotta a tartalmát az asztallapra. Mielőtt az asztal körül állóknak akár csak esélyük is lett volna elgondolkodni, Moonlight megpördült, és viassziklott, akár egy kígyó.

így, mire Vadkan elérte Nyámnyilát, a trió, akiknek Moonlight érkezése elrontotta az estét, felsorakozott Vadkan mögé. Ezen a ponton a helyzet megértésének már a reménye is elpárolgott, hisz a harcban résztvevők száma közelítette a tucatot, és tovább gyarapodott. Ezzel az ebből eredő fenyegetés is nőtt. Az ilyen harcok általában természetesen katasztrófává súlyosbodnak, és az egész bárt maguk alá temetik. Még jó, hogy az örök elszedik a fegyvereket a bejáratnál, különben az egyes összecsapások végeredményeként nem megnyomorodottakat, hanem holttesteket számolgatnának.

Ideje összeszedni a cuccom és elhúzni. Nem akartam részt venni a pogromban. Általában nem avatkozom bele a verekedésekbe, és ezúttal sem fogok. Még Moonlight vagy a csapos kedvéért sem folynék bele. Na de... Azt a Nyámnyilát csak nem hagyhattam ott. Semmi kétség, hogy a zűrzavarban ripityára törik. Nem kell, hogy megverjék, ha eltalálják, csontját törik, és annyi. És bár józan eszem azt üvöltötte: „Megállj, ki neked ez a Nyámnyila?”, valamiért nem figyeltem az észszerű belső hangra, és átugrottam a folyosón, egyenesen az összecsapás helyszínére.

Ott már vagy tizenöten voltak. Elkerülve a közeledő ütések egyenesen a küzdelem epicentrumába igyekeztem. Valaki, valószínűleg véletlenül, belebökött az oldalamba, én meg egy kurta egyenessel válaszoltam. Válaszul hátulról aktívabban kezdtek el csépelni, de már nem engem.

Nyámnyila furamód még mindig talpon volt. Igaz, bal szeme alatt egy elbűvölő, benzintócsához hasonló színekben megcsillanó

fekete folt virított. Megmarkoltam az oda egyáltalán nem illő kis ember vállát, és elrángattam. Először néhányszor összerándult, de miután rájött, hogy nem fogom megverni, lehiggadt. Ezután már úgy követett, mint egy kecske a kötélén, én pedig egyik kezemmel őt vonszolva, a másikkal szabaddá tettem az utat.

Kiderült, egy ilyen mészárlásból nehezebb kikeveredni, mint bele. De túltettem magam rajta. Nekem ugyan sikerült egy-két pofont bevinniük, „pórázon vezetett kecskémet” egyszer sem találták el. Olyannyira, hogy még a pórázról is leszakadt. Újra ki kellett vetnem rá.

Amikor az asztalomhoz, vele az emeleti lépcsőhöz értünk, megálltam, hogy kifújjam magam. És végre Nyámnyilát is elengedtem.

- Maga kicsoda? - kérdezte rekedt hangon.

- Mogorva.

- Érthető. De hogy hívják?

- Mogorva - ismételtem meg, és felemeltem otthagytott hátizsákom.

A Zónában a normális nevek nincsenek használatban. A név, az valami személyes, szent dolog. A stalkerek nem démonok vagy dzsinnek, hogy egy okos fickó rabságába essenek, aki megismeri a nevüket. De ennek ellenére is hívóneveket használnak. Van, aki hívójelnek, más harci névnek mondja, kinek hogy tetszik. Én, régi módon, becenévnek.

- Engem...

- Téged Nyámnyilának hívnak - szakítottam félbe, mielőtt befejezhette volna.

Semmi szükségem az igazolvány adataira. Én már az első pillanattól Nyámnyilának hívom. Válaszolni készült, látszott, hogy

zubog magában, akár egy vízforraló. Hacsak a fedél fel nem csapódik. De azonnal lehiggadt. Csak elutasítóan legyintett egyet.

- Ha Nyámnyila, hát Nyámnyila. Miért hoztál ki onnan?

Moonlight kímélt meg a válaszádtól, miután az eszét vesztett tömegből kitörve odarontott hozzánk. Arccsontját meglehetősen mély karcolás díszítette. Valószínűleg, amikor olyan szerencsétlenül landolt azon az asztalon, arca nekiverődött egy felbontott bádogdoboz szélének. Ráadásul sántikált is. De képén most is, ahogy mindig, ott virított az elégedett vigyor.

- Mogorva, szóval benne vagy? - örvendezett.

- Miben? - értetlenkedtem.

Moonlight mögött megvillant egy természetes figura, kezében egy palackkal. Kurtán lendületet vett.

- Vigyázz! - sikoltotta Nyámnyila.

De elkésett. A palack Moonlight tarkóján landolt. Megreccsent, apró törmelékek záporoztak. Moonlight a padlóra rogyott. Nyámnyila úgy rohant felé, mintha tudna bármit is segíteni. Határozottan elkaptam vékonyka alkarját, és a lépcső felé húztam. Makacskodott, még hozzá meglehetősen magabiztossággal. Egy kicsit még meg is lepődtem, honnan van ilyen erő ebben az ide egyáltalán nem illő, aprócska emberben.

Összerándult. Megtorpantam.

-Váljon! - húzódott el Nyámnyila. - Segítségre van szüksége.

Megráztam a fejem, és felmentem a lépcsőn. Nyámnyila ellenállt, határozottan akadályozott a mozgásban, sőt visszafelé húzott.

- De igen. Lehet, hogy rosszul van. Ha agyrázkódást...

A lépcső felénél megálltam. Érdekelt, hogy hülye, vagy csak nem tud felzárkózni. Még hogy agyrázkódás! Moonlight egy stalker, nem kényes hölgyike! És itt... Igen, itt ez hozzátartozik a

dolgok rendjéhez. Ez a norma. Nos, volt egy kis hírig. Beverték néhány pofát. És akkor? Ha még le is lőttek volna valakit, gondold csak el! Na, az már valami.

- Nem ez az első esete - magyaráztam ridegen, és továbbmentem.

Új ismerősömet, úgy tűnik, teljesen letaglózta egy ilyen válasz. Legalábbis nem makacskodott tovább.

.....

1 Iván Konsztantinovics Ajvazovszkij (1817-1900) örmény származású orosz romantikus festőművész, legfőbb témája a tenger.

AZ ÉN HÁZAM AZ ÉN VÁRAM. Ebben az emeleti szobában, amit a csapos már három éve biztosít nekem, legalább egy kicsit védve érezhettem magam.

Persze egy kívülállónak nem lett volna mivel eldicsekedni. A berendezés szegényesnek tűnt. Egy rugós prices egy régi, kopott matraccal. Rozoga lábain épp csak megálló asztal. Ugyanolyan székek. Kis vaskályha. Itt véget is ért a bemutató.

A prices alatt néhány doboz rejtőzött, bennük két hálósák és polifoam matrac. Meg a két pisztolyom doboza, egy vodkás rekesz, egy láda konzerv, egy tucat kézigránát és egy halom régi csecsebecse. A csapos tudott róluk, de szemet hunyt. Tisztában van vele a nyavalyás, hogy én nem fogok itt lövöldözést rendezni, ezzel magamra vonva a figyelmet. Ez a vérszívó kupec talán többet tud rólam, mint bárki más. Persze én is tudok róla ezt-azt. Így bátran kijelenthetjük, kölcsönösen biztonságban vagyunk egymástól.

Bezártam az ajtót, és biccentettem a szoba közepén dermedten álló Nyámnyilának a rongyos matracú fém- prices felé.

- Tárgyaljunk!

Óvatosan megkerülve kis szobámat, leült a prices szélére. Saját neveltetésének és világlátásának áldozataként, melyen magamban jót kuncogtam: Honnan keveredtél ide, jó uram?

Az új környezetben egyértelműen kínosan érezte magát.

- Nyugi! .

A sarokba hajítottam a hátizsákom. Előhalásztam az ágy alól az egyik polifoamot. Szétterítettem a padlón. Rádobtam egy hálózsákot.

- Éhes vagy?

Megrázta a fejét.

- Egy italt? - Szokatlanul beszédesnek találtam magam. De ezzel a szerencsétlennel valahogy egyszerű volt eltársalognom.

- Nem, köszönöm - mondta halkan. - Leülhetnék a padlóra?

- Higgadj már le! - tanácsoltam neki.

Le sem vetkőzve végignyúltam a hálózsákon. A hátizsákot a fejem alá igazítottam, hogy kényelmesebb legyen, kinyújtottam a lábam, és elkezdtem bámulni Nyámnyilát. Az aranyhőrcsögöt figyeltem így még kölyökkoromban, amit egy új, számára szokatlan ketrecbe tettek át. A hőrcsög kíváncsi volt, csodálkozó és riadt. Úgy tűnt, Nyámnyila úgyszintén.

Végre csak lefeküdt a priccsre, de előtte valamiért lerúgta a cipőjét. A mocorgást befejezve lehiggadt, de megszólalni még nem mert. A félelem tiszteletet jelent, igaz? Bár e mondás igazságáról sosem tudtam meggyőződni.

- Hogy kerültél ide? - törtem meg a hosszúra nyúlt csendet.

Felpattant a priccsen, mint aki csak a hangomra vár, hogy ne kelljen továbbra is fadarabként hevernie rajta, és újra kiült a szélére.

- Moonlight hozott ide.

Hoppá! Most már megvilágosodott az „én pénzem” kiáltás jelentése, amivel a stalker ragadozószerű vicsorgással rohant elszakítani Nyámnyilát Vadkantól.

- Miért? - kérdeztem óvatosan.

- Pénzért. Fizettem neki - magyarázta fellelkesülve Nyámnyila.

- Be kellett jönnöm a Zónába, és kalauzt kerestem. ő kísért ide.

Addig csak ott ücsörögtem valakinél... Farkasnak hívják, ismeri? Na szóval, kalauzt kerestem. És Farkas Moonlightot javasolta nekem.

- És miért kellett a Zónába jönnöd? - kérdeztem, tökéletesen idiótának érezve magamat.

- Hát, mert kellett - habozott hívatlan vendégem.

- Tudod - ültem fel én is, felfelé pillantva rá -, a Zóna nagyon szemét hely. Kintről nyálasán romantikusnak és egzotikusnak tűnhet. Mindenféle pszichológusok, tudósok és a különleges dolgok szerelmesei számára akár még érdekes is lehet. De Ő nem az ilyeneknek való hely. Erre te idejöttél. Minek? Észrevetted egyáltalán, te tökfej, hogy itt törvényen kívüli vagy?

Nyámnyila hallgatott. Lesütötte a szemét. Aztán hirtelen, felfoghatatlan sietséggel a szemembe nézett, tekintete vágott, akár egy kés.

- A Monolithoz kell mennem.

Ez mán döfi! Nem kicsinyes. Sok mese szól a Kívánság-teljesítőről. És mintha valakinek még sikerült volna el is érnie. Legalábbis a pletykák szerint. Merthogy én, személy szerint, még sosem láttam senkit, aki eljutott volna hozzá, abban a hat évben, mióta a Zónát járom. Csak legendák keringenek róluk. Afféle stalker folklór. De tények sehol. És egyik mese csodálatosabb, mint a másik. Valaki történetekkel kábít, hogy a Monolit egy pszichotronikus fegyver, más földönkívüliekről beszél, megint más egyenesen más dimenziókból származó idegenekről. Nem tudom, hogy higgyek-e egyáltalán, és ha igen, kinek. Ezért inkább mítoszként kezelem az egészet. Az ókori görögök is hittek Zeuszban és Herkulesben. De hol van az a Zeusz? Vagy Herkules? Az Atlasz tartotta égbolton meg helikopterek és repülőgépek röpködnek. Egészen valóságosan.

- Ez egy rossz vicc, kölyök - ráztam meg a fejem. - A Monolit nem létezik.

- De azt mondják...

- Azt is mondják, hogy megfejik a csirkét - vágtam rá dühösen.

Ki ez, teljesen hülye, vagy mi? Nem érti ezt a szarságot?

- Én hiszek benne - jelentette ki Nyámnyila határozottan.

- Akkor hülye vagy. - Ismét nekidőltem a hátizsákomnak, kinyújtottam a lábam, és lehunytam a szemem.

Istenem, micsoda ostobaság hozta ide ezt az idiótát?

Surrogás és rugók nyikorgása hallatszott. Úgy látszik, Nyámnyila is a lefekvést választotta. Ha feláll, annak más a hangja. Ismét megmozdult, aztán minden elcsendesült. Szememet ki sem nyitva hallgatóztam, de nem aludtam el. Még hogy aludni, mikor egy idegen van a közelben! A franc se tudja, mi jár a fejében. És bár a józan ész azt súgta, Nyámnyilától nincs értelme semmi veszélyesre számítani, elaludni mégse bírtam.

Így ment vagy fél óráig. Amikor kinyitottam a szemem, a szobában már teljesen sötét volt. Valami megmozdult a mélyén.

- Mogorva, még nem alszik?

- Nem - motyogtam. - Ne magázz!

- Bocs, de miért segített rajtam?

Nem válaszoltam. Mit is mondhatnék neki? Sokáig járt az agyam az egyik kölykön, épp olyan intelligens és jól nevelt volt, mint Nyámnyila, mikor ostobán kirúgatta magát a főiskoláról, és nyomban be is hívták a sereghez. Emlékeztem rá, hogy kötött ki a fickó a kiképzés után rögtön Csecsenföldön, ahol addigra állítólag már nem volt háború. A tévében nem is, de a valóságban... Arról, hogy mi történik valójában, senki sem beszélt. Előtte van, hogy tért vissza a srác onnan, olyan képességekkel, amik a békés életben teljesen feleslegesek, ahogy a házak tetejét és ablakait

vizsgálja a szemével, és egyáltalán nem érti, nem emlékszik rá, hogyan kell folyamatos háborúzás nélkül élni. Az is eszembe jutott, hogyan került ennek köszönhetően bíróság elé és egy nem túl távoli helyre. Nem valami büntett miatt, csak azért, mert a kelleténél keményebben megdolgozott egy barmot az utcán. A bíróság ezt még el is fogadta. De humanitárius megfontolásból nem arra mért ki pár évet, aki az utca közepén megpróbálta elvenni valaki másnak a tulajdonát, hanem arra, aki ahelyett, hogy átadta volna, ami az övé, nyomorékká verte az elbukott huligánt. Ahogy felidéződik az arckifejezése, mikor belépett abba a zónába, majd az onnan szabadulás és a reménytelenség okán ide bejövetel. Meg az is, hogy annak a kölyöknek igazi neve volt, nem az, amit mogorvasága miatt kapott, de mit számít már ez?

Ha mindezt elmesélném ennek az ütődött Nyámnyilának, talán megmagyarázná neki az érzést, ami valahonnan mélyről felbukkant bennem, meglátván őt a 100 RAD bárban? Még magamnak se tudnám teljesen elmagyarázni. Nostalgia, mi? Vagy a nyakig szarba sülyedt ember tudat alatti vágya, hogy megóvja az élménytől azt az illetőt, aki a kupac fölött állva már a döntő lépésre emeli a lábát?

- Mogorva, hall engem?

- Ne magázz! - ismételtem meg dühösen. - És ne kérj bocsánatot minden szavadért, vagy kiverem a fogad.

- Miért?

- A sok dumáért - magyaráztam kelletlenül. - Ha beszélni akarsz, térj a lényegre! Ha nem akarsz megegyezni, ne fecséreld a levegőt! Érthető?

- Tökéletesen - kuncogott a sötétben.

Micsoda szarság, és még vidámkodik is itt nekem!

- Van még kérdésed, vagy alhatok végre?

- Miért hívják Moonlightnak?

- Az nem érdekel, én miért vagyok Mogorva?

- Hát, az érthető - jelentette ki magabiztosan a hang a sötétből, majd elhallgatott.

No nézd csak! Érthető...

- Ő nem mondta el?

- Valami harmincas évekbeli amerikai csempészekről magyarázott, akiket moonlightosoknak hívtak. De nem volt túl meggyőző.

Felkuncogtam. Nem meggyőző. Amikor megismertem Moonlightot, már Moonlight volt a neve. Szóval én se tudok biztosat, de véleményem szerint két oka lehet. Amikor Moonlight magába fordul, és valamire összpontosít, mindig Chris De Burg „Moonlight and vodka” című nótáját dúdolja az orra alatt. Amióta csak ismerem, mindig ezt zümmögi. Alapjában véve olyasvalakiként ismerik, aki bármikor képes magához ragadni egy gitárt és a Beatlestől Kátya Leig bármilyen régi vackot eldanaszni.

Ráadásul Moonlight kifejezetten rühelli Mike Oldfield „Moonlight Shadow” című számát. Mesélik, hogy egyszer egy kis termetű, unatkozó őszét taposta vele a Zónát párban, aki ennek tudatában fáradhatatlanul ugratta Moonlightot, kérlelve, hogy énekelje el neki a gyűlölt nótát. Egész addig, míg részegen el nem törte a lábát. A kis unalmas fickót azóta se látta senki, Moonlight viszont megkapta a becenevét.

Hogy valójában mi történt, szavamra, nem tudom.

- Mert kedveli az angol-amerikai esztrádot - gyúrtam egybe a két lehetséges okot.

- Aha.

A szoba sötétjére csend borult. De annyira feszült némaság, hogy tudtam, valami mást akar megkérdezni. Akar, de nem tud. Nem mer. Ezért kérdezget inkább mások gúnynevééről és egyéb hülyeségekről, amik igazából nem is érdeklik.

- Mogorva, ne haragudjon, de...

- Pofán váglak - Ígértem neki dühösen.

- Maga... te igazi stalker vagy? Vagyis a Zónából élsz?

Nem válaszoltam. A jereváni rádió nem válaszol bibsi kérdésekre.

- Szükséged van pénzre?

Hallgattam. Már értettem, mire akar kilyukadni költői kérdéseivel.

- Én fizetek. Van egy lakásom egy sztálinista magasházban. A nagyapámtól örököltem. Sokat ér. Eladom, és kifizetlek. Szavamra. Te meg elviszel a Monolithoz. Moonlight azt mondta, oda egyedül nem megy. Megígérte, hogy talál valakit társnak, és ketten elvisznek. Tudnál társulni hozzá? És engem elkísérni?

Egyre lassabban beszélt, végül teljesen elhalt a hangja. De tudtam, hogy nem alszik, hanem válaszra vár. Na jó, most már minden világos, hogy Moonlight milyen munkáról nem akart lecsúszni.

- Elkísérlek. Holnap. Ingyen - Ígértem meg.

És nem is hazudtam.

VAD ÜVÖLTÉSRE ébredtem. Még sötét volt, de mintha kicsit ritkult volna. Közeledett a hajnal. Az ablak alatt nevetgéltek, sztorizgattak, gitárt pengettek. Hogy a gitár kié volt, nem tudtam, de az énekes hangját egyből felismertem.

- Rape me, my friend. Rape me again! - rikoltozta Moonlight.

Káromkodva felálltam, és az ablakhoz léptem. Lent, vagy száz méterre a faltól, vidáman lobogott a tűz. Mellette Vadkan Vászja, a gitáron prűntyögő Moonlight és két homályosan ismerősnek tűnő stalker ücsörgött.

*My favorite inside source
Ill kiss your open sores
Appreciate your concern
Youll always stink and burn
Rape me, my friend...*

Az istenverte muzsikus minden lelkesedését beleadva játszott a húrokon, és különféle hangokon üvöltözte, hogy „Rape me”.

- Mi az? - érdeklődött Nyámnyila álmos hangja.

- És te még féltetted, hogy agyrázkódást kapott? - motyogtam. - Már ha lenne minek megrázkódni! Danolászik.

-Á-á... - szakadt ki Nyámnyilából. Valahogy furán elnyújtva.

Felkattintottam az öngyújtóm, és megnéztem, mi van vele. Semmi különös. Csak az álmos kipirultság a matrac lenyomatát

felvett arcon, előrenyújtott kéz és az elnyújtott hang.

- Ne világítson...

- Továbbra se magázz! - mondtam, és eloltottam az öngyújtót.

Moonlight tovább üvöltött, míg be nem rekedt, és az egész dalból már csak azt a két szót gurgulázta mindenféle módokon előszeretettel.

- Ez angolul van? - kérdeztem Nyámnyilától.

- Aha.

- És miről szól?

- Há-át... - A hangja kicsit elcsuklott. - A részletektől eltekintve, azért rimánkodik, hogy erőszakolják meg.

- Az egész dalban? - Mind kiderült, hasznos ismerni a burzsujok nyelvét.

-Aha.

- És ha nem tekintünk el a részletektől? - érdeklődtem.

Nyámnyila habozott.

- Ha nem hagyjuk ki a részleteket, akkor részletezve kérleli, hogyan erőszakolják meg.

Fogtam a kabátom, és a vállamra dobtam. Nyámnyila egyre aktívabban mocorgott. Amikor a hátizsákot is felvettem, a kölyök nem bírta tovább.

- Hova mész?

- Megyek - motyogtam. - Megdugom. Miért ne tenném, ha egyszer ő kéri? Látod, hová tud süllyedni az ember.

Nyámnyila nem válaszolt, helyette valami érthetlent motyogott. Nyilván nem volt tisztában vele, hogy viccelek- e vagy sem.

- Najó - nyugtattam meg. - Rögtön jövök. Addig aludj!

A prices szálnalmasan megnyikordult Kimentem.

Az ajtót mindenesetre bezártam. Nem mintha féltettem volna a tulajdonom, ami gyakorlatilag nem is látszott a szobában. De a nem igazán kívánt vendégemet kombinálva a helyi valósággal, melybe annyira illett, mint egy baldachin a napozószékre, már érdemes volt aggódni. Még felébred, elmegy valahová, összefut valakivel a sok „bocs, bocsi, bocsánatával”, és úgy jár, mint tegnap este Vadkan Vásznával.

Lementem a lépcsőn, átsuhantam a csendes báron. Most jóval kevesebben voltak. Az ór mellett füttyörészve felmentem, és odafent követeltem a gépkarabélyom. A fegyvereket őrző férfi gyanakodva összehúzta szemét.

- Hé, Mogorva, neked azelőtt nem volt kalasod.

- Nem volt, de már van - vontam meg a vállam.

Kinyújtotta az AK-t. Én megfogtam az előagyat, de ő nem eresztette el. A kalast markolva figyelmesen a szemembe nézett. Most mit néz ez így rám?

- Ez nem a tiéd. Ismerem a tulajdonosát - jelentette ki kihívóan.

- Már az enyém.

Magam felé rántottam a fegyvert, ő kinyújtotta az ujjait, és nyitott tenyérrel felém emelte a kezét, mint aki megbékélést ajánl.

Az automatát vállamra dobva némán kísértáltam. Szóval az ismerősöd. És mint kiderült, ez az ismerősöd akart engem kinyírni. Én meg azt hittem, banditák támadtak rám. Hmm, ezeknek a banditáknak, lehet némi közülük a Szolgálatához. Vagy ez a seggfej ór lóg mindenféle garázda alakokkal? Najó, nem számít. Ha túl sokat agyalsz, megreped a fejed.

Persze nem akartam megdugni Moonlightot. Most, még ha érdekelne is az ilyen, akkor is a sor végén lenne. Az első dolgom kijutni a Szolgálat felügyelte területről.

Odakint ocsmány idő volt. Az eső nem állt el, igaz, nem is volt túl erős. Lágyan szitált odafentről. A sár undorítóan cuppogott a lábam alatt. A nedves, kopott falak komor hangulatot ébresztettek, és vágyat, hogy elbújjak valami távoli sarokban, és addig melegítsem magam vodkával, míg át nem zuhanok az eszméletlenségbe. A nyirkos, förtelmes, reménytelen tompaságba. Megborzongtam, éreztem, ahogy a hideg végigfut a gerincemen. A hátizsákot megigazítva kis hurkokat írtam le az épületek között.

A szolgálatosok bázisa viszonylag kicsi, idebenn körözni, ha nem hadonászol a fegyvereddel, nagyjából épp olyan biztonságos és egyszerű, mint hazánk fővárosának legfőbb sétálóutcáján. Mindenki megtalálhatja rá a maga hasonlatát. A Zónában nemcsak hogy különféle városok képviselői kóricálnak, de itt is mindenkinek megvan a maga hazája. Vagyis, ha netán egy militáns ukránnak odaveted, hogy „Jó egészséget, honfitárs!”, már kezdheted is bizonygatni, nem vagy ellenük. Ámbár, én mindenkit úgy hívok, ahogy akarok. Persze, ha egy szolgálatost fennhangon adósnak nevezel, nemcsak a kepédre kaphatsz, de simán eljuthatsz az őseidhez is.

A Szolgálat elismert klán. Azt beszélük, eleinte a Zónában maradt katonákból verbuválódott. A Szolgálat ma már nem csak katonákat fogad soraiba. Bár ez még nem jelenti azt, hogy bárkit felvennének. A más országbelieket itt se nagyon szeretik, bár néha befogadják. Engem is megtűrnek. Én nem vagyok a Szolgálat tagja. De szoros üzleti kapcsolatban állok a csapossal. Ami hosszú távú és különösen előnyös. Ez igencsak kifizetődő. Vagyis a szolgálatosok három év alatt megszoktak. De nem tartanak magukénak. Ha elkezdenék balhézni, ott helyben lelőnének, ehhez nem kell jósnak lenni.

Kezdett kivilágosodni. A hajnal előtti szürkületben az épületek részletei is láthatóvá váltak. A következő épületet megkerülvén elértem az ellenőrzőpontot. Ebben az időpontban nyilván nem számítottak látogatóra. Két szolgálatos rám fogta a fegyverét.

- Állj ! - kiáltotta a jobb oldali.

Engedelmesen megálltam, felemeltem a kezem, és magamat megmutatva lassan közelítettem feléjük.

- Mogorva, a fene a lábadba! Hova visz az éjszaka közepén? - morogta a bal oldali.

- Engedd menni - kuncogott a jobbos. - Talán a szelek hajtják.

A balos felnevetett. Megértettem. Átnedvesedett, dühös, fáradt. Ilyenkor már minden vicces, ami valaki másnak kellemetlen. Nem válaszoltam. Minek?

Hajnalban hátborzongató a Zónát járni. Persze nem annyira rémítő, mint éjjel, de akkor is. Itt még a nappal is minimum kellemetlen, de amikor minden felolvad körülöttem a szürkületben, igencsak nyugtalanítónak válik.

A szürkületben a világ veszít tisztaságából, a vonalak elmosódnak, az árnyékok összeolvadnak. Ez itt igencsak észrevehető, merthogy veszélyes. A Zónában tilos nem észrevenni valamit. A figyelmetlenség halállal fenyeget.

Amikor a stalkerek elkezdenek a Zónáról beszélni, mindenféle közhelyeket pufogatnak. A zöldfülüeket ez gyakran zavarba hozza, mert azt sugallja, hogy az ördög nem is olyan szörnyű, mint amilyennek lefestik. És az ilyen hozzáállás hamarosan bekövetkező katasztrófával fenyeget. Pedig az öregek igyekeznek figyelmeztetni őket. De hogyan kellene? Ismét elmesélni, hogy a Zóna az a Zóna, és nemcsak nem olyan, mint az Amazonas dzsungle, vagy az Elbrusz csúcsai, de sokszor veszélyesebb? Elcsépelt szöveg.

Vagy mondják el, hogy a Zónában nincsenek ismert útvonalak. Hogy itt minden változik. Mindig. Merthogy a Zóna, az a Zóna. Mert megvan a maga önállósága és labilitása, éli a saját életét. Ez is banális.

Ugyanilyen elcsépett az a gondolat is, hogy a látszólagos biztonság ellenére itt mindig veszélyes. Meg hogy az egyenes út nem mindig a legbiztonságosabb. Banalitás, banalitás hátán. Mint a közkeletű igazságok: fennakadnak a fülben, azt az illúziót keltve a zöldfülűekben, hogy ez az egész csak az öregek unalmas dumája, és semmi természetfeletti nem fog történni. Ördögi kör.

Igaz, az első találkozáskor egy anomáliával, ez az illúzió szertefoszlik. De ez az első találkozó gyakran több is mint elég.

Lassan mentem. Itt nem járunk gyorsan, és nem is futunk. Kicsit előre, jobb felé, mintha egy óriási tűz felett remegett volna a levegő. Épp csak tűz nem volt sehol. A detektor sípolva figyelmeztetett az anomáliára, de addigra már elkanyarodtam, nagy ívben kikerülve a veszélyes helyet.

Mindenki épít lerakatokat, aki régóta járja a Zónát. Itt nem vihetsz magaddal minden értékeset. Felesleges súly, plusz senki sem akarna mindent elveszíteni, amikor kitör a balhé. És a Zónában pont olyan könnyen szabadítanak meg a gatyádtól, mint ahogy elszámolsz háromig. A mások javát ingyen megszerezni kívánó csavargók épp olyanok errefelé, akár a kosz. És a katonák se lőnek le mindig. Unalmukban, szórakozásból otthagynak fegyver, felszerelés nélkül, és engedik, hogy menj, amerre látsz, figyelve, meddig jutsz. De a Zónában fegyvertelenül csak a hihetetlenül szerencsések jutnak messzire. Róluk a stalkerek között is keringenek történetek, így mindenki ismeri őket.

Néhány lerakat klánokhoz tartozik. Ahogy mondani szokták, a tagjaiknak, vész esetére. Meg ott vannak azok a szokatlan tárolók.

A Zónában régóta keringenek mesék valami titokzatos, Kígyó nevű stalkerről, aki nehezen megközelíthető helyeken rendezte be a raktárait, teljesen indokolatlan tartalommal megtöltve. Például az egyikbe letett tíz kalast. Vagy az egyik helyen két tucat egyforma relikviát. Hogy miért, a fene se tudja. Lehet, hogy megvoltak a saját indítékai, de az is lehet, hogy a Zónában mászkálástól megzápult az agya, végtére is magas a sugárzás. Vagy talán ezek is csak a stalkerek meséi.

Az én rejtekhelyem egész közel volt. Mármint egyenes vonalban. Csak hát, egyenesen nem elérhető. Az út vagy fél óráig tartott. Legutóbbi látogatásom óta nem járt itt senki. A lerakat sértetlen volt, pont ahogy hagytam.

Körülnézve ledobtam a hátizsákom a földre, és felnyitottam a lerakatot. Bár a csapos elég szarul fizetett, hat év alatt azért már egész tisztességes összeg halmozódott fel itt. Ennyi pénzért sokan egy egész életet végigdolgoznak. Arra az esetre, ha nem lenne elég, eldugtam még néhány relikviát is, ezekért a vásárlóm bármit megadna. Csak arra nem jöttem rá még, mit kezdenének ezzel az egésszel. Addig is a pénz és a relikviák csak holtsúlyként heverték itt, ki tudja, mire várva.

Beletelt néhány perc, mire a csapostól kapott pénzt elhelyeztem, és helyreállítottam a lerakat álcáját. Munkám eredménye egész kielégítőnek tűnt.

Összecipzáraztam a hátizsákom, és ráültem. Ötpercnyi „cigarettaszünet”. És bár a bagózással már rég felhagytam, ráadásul a Zóna közepén magányosan füstölni igencsak drága lehet, a pihenő nem árt.

Valamikor majd elgondolkodom a jövőn is. Ha lesz hozzá valaha is elég fantáziám. Akkor idejövök, kiürítem az egészet, és örökre elhagyom a Zónát. Többé nem leszek már Mogorva sem.

Szám szomorú vigyorra húzódott. Viccesen hangzik. De még nem látom a jövőt. Vagy a fantáziám halott, vagy már én magam is régóta csak egy élő halott vagyok.

Ennyi, ücsörögtem, és felébredtem. Ideje visszaindulni.

Másik útvonalon mentem. Ám ez nem igazán érdekelt. Akárhogy is legyen, el nem tévedek. A rejtekhelyem és az azt beazonosító jelzések jártak a fejemben. A papírban nem bízom, a PDA-ban sem. Tőlem soha senki sem fogja megtudni, hol van. Ezért most sem mondom el. Semmi szükség a részletekre. Azok az enyéme, ahogy a lerakat, s vele az általa felidézett, bizonytalan jövő.

Másik irányból tartottam a Szolgálat bázisa felé. Már elég világos volt. És bár az undorító eső még mindig nem állt el, sokkal kellemesebb lett körülöttem a világ. Már ha a „kellemes” szó vonatkoztatható egyáltalán a Zónára.

Ez a gondolat megakasztott. De nem lenne igaz, néha még a Zónában is akad szépség. Előfordul, hogy a fény áttör a sötétségen. Napsugarak játszadoznak a megcsillanó faleveleken. Reggeltől, mikor a nap épp csak felbukkan a rózsaszín horizont mögül, egész estig, amikor belesüllyedve a bíbor naplementébe, lenyugszik.

Előfordul. De nem ma. A mai nap a szokványos. Esik. Minden szürke és komor.

Már csak négyszáz méter volt hátra az ellenőrző pontig, és én nagyot hibáztam. Megpihentem.

A Zóna az ilyen hülyeséget nem bocsátja meg. Tekintheted ezt akár egy újabb banalitásnak, de akkor is tény. És amint hozzákezdtem a hülyeséghez, a reakció azonnal meg is érkezett. Úgy tőlem tíz lépésre mocorgás támadt. Megmerevedtem.

Egy másodperccel korábban még egy méretes kődarabnak tűnt a szitáló eső fátylán át, most viszont felemelkedett, és kattogva megnyúlt. Vadkan! Nekem mostanában igencsak kijut belőlük. Ez, Váskával ellentétben, nem volt részeg, cserébe igencsak hatalmas és vad. És ha a Vadkan Vászja vodkával elhódított agyában megszülető gondolatokat még meg is érteném valahogy, azt, hogy mi jár e hatalmas csernobili vaddisznó szőrös fejében, még csak találgatni se merném.

A fenevad rám pillantott. Óvatosan meghúztam a hevedert. A kalas vízszintbe került. Perzselően hidegnek érződött, ahogy a kezembe simult. Megrántottam a vállam, lecsúsztottam róla a hevedert, kényelmesebbre igazítva megragadtam az automatát, és előreléptem egyet.

A vadkan úgy mozdította alig észrevehetően hatalmas fejét, akár egy sörfőző üstöt.

Ne légy szemét, kérlektem gondolatban, engedj utamra! Nem bántalak.

A vadkan felhorkant vagy felmordult. Nem tudtam, hogy ezt válasznak tartsam-e, ha meghallotta a kérésemet... Talán meghallotta, sok helyi lénynek vannak furcsa képességei. Mindenesetre megtettem előre egy újabb lépést, aztán még egyet, és még egyet. Mindegyik egyre távolabb vitt a vaddisznótól, és közelebb a szolgálatosokhoz.

A vadállat úgy csinált, mint akit egyáltalán nem érdekelnek a mozdulataim. Lehet, hogy tényleg kívül voltam a reakció távolságán. Lépésről lépésre, széles ívben megkerültem a fenevadat. Sikerült vagy harminclépésnyire kerülnöm tőle. Egy pillanatig még úgy is tűnt, közel a megkönnyebbülés. Ennyi volt, átértem, a vadkan nem fog bántani.

De már e csálóka gondolat is elég volt, hogy a megrezdülő megérzés összeomoljon, akár egy kártyavár a ventilátor huzatában. A vad lény felkapta a fejét, és figyelmeztetés nélkül felém iramodott.

Meg is lepődtem, hogy ez a nyavalyás milyen gyorsan megindul álló helyből. Egy másodperc, és már félúton volt hozzám. A végtelenül keservesen megtett lépések felénél.

Aztán beindultak a reflexeim. Nem volt időm gondolkodni, sem célozni. Ujjam megrántotta az elsütőbillentyűt. Kereplés. Rövid sorozatot adtam le. A gépkarabély, megpróbálva elfordulni, kiszabadulni, megremegett a kezemben. Aztán másodszor és harmadszor is. Bár a harmadikra már nem volt szükség. Már az első sorozat megállította a vadkant, és kicsit oldalra lökte. A második a fejét találta el. Az állat elfordult. Vadul üvöltött, és a földre zuhant. Visítása minden irányban végigsöpört, megtörve a Zóna reggelének halotti csendjét, úgy tűnt, sok kilométeren át. A fenevad teste vagy agonizálva rángatózott, vagy talán a harmadik sorozattól görcsölt. Mindenesetre föl nem emelkedett többé.

Ennyi. Ideje elhúzni innen. Gyorsabb léptekre váltottam. Hátról enyhe dübörgés hallatszott. Nem a levegő remegett, hanem a föld. És nem anomália volt. Hátranéztem. A pokolba! Egy tucat vadkan rongyolt felém. És bár messze voltak még, körvonalaikat is alig lehetett kivenni, sebességük legalább olyan hihetetlen volt, mint annak, amit lelőttem.

A Zónában nem futunk. Ezt pontosan tudom. De nem volt más választásom. És rohantam az ellenőrző pont felé, ahogy csak bírtam.

Úgy futottam, mint ahogy már nagyon rég nem. Olyan toporzékolás, dübörgés, zihálás hallatszott mögöttem, mintha egy elefántcsorda üldözne. A lények megérezték, hogy elintéztem a

rokonukat? Vagy meghallották? Hallhatták. Az elpusztult lény olyan hangosan sivített, hogy csak egy süket nem hallotta volna meg.

Te ostoba! Az utolsó tréfád lehetett volna elegánsabb is! Bár, mégis milyen poénokra számíthatnál Mogorvától?

Nagyjából még száz méter volt hátra az ellenőrző pontig. Előtte emberalakok jelentek meg. A kettőhöz, akik korábban átengedtek, további öt csatlakozott. Utolsó erőmmel, tüzelésre készen tartott automatával rohantam oda hozzájuk.

Velem szemben felvillant egy dühös arc... Egy másik némi közönnyel... Gépkarabélyok torkolatai...

- Dobd el a fegyvert! - kiáltotta valaki.

Aha. Máris. Csak álmodozz!

Egy sorozat kerepelt. Az első pillanatban úgy tűnt, rám lőnek. Hasra vágódtam, de az embereknek most komolyabb célpontjaik voltak szerény személyemnél. A föld kemény ütéssel honorálta vetődésemet, testem szétlapult, akár egy béka az úthenger alatt. Hason landoltam, de összeszedtem magam, és azonnal átfordultam. Pont ekkor dördült el a többi gépkarabély is. A hátulról hallatszó dobogás kizökkent ritmusából, összekeveredett a lelőtt állatok visításával és az automaták tüzének dübörgésével.

Megpróbáltam felemelkedni és segíteni a lények kilövésében, de valami esetlenül fejbe vágott. Koponyámban mintha egy orgona szólalt volna meg, kitartva ugyanazt a monoton hangot. Odafentről meg egy rekedtes hang tört át a zúgáson:

- Feküdj, köcsög! Veled majd később foglalkozunk.

Szóval puskatussal ütöttek le, gondoltam. Nyámnyila aggódó arca jelent meg a szemem előtt. „És ha agyrázkódás?” - kérdezte bizonytalanul, és feloldódott egy homályosan irizáló foltban. A következő pillanatban a folt feketére váltott, és elájultam.

- DE HÁT EZ Mogorva! - hallatszott azon a szűnni nem akaró fájdalmas zúgáson át, mintha egy távozó gőzös végtelenbe nyúló búcsúfüttye szólna a fejemben.

- Lecsaptam a puskatussal - tette hozzá egy másik, elgondolkodó hang. - Amúgy meg, miért jár automatával?

- Hajtották a szelek - hahotázott egy harmadik hang. Ezt nemrég már hallottam.

Kinyitottam a szemem. Hárman álltak fölöttem, és kíváncsian néztek. Legalább a pulzusomat ellenőriznék, lehet, hogy már rég meghaltam. Goromba kutyák. Mit érdekli őket?

- Ó, magához tért. - Az első talán a legfigyelmesebb, vagy a legszószátyárabb.

- Na mi van, Mogorva, behugyoztál? - vidult fel a harmadik.

- De még mennyire! - támogatta vidáman a második. - Egy tucat vadkan rombolt utána. Valószínű nemcsak behugyozott, de be is szart néhányszor.

Mindháromukból kitört a röhögés. Mekkora köcsögök, a francba! Kissé a még mindig a kezemben szorongatott gépkarabélyra támaszkodva feltápászkodtam. A fejem zúgott, lábam reszketett. Remegtem, és ide-oda imbolyogtam.

- No mi van, Mogorva, hányszor sikerült könnyíteni magadon?

A lábamat nehezen mozgatva a bár felé csoszogtam. A hátam mögött ismét felharsant a röhögés. Érthető, hogy nevetnek. Bár heten vannak, felfegyverkezve, egy tucat vadkannal megküzdeni

akkor is elég félelmetes. Szóval nem azért mondják, hogy cikizzenek. Egyszerű levezetés. Ők is becsináltak. És ezért ne hibáztassuk őket! A Zónában ez pont olyan, mint az ágyba szarás. Ahhoz, hogy itt ne mocskold össze a gatyád, külön tehetség kell.

Valahogy elvánszorogtam a bárba. Az őr csúf vigyorral elvette a kalast, aminek ismerte korábbi gazdáját. Lemenni, majd fel a szobába kevesebb nehézséget okozott. Úgy tűnt, kezdtem magamhoz térni. Ám a szobába lépve elejtettem a hátizsákot, és kimerültén a padlóra zuhantam.

Nyámnyila még csak fel sem ébredt mély álmából. Bár én tudnék így aludni!

- Hé! - szóltam rá. - Menjünk!

Megmozdult, kéjesen kinyújtózott, kinyitotta a szemét, és rám meredt. Megnyúlt arca gyerekes meglepődést tükrözött.

- Magával meg mi van?

- Még mindig ne magázz!

- Elnézést.

- Akkor is kapsz tőlem egy taslit. Csak előbb magamhoz térek.

Elvigyorodott, és felült az ágyon. Lábát lelógatva elkezdte felhúzni a cipőjét.

- Maga... te... - sietett kijavítani magát - úgy nézel ki, mint akit megerőszakoltak. Mi van, Moonlight nem hagyta magát?

Micsoda? Ja igen...

- Mondhatni - motyogtam. - A prices alatt van egy láda konzerv. Húzd elő! Enni fogunk.

- Az egész ládát? - kérdezte ostobán.

- Ha be tudsz tolni egy teli láda pörköltet, neked adom az egészet. Ezt azért még én is megnézném.

Nyámnyila ismét elmosolyodott, és bemászott a prices alá. Ma valahogy túl vidámnak látszik. Hozzászokott, elvesztette a

félelmét? Na, akkor határozottan elmagyarázom neki, kitől kell tartania.

A pörkölt után könnyebb lett. Bár az első falatok makacskodtak, és ahelyett, hogy lecsúsztak volna a torkomon, dacosan próbáltak visszamászni és kifordítani a gyomromat maguk mögött.

Mire a kanalam már a doboz fenekét kapargatta, Nyámnyila még alig tartott a közepénél. Jókedve dacára láthatóan nem volt étvágya.

- Húzz bele, és indíts! - parancsoltam rá.

- Hová? - riadt meg Nyámnyila.

- Az útravalóért.

Vele ellentétben, az én hangulatom rosszabb volt, mint valaha. Pihenő kéne, mondjuk, egy hét. Vodkazni az intézmény költségén, meg aludni.

Moonlightot nem tartott soká megtalálni. A pultnak dőlve ácsorgott a bárban, és lassan kortyolta a sörét. Perverz disznó. A Zónában csak a perverzek, az ingyencek és a jampecek isznak sört, ezek meg lényegében ugyanazok. A vodka legalább gyógyít. Kimossa a sugárzást. Bár, Moonlight esetében, már valószínűleg a sört is nevezhetjük gyógyszernek

Rosszul nézett ki. Éles szeme egészségtelen fényben csillogott. Arca kivörösödött. Arcsontján ferde karcolás, a tegnapi verekedés maradandó következménye. De patkóbajszával keretezett vigyora a helyén volt.

Körülnéztem. A csapos sehol. Talán alszik. Kisfiam fejét kezére támasztva szundikált a pult mögött. Moonlight mellé állva rácsaptam a pult lapjára. Az ütés csattanósra sikerült. A tenyerem belefájdult. Kisfiam viszont úgy pattant fel, mintha ágyú dörrent volna a füle mellett.

- Mi van? - kérdezte álmos szemét dörgölve.

Mutatóujjam a gőzölgő vízforraló felé döfött, majd felemelkedett. Kisfiam szavak nélkül is megértett. Felkapott egy műanyag poharat, beledobott egy kanál olcsó kávéport, két kiskanál cukrot, csorgatott rá némi forrásban lévő vizet, és letette elé a kész terméket.

- A ház költségére - biccentett a pohár felé, és visszaült helyére.

Nocsak, most egy hétig fel fogja emlegetni, hogy a vendégük vagyok? A pohár megégette az ujjam. Kortyoltam néhányat, és oldalvást rápislantottam az egész idő alatt korsójából sörét szopogató Moonra.

- Hol van? - kérdezte Moonlight, miközben figyelte, ahogy Kisfiam másik kezére támasztva fejét, próbálja leküzdeni ismét rátelepedő álmoságát.

Némán a plafonra mutattam, és újra belekortyoltam a pohárba. Az instant kávé, ahogy bármelyik más koffeintartalmú ital, rám nem fejtette ki csodás hatását. Pont olyan álmos voltam, mint előtte. Az alváshiányt általában csak az alvás gyógyítja. Gyakorlatban tesztelve.

- Elmondta neked? - érdeklődött Moon.

Válasz helyett csak egy kurta bólintást kapott.

- Mit gondolsz?

Egy ásítást elfojtva megvontam a vállam. Mit is gondolhatnék?

- Oda kell vinnünk a kölyköt.

- Úgy van - élénkült fel Moonlight. - Nem hittem volna, hogy belemész. Másrészt viszont, ennyi zsozsónak... Na persze, a felének. Bár, őszintén szólva, az ilyen melóért százalékot kéne kapnom. Én szereztem meg.

Némán befejeztem a kávé, és összeroppantottam a poharat.

- Fizetett neked, hogy idehozd?

- Naná!

- Szóval te már ki vagy fizetve. Rendben. - Finoman megpöccintettem ujjammal az összegyűrt poharat. A ráncos műanyag megbillent, és az oldalára dőlt. - Innen már ingyen visszük tovább.

Moonlight csodálkozva nézett rám, de elfogadta a csapást.

- Ingyen? És ha a Monolit nem is létezik? Ha nincs szerencsénk az úton relikviákkal? További kockázat. Garanciák kellenek. Nem, értem én, a Monolittól bármit kívánhatsz, de... Ingyér elmenni a Négyes Reaktorhoz...

Eltoltam magam a pulttól, felegyenesedtem, és közömbösen ránéztem.

- Mondtam én bármit is a Négyes Reaktorról?

- De neki a Monolit kell.

A beszélgetés stresszelt. Nem szeretek sokat szövegelni. Minek? Na szóval... Ennek a Nyámnyilának haza kell mennie, távol a Zónától, nem a Monolit felé. Szóval átvisszük a kölyköt a határon, és annyi.

- Haza kell jutnia - motyogtam dühösen.

Moonlight félrelökte a maradék sörét, és összevonta a szemöldökét.

- Ezt ő mondta?

Hallgattam.

- A Monolithoz kell mennie. Ő mondta. És nem kisgyerek, képes önállóan dönteni. Te meg nem vagy a dajkája, Miszter Nagyfülű. Neki a Monolit kell, és ennyi.

- Mi van, ha a Monolit nem is létezik? - érdeklődtem.

- Köpök rá. Van egy lakása egy sztálinista magasházban. Tudod te, mennyibe kerül egy lakás egy sztálinista magasházban? Persze hogy tudod, te átkozott moszkvai!

- Miért kell a Monolithoz mennie?

- Nem mondta. Számít az neked? Azt mondta, nagyon kell.

- Azt se tudja, mire van szüksége - tört ki belőlem. - Láttad őt? Mit kérhetne a Monolittól? Pénzt? Szerelmet, reményt, csendes dicsőséget? Világbékét? Gyógyszert az AIDS-re? Vagy egy csaj nem adta oda magát, és nem tud más módot a megszerzésére? Dehogyan kell a Monolithoz mennie! Érted? Most mit bámulsz? Kapcsold ki a pénztárgépet, és kapcsold be helyette az agyadat!

A pokolba, utálok az ilyen pillanatokra, amikor kitör belőlem. Sokat beszélek, túl sokat. Aztán megbánom. Mindig. Most is elég volt egyetlen pillantást vetnem Moonlightra, hogy tudjam, megsértődött azon, amit mondtam.

Másnapos képére kiült magabiztos, dühödt vigyora.

- Na pe-e-ersze - húzta el gúnyosan Moon. - A Szuper Raj, a szegények, hátrányos helyzetűek, elesettek és gyengeelméjűek védelmezője.

Elfordult, és belekortyolt a sörébe. Az üres korsó a bárpultra koppant. Moonlight felém fordult, és újra elvigyorodott, mint aki kitalált valami csúfságot, és most rosszindulatúan dörgöli össze a mancsát.

- Na jó - ment bele váratlan könnyedséggel -, csak mondd el neki te, hogy hazavisszük! Ő még nem tud erről a csodás hírről, igaz?

Megráztam a fejem. Ő egy valódi szadista kéjes tekintetével nézett rám, és keserűen elvigyorodott.

- Csodás. Te fogod felvilágosítani.

MEGJELENÉSEMET Nyámnyila lelkesen fogadta.

- Ó! Mogorva! Már nagyon vártam.

Ránéztem, de nem szóltam semmit. Nyámnyila elhátrált.

- Sajnálom - motyogta szánalmasan. - Nem akarok maflást, mindent felfogtam.

Nem is akartam kiosztani neki a maflást. De az, hogy sikerült megnevelni a kölyköt, egész jó. Szóval a séta már akár egész szórakoztató is lehet. A lényeg, hogy oda menjen, ahová mondják, és ne kódorogjon ott, ahol semmi keresnivalója. Elviszem Szidorovicshoz. Ő a Határ mellett él, ahol szinte már nincs is Zóna. Átadom neki, és onnan már lobogva száll hazáig, a sztálinista magasházban lévő lakásába. Semmi olyan nincs a Nagy Földön, amit ne kaphatna meg egy sztálinista magasházban lévő lakás ellenértékéből. Szóval csak semmi Monolit!

Ezen gondolkodva előrángattam két ládát a prices alól. Az egyikben konzervek és gránátok. A másikban meg mindenféle holmik. Például egy vadonatúj Beretta.

Nyámnyila fentről kukucskálva próbált belenézni a ládába. Kíváncsi a nyavalyás.

- Tessék - nyújtottam felé a pisztolyt. - Fogd! És ne hadonássz!

A pisztolyt megmarkolva elhúzódott, és kíváncsian forgatni kezdte a kezében. Szemem sarkából követve a látványt önkéntelenül is eszembe jutott, én hogyan nyúltam először egy katonai fegyverhez. A kézben tartott lőfegyver, akár egy

varázskulcs, felnyitott valami mélyen rejtőzködőt, ami önbizalmat adott. Mámorító érzés. Egyedi, feledhetetlen. És nagyon veszélyes, akár csak bármilyen más eufória. Egy férfi, fegyverrel a kezében, szinte mindenható istennek érzi magát. A mindenekfelettség és a mindenhatóság hamis, mámorító érzésének engedve az ember ellazul, és annyi. Ahogy mondják, addig vagy te a bajnok, míg nem találkozol egy erősebbel. Szóval, ha van puskád, az előny. Bár még ez is kétséges, hisz a fegyvernek ott kell lennie időben, és tudnod kell vele bánni. Ha már mindenkinek van, akkor az előnynek annyi, és míg egy pisztollyal csak menőnek érzed magad, egy kalassal vagy egy Grozával² legyőzhetetlennek. Egyébként ez az egyik oka, hogy jobban kedvelem a pisztolyokat. Az automatákkal szembeni másik előnyük a súly és a méret. Könnyebb hordozni, elrejteni. Bár egy pisztollyal nem mehatsz a Zóna mélyére. Én egyszerűen nem is megyek be annyira. Nekem elég a külső részeken sétálgatni.

A ládát feltúrva előhúztam egy régi kabátomat, és odaadtam Nyámnyilának.

- Vedd fel!

Ő lefektette a Berettát a matracra, és kételkedő arccal belebújt a kabátba. Kritikusan végigmértem. Úgy lógott rajta, mint egy fogason. Na mindegy. Még ez is jobb, mint amiben sok ördögfattyá a Zónában kódorog. Igaz, az ujja hosszú, de fel lehet hajtani. Nem fogja zavarni. Amúgy is, mi dolga lenne? Harcolnia nem kell, lőni nem fog. A feladata: mögöttem trappolni és le se venni a szemét az útról. Szóval, parasztnak falura megteszi.

Felvettem a hátizsákom, beledobtam néhány konzervet, gránátot és egy doboz lőszert. Aztán a megszokott módon a vállamra akasztottam.

Visszarúgtam a ládát az ágy alá, felvettem a priccsról a pisztolyt, és átnyújtottam Nyámnyilának.

- Dugd el!

Kapkodva az öve mögé tolta a fegyvert. De még hogy betolta! Még szerencse, hogy ki van biztosítva. Különben hamar elbúcsúszhatott volna a gyerekcsinálás gondolatától.

- Óvatosan! - húztam el a szám. - És dugd el, nehogy szemet szúrjon!

- Már megyünk is? - érdeklődött Nyámnyila, szorgalmasan igazgatva a Berettát.

Aha. Máris. Az ajtó felé biccentettem.

- Kifelé!

Moonlight már az ellenőrző pontnál várt minket. Az eső kissé lecsendesedett, talán ezért engedett meg magának ennyi lazaságot.

Egy fa mellett ült, feneke alatt hátizsákjával, és egy fűszálat rágsált. Talán már semmi agy nem maradt a fejében, különben nem dugdosna mindenféle szarságot a szájába.

Nyámnyila, mai csendes hangulatomat a maga módján értékelve, Moonlight feltűnésétől őszintén el volt ragadtatva.

- Jó reggelt! - köszönt rá. - Ti nem féltek?

Moon kérdően nézett rá.

- Miért?

- Há-á-t - zavarodott össze Nyámnyila, és a fűszál felé biccentett.

- Nem számít - felelte a stalker, és elszakította végre a fenekét a hátizsáktól. De a fűszálat tovább rágsálta.

A kölyök hódolattal nézett Moonra. ő látványosan felemelte a hátizsákot, belebújt, és meghúzta a hevedereket. Nyámnyila érdeklődve figyelte. Amikor Moon a gépkarabélyt is a vállára

vette, az ide egyáltalán nem illő megfigyelő tekintete még tiszteletteljesebbé vált.

- Igyekeznel? - érdeklődtem.

- Harcra készen, akár egy úttörő. - Moon kinyújtózott, és összecsapta a bokáját. Hangja közel sem volt olyan kifinomult, mint az a bohóc szándékozta, de idegesnek semmiképp sem tűnt.

- Hogy megyünk? - érdeklődött morcosán Moonlight.

- Egyenesen - feleltem dühösen. - Én megyek elől, Nyámnyila utánam. Te zárod a sort.

- Nyámnyila? - fordult a régi kabátomat hordó madárijesztő felé Moonlight.

Ő vállat vont. Moon felnevetett.

- Nyámnyila. Ha! Na rajta, indulj, Nyámnyila!

A kölyök reakciójára nem számítottam. Megfordult, és elindult az út felé. Ott persze nem túl jó sétálgatni, a nyílt térben, de még mindig jobb, mint a bokrokat és csernobili kutyákat kerülgetve. Moonnal a bokrok között mennénk. Nyámnyilával biztonságosabb az aszfalton.

Nem néztem hátra, de pontosan hallottam, ahogy Nyámnyila dobog és liheg a nyomomban. Meg kicsivel távolabb Moon mozgását. Az utóbbi, a jövővénnel ellentétben, szinte hangtalanul mozgott. Legalábbis a léptei nem hallatszottak. Viszont időközönként halkan felmordult. Mintha valami elképesztően vicces gondolat bukkant volna fel a fejében, és ő minden lehetséges módon próbálná visszafogni magát, hogy ne röhögjön fel.

Persze a csend nem tartott sokáig.

- Ez nem puska - vigyorgott válaszul Moonlight. - Ez egy SzA Val.

- Ki szaval? - értetlenkedett Nyámnyila.

Moon hahotázott.

- SzA Val. Speciális automata. A teljes megnevezése: Val, Szpec. Automat, de a SzA Val viccesebben hangzik.

- Nehéz?

- Nem. A tárral együtt három kiló. Könnyen megtartható. És halk. A Zónában nem érdemes hangoskodni.

Nyámnyila elhallgatott, de valahogy gyanakodva. Moonlight meg kínlódott. Talán a tiszteletteljes hallgatástól, talán a viccelődés vágyától. Számomra a második lehetőség valamiért reálisabbnak tűnt.

- Lehet, hogy ez csak afféle hóbort, de a Zónában csak az ostobák nem válogatják meg a fegyverüket. Sokszor végig kell gondolni, mivel járjuk a Zónát. Csak ez a Mogorva téblábol itt bolond módra pisztollyal. De mint láthatod, most még ő is hozott magával egy kalast.

Sok a duma, te szószátyár! Nem azért hoztam magammal Kalasnyikovot, mert a Zónába megyek. Valakinek el kell adnom az automatát. Akár a csaposnak is. A csapos persze a bőrt is lenyúzná rólam, igaz, erre a kalasra én se költöttem túl sokat.

- Mogorváról egyáltalán nem szabad példát venni - folytatta Moonlight. - De attól még stalker. Ítéld meg magad! Ki üzletel a csapossal? A zöldfülűek, a vesztesek és Mogorva. Ki mászkál pisztollyal a Zónában? A zöldfülűek, az Ostobák és Mogorva. Ezen kívül...

Na ebből elég! Megtorpantam, és megfordultam. Nyámnyilának alig volt ideje lelassítani, majdnem belém szaladt. Moonlight azonnal megmerevedett. A reakcióival minden rendben.

- A Val speciális automatának számos hiányossága is van - kezdtem kioktató hangon. - Egy ilyen fegyverhez képest nem túl

nagy a hatásos lőtávja. Kicsi a tár. Csak tíz vagy húsz lőszer. Ráadásul pokoli nehéz lőszert szerezni hozzá. A biztosító átkapcsolásához el kell engedni a markolatot. A hangtompító rögzítése nem túl megbízható. A závárt csak jobb kézzel lehet hátrahúzni.

Mindezt Nyámnyila szemébe nézve mondtam el, de a tiráda valójában Moonnak szólt, ő ezzel tökéletesen tisztában is volt. Kihúzta magát, és gúnyosan rám vigyorgott. Micsoda rohadék! Csapdát állított. Én, barom meg belesétáltam.

- Micsoda kényelmetlenség jobb kézzel felhúzni a závárt! - bölintott jelentőségteljesen Moon. - Aha! De kényelmetlen. Csak hát én köpök rá. Balkezes vagyok.

- És még valami - tettem hozzá. - Csak az ostobák járnak úgy a Zónát, hogy teleszólják a levegőt az üres fecsegésükkel.

Moonlight képe még rusnyább vigorra húzódott. Ezt nem kellett volna kimondanom.

Gondolatban átkozva magamat utolsó szavaimért megfordultam, és megindultam előre. A lapockáim közötti viszketés árulkodott róla, hogy Moon vigyorogva bámul hátulról. Szukafattyá. Csak a bolondok mennek pisztollyal a Zónába, láthatod. Mélyebbre én sem megyek komoly fegyver nélkül. A Szeméttelep körül, relikviákat gyűjtögetve bolyongani semmi szükség gépkarabélyra. Ha képes vagy tisztességesen lőni a pisztollyal, a BP-mnél jobbat el sem képzelhetsz errefelé. Hacsak nem kell egy pisztollyal szembeszállnod egy falkával. De erre az esetre mindig van nálam egy lefűrészelt csövű sörétes. Abból általában lőni se kell. Néhány alkalommal szembekerültem egy vakkutya- vagy más kisállat-falkával, és rémülten elmenekültek. A pisztolytól valahogy nem igazán félnek. De a vágott csövű elől elfutnak. Kár, hogy elvesztettem, amikor a rekedt és bandája elől

menekültem. Viszont találtam egy automatát. Most elvagyok a kalassal, de elpasszolom, és veszek rajta egy új, lefűrészelt csövű sörétest.

Csak hát, erről semmi szükség beszámolnom Moonlightnak. Egy frászt! Szar egy hely, pitiáner alakokkal.

A viccek is szarok. Addig kell kivinnem innen ezt a bolond Nyámnyilát, míg belőle is dőlni nem kezd a szar. És nekem is el kéne mennem. De azt majd később. Valamikor. Amikor végre rájövök, hová menjek. Hová és miért.

Moonlight legközelebb akkor kezdte ontani a szót, mikor elértük az utat. Szürke aszfaltcsík futott el jobbra és balra. Mindenfelől láthatóan. Legalábbis a gyér növényzet a szélén egyáltalán nem zavarta a kilátást. Kiléptem, és megálltam. Bevárva Nyámnyilát és beszédes kalauzát.

- Tovább balra! - parancsolta komor hangon Moonlight, utolsóként kilépve az útra.

Mi szükség erre a hangsúlyra? A stalkerre néztem. Ő elégedetten vigyorgott patkó formájú bajsza alatt. Szóval van egy vipera a fedélzeten.

Mindkettejüket végigmérve balra fordultam, és ugyanolyan nyugodtan sétáltam tovább, hátam mögött hagyva Pripjatyot, Csernobilt, az atomerőművet és a Monolitról szóló meséket.

Nyámnyila a hangok alapján szófogadóan trappolt utánam. De engedelmessége nem tartott soká. Bár ez a szerencsétlen egyáltalán nem illett a Zónába, ostoba azért nem volt. És nyilvánvaló, hogy abban a topográfiai kreténségben sem szenvedett, mint a városlakók többsége. Legalábbis a nyílt terepen jól be tudta tájolni magát.

- Hé! - kiáltották hátulról.

Nem álltam meg, se nem lassítottam, se nem gyorsítottam. Csak léptem és léptem. Fejemben mintha bekapcsolt volna egy metronóm, és lépteim pontosan annak ritmusában koppantak.

- Mogorva!

Nyámnyila utolért, oldalról lehagyott, és eléim ugrott. Idióta! Ki csinál ilyet a Zónában! De megállásra kényszerített.

- Soha ne előzd meg a vezetőt! - Igyekeztem a hangomnak a legelrugaszkodottabb intonációt adni. Elég higgadtnak, de súlyosnak tűnt.

- Mogorva, merre megyünk? - hagyta figyelmen kívül Nyámnyila a megjegyzésemet.

- Egyenesen.

Megpróbáltam megkerülni és továbbmenni, de az esetlen fickó meglepően mozgékonnak bizonyult.

- De a Monolit nem erre van.

- A Monolit egy legenda.

- Viszont a legenda szerint a Négyes Reaktorblokkban van. A Négyes Reaktorblokk pedig egészen másfelé - folytatta kitartóan.

És most mit teszel? Moonlightra néztem. Ő félreállt, egy újabb fűszálat rágcsált, és kíváncsian figyelte a beszélgetésünket. Semmi értelme nem volt tőle várni a segítséget.

- Bámulatos megfigyelő vagy. - Ismét megpróbáltam kikerülni, és újra sikertelenül.

A fenébe, nem vele kéne küszködnöm!

- Gyere utánam!

- Hová?

Ránéztem, és megdermedtem. Torkomon akadtak a szavak. Ő visszanézett, de hogy! Egyenesen, tágra nyílt szemmel. Egy makacs, erős férfi tekintetével. Igen, Nyámnyila olyan fickó volt, akinek semmi keresnivalója itt. A vak kutyák seperc alatt

szétszaggatják, ha magára marad. De a fenébe is, egy ilyen tekintetű férfi nem üres báb. Igazi ember. Ellentétben a Zónát dugig töltő erkölcsi csökevényekkel.

Na, most mit nézel, akartam kimondani. Miért engem akarsz megtörni? Menj innen, míg nem túl késő! Fuss, míg ember vagy! Míg van ott bármid, túl a Határon. Fuss, te kis nem ide illő emberke, mielőtt a Zóna összeroppant, megemészt, és a részévé formál. Neki minden stalker csak egy radioaktív kutyatáp. Mind arról álmodozunk, hogy gazdagon és boldogan távozunk innen, de még soha senki sem hagyta el. Épp ellenkezőleg. Itt ücsörgünk, és egymást gyilkolásszuk. Miért? A semmiért. Ki a relikviákért, ki a lőszerért, ki a fegyverért, ki a zsozsóért. Valaki meg csak úgy, saját szórakozására. Igaz, mindenki egyből igazolja is magát, mondván, nem én vagyok ilyen, ez a munkám. A katonáknak ez a szolgálat, a stalkereknek... szintén megvan a maguk kötelessége. De ezek mind csak kifogások. A legtöbbjük valójában már csak a mindent, mi emberré tette valaha, elvesztett furcsa figura a Zóna részévé változva. A világ legrosszabb helyének részévé.

Ha elmondanám neki, megértené? Aligha. Ráadásul el sem tudnám magyarázni. Ez mind itt van bennem, érzem. De elmondani nem tudom. A szavak csak mindent elrontanak.

- Mogorva, Csernobil a másik irányban van.

Bólintottam. Nyilvánvaló dolgokkal ne vitázz!

- Akkor miért az ellenkező irányba megyünk?

- Mert ideje hazamenned. - A szavak elég hülyén hangzottak. Ennél ostobábbat elképzelni se tudnál. Mi vagyok én, az anyja, hogy ilyeneket mondok?

De ez cseppet sem hatotta meg.

- A Monolithoz kell mennem - mondta makacsul.

- Nem - ráztam meg a fejem.

- A Monolithoz kell mennem - ismételte, még hangsúlyát sem változtatva. - És én oda megyek, akár veled, akár nélküled.

- Nélkülem száz métert se fogsz itt megtenni - feleltem őszintén.

Nyámnyila Moonlight felé fordult.

- Akkor ő visz el oda.

Moon Nyámnyilára nézett, aztán rám, és vidáman kacsintott. Úgy tűnt, őt ez az egész egyszerűen szórakoztatja. Összepréseltem a szám, összeszorítottam a fogam.

- Egyedül nem fog elvinni. És egy hülye se fog veled elmenni a Monolithoz.

A PDA csipogva jelezte egy üzenet beérkezését. Figyelmen kívül hagytam, ne most! Egy másodperccel később Moonnál is csiripelt. Ő a fűszálat kiköpve kiegyenesedett, hogy előkotorja a kis számítógépet.

Nyámnyilára néztem.

- Higgy nekem, kölyök, nem kell odamenned. Semmi jó nincs ott. Az egy szar hely, ahol szar emberek gyűltek össze. Vagyis számodra a legjobb kiút, ha hazamész.

- Idehallgass! - Nyámnyila szemében olyan tűz villant, hogy valaki más már összerezzenet volna a helyemben, hangja gorombának és hidegnek tűnt. - Fizetek. És köpök rá, ki mit gondol. A Monolithoz kell mennem, és kész. Ha ember vagy, egyszerűen már csak emberségből is segítened kell.

- Nincs itt semmiféle emberség - motyogtam. - Itt csak szar van. Én is szar vagyok.

- Akkor - fejezte be higgadtan Nyámnyila - fogd a pénzt, és vigyél, ahová kérem!

Fogcsikorgatásig szorítottam össze az állkapcsom. Majdnem be is görcsölt. Ujjaim ökölbe szorultak, körmeim a tenyerembe

vágtak. Istenemre, a retorika nem az erősségem. A legegyszerűbb kiút a helyzetből az volt, hogy lecsapom Nyámnyilát, hogy elájuljon, és elvonszolom Szidorovicshoz, míg magához nem tér.

- Jól mondja - vágott közbe Moonlight. - Megegyeztünk. Menjünk már!

Előhúzta a PDA-t, vállára akasztotta a Vált, és elsétált az úttól.

- Hova? - értetlenkedett Nyámnyila.

Engem legalább ennyire érdekelt a kérdés.

- A jereváni rádió bibsi kérdésekre nem válaszol - felelte Moon.
- Nálad is ott az üzenet.

Elővettem a PDA-t, és a képernyőre néztem. A segítségkérés kurta és kétségbeesett volt. Az ilyen leírások a moziban könnyeket csálnak a nézők szemébe. De én nem vagyok befolyásolható filmrajongó, és ez itt nem is a mozi. Nyámnyila a vállam fölött bámulta a tenyérgepet. Az értelmiséginek nem tanították meg, hogy nem olvasunk bele mások levelezésébe.

Moonlight állt, és várt, míg áttanulmányoztam a küldeményt. Sietve zsebre vágtam a PDA-t.

- Nem az én dolgom - ráztam meg a fejem.

- Ó, te ordas köcsög! Figyelj, Mogorva! - horkant fel Moonlight.

- Ma őket kapják el a banditák, holnap meg téged. És segítséget kérsz...

- Nem kérek - szakítottam félbe. - Én nem segítek senkinek, és nem is kérek segítséget senkitől.

- Ha nem, nem - vágott vissza elutasítóan Moonlight, és hátra se nézve elügetett.

A pokolba vele is! Egyedül is kiviszem innen Nyámnyilát. Mivel mindenki tud mindent, Moonnak semmi hasznát nem venném. Elintézem én.

- Menjünk! - fordultam Nyámnyilához.

- Merre? - húzódott arrébb.

- Egyenesen.

Semmi kedvem nem volt vele vitázni. Választ sem várva elindultam az útakadály felé. Egy kicsit még mehetünk az úton. Aztán vagy megkerüljük az ellenőrző pontot, vagy lefizetjük a katonákat. Ha jó helyre kerül, elfogadják. Átszámolva.

A gondolatok meglehetősen józanok voltak, de valami zavart. Mi? Füleltem, mind belső, mind külső érzéseimmel. Mögöttem csend volt. Nyámnyila csoszogó léptei sem hallatszottak. Ez bajt jelzett.

Megfordultam. Nyámnyila nem volt mögöttem. És az úton sem. Alakja elvált az úttól, eltávolodott. Messze járt tőlem. És Moonlighttól is, akinek addigra sikerült eltűnnie, ki tudja, hová.

Az abban a pillanatban eszembe ötlő szavak kivétel nélkül obszcének voltak. Dőlt belőlem a káromkodás. És ha valaki megkérdezné, mire gondoltam akkor, nem tudnám elmagyarázni. A retorika nem az erősségem.

Az automatát megigazítva és félbe sem szakítva a szitkozódást az orrom alatt, visszaindultam. Nagyon gyorsan. Majdnem futva. Majdnem, mert a Zónában nem futkosunk.

.....

2 OC-14, gránátvetővel is ellátott gépkarabély

AZ ELHAGYATOTT hangárból segélykiáltások hallatszottak. Amelyik mellett tegnap összefutottam Rekedtékkal. Elég ocsmány hely, de hol van a Zónában másféle? A hangár annyiban egyedi, hogy senkihez sem tartozik. És a szovjet időkben megélt gyerekkorom özönvíz előtti törvényei alapján bármi, ami senkihez sem tartozik, mindenkié. Eredetileg persze pont ellenkezőleg, de a szavak sorrendjének átrendezésével...

Na szóval, a hangárban időnként mindenki együtt lógott. Szabadúszó stalkerek, stalker csapatok, banditák. Rendszeresen ellátogattak ide a katonák is, amikor az odabenn zajló lövöldözés átlépte a kritikus decibelhatárt, és már több mint észrevehetővé vált.

És itt mindig lőttek. Nem telt el nap, hogy a hangár körül ne tört volna ki valami balhé.

Amikor utolértem Nyámnyilát, ő már a hangárt körülvéő kerítésnél járt, és próbált hozzálapulva jobbra tartani. Moonlight, akit követett, bizonyára befordult már a sarok mögött, amerről a lövések jöttek.

Még épp időben kaptam el. Tőle fél tucat lépésre ismerősen reszketett a levegő. Ha bármelyikünknek lenne anomáliadetektora, már hülyét kaptunk volna hisztérikus sipákolásától. De nekem nincs szükségem detektorra. Hat éve tapodom a Zónát, már beépült. Nyámnyilának meg... Nos, honnan a fenéből szerzett volna Nyámnyila detektort?

- Állj! - vakkantottam rá.

Bármilyen konok is volt, ennek azonnal engedelmeskedett.
Vagy az agya dolgozott, vagy a meglepetés hatására.

- Ha élni akarsz, ne mozdulj!

- Mi van? - riadt meg.

Hátulról odaléptem hozzá, szó nélkül a megfelelő irányba fordítottam a fejét, és ujjammal az anomáliára mutattam.

Nyámnyila megborzongott. Végre leesett neki. Nem számít, legközelebb majd nem mászol be az engedélyem nélkül oda, ahová nem kéne.

- Ez mi?

Ha Moonlight itt lenne, bizonyára mondana valami korszakalkotót, például: „Ha nem simogatom, nem harap.”

- Ez egy anomália? - motyogta Nyámnyila. - De Moonlight hogyan ment át?

- Megkerülte. Gyere utánam!

Megfordultam, és elindultam balra a kerítés mellett.
Nyámnyila mögöttem topogott.

- Mi lenne...

- Ott van a másik kapu - szakítottam félbe a kérdését.

- De Moonlight... - próbálkozott újra.

Ezt nem kellett volna. Megálltam, megfordultam, és pofon vágtam egy rövid jobbossal. A kölyök meglepetten hátrahőkölt, nem tudott megállni, a földre zuhant, közben halántékát a kerítésnek csapta.

- Ha akarsz - mondtam hidegen -, utána is futhatsz, és belerepülhetsz a gravitációs anomáliába. Ez a tudományos neve. De neked az már mindegy lesz. Darabokra szakadsz, én meg tiszta lelkiismerettel visszamegyek, letolok egy adag vodkát, és lefekszem aludni. Értve?

Ült a földön, és fülét tapogatva dühösen meredt rám. Az ütésemtől döbrent meg ennyire, vagy mi van? Bár, a látható következményekből ítélve, a kerítés keményebben megdolgozta a halántékát, mint amekkorát tőlem kapott.

- Értve - mondta Nyámnyila dühösen.

Felé nyújtottam a kezem. Hunyorogva ránézett, de nem fogadta el a segítséget. Magától állt fel. Most még a reggelinél is rosszabbul nézett ki. Nadrágja csupa sár, kabátja szürke foltos a kerítéstől, halántékán véres horzsolás.

- Hol a pisztoly? - kérdeztem.

Az öve mögé dugta a kezét, és arcáról egy pillanat alatt tovaszállt a sértődött grimasz. Zavartnak és boldogtalannak tűnt.

- Elveszett - motyogta.

A fene beléd! Micsoda harcos!

- Te persze nem tehetsz róla - horkantam fel. - Chip és Dale a Csipet Csapat. És fegyvertelenül hogy fogsz segíteni? Te kétbalkezes.

Elsápadt. Előhúztam a BP-t, kikapcsoltam a biztosítót, és odaadtam Nyámnyilának.

- Tudod használni?

- A lőtéren lőttem - motyogta. - A Gorkij parkban.

Nagyszerű! Szánalmas képére néztem, és visszafogtam a nyelvemre toluló tirádát.

A kalast egyeslövésre váltottam, és végigosztam a kerítés mellett. Nyámnyila, amilyen halkan csak bírt, loholt utánam.

- Maradj a közelemben! Ne mutasd magad! Mögülem ne lőj! Ha eltalálsz, itt helyben lepuffantalak.

Megálltam, és hátranéztem. A kölyök a szemembe meredt. A francba, akár egy cocker spániel!

- Ha ezt is elveszíted, tekintsd magad hullának! - folytattam könnyörtelenül, kedvenc BP-m felé biccentve.

Ketten voltak. A tüzelés fokozatosan a hangár túlvége felé húzódott, ahonnan vakmerő segédemet elvezettem. Az innenső kapuban már csak két korcs maradt. Nem tudom, hogy lesben állnak, vagy csak hátvédnek vannak itt, de akár így, akár úgy, mind a ketten egyértelműen biztonságban érezték magukat. Lazítottak. Pedig a Zónában nem lehet lazítani. Ezt csak a zöldfülű bolondok nem tudják. A kopaszok igen, de figyelmen kívül hagyják. Se ezek, se azok nem élnek sokáig.

Alaposan megnéztem őket. Az egyik egy rövid kalassal, a másik egy MP5-össel. Szemét egy géppisztoly. Tökéletesen illik rá a beceneve: Vipera. Viszont én személyesen csak itt a Zónában hallottam, hogy így nevezi valaki. De ki aggatta rá egy kígyó nevét erre az alattomos automatára?

Kihajoltam a kerítés sarka mögül, és megböktem Nyámnyilát. Már nyitotta volna a száját, de az öklöm felmutatása elég ékesszóló volt, hogy eltántorítsa nyelve mozgatasának vágyától. Ez jó. Szó nélkül megyünk tovább.

A mellkasára böktem, majd a csőre mutattam. Bár szavak nélkül, de érthetően. Csak egy retardált nem értené. És Nyámnyila nem volt az.

Vicces volt elnézni, ahogy felmeredő seggel a cső felé kúszik. Bár egy épelméjű embernek eszébe sem jutna ilyenkor humorizálni. Ám az egy hétköznapi ember lenne a hétköznapi világban. Ez meg itt Zóna. A stalkerek humorérzéke rokon a zsaruk és a boncmesterek fekete humorával.

Nyámnyila odakúszott a csőhöz, és körülnézett. Ügyelve rá, hogy a fejét fel ne emelje. Nem mutogatott, de arcára kiült a kérdés: „Hogyan tovább?”

Jó játék, némaság. Minél kevesebb a szó, annál több a megértés. Egy maflás, és minden világos. Dumálhatsz akár fél órát is, a szófecsérlésen kívül semmi értelme.

Lehajoltam, és előregörnyedve a csőhöz siettem. Nyámnyilához érve megfordultam, és tenyérrel előre némán kinyújtottam a kezem. Állj! A srác rájött, nem kell követnie. Legalábbis mikor hátranéztem, kissé oldalára fordulva engedelmesen feküdt ott, ahol hagytam. Rendben is vagyunk. Kibújva a hevederekből, a hátizsákot ott hagytam Nyámnyila mellett.

A föld nedvessé vált. A hasam alatt sunyi, hideg, mocskos massa cuppogott. Ebben kúszni átlag alatti élvezet. És ki a fene küldött ide? Miért? Vagyis kiért... na ez világos, Nyámnyiláért. De ki nekem ez a Nyámnyila? Senki. Mégis, mi ütött belém, hogy úgy határoztam, kirángatom őt innen, megmentem a lelkét? Engem senki se ment meg. Mindenki szarik rám. Ahogy erre az annyira emberi Nyámnyilára is. Ő nekem egy senki, ahogy én is egy senki vagyok neki. Még csak nem is tart embernek. Úgy jött ide, mint egy turistaügynökségre, idegenvezetőért. Mogorva neki csak egy árucikk. Megalkuszunk az elfogadható árban, és indulás. Nem alkudoztam, egyből ráálltam, a dicsőségért. Mégis, ki a fene vagy te, Mogorva, megjátszod az embert, de megoldasz vele bármit is? Fizetést kapsz, vagyis úgy táncolsz, ahogy fújják. Az emberségedet meg feldughatod magadnak. Micsoda szarság!

A cső véget ért. Óvatosan kihajoltam, és átbukfenceztem a betontömbök mögé. Ismét kihajoltam. Nem vettek észre. Erről nem számítanak senkire, főleg nem rám.

Felálltam, és félig összegörnyedve ügettem. A betontömbök, csövek és bokrok mögött rejtőzve megkerültem a foltot, ahol tegnap lelőttem a rekedtet. Amikor elértem a tisztás túlsó szélét,

és leültem egy fa mögé, szívem kész volt bordáimat áttörve kiugrani a helyéből.

Óvatosan kidugtam az orrom a fa mögül. Már nem lehetett bujkálni. A csövek és betontömbök jobb kéz felől maradtak. Valahol messze elől és jobbra lapult Nyámnyila. Tőlem nagyjából háromszáz méterre egy kerítés. Ennek bal oldalán a hangár kapuja. Mellette két piás. Csak hát, sem én nem láthattam őket, sem ők engem. Közöttünk ott tornyosultak a ki tudja, miért és mikor magukra hagyott, egymáshoz csatolt vagonok. Csak egy keskeny ösvény választott el a vasúti sínektől, rajtuk a bal oldali kocsikkal.

Teljesen kiegyenesedve rohantam oda a szerelvényhez. Megkerülve végigcsontam a másik oldali kocsi mellett.

A közelükbe lopóztam. Megláttam őket. Ők engem nem. És óvatlanok voltak. Ez pedig itt a halál. A Zóna nem bocsátja meg a gondatlanságot, mi pedig szolidárisak vagyunk vele.

Már minden készen állt a hidegvérű támadásra. A Kalasnyikov egyeslövésen. Bal kezem lövésre készen, kényelmesen tartja. Bár a balban ez mindig kényelmetlen kissé. De a kés a balban nem elég biztos.

Jobb kezem könnyedén az övemre csúszott, és kicsatolta a hüvelyt. Ujjaim a gumírozott markolatra szorultak. Megrántottam a kést, simán kicsusszant helyéről. A lendületet kihasználva feldobtam, és dobásra készen elkaptam a pengét.

Mély lélegzet. Egy, kettő...

Három! Saját néma parancsomnak engedelmeskedve kiugrottam a kocsi közül, és elhajítottam a kést. A penge megvillant, és pontosan célba talált. Az MPs-öt fogó rángatózni kezdett. Bal kezével a torkához nyúlt, levegő után kapkodott, de a markolatot nem érte el. Eközben jobbja nem eresztette el a

géppisztolyt. Az MP5 csöve ugyan a föld felé fordult, gazdájának ujjá attól még ráfeszült az elsütőbillentyűre. Az automata megrándult, kitört belőle egy hosszú sorozat, hátralökve addigra már halott tulajdonosát. Ő a földre zuhant. Az MP5 elhallgatott kezében. És bár a teljes sorozat a talajba fúródott, a kígyó mégis harapott.

A második, nekem háttal álló bandita oldalra ugrott. Megpördülve leadott egy rövid sorozatot a kalasból.

Az egész olyan gyorsan történt, hogy nem volt időm lőni. Gyakorlatoztatnom kell a balomat. Az első ilyen alkalom még a suliban volt. Meg akartam tanulni ballal és jobbal is írni. A test reflexei oldalra és lefelé löktek. A földre rogytam. Két kézzel markoltam az automatát, és lőttem. De már túl későn.

A lerövidített kalas gazdája az MPs-ösével ellentétben mozgékonyabbnak és talán szerencsésebbnek bizonyult. Akár így, akár úgy, sikerült visszafutnia a rozsdás kapu fedezékébe.

Fekve maradva visszagurultam a vagonhoz. Vállam nekiütközött a sínnek. Célba vettem a kaput. Jöjjön csak elő! Nem adok neki második esélyt a menekülésre. Már ha még mindig a kapu mögött lapul, és nem futott el odabent az övéihez.

A hangár túlvégéről érkező lövések és sikolyok egyre hangosabbak és hevesebbek lettek. Eltűnődtem: talán elhúzott a sajátjaihoz? Szívem kihagyott egy ütemet, hisz lehet, hogy hibáztam. Ám a következő pillanatban bebizonyosodott, gyanakvásom helyes, ellenfelem még mindig ott van a kapunál. Felvillant valami ember nagyságú, és azonnal oldalra vetődött. Lőttem. A kapuszárnyak közötti nyílásban megjelent láda faforgácsot spriccelt, és röppályát változtatva lezuhant. Lent pedig, egyik kapuszárnytól a másikig átgurulva, az ellenség közben eleresztett egy gépkarabély-sorozatot.

A sínhez lapultam. Fém csörömpölt fölöttem a vagon oldalán. Kellemetlen hang. Felkönyököltem. Az ellenség nem talált, ez plusz. De ismét eltűnt, ez mínusz. És itt van ez a Mogorva nevű stalker, aki fél perccel ezelőtt azt ígerte magának, nem hagy több esélyt az ellenségnek. A tanulság magadnak: „Ne igyál előre a medve bőrére!” Ha Moonlight itt lenne, valószínűleg kuncogna, és hozzátenné: „Ha mégis, nyúzd is le!” Csak hát, Moon nincs itt. Valahol a hangár túlsó végén van. Ha még él.

Az ellenség ismét előbukkant a kapuszárnyak mögül. Ezúttal úgy döntöttem, agresszívebb leszek, és leadok egy sorozatot a kalasból. A fejem fölé emelve lőttem előre, de az a barom még időben visszaért a jobb oldali kapuszárny mögé.

Jó lenne egy gránát. De nincs. Fém csörömpölt fémen. Reflexszerűen a földhöz lapultam. A következő másodpercben rájöttem, hogy a lövés túl halk volt, és nem is felém jött, de... A második lövedék azon a szárnyon koppant, ami mögött a rövidített kalas mázlista gazdája lapult. Elfordítottam a fejem. Nyámnyila nyargalt teljesen nyíltan a kerítés betonfala mellett a kapu felé. Félig üres hátizsákom bal vállán lógott, jobbjaiban pedig a BP-t tartotta. Igencsak idiótán, egyenesen előrenyújtott karral.

A francba! A Gorkij parkban, vagyis...

ABP harmadik lövedéke rozsdás vasnak csapódott. Nem tudom, hogy ez játszott-e bármiféle szerepet, vagy ellenfelem szimplán hülye volt...

Ismét felbukkant a kapuszárnyak közötti háromméteres résben. Ezúttal elterelésnek szánt ládák dobálása nélkül, lövöldözve rohant át. Megnyomtam az elsütőbillentyűt. Talált. Az ipse arccal előre a földre zuhant. Azt nem láttam, hogyan szántotta fel orrával a talajt, feje a bal szárny mögé került. Ám a nyílásban maradt, mozdulatlanra dermedt láb magáért beszélt.

Felkeltem, és az MPs-öst markoló hullához mentem. Nem a zsebemben akartam turkálni. Ahogy korábban sem tettem. De a késemet nem ártana visszaszerezni.

Nyámnyila még messze volt. Rejtőzködés nélkül jött, mint odahaza. Az idióta. Hátat fordítottam neki, a hulla fölé hajoltam, és kirántottam a kést a torkából. A test megrándult, mikor eleresztette a pengét. A hullát az oldalára fordítva, beletöröltem a kabátjába. Már menet közben raktam el a kést, siettem távolabb kerülni a halottól. Terveim között nem szerepelt egy halott bemutatása Nyámnyilának. Tudja az ég, hogy reagálna rá. Mármint Nyámnyila a hullára. Az elhunyt már mindenre ugyanúgy.

- Miért nem maradtál ott? - kérdeztem dühösen.

- Gondoltam, elkél a segítség - válaszolta, aggodalmasan fülelve a távoli fegyverropogást és sikolyokat.

- Segítség tőled - horkantam fel. - A Gorkij parki lövésztl.

- Miért, nagyon rossz volt?

Le rántottam róla a hátizsákom. Rossz... Úgy nyakon vágnálak, hogy meghalld, amit mondanak!

- Ne tartsd mereven a karod! A könyököd kicsit hajlítsd be!

Megmutattam, milyen a könyékben kissé behajlított kar.

- Ballal fogd meg a csuklód alatt!

- Minek?

- Hogy tartása legyen. És ne pazarold a lőszert! Miért a kapuszárnyakra lőttél?

- Azt hittem, átviszi. Olyan régen rozsdásodnak...

Átviszi. Aha. Ahhoz egy tarack kéne, hogy átvigye az acéllemezeket. Ez nem egy kiskert kapuja. Szokásos szovjet kapuszárnyak. Évszázadokra szólóak.

- De attól még valószínűleg ijesztő - tette hozzá, mintha távolabbról szólna. - Ülsz a szárnyak mögött, lőnek rád. Nem tudod, ki az... nem tudod, honnan.

Pszichológiai támadás. Ez az én Nyámnyilám maga Kappel tábornok³. Nem lehet más.

- Indíts! - adtam ki a parancsot. - Ne előzz meg! A fegyvert tartsd készen! Amikor előtted vagyok, ne lőj! Ha a lövonaladba kerülök, azzal felbosszantasz, és ez lesz életed utolsó tette.

.....

3 Vlagyimir Oszkarovics Kappel (1883-1920)

A KAPU ÉS a hangár között tiszta volt a terep. A lövöldözés odabenn folyt. És a túlsó végén. Nyámnyila megborzongott mögöttem. A rettenthetetlen megmentőt semmi sem ijeszti meg. Akkor most miért... Ja igen, a kapuban fekvő hulla. Addig az egész játéknak tűnt, ám most megpillantva a halottat, a gondolat, hogy ez is csak egy airsoft lőtér, szertefoszlott. Semmiség, zöldfülű, a Zónát még nem is láttad.

Talán még jobb is, hogy ide dugtad az orrod. Végignézed, és kivered a fejedből azt a hülyeséget a Monolitról. Már ha élve kijutsz innen.

Egy ládakupachoz lapultam. Intettem Nyámnyilának, hogy maradjon, ahol van. Másik fedezéket keresve végigfuttattam a tekintetem a környéken. Kiválasztva valamit, ami mögé elrejtőzhetek, gyorsan átfutottam a szabad területen. Semmiség.

Nyámnyila előrehajolt, de egy mozdulattal megállítottam. Hadd várjon! Nincs miért előmásznia. Az ebből kiolvasható lenézés nyilván nem örvendeztette meg, de Nyámnyila hangulata volt az utolsó, ami e pillanatban érdekelt.

Egy keringő ritmusára iramodtam át egyik rejtekhelyről a másikra. A kaputól a hangár bejáratáig nem kicsi a távolság. Főleg, ha minden egyes sarok mögött felbukkanó, felfegyverzett zombira számítasz.

Meglepő módon, senki más nem volt ott. A hátsó részeket tényleg ez a két, kurta és sivár életük során szürkeállományt soha

nem szerzett segglyuk fedezte.

Az utolsó iramodással már a hangárajtók mellett kötöttem ki. Odabenn sötét volt. A hatalmas terem túloldalán heves tűzharc dúlt. De a banditákkal összecsapó, segítséget kérő stalkerek se voltak túl okosak. Ki akadályozta őket abban, hogy két csoportra válva az egyik tartsa a pozíciót, a másik pedig a fosztogatókat megkerülve hátba kapja őket? Szimplán csak az egyetemes hülyeség. És ki az ördög hozott ide minket? Két harcost, a harmadik nem számít. Sőt, egyáltalán minek harcolni és megmenteni néhány idiótát másoktól? Az idióták amúgy se élnek soká.

A falhoz lapulva becsusszantam. Bár a lövések és a három szinten harsogó káromkodások zajában nem hallatszana, igyekeztem halkan haladni. Bal felől könnyebb kör- bemenni. A jobb oldalon ablakok. Olyanok, amilyenek, de fényforrások.

Lépteim szinte hangtalanok voltak. A lényeg, hogy ne lépj rá semmire! És ne vess árnyékot! Ezért tapadtam a falhoz. Anomáliáktól nem tartottam. Ha ennyi ember átjutott itt, és összecsaptak, ez azt jelenti, a terület tiszta. Ellenkező esetben már látszanának az anomáliák, és emberek találkozásának nyomai.

Próbálva a lábam alá figyelni, majdnem összefutottam vele. Néhány lépésre ült tőlem egy konténer mögött, és valakit figyelt a távcsövén át. Nem állt szándékomban elárulni a jelenlétemet, ezért kitértem oldalra.

Nem vett észre. Nem volt rá ideje. Épp csak egy konténer választott el minket egymástól, a többi, most épp ellenséges harcosról, hollétükről pedig semmit sem tudtam. Visszavonulni? A lényeg: oda-vissza mozogni. Megkerülni hátulról és végezni vele. Na igen. Csak, ha az áldozat mellett ott van néhány haverja is, hamar halott leszek. Mogorva nem Superman, hogy

mindenkiből vagdalthúst csináljon. Szóval pontosan kell tudnom az ellenség helyét.

A PDA-t kikapcsoltam a hangár felé vezető úton. A kézi számítógép a legjobb álca. Ha bekapcsolom, abban a pillanatban látható leszek mindenkinek. Ez mínusz egy. De van egy plusz is. Én is látni fogok a hangárban mindenkit.

A döntés magától jött. Kockázat nélkül nincs rizikó. A konténer hideg fémfalának támasztva hátam, jobb kezemmel készenlétben tartottam az automatát. A bal becsúszott a zsebembe. Nagyon rég megtanultam egy kézzel használni a PDA-t. Csak elsőre tűnik nehéznek. Gyakorlással bármelyik trükkös tudomány is meglehetősen egyszerű készséggé válik.

A képernyő felvillant. A helyzetet felmérendő, bekapcsoltam a térképet. Pozitív. Az erők már majdnem egyenlőek. Moonlight még él. És csak egy ember van a konténer túloldalán. Mázli...

Annyiszor megesküdtem már, hogy ezt a szót nem ejtem ki a számon a Zónában. A szerencse már véget is ért abban a pillanatban, ahogy felbukkant a lázadó gondolat. Eleinte kicsit csillapodott a lövöldözés, és ezzel szinte egy időben új üzenetet jelezve csipogott a PDA

Ugyan reménykedhettem, hogy a csipogást nem hallotta meg senki, de a konténer túloldalán ücsörgő fickó bizonyára nem volt süket. Felálltam, és hátrálni kezdtem az előző, korábban magam mögött hagyott konténer felé.

Minden mást már menet közben intéztem. Mielőtt kikapcsoltam volna a PDA-t, gyors pillantást vetettem a képernyőre. Ez is elég volt, hogy felfogjam a kurta üzenet lényegét.

A szentség! Ujj aim elgyengültek. Másodikként megnyomtam a PDA kikapcsoló gombját, harmadikként pedig a zsebembe

csúszttam a készüléket. Mozdulataim idegesek, pontatlanok lettek, és ez irritált, amitől csak még idegesebbé váltam. Nyugi, csak nyugi, ahogy egy gyerekkoromban látott rajzfilm szereplőjének fejében megragadt szavai mondták. Mély lélegzet. Egy, kettő, három...

Épp időben értem vissza a konténer mögé. Egy pillanat, és egy sorozat csapódott menedékem fémsarkának. Pont ott, ahol az előbb álltam. Az ellenséggel szemközt maradva, rákként hátráltam tovább. Minden eshetőségre készen sebesen igyekeztem visszafelé, szememet ide-oda járatva néztem mindenfelé menet közben.

Menekülni nem szégyen. Ha valaki gyávaságnak tartja, vesszen oda! A harcot elveszíteni kellemetlen. Csata közben egyik irányban sem szégyen mozogni. A partizánok ezt már több mint kétszáz éve bebizonyították az orosz erdőkben harcolva a franciákkal, magasról köpve a hadviselés valamennyi szabályára. És most futni kellett a csata megnyerésének érdekében.

Leadtam egy rövid sorozatot, nem célozva senkire. Igen, csak vaktában. A válasz bátortalanul dördült, és ugyanolyan kapkodva el is némult. Csak most engedtem meg magamnak, hogy megforduljak, és elfussak. Előhúztam a PDA-t. Bekapcsoltam. A térképre pillantottam. Ketten követtek. De lassan, óvatosan. Ez helyes. A félelem tiszteletet jelent.

Már majdnem a kijáratnál lelassítottam, és egy rövid üzenetet küldtem Moonlightnak. Két szót: „Menj innen!” A tenyérgép pittyenéssel jelezte az elküldést. Én kiszaladtam a friss levegőre.

Amint feltűntem a kijáratban, az üldözők gépkarabélyai kerepelni kezdtek a hangár mélyéről. Mi másra számíthatnék? Egy sziluettre nem rálőni a terem sötétjéből, bűn.

Megpillantva a felvillanást a sötétségben, a földre vágódtam. Nem állt szándékomban válaszolni. Naivitás lenne még csak feltételezni is, hogy bárkit eltalálok. Csak ha nagyon ostoba, vagy hatalmas szerencsém van. Az ostobaságra vagy szerencsére számítani nem az én stílusom.

Félregurultam. A hangár sötétjében ismét rákezdett a kereplés. Balról. Aztán jobbról. És még egyszer balról, de már közelebb. Semmiség, kishaver, már nincs sok időtök! A ládák mögé kúsztam. Kiválasztva a következő fedezéket, tovább rohantam.

Nem jött több lövés. Valószínűleg nem láttak már. Ezt ki kell használni és gyorsan távozni, míg ők ketten ki nem érnek a hangárból. Akár egy prímabalerina, igyekeztem áttáncolni egyik pontról a másikra.

A Zónában számtalan olyan hely van, ahol az abszolút oda nem illő tárgyak teljesen kiszámíthatatlan sorrendben szóródnak szét. Nem a Zóna mélyéről beszélek, ahol mindenféle gonosz lények, mint például a burerek oltárokat emelnek hulladékból. És nem is az okos vérszívók emelte labirintusokról. Bár, sokan azt mondják, a vérszívó nem intelligens, én hallottam róluk különféle történeteket, és ezek megcáfolták a közismert tézisek egy részét. De nem erről beszélek. A kevésbé vad helyekről. Itt, ebben a hangárban nem hever semmi. Nehéz lenne megmondani, mikor hagyták el, 86-ban az első robbanás után, vagy az új évszázadban, a második után, de az emberek mindent maguk mögött hagyva menekültek el innen. Néha ez a fajta figyelmetlenség életeket menthet azzal, hogy a legváratlanabb helyeken nyújt menedéket. Igaz, néha nem neked, ilyenkor a legváratlanabb helyeken találsz egy neked állított bájos csapdára. És ez nem kivétel, ez maga a szabály. A becsületes stalkerek mellett, akiknek azért az őszintesége meglehetősen relatív, nagyon sok itt a szemét alak.

Nyámnyila ott várt, ahol hagytam, de anyátlannak tűnt. Akár egy kutya, akit gazdája láncra kötött, és nem tudja, hová ment. Épp csak nem nyüsztetett a vágyakozástól.

- Mi van arra?

- Elmegyünk.

Elsetáltam mellette. Megfordultam. Összeráncolt homlokkal nézett rám, de nem mozdult.

- Nem azért jöttem ide, hogy elmenjek. Segíteni jöttünk.

Nem maradt idő válaszolni. Szemem sarkából mozgást éreztem egy távoli dobozbarikád mögött. Testem, reflexeinek engedelmeskedve, előrevágódott, még mielőtt agyamnak lett volna lehetősége teljesen felismerni az okot. Nyámnyilát a vállánál fogva a szó szoros értelmében áthajítottam egy ládán, kilökve a tűzvonalból. Épp időben.

A sorozat ezúttal hosszú volt. Az ellenség biztos volt benne, hogy meglepett minket. Barom. Elintézlek.

Nyámnyila reszketett. Kidülledt szemmel meredt rám, és némán tátogott. Kisegítő. Egy szó: nyámnyila. És ez az, amiért utánajöttem!

Letérdelve kihajoltam a láda mögül, és leadtam egy sorozatot válaszként. Különben túl magabiztosan törnek előre, jobb, ha tudják, ők nem vadászok, és itt nem agyatlan áldozatot találnak.

- Egyben vagy?

Nyámnyila bólintott.

- A hadsereg öt-tíz percen belül itt lesz. Ők nem tűzharcosdit játszani jönnek ide. Helikopterről megszólják az egészet, aztán végeznek a maradékkal. Ha élni akarsz, elhúzunk. Ha nem, a pokolba veled!

Még egyszer oldalra fordultam, és leadtam egy sorozatot. Csak úgy a rend kedvéért, hogy kicsit rájuk ijesszek. Mind a banditákra,

mind Nyámnyilára. Régóta nem pazaroltam ennyire a löszert. .

-Futás a kapuhoz! A balszárny mögé bújj! Fedezlek. Ott válj meg! Nélkülem egy lépést se!

Felegyenesedtem, és bólintottam:

- Indíts!

Az ordítás hatásos volt. A gondolkodásra képtelen Nyámnyila félig összegörnyedve ügetett a kapu felé. Kihajoltam fedezékemből, de válasz nem érkezett. Megkerülnek, vagy mi?

Megfordultam. Nyámnyila elcsámpázott a kapuig, és elrejtőzött a rozsdás szárny mögé, amire nemrég ostobán rálőtt a pisztollyal. Most már rajtam a sor.

Szívem nagyot dobbant, bizonyára a mániákus elszántságtól, mivel speciális fizikai gyakorlatokkal nem adtam okot rá. Az idegek, Mogorva, az idegek! Mély levegő! Egy, kettő... három!

Álló starttal indítottam, és a kapuhoz rohantam. A szárnyak közötti résben megtorpantam, és leadtam egy búcsúzó sorozatot. Nyámnyila mellett elrohanva már lelassítottam.

- Utánam! - mondtam hátra se nézve. - Nyomból nyomba.

- J-jó - hallatszott furcsa dadogás hátulról. Egy év se kell, és engedelmes lesz. Már ha nem intézik el a vak kutyák a Zónában.

Gyors léptekkel keltem át a tisztáson, ahol az utóbbi huszonnégy órában kétszer is lőnöm kellett.

- És Moonlight? - hallatszott hátulról. - Ott hagyjuk?

Úgy tűnt, Nyámnyila kezdi összeszedni magát.

- Nem hagyjuk. Írtam neki, hogy húzzon el - motyogtam.

Belefáradtam, hogy mindent elmagyarázzak. És semmi kedvem kifogásokat keresni, mint a dadusnak az óvodában. Egyik sem kellemes.

- És ha nem megy el? Elég makacs.

- Szóval bolond - vágtam rá.

- De...

Megtorpanva megpördültem. Nyámnyila lendületből majdnem beleverte az orrát a mellkasomba.

- Még egy „de” vagy „ha” - mondtam halkán -, és megöllek. Érted? Ha van mondanivalód az ügyről, mondd el! Ha nincs, ne pocskold a levegőt!

Bólintott. A szemébe néztem. Nagy, mélyen ülő szem. Arca finom, intelligens vonásokkal. Az arckifejezése... Nem, nem félt. Megdöbbentette a szokatlan helyzet, összezavarodott, tartott tőlem. De félelem az nem volt benne. Még mindig nem tudván eldönteni, haragudjak erre a bolondra, vagy irigykedjem rettenthetetlenségére, továbbindultam.

Rosszul becsültem. Még tíz perc se kellett, pedig mikor Nyámnyilának öt-tíz-et mondtam, még tíz-tizenöt tartalékra is számítottam. Először csak az ismerős dübörgés hallatszott a távolból. Hajrá, addig kapd össze magad, míg a két közeledő helikopter rá nem talál a zajforrásra!

Én itt nem tartottam a helikopterektől. Először is, a fák között nem látnak minket. Másodszor, két bolond nem olyan érdekes célpont, mint két tucat barom. Bár, valamikor elkaptam az unatkozó katonák rádióhullámát. A beszélgetéseik alapján egy hülye stalker üldözése és lelövése helikopterrel, nekik mindennapos szórakozás. Ezért, amint átrepültek fölöttünk, megálltam. Minek újra magunkra vonni a figyelmet?

A matta festett aljú masinák a hangár felé tartottak. Rögtön elkezdődik. Húszlépésnyire mögöttünk feldübörögtek a nagytakarítás hangjai. Előrelátásomon elmosolyodva felgyorsítottam a lépteim.

De nem jutottunk messzire. Aznapra kimerítettem a szerencsekészleteimet. Előttünk három katona közeledett lassan.

Nem siettek. Nevetésük alapján, merthogy ilyen távolról a szavaikat nem lehetett kivenni, vicceket mesélhettek egymásnak.

Megálltam, figyeltem. További kettő került a látóteremben. Aztán még... A hetediknél abbahagytam a számolást, és minden mozgékonyaságomat bevetve visszarohtam. Nyámnyila a legrosszabb pillanatban került a lábam alá.

- Vissza! - parancsoltam rá hideglelés suttogással.

Ezúttal se ellenkezés, se kérdés nem volt. Engedelmeskedett, hátralépett, átengedett, majd utánam ügetett.

Hét katonával, vagy talán többel is, meg még két helikopterrel harcolni értelmetlen. Akkor már egyszerűbb főbe lőni magad. A Zónában megvesztegetni valakit szintén irreális. Az ellenőrző ponton oda lehet nyomni a kenőpénzt bármilyen valutában. De itt harc dúl, senki sem engedne közel magához. Félnék az azonnali vereségtől. Na, most merre? Vissza a hangárhoz? Öngyilkosság.

Csak egy kiút volt. Igaz, ez is öngyilkosságnak tűnt, de nem maradt semmi más.

- Gyorsabban! - noszogattam Nyámnyilát a tempót növelve.

Valami miatt ki kellett mondanom, pedig nem maradt le tőlem. Az idegeim. Vettem egy mély levegőt.

Nagyjából ötven lépéssel odébb befordultam, és bevettem magam a bokrok közé. Nyámnyila, ahogy parancsoltam neki, utánam trappolt, nyomból nyomba lépve. A bokrok mögött kivehetetlenül, fekete lyukként tátongott egy csatorna nyílása. Letérdeltem, és benéztem a rothadás- szagú sötétségbe.

Valószínűleg senki se tudja, hogyan csatlakoznak egymáshoz a föld alatti járatok egész idáig. Egyes hősök térképeket rajzoltak néhány szakasról. De csak ennyi.

A rozsdás csatornafedél a közelben hevert. Ki és mikor mászhatott le utoljára ebbe a nyílásba?

Nyámnyila csodálkozva nézett rám. Elhátráltam a lyuktól, és a tátongó kút felé biccentettem.

- Lefelé.

A kölyök összerezzen.

- És te?

- Követlek.

Nyámnyila habozott. Miután az addig egy fuldokló utolsó szalmaszálaként szorongatott pisztolyt az öve mögé lökte, lemászott. Gyanítottam, hogy zajos lesz, de arra nem számítottam, hogy ennyire. A szerencsétlen függőleges létra minden egyes foka megnyikordult szerény súlya alatt, mintha nem is egy, de vagy egy tucat Nyámnyila mászna lefelé. Végül egy nyálkás csobbanás hallatszott letről.

Leért a talajig, és az vizes. Ezzel a lenyűgöző gondolattal másztam lefelé a kútba. Mikor fejem búbja egy vonalba került a nyílás szélével, átfutott rajtam egy idióta ötlet: be kéne zárni magunk mögött a nyílást.

Azonban épp olyan gyorsan tűnt el, ahogy felbukkant. A csatornafedél olyan nehéz, hogy elvonszolni se tudnám idáig. És ha még el is húzom, biztos, hogy ujjak nélkül maradok, amikor befedem a lyukat magam mögött, ehhez jósnak se kell lenni. Itt nem talál ránk senki, de még ha ránk is talál, a nyílásba biztos nem mászik be. Legfeljebb, ha sok lőszerük van, utánunk küldenek két sorozatot.

A nyitott csatornanyílás összezsugorodott odafenn. Bár igyekeztem nem rá nézni. Inkább lefelé.

Semmi fény nem maradt. A koromsötét hátborzongató volt. A létra fokaiba kapaszkodva egyre lejjebb és lejjebb ereszkedtem, míg talpam valami szilárd... mozgó dologra nem támaszkodott. Nyámnyila felszisszent, és nehézkesen ellépett oldalra.

- Meg tudnád oldani, hogy nem kerülsz mindig a lábam alá? - kérdeztem dühösen a sötétségtől.
- Elnézést - felelte kínosan az értelmiségi.

A KÚT CSUPASZ betonpadlóján ültem. Hátammal a falnak dőlve, hátradöntött fejjel, lehunyt szemmel. Körülöttünk csend volt. Csak a víz csobogott a lábunk alatt, a folyosó jobb oldaláról csörgött lefelé, és balra távozott. A vízfolyás alacsonynak bizonyult, még a bakancs fűzőjéig se ért fel, de a föld alatti folyosó teljes szélességére kiterjedt.

Sötétség. Csend. Vízcsobogás. A gondolatok lassan, nyugodtan sorjáznak. Karizmom abbahagyta a rángatózást. De jó! Talán ez is egy álom? Béke és csend? Máris lefekszem aludni, és soha többé nem ébredek fel. Testem a fal mellett ülve marad, mint Mogorva emlékműve, majd kiszárad. Idővel az elbomló húst és a maradékot elhordja a víz, elmossa, mint minden csúf, rothadt dolgot az életemben. Csak a csontváz marad. A gerinc. Vékony, erős, megingathatatlan. Mogorván bámulja majd üres szemgödrével a túlsó falat, mintha ott próbálná fellelni az élet értelmét. És gondolatai, mint mindig, továbbra is rejtve maradnak. Viszont ezek a falat bámuló csontok tökéletesen illenek csúfhevemhez.

De a legfontosabb, hogy ez az egész itt marad, az eszelős Zóna és a megőrült világ között. Leszek is valahol, meg nem is leszek sehol. De csendben és nyugalomban.

- Khöm-khöm...

Úgy van! Csendben leszek, és nyugalomban. Megálmodtam!

Kinyitottam a szemem. Nyámnyila szófogadóan üldögélt mellettem, és a lámpával játszott, melyet azonnal átadtam neki, ahogy leértem a létrán. Az elemlámpa nem pisztoly. Ezzel talán kicsit biztosabban bánik.

A lámpa sugara bágyadtan siklott oda-vissza a falak mentén, de Nyámnyila egyértelműen unta magát. Olyan volt, mint a kisgyerek, akinek a felnőttek megígérték, hogy játszanak vele, de inkább a kezébe nyomtak egy játékszert, és leültek beszélgetni a maguk unalmas módján. A gyerkőc pedig, miután kijátszotta magát a nem is kívánt holmival, már nem bírta tovább, és úgy döntött, az egyetlen, számára lehetséges, bár kissé naiv módon, felhívja magára a figyelmet.

Reakciója pont olyan naiv és kiszámítható volt, mint annál a gyermeknél. Amint megmoccantam, azonnal a személyére irányuló érdeklődésként értékelte.

- Mogorva?

- He? .

- Honnan tudtál a katonákról?

Jó kérdés. Célratörő. Najó...

- Megvannak a magam információforrásai - válaszoltam kitérően -, és megbízhatóak.

- Barátságból?

- Pénzért. Bármelyik barát elárulhat. Az, akinek fizettél, legfeljebb ha eladni tud. Ezért inkább fizetek, hogy ne legyen kedve eladni másnak. Nem bízom a barátokban. Nekem nincsenek is.

- És Moonlight?

Rásandítottam. Őszinte kíváncsisággal nézett vissza.

- Moonlight egyszerűen csak egy ember, akit ismerek, és aki ismer engem. Ennyi. Nem tartozom neki semmivel, és ő sem

tartozik nekem. Egyikünk sem törődik a másikkal ennél jobban.

- Létezik bárki, aki számít neked?

- Már mondtam - jelentettem ki. - Nincsenek barátaim. Egyáltalán.

Nyámnyila összeráncolta a homlokát. Talán mert azt hitte, átverem, talán másért.

- Ilyen nincs. Minden embernek van barátja. Legalább egy. Barátból nincs sok. De barátok nélkül senki sem tud...

Senki? Felnevettem. Nyámnyila sértődötten nézett rám, de már nem tudtam abbahagyni. A moszkvai értelmiségi kifinomult arcán, akinek nagypapája ismeretlen érdemeiért kapott egy lakást egy sztálinista magasházban, a neheztelést felváltotta az értetlenség. Aztán nyugtalan kifejezést öltött. Kicsit elhúzódva, féloldalasán nézett rám.

Befejeztem a nevetés. Egy pillanat alatt. A kitörő vidámságot mintha lekapcsolták volna. Ettől a társam csak még jobban elhúzódott.

- Nem vagyok ember, érted? Mármint normális ember. Ez itt a Zóna. Itt nincsenek normális emberek. Itt egyáltalán nincsenek emberek. Csak született gazemberek és lepukkant csavargók. Egyikben sincs semmi emberi. Csak düh, mocsok, kapzsiság. A legjobb esetben önérdek.

Kissé döbbenten nézett rám, mintha elment volna az eszem, ő pedig most először van egy szobába zárva egy ilyen eszelőssel, és fogalma sincs, mihez kezdjen. Csak ösztönösen érezte, hogy valamit valószínűleg tennie kell.

- Tudod, a Zónában mindenki törvényen kívüli - folytattam. - A hadseregnek jogában áll lelőni őket. Minket. Szerinted azonnal lelőnek? Nem. Nem spórolnak a lőszerrel, játszadoznak. Ha a katonák kezébe kerülsz, és rögtön lepuffantanak, tartsd magad

szerencsésnek! Ez csak olyankor fordul elő, amikor nincs idejük. Ha viszont unatkoznak, és nem sietnek... Ezek az emberek őrzik a Zónát. Ám valójában még sosem látták igazán. A Zónában pedig... Tudod, mi a bicska?

- Zsebkés? - vont vállat Nyámnyila.

- Aha. Zsebkés. Amivel kikaparod a gesztenyét. Na szóval, a Zónába megyek. Nem a Szeméttelepnél portyázom, hanem komolyan. Magammal viszek öt zöldfülűt, nekik ígérem az út nyereségének öt százalékát. Ők az én bicskáim. Nem lehet észrevenni minden anomáliát. Vannak jól ismertek, gyakran előfordulók. Meg olyanok is, amiket nem látunk meg azonnal. Legfeljebb homályosan érzékelni lehet. És ekkor jönnek a bicskák. Előreküldesz egy bicskát, és figyeled. Ha anomália volt, akkor egy bicskával kevesebb, és mehetünk tovább. A bicskákat azért fizetik jól, mert kevesen térnek vissza közülük. Ágyútöltelékek. Ugyanakkor emberek is...

Nyámnyila elkomorodott. Szemöldöke összehúzódott orrnyergén, olyan volt, mint valami girhes, összezsugorodó madár.

- Elgondolkodtál már ezen az egészen?

Hazudni szerettem volna. Nemet mondani, és hinni, hogy úgy igaz.

- Vagyis ember vagy. Több benned az emberség, mint gondolnád.

- Itt nincsenek emberek - ráztam meg a fejem. - Csak szemétládák. Szar hely, szar emberek. Én se vagyok ember.

- Akkor ki vagy?

Kivagyok? Szar vagyok...

...szar vagyok. Vagyis akkor úgy gondoltam. Mi más gondolhatnék, amikor öt év után kijöttem, és zárt ajtóba

botlottam? Szét akartam tépni a szabadulólevelet, de a kezem megremegett.

Mintha azt a hivatalos bélyegzős papírdarabot széttépve összetörnék valami finom, alig észrevehető dolgot.

Végigsimítottam a lakás ajtaját, ahol a gyerekkoromat töltöttem. Az ajtó ugyanaz maradt. A szomszédok újfajta, fémből készületeket építettek be, gyönyörű kárpitozással. Anyámnak viszont még mindig az a régi, gyengécske ajtaja volt, belül műbőrrel kárpitozva, kívül meg azzal a furcsa, olajos tapintású, famintázatú fóliával borítva, amit valaha minden ajtóra ráragasztottak. Anya úgy hitte, felesleges kicserélni, a zárat is. Becsületes emberek ajtaja.

Most meg ott állok a régi ajtó előtt, mely mögött megpecsételődött a gyermekkorom. Ujjaim épp csak hozzáérve simították végig.

Még mindig képtelen voltam bemenni. Ezért inkább elmentem Nyina nénihez, a szomszédhoz, ő is öreg volt. Már gyerekkoromban is öregnek tűnt. És csak ekkor jöttem rá, hogy egy huszonnyolc éves nő még egyáltalán nem öregasszony. Most nagyjából hatvan.

Vizes volt a keze, mikor ajtót nyitott. Egy konyharuhába dörgölte.

- Mitya!

A törlőruha megremegett, aztán tovább dörgölte már száraz kezét. Nyina néni elsírta magát. Mondanom kellett neki valami ostoba közhelyet, hogy megnyugodjon. Lehiggadt, és elmondta, hogy anyám várt, de nem bírta soká. Miben halt meg? Megállt a szíve. Régen? Másfél hónapja temettük.

Szar vagyok. Végül is én öltem meg. Zsaruk, bíróság, börtön. Kinek bizonyítottam? Anya meghalt. Várt, és nem bírta tovább.

Ültem Nyina néni konyhájában, és hintáztam a zsámolyon, amire már a küszöbről ráhuppantam. Mondott valamit, de nem hallottam. Szar, dübörgött a koponyámban. Szar.

- Sírj, Mityenka! - mondta halkán Nyina néni. - Sírd ki magad! Attól könnyebb lesz.

- Nyina néni, van vodkája?

Volt, de nem lett könnyebb. Mama volt az egyetlen, aki várt rám. Várt, és nem bírta tovább. Megállt a szíve. Senki másom nem volt. Eljöttem. A Zónába. Hova mehettem volna még? Betörni a régi ajtó mögé záródott gyermekkorba? Harmincon túl már nem ismétlődik meg a gyerekkor...

- Mogorva, mi van veled?

Nyámnyila arca mintegy ködön át tűnt fel a szemem előtt. Fölöttem állt, és a vállamat rázta. Arca rémült volt, mintha meghaltam volna, és itt hagytam volna őt egymagában.

- Mi van?

Felpattantam. Felemeltem a kalast, és bekapcsoltam a másik elemlámpát, bevilágítva az alagutat. A kopott, penészes, rozsdás foltok borította falak hosszan elnyúltak előre, feloldódtak a sötétben.

- Semmi - suttogtam alig hallhatóan, majd egy kicsivel hangosabban hozzátettem. - Menjünk!

LÉPTEINK mindkét irányban visszhangoztak az alagút- ban. Nyámnyila úgy dobogott, mint egy elefántcsorda. No, talán nem egy egész csorda, de több mint elég zajt csapott. Bár azt meg kell adni, miután lábunk alatt száraz lett a talaj, mert az ismeretlen patakocska eltűnt valahol, halkabbá vált.

Elöl a végtelennek tűnő alagút egy elágazásba torkollt. Az ilyen elágazásokban nincs semmi jó. Főleg a Zónában. Pláne a föld alatt. Az ördög tudja, mi van a sarkon túl, és melyik oldalról fog RAD rontani. Valami kellemetlen ütötte meg a fületem. Egy hang, vagy talán csak az előérzete. Valahogy ismerős, és...

Megálltam, hátranyújtottam a kezem, és intettem, hogy ne mozduljon. Még sikerült azért néhány lépést megtennie mögöttem. Istenem, megtanul valaha is azonnal megállni? Hol jár az agya? Tényleg olyan nehéz maga elé nézni és azonnal reagálni, nem pedig úgy, mint aki Isten kezébe helyezi a lelkét?

Most, mikor már senki sem trappolt, tökéletesnek tűnt a csönd. Csak valahol nagyon messze és nagyon lassan csöpögött valami. Cseppek, fentről lefelé. Nem, nem ez volt a hang.

Leeresztettem a kezem, és továbbmentem. Az elágazás előtt mindenre készen megálltam, és óvatosan kikukucsáltam. Jobbról senki. Balról senki. A folyosók üresek. De a nyugtalanító érzés nem hagyott el.

Azonnal bekapcsoltam a PDA-t. Itt nem féltem, hogy észreveszik a fényét, józan eszem és tökéletes emlékezetem

alapján senki sem mászik be csak úgy a föld alá. Mástól félttem, hogy nem lesz rajta a térképen. És nem is volt. Csak homályos töredékek. Ha járt is itt valaha valaki, sosem jutott ki. Ha mégis, nem állt szándékában megosztani a térképét.

- Moonlight nem írt? - szakította félbe a gondolataimat Nyámnyila hangja.

Meglepetten összerázkódtam. Majdnem elejtettem a készüléket.

- A pokolba veled! És vele is, azzal a te Moonoddal! Ha lelőtték, az ő hibája. Ha nem, talán látod még.

Nyámnyila összeráncolta a homlokát, majd engem megkerülve előrement a jobb oldali ágon. Idióta! Bár neki az egész olyan egyszerű. Én agyalok, hogy merre menjünk, ő meg csak úgy elindul. Ez nem a félelem hiánya, vagy a határozottság. Még csak nem is ostobaság. Szimplán tudatlanság, a tapasztalat hiánya. A zöldfülűek nagy része pont így hal meg.

Állj!

Talán csak úgy tűnt, hogy játékos szikrák sorozata söpört végig lazán, tőle alig két méterre. Talán végre rájöttem, miféle hangot hallottam korábban.

- Megállj! - vakkantottam rá.

Vagy inkább csak akartam rákiáltani. Hangszalagom görcsbe rándult. Mint egy rémálomban, mikor üvöltened kellene, figyelmeztetni, különben megtörténik a jóvátehetetlen, és rájössz, nem tudsz beszélni. A kiáltás helyett csak érthetetlen hörgés jött ki a torkomon. De meghallotta.

És ezúttal azonnal reagált. Ez mentette meg az életét.

- Állj! - suttogtam, mert a hangom még nem tért vissza.

Torkom összeszorult, köhögtem. Furcsamód, a suttogás jobban bevált, mint a kiáltás. A srác megmerevedett, és határozatlanul

körülnézett.

Torkomat köszörülve közelebb léptem, megfogtam a vállát, és visszahúztam. Csavar se kellett. Már így is tudtam, azon az úton nem megyünk tovább. De nem felesleges demonstrálni a csavarral. Hadd lássa, és legközelebb talán okosabb lesz.

Előhúztam a zsebemből egy közepes méretű csavart, és lágyan előrehajítottam. Szavakra nem volt szükség. Jobb egyszer látni, mint végighallgatni száz utasítást.

A csavar nagyjából öt-hat méter hosszú ívet leírva a padlóra zuhant, kissé előregurult, és mozdulatlanná vált.

A mellettem álló Nyámnyila egy pillanatig döbbsent tekintettel meredt rá. Aztán felém fordította a tekintetét. Időm sem volt mondani bármit is, bár nagyon akartam, de a srác szeme olyan volt, mint egy sértődött és becsapott gyereké. A másodperc töredékéig rám meredt.

Szikrázott és csattant. Nyámnyila arra kapta a fejét. Egy kis elektromos ív úgy hajlott rá a csavarra, mintha az egy feszültség alatt álló érintkező lenne. Erősebb reccsenés, majd vad döndüléssel a faltól falig terjedő tér darabokra hullott a szikrázó, szivárványos villámcsapástól. Ropogva megvillant, szétterjedt, majd ismételen csomóba gyűlt. Aztán egy pillanatra eltűnt, de azonnal felvillant egy lépéssel arrébb, majd lassan végigfutott az egész folyosón.

Ennyi, az előadásnak vége. Nyámnyila felé fordultam. Ezúttal teljesen letaglózva, elkenődve, megalázottan ácsorgóit. Csak nézett rám, szeme mintha kiguvadt volna üregéből.

- Balra megyünk - válaszoltam vidáman, mintha mi sem történt volna.

- Ez meg... Mi?

Előremutatott.

- Egy Elektra - magyaráztam. - Tudod, mi a gömbvillám?

Nyámnyila bólogatott.

- Ez majdnem olyan. Nem tudom, melyik a veszélyesebb, de ha beleütközől egy Elektrába, az épp elég. Menjünk!

Zseblámpámmal bevilágítottam az alagút bal oldali ágát, és meggyőződve róla, hogy semmi gyanús nincs a közelben, odaballagtam. Nyámnyila félénken követett. Még mintha a léptei is csendesebbek lettek volna. Tényleg. Korábban úgy sétálgatott, mint aki a Broadwayn jár, most viszont óvatosabb lett, minden egyes lépést előkészített. Akár egy aknamezőn. Igaza van. Jobb félni, mint megijedni, ahogy egy okos, bár valójában sosem létezett ember mondta.

- Mogorva - szólt hátulról. - Kérdezhetek?

Bólintottam.

- Tulajdonképpen mi az? Az az... Elektra... Mi az?

Megvontam a vállam.

- Egyszerű. Anomália. Általában tíz méter átmérőjű. Itt jobban elnyúlt. A tudósok szerint felhalmozódik benne a statikus elektromosság, és ha megzavarják, villámlás közepette kitör belőle. Láttad. Többet nem tudok. És, hogy őszinte legyek, nem is érdekel, hogy tudományos szempontból mi végez velem. Ahogy a csapdába esett állatnak is mindegy, hogy acélból vagy titánötvözetből van. Nem számít. És ez ugyanolyan. Engem a túlélés érdekel. Ez a szar meg egy olyan kategória, amiből ritkán távozik az ember élve.

- De előfordul?

- Elő - hagytam rá, és megálltam. Elöl valami szikrázott. A zsebembe nyúltam egy csavarért. Az ablakom alatt, a tűz mellett a stalkerek történetekkel traktálták egymást. Az egyik elmesélte, hogyan dobálta a kavicsokat. Eldobta, úgy tűnt, minden rendben,

már az utolsót is elhajította, semmi. Nincs anomália. Előrenyújtotta a kezét, hogy összeszedje a kavicsokat, és levegő után kapott. Mégiscsak volt egy anomália. Minden kavicsa porrá vált, csak az utolsó maradt ép, a kezében. Egyszerű kavics, de a mesélő azóta is magával hordja, a biztonság kedvéért. Hogy igaz vagy csak duma, tudja az ördög, de nem bánnám, ha lenne egy ilyen kavicsom, kabalának. - Előfordul, hogy az ember megfogja a nagyfeszültségű kábel csupasz végét, az megrázza, és annyi. Csak az összeégett hulláját találják meg. De az is megesik, hogy egy holt részeg bemászik egy trafóházban, hogy elintézzé kis dolgát, kap egy kisülést és semmi.

- Olvastam ilyenekről. - Nyámnyila hangja feszülten csengett. - Utána átlátnak a falakon, és a szemükkel tudják mozgatni a poharakat.

Ránéztem. A vállam mögött állt, megdermedve. Megfeszült, akár egy húr. Tekintete a sötétben a szikrára, majd a kezemben tartott csavarra siklott.

- Lehet, hogy valamelyik e csodabogarak közül tényleg elkezdett átlátni a falon. Vagy csak rászakadt a tető, és neki úgy tűnt, a szeme helyén röntgenkészülék van. A túlélők egy kezünkön megszámolhatóak. A trafóházban lehugyozni egy csupasz vezetéket, vagy egy nagyfeszültségű kábel szigeteletlen végét fogdosni, káros az egészségre. És általában bele is halnak. Ez itt ugyanaz. Néhány embernek szerencséje volt, a többi meg halott.

Vannak tényleg szerencsések. Például az a bolond a kavicsokkal. Ha nem hazudik, akkor hihetetlenül mázlista.

Él, a keze is a helyén van. És még egy szerencsehozó köve is maradt.

A csavar átrepült a szikrázó rész fölött, és hangosan koppant a padlón. Vártam egy kicsit, majd merészen odamentem, és

kinyújtottam a kezem. Az áttetsző, amorf képződmény enyhén szikrázott a sötétben. Ledobtam a hátizsákom, másik kezemmel kicipzároztam, és kivettem egy konténert.

Nyámnyila kidüledt szemmel nézett, akár egy rák.

- Ez nem az Elektrából szikrázik?

A zárok kattantak, a relikviát beletettem a rekeszbe, és visszazártam.

- Majdnem. Csak pont az ellentéte. Ez a Bengáli tűz. Egy relikvia. Ott keletkezik, ahol egy Elektra működött. Szóval, mint kiderült, itt is volt egy Elektra.

- Hogyan?

A konténer visszakerült a hátizsákba, a zsák a hátamra. Megvontam a vállam.

- Nem tudom. Nem vagyok tudós. Bár igazából ők is csak hipotéziseket állítanak fel. Szavakkal nagyon szépen elmondják, melyik anomália hol helyezkedik el, minek kell történnie, hogy létrejöjjön egy relikvia. De az állításaiknak még a hetven százaléka se biztos. Csak feltételezés.

- Ööö... - kezdte újra, de nem figyeltem rá. Egy mozdulattal, melyben megkértem Nyámnyilát, hogy fogja be, hátat fordítottam neki, és lassan továbbmentem. Nincs miért sietni. És nem is lehet. Csak hát semmi kedvem végig vele beszélgetni. Az elmúlt napon már így is többet j áltattam a számat, mint a korábbi három hónapban.

Nyámnyila szótlanul talpalt utánam. Végre már sikerült kisebb zajt csapnia, és ha nem is nyomból nyomba, de legalább megközelítőleg úgy lépkednie.

FOLYOSÓK, alagutak, átjárók követték egymást, de kijárat nem volt. Tulajdonképpen különösebb veszély sem. Lelassítottam, és úgy mentem tovább minden újabb elágazás vagy kanyarulat előtt, de nem éreztem magam fenyegetve. Csak a feszültséget hátulról.

Az, hogy Nyámnyila már kezd tartani a környezettől, tetszett. De az aktivitás hiánya a Zóna részéről feszültté tett. Több óra eltelt már azóta, hogy útitársam majdnem belegyalogolt egy Elektrába. Kilométernyi folyosót, alagutat, átjárót és egyéb fura föld alatti teret bejártunk. Víz csörgött a lábunk alatt, vezetékek kígyóztak a falak mentén. Néha mesterséges fényforrások is megjelentek. Ráadásul, valami ismeretlen okból, a Szovjetunió összeomlása óta is folyamatosan égő föld alatti lámpák működtek. De sem anomáliák, sem relikviák, sem mutánsok nem voltak.

A Zóna felől teljes nyugalom. Mintha nem is stalkerek lennénk, csak egyszerű turkálók. És nem a Zónában, hanem a moszkvai metró valamelyik lepukkant szakaszán. Még néhány folyosó, és a metró depójában kötünk ki a Vlagyimir Iljicsről elnevezett Mauzóleum alatt.

A helyzet minden lépéssel egyre feszültebb lett. Számomra a legrosszabb előjel, ha a Zóna ilyen nyugodt. Bármilyen probléma kezelhető, mert érthető, elvárható, kiszámítható. Az eset lehetséges pozitív és negatív kimenete egyaránt egyértelmű. A nyugalomnál viszont semmi sem világos.

A nyugalom és csend elernyeszt. De nem lazíthatsz, mert bármi megtörténhet. Viszont semmi sem történik. És ez még bosszantóbb, pont azért, mert nem történik semmi. És ettől kezdesz csak még nagyobb problémára számítani.

Mert minél nyugalmasabb a szünet, annál nagyobb lesz a baj. De továbbra sem történik semmi. Végül ennek intenzitása már eléri azt a pontot, hogy megérted: a bajok ilyen elcsendesülése simán maga alá temet.

Mélyet lélegeztem. Egy, kettő, három.

Nyugalom! Eddig semmi sem történt.

Vagy mégis? Esetleg belekeveredtünk valami anomáliába, körbe-körbe járkalunk, és ezt folytatjuk örökkön örökké? Elkezdve a kiindulási ponton, áthaladva egy sor föld alatti folyosón, visszatérve a kiindulóponthoz, csak hogy ismét ugyanazon az útvonalon gyalogolj. Hát, úgy tűnik, itt ez minden. Semmi eredetiség a belső térben.

Zsebre dugtam a kezem, és halkán leejtettem egy csavart. Nyámnyilának nem kell tudnia komor gondolataimról. A csavart, amennyiben tényleg térhurokba kerültünk, észre fogom venni. Nem megyek el mellette. Érdekelne, vannak-e időhurkok? Hallottam róluk, néhány stalker elbeszélésében. De én még sosem találkoztam ilyennel. Vagyis igencsak valószínű, hogy ezek mind mesék.

Három óra zavartalan séta a föld alatt a Zónában, meglepetések nélkül, ez nem egy mese? Csak tudnám, mi folyik itt valójában! Vagy talán már tényleg hullák vagyunk? Heverünk valahol, ahol kiütött az elektromosság. És mindaz, ami történik, delirium, a tudat haldoklásának villanása.

Baromság, szidtam magam gondolatban. Mások meséit meghallgatni nem szégyen, de miért kell neked is folklórral

foglalkozni, mítoszokat gyártani? Hagyd abba a hülyeséget, Mogorva!

Valami megroppant a lábam alatt. Megdöbbsentem. Talán a csavar. Megtorpanva levilágítottam a lámpával. Fényfolt villant a lábam alatt. A padlón apó kavicsok heverték. Csavar sehol. És nem is lehet.

Rohadt paranoia!

Csak most vettem észre, hogy egyhelyben állok. Sőt, ijedtemben nemcsak magamat, de Nyámnyilát is megállítottam. Megfordultam. Ott állt mögöttem, csendesen, szó- fogadóan, mint egy kisbárány.

- Történt valami? - érdeklődött szelíden kísérőm.

Történik. Meglazítottam a hevedert. Simán lecsúszott a vállamról. A hátizsák a földre esett.

- Állj ! - adtam ki a parancsot a még mindig választ váró Nyámnyilának.

A hátizsákom cipzárját kibontva belekotortam. Nyámnyila mellém ült. Kíváncsian figyelt. Nyilván valami szokatlan dologra számított, például egy relikvia felszedésére vagy egy anomália megdobálására csavarokkal. De csalódottságára, ezúttal valami egészen banális következett.

Kivettem két doboz pörköltet, lettem a földre, és elkezdtem visszavenni a hátizsákot. Még kettő maradt benne. És ez szerencse. Lehetett volna úgy is, hogy egy sincs nálam, mert a Kordonhoz konzervet vinni csak plusz súly, az illet az egész Zónában jobb elkerülni. Itt van közel. Nem halsz éhen. Arra senki se számított, hogy Nyámnyila kivitele és a visszatérés helyett ilyen zűrzavarba keveredünk. Ha valaki más lenne a helyemben, most éhesen ülne. De nekem megvannak a magam szokásai. Nem félek

a túlsúlytól, a lőszer, a konzervek és az elsősegélykészlet pedig sosem felesleges. Soha. Sose lehet tudni.

Nyámnyila meglepő szótlansággal, kíváncsian figyelte, ahogy felbontom a késsel a dobozokat. Az elsőt átadtam neki. Ahogy ujjai belenyomódtak a konzerv bádogoldalába, szemében megjelent a Neander-völgyiekhez illő mohó csillogás. Ezúttal mindent tisztára nyalva evett, és még nálam is gyorsabban sikerült végeznie. Hova lett az az értelmiségi, aki reggel bágyadtan turkált egy ugyanilyen pörköltben, és úgy csinált, mint akinek nem ízlik? Az éhség nem illúzió. És itt igencsak hamar megnő az étvágy.

A pörkölt maradványait kikanalazva a falnak támaszkodtam, fejemet hátrahajtottam, és lehunytam a szemem. Teli gyomrom a húst emésztve bugyborgott.

- Ennyi. Tizenöt perc csendes pihenő.

- Az étkezéssel együtt tizenöt perc, vagy most kezdődik? - tért vissza Nyámnyila bőbeszédűsége.

Egyik szememet kinyitva rosszkedvűen ránéztem.

- Nyámnyila, ne tettesd magadat butábbnak, mint amilyen vagy! Élvezd ki ezt a negyedórát!

A szunyókálás, még ha negyedóra is, nagyon hasznos lesz. Szemem azonnal lecsukódott.

- Mogorva, hé, Mogorva, hol vagyunk most?

- A csatornában - feleltem, szememet fel sem nyitva.

- Azt értem, de... - Habozott, mikor folytatta, hangja feszültségtől vibrált. - Mi van, ha sosem jutunk ki innen? Csak megyünk és megyünk. És kiderül, hogy egyhelyben toporgunk. Hogy nincs kiút?

Az utolsó mondatot már álmomban hallottam. A válasz felkavarodott tudatom határán, de nem adtam neki hangot, inkább elaludtam. Egy pillanat alatt elaléltam...

- ...mi csak egyhelyben toporgunk. - Az ügyvéd fiatal volt. Nagyon fiatal.

Mit látott az életből? Mit akart tőle? Mit tudott? Tegnap még valamelyik jogi karon hallgatott, oszlatni a homályt. Megesik az ilyen. Felbukkan egy divatos szakma, és mindenki kezdi belevetni magát. Úgy hiszik, míg van rá kereslet, a művelőinek mindig lesz pénze.

E szakmák alapján lehet megítélni a társadalom állapotát. Amikor a pszichológus a divatos, az embereknek nyilván sírni lenne kedve. Amikor az orvos, akkor épp kihalóban van a nemzet. Ha már az ügyvédek jönnek szóba... Két lehetőség van. Vagy az igazságszolgáltatás rendszere romlott el, vagy az emberek lopnak. A bíróságaink sosem mérték szigorúan a dolgokat, és bármikor készen álltak az enyhítésre. És, mint kiderült, ez egy silány tendencia.

- Lehetne, mondjuk, poszttraumás stressz? - ötleteit a fiatal ügyvéd.

- Milyen stressz?

- Maga csak most jött vissza Csecsenföldről. A pszichéje megroppant, és így tovább...

- Így van, Csecsenföldről jöttem vissza. Az megtanít valamire. Például a higgadságra. Olyan higgadt vagyok, mint egy boa. Főleg, mikor gerincet török.

Itt egy kicsit sumákoltam. Csecsnya valóban megtanított valamire. Például sosem szabadultam meg attól a szokástól, hogy szemmel tartsam a háztetőket és az ablakokat. De poszttraumás stressz az nem volt, nem az vezetett. Jött két barom, akik a pénzemet akarták. A mögöttem lévő szerencsés volt. Amelyik elől ment, elkövette azt a hibát, hogy kezét emelt rám. Stressz! A reflexek dolgoztak, nem a stressz. A balfék útonálló is ezeken a

reflexeken tört meg. Szó szerint. Én nem akartam tönkretenni annak a baromnak az életét, és lebénítani. De megtörtént. Egyszerűen csak rossz helyen tört ketté.

- Dimitrij, én nem értem. - A fiatal ügyvéd levette a szemüvegét, és ráfújt a lencsékre. - Ülni akar?

Megráztam a fejem. Az ügyvéd idegesen fényesíteni kezdte az üveget egy kendővel.

Nem, nem akartam ülni. De nem akartam megjátszani magam, ahogy hazudni sem. A köntörfalazás émelyített. Nekem volt igazam. Önvédelem. Engem támadtak meg, engem akartak kirabolni, engem vertek meg... vagyis inkább akartak megverni. Én csak védekeztem. Persze, ha az önvédelem rossz, akkor hibás vagyok. De véleményem szerint őt kellene leültetni, nem engem. Még ha tolószékben is.

Szinte senki sem volt a tárgyalóteremben. Nem úgy, mint a filmekben. Csak a taláros, lazán kigombolt gallérú, unatkozó tekintetű bíró, a védőm, a vádlóm és a túlsó sarokban ücsörgő édesanyám.

Az egész olyan nevetségesnek és ostobának tűnt. Válaszoltam a hülye kérdésekre, szerintem normálisan, ember módjára. De mint kiderült, az emberileg és a jogilag nem ugyanaz. Ebben igaza volt sóhajtozó, fiatal ügyvédemnek.

Elismerem-e, hogy ebben és ebben az időpontban, az előadott körülmények között súlyos testi sértést okoztam a szóban forgó állampolgárnak? Természetesen elismerem. Hogy tagadhatnám le a nyilvánvalót?

Bűnösnek tartom-e magam a megadott törvényhely szerinti bűncselekmény elkövetésében? Nem, nem tartom.

Megbánta bűnét? Másképp cselekedne egy hasonló helyzetben? Nem, most is így tennék. Szerintem helyesen cselekedtem.

Véleményem szerint száz százalékban igazam volt...

A száztizennegyedik törvénycikk helyett a száztizenegyediket kaptam. És vele hat év börtönt. Hogy miért? Mert a kölyöknek, akit összetörtem, befolyásos apukája volt. Nekem meg az ostoba elveim, és egy nem túl tapasztalt ügyvédem.

Kihirdették az ítéletet. A bíró kalapácsa koppant. Anyám sírt. Némán, hangtalanul zokogott. Senki sem látta sírni ott a túlsó sarokban. Én igen. Akkor láttam utoljára édesanyámat.

Aztán jött a zárka. Majd a munkatábor. Hat év. Először én is azt hittem, innen nincs kiút. De nem, kiút még lenne. Csak mennem nincs hová. A kiutat keresni addig öröm, míg hiszed, hogy van valami a labirintuson túl. De mikor rájössz, hogy a labirintuson túl pont ugyanilyen labirintus van, annyi. Reménytelen. Hová mennél? Minek? Különben is, miért kéne bármit is csinálni?

- MOGORVA - szólított meg Nyámnyila.

Miután felébresztett, több mint két óráig talpaltunk. És az örület csak folytatódott. Tökéletes csend. Mintha nem is a Zónában lennénk. Tényleg, lehet, hogy már túl is értünk a határon?

Találgattam a távolságot, az irányváltásokat... Nem, nem valószínű. Inkább köröket tettünk meg. De legalább nem ugyanazt az útvonalat követve. Ebben addigra már biztos voltam. A sötét, keskeny folyosó simán becsatlakozott egy hatalmas átmérőjű betoncsőre hasonlító, széles folyosóba. Az út azonban a felére szűkült. A bal oldalt mellvéd határolta, mögötte pedig egy betoncsatornában talán egy föld alatti folyó, talán valami, ki tudja, honnan eredő szennyvíz csordogált.

A víz egész szokványosnak, bár zavarosnak látszott. De még csak az ujjamat se dugnám bele. Bár, hajói megfizetnének érte... Igencsak költséges a Zónában mászkálni.

- Mi kéne? - kérdeztem vissza nem túl udvariasan.

- Miért hívnak Mogorvának?

Tartottam egy kis hatásszünetet.

- Ó, Rómeó, mért vagy te Rómeó? Egyszer azt mondtad, érted - idéztem fel éjszakai beszélgetésünket.

- Nem, az megvan, miért ez a neved - kuncogott. - Elég csak RAD nézni. De nem a nevedről van szó. Másról beszélek. Miért vagy ilyen?

Aha. Felgyorsítottam a lépteim. Nyámnyila bajtárs úgy döntött, kinevezi magát terapeutámnak.

- Éld az életem, és megtudod - mormogtam hátra se nézve.

- Igen, rendben. Valamivel idősebb vagy nálam. De itt nem ez a lényeg. Egyszerűen sértődött vagy.

Ezért nincsenek barátaim. Nem bírom elviselni, mikor a lelkemben turkálnak.

Megtorpantam, és megpördülve gyilkos pillantást vetettem rá. Ezúttal sikerült időben lelassítania. Úgy hókon vágnám! Az öklöm, mintha megsejtette volna gondolatom, felemelkedett. Nyámnyila szemébe kiült egy csipetnyi gúny.

- No, üss meg, ha akarsz!

Fölényesen nézett, mint aki most tanult meg rólam valami olyan igazságot, amivel talán még magam sem vagyok tisztában. És ettől hirtelen ráébredtem, felesleges megütni. Még ha félholtra is verném, arcára akkor is kiülne ugyanez a megértő gúny. Erre csak még jobban pofán akartam vágni.

- Úgyse fogsz megütni, Mogorva - jelentette ki.

Kezem még jobban viszkedett. Szándékosan dühít, vagy mi? Vagy csak hülyeségből?

- Miből gondolod?

- Abból, hogy tejó ember vagy.

Dühösen kiköptem, megfordultam, és előreiramodtam. A pokolba a kinyilatkoztatásokkal, suhant át a fejemen. De túl későn villant fel. A nyelvem az ellenségem, úgy bizony.

- Többek között hat évet ültem, mert nyomorékra vertem egy olyan fickót, mint te.

Furcsa, ez a kölyök már második napja hat rám afféle verbális hashajtóként. Úgy érte, mikor jelen van, szinte a fosom a szót.

- Az nem számít - legyintett. - Inkább azt mondd meg, hogy hívnak!

Neki nem számít. Hat év rács mögött, nem számít. Egyszóval Nyámnyila.

- Nekem számít. És Mogorvának hívnak. Értve?

Az utolsó mondatot olyan határozottan mondtam ki, hogy mögöttem köhécselni kezdtek.

- Nem, félreértesz. Egyszerűen... Na szóval, én nem tudom, tényleg nem tudom, mi a baj az életeddel. De akkor sem lehet ilyen mogorván élni. Nem számít, mi történt, az élet megy tovább.

Felgyorsítva mellém ért, és úgy jött tovább.

- Neked még semmi komoly nem történt az életedben - mondtam. - Valamikor még én is ilyen ostoba optimizmusban szenvedtem.

- Már miért ne történt volna? - ráncolta össze a homlokát.

- Mégis, mi történhetett volna? Beragadtál a liftbe? Összevesztél egy csajjal? Ellopták a bringád, vagy negyedikben megbuktál? Néha megesik, hogy nincs tovább.

- De ilyen nincs.

- Mi vagy te, pszichológus? - tört ki belőlem.

- Nem. De az életnek mindig van valami célja. Még akkor is, ha az egész nagyon rossz.

Megint megtorpantam, és végigmértem.

- Van célod?

- Van - felelte habozás nélkül.

- Nekem nincs - vágtam rá keményen. - Érted? Az életem céltalan létezés. Nincsenek céljai. És nem is várhatóak. Ezért hívnak Mogorvának. Mert ilyen mogorva vagyok.

- Ez hiba. Te magad okoztad magadnak valami miatt. És hiszel a saját tévképzetedben.

- Menjen a francba, doktor Freud!

- És próbálsz védeni az elképzelésedet. Véded a nyomorúságos, céltalan életed. És mindezt csak azért, mert életed további része megriaszt. Észrevettem. Neked a Zóna is, és az itt élő emberek is szarok, magadat is szarnak nevezed. Nem tartod, nevezed. A Zónát szarnak tartod, de ha kijutnál innen, akkor sem változna semmi. Az egész világot szarnak vennéd.

Félrelöktem a vállammal, és továbbmentem a sáros víz vályújában. Hasonlítunk egymásra. Mindketten loholunk a ki tudja, mi felé, és mindketten tele vagyunk latyakos hordalékkal.

- Ez nem igaz - hallatszott hátulról. - Én látom, hogy te nem vagy rossz ember. Egyszerűen csak kínos jónak lenned.

Vagy tíz lépéssel odébb utolért. Hangja kissé akadozott, mint aki kifulladt.

- A szarban könnyű az alapelv. élj a farkasokkal, üvölts velük! Igazam van? Csak hát, a szar az nem egy vektor. Ez az élet vektorának hiánya. Ha akarod, hogy az életed ne szar legyen, és az emberek se legyenek szarok, a nézőpontodon kell változtatnod. Az egész csak rajtad áll.

- Fogd be! - szóltam rá. - Nem egy esti szeánszon vagyunk, hanem a Zónában. Szóval pofa súlyba, és ne bosszants! Vagy tényleg megütlek.

Ismét félrelöktem, és a folyosó közepén haladtam tovább, hogy ne tudjon egyik oldalon se mellettem talpalni. Már kezd belejönni a szemétláda! Bocsánatkérően, de beleszarik a lelkembe. Biztos azt hiszi, közéjük tartozom.

Az alagút száz méterrel arrébb véget ért. És egész váratlanul. Nyirkosság szaga csapta meg az orrom. A tér kinyílt, akár egy kifeszítő bimbó, és mi egy hatalmas teremben találtuk magunkat. A szennyvíz a csarnok közepén húzódó árokba torkolt.

Egy teknő, mocskos vízzel. Ha folytatjuk az allegóriát, talán arra utal, hogy egyhelyben futok. És tényleg stagnáltam. Attól is, és a hordaléktól a lelkemben.

Megdermedve körülnéztem a teremben. Veszély nem mutatkozott. Hacsak a csatornában nem él valami. De a vízbe nem állt szándékomban beleugrani.

- Rendben van, sajnálom - lépett oda hozzám Nyámnyila. - Nem akartam ilyen messzire menni. Csak hát szó szót követve jött magától.

Elég volt felemelni a kezem, ő felháborodottan felszisszent, de elhallgatott. És most merre? Újra körülnéztem. Két kijárat van. Vagy a gyűjtőcsatornán át, aminek túlsó széle a falnak támaszkodik, ám a víz és a fal között van húsz centi rés. Vagyis az árok csatlakozik a szomszédos helyiséghez. De a vízbe nem megyek. Könnyebb föbe lőni magam a parton. Gyorsabb és őszintébb.

A másik kijárat a gyűjtő túlsó végén van. Egy fémlépcső húzódott a másik sarokban, hálós fokokkal. Felső vége a bejárat fekete nyílásának támaszkodott. A fene se tudja, mi van ott, egy átjáró, vagy csak egy visszhangzó szoba, de egy próbát megér. Különben vissza kellene mennünk, és másik utat keresni. A visszaút nem járható.

- Látod a lépcsőt? - fordultam Nyámnyilához. - Odamegyünk. A nyomomban lépkedj!

- Rendben. Mi történt?

- Még semmi. De ha nem azt csinálod, amit mondok, még történhet.

- És hogy jutunk át a medence túloldalára?

Rávetett pillantásom eléggé sokatmondó lehetett. Nyámnyila hátrahőkölt.

- Nem tudok úszni.

- Ragyogó - bólintottam. - Akkor most fogd be a szád, nyisd ki a szemed, és menjünk!

Ismét összeráncolta a homlokát, de elégedetlenkedő szipogása úgy harminc méterrel odébb félbeszakadt. Nyilván meglátta a fémhálós hidat. Az innenső oldalról indult, át a gyűjtő fölötti fal alatt, és csatlakozott a lépcső legalsó fokához.

A híd nem igazán tetszett, ahogy a víz fölött áthaladás gondolata sem. De más ötletem nem volt.

A hídnál megálltam. A szerkezet egy fémhálóval borított, hegesztett acélkeret volt. A háló annyira elrozsdállt, hogy rongyos darabokban lógott róla. A sáros víz csobogott odalenn. Ennél még a Moszkva folyó is tisztábbnak tűnt.

Ki tudja, miért, de valami nem tetszett. A zsebembe nyúlva csavar után kutattam. Jó néhány volt még belőle. Takarékosan bánok velük.

Nem vettem nagy lendületet. A csavar egyenesen a híd fölött repült, és valahol a csatorna közepe fölött beleakadva átcúsúzott a rozsdás hálón. Leesett. A víz halk csobbanással nyelte el a fodrozódó körökkel búcsút intő csavart. Mozgását tovább követni irreálisnak bizonyult. Eltűnt, mintha a Léthé nyelte volna el. Mellesleg, ez még illik is rá. Ez a csatorna itt a Zónában igencsak hasonlít a feledésnek a holtak világában hömpölygő folyójára.

Vártam. Nem történt semmi. Nem tudom, mire számítottam a csatornában csobogó víztől, de még egy, a homályából felbukkanó mutáns cápa is jobban felvidítana, mint a csend.

- Akarod, hogy előremenjek? - törte meg Nyámnyila.

Úgy néztem rá, mint a világ nyolcadik csodájára. Jellegzetes nézésével válaszolt. Az ilyennel szögeket lehet beverni.

- Én nem használok bicskákat - feleltem jeges hangon.

- Nem is bicskának kínálom fel magam - vágott vissza.

- Akkor honnan ez a hősiesség? Egyszer már eljátszottad a hőst. Ugyan nem mentettünk meg senkit, de mi itt ragadtunk.

- Ez nem hősiesség. - Az értekezésemet simán figyelmen kívül hagyta. - Egyszerű logika. Valakinek előre kell menni. Ha te mész, és történik veled valami, én úgysem jutok ki innen egyedül.

Pont ezért viszik magukkal és küldik előre a bicskákat, akartam a tudtára adni. De addigra Nyámnyila már fel is lépett a hídra. És nem állítottam meg. Nem számít, mit mondott rólam, én épp olyan rohadék vagyok, mint bárki más. Ezért van ő a hídon, és lesem én kíváncsian, mi történik.

Nyámnyila időközben elérte a híd közepét. Közelebb mentem a hídhöz. Bensőmben valami megfájdult a feszültségtől. Úgy tűnt, még egy lépés, és a Zóna befejezi végre ezt a „vesztes a nyerő” játékot, és ráront az ide egyáltalán nem illő emberkére, összezúzza, és szétszólja megtört maradványait.

De az idő telt, és nem történt semmi. Elérte a híd végét, fellépett az első lépcsőfokra, és felemelte a kezét.

- Voilř! - rikkantotta vidáman a túloldalról.

De vidámsága színlelt volt, hangjából kihallatszott a hihetetlen megkönnyebbülés. Nyámnyila túlreagált. Ez jó.

Felléptem a hídra, és óvatosan átsétáltam a másik oldalra. A fémszerkezet rezgett lábam alatt. Mégiscsak nehezebb vagyok, mint útitársam.

Húzlépésnyire jártam Nyámnyilától, mikor bölcs fejemben felbukkant egy lenyűgöző gondolat.

„Ha meg akarod nevetetni Istent, oszd meg vele a terveidet!” - mondta valamikor egy nem ostoba stalker. „Sose mondd, hogy hopp, ha nem akarsz ugrani!” - szerette ismételgetni egy másik.

És mindkettőnek igaza volt. A legfontosabb, hogy én is tudtam. Soha, de soha ne lazíts!

Ezen a ponton vagy a kereszttartó, vagy a hegesztése rozsdásodott már át teljesen, de a következő lépésemnél csörömpölés hallatszott, és én előreestem. Súlyom már a jobb lábamra nehezedett, és ez a jobb láb most támasztékát veszve süllyedt lefelé.

Reccsenés és csobbanás hallatszott. Lábam összerándult a fájdalomtól, éreztem, hogy valami áthatol a nadrágomon, és belülről a combomba mélyed. A falba kapaszkodva, hogy ne csavarodjak ki teljesen, káromkodtam, és terpeszben lógtam.

Nyámnyila leugrott a lépcsőről, és előrerohant.

- Állj!

Magam is meglepődtem, milyen ijesztően csattan a hangom. A kölyök megdermedt. Hála istennek! Már csak az ő súlya hiányzik nekem ezen a rozsdás hídon. Nyámnyila úgy vergődött, mint akiben dúl a harc a segíteni akarás és a parancsom betartása között. Az ifjú Werther gyötrelmei végül véget értek, és várakozóan megállt.

- Maradj ott! - rikkantottam neki.

Mélyet lélegeztem. Egy, kettő... Háromra kifújtam, és lenéztem.

Nem volt örömteli látvány. Két kereszttrúd lezuhant, és most valószínűleg Valahol a csatorna alján hever. A harmadik rozsdás vasdarab valami hülye véletlen folytán csak az egyik oldalon tört le, a rúd másik végét erősen tartotta valami. Meghajlott, és letört végével, az ágyékomtól nem messze beleállt a lábamba.

Ebben a helyzetben valószínűtlennek tűnt, hogy kinyújtsam a lábam. Lassan mindkét kezemmel megragadtam a meghajlott vasdarabot, és súlyomat ráhelyezve még inkább ívbe

kényszerítettem. Lábam kicsit jobban érezte magát. Elfordultam, és a fájdalomtól morogva elkezdtem lehúzni a sérült végtagot.

Nem azonnal, de sikerült. A meggörcbült rúd kiszakadt legyengült ujjaim közül, és kellemetlen hanggal visszalendült az őt megillető helyre. Minden erőmet összeszedve talpra álltam.

Mint kiderült, rá tudok nehezedni a lábamra. Bár a nadrágszár átnedvesedve rátapadt. Egy lépés, még egy. Most minden mozdulatot mérlegeltem. Nyámnyila zavartan hátrább lépett, mikor elértem a lépcsőt. De azonnal a segítségemre sietett, amint leültem.

- Ne nyüzsögi! - állítottam meg. - Fogd a hátizsákot! Van benne egy elsősegélykészlet. Add ide!

Nyámnyila engedelmesen babrálta a hátizsákot. Ujjai úgy mozogtak, mint aki épp csirkét lop. Szinte fejest ugrott a zsákba. Letoltam a nadrágom, és elkezdtem megvizsgálni a sebet.

Az ördög nem is olyan ijesztő, mint amilyennek festik. A karcolás mély volt, de nem olyan vészes. Az inak épek, csontot nem ért. A hús meg majd begyógyul.

Nyámnyila sokáig kotorászott, mire végre kibányászta az elsősegélykészletet a hátizsákból. Habozva nyújtotta át nekem.

- Ez az?

Szótlanul kizsigereltem a dobozt. Először fertőtlenítettem a sebet. Aztán beadtam néhány injekciót a combomba. Az egyiket arra az esetre, ha valami mocsokság mégiscsak a vérembe került, a másikat meg csillapítani a fájdalmat. Hogy magamnál vagyok, bizonyára a fájdalmas sokknak köszönhető. Negyedóra, és elmúlik, mikor a fájdalomcsillapító hatni kezd.

Nyámnyila, látván, ahogy a tű a lábamba hatol, elfintorodva elfordult. Kíváncsi lennék, elájulna-e a vér látványától. Az lenne csak az attrakció.

Tampont nyomtam a sebre, és elkezdtem átkötni a combomat. Egész jó elsősegélykészletem volt, bár nem katonai. Ezeket a tudósok használják. Pár hónappal ezelőtt, a Szolgálat támaszpontja közelében megjelent egy helikopter, kikerekedett szemű kutatókkal. A tojásfejűek közül úgy tűnik, senki sem élte túl, a pörgettyűt meg, ahogy szokás, kifosztották. A fedélzeten többek között találtak néhány láda speciális elsősegélykészletet. A ládákat túl messzire nem vonszolhatták, így olcsón lepasszolták a csaposnak. Ő meg ott kínálgatta mindenkinek, jó kis felárral. Engem érdekelt, köptem rá, hogy borzasztó sokat kér érte, és azonnal vettem egy tucatot. Az. ilyesmin nem szabad spórolni. Ahogy a lőfegyveren és a töltényen sem.

Amikor végeztem a lábammal, felálltam. Léptem egyet. A sérült végtag azonnali fájdalommal reagált. Vágtam egy grimaszt, és megtettem még néhány lépést, szokva az új, kellemesnek nem mondható érzést.

Útitársam fájdalmas tekintettel követte mozdulataim. Ajó modorú emberek így néznek az elhunyt közeli barátjukat vagy rokonukat gyászoló emberekre, mielőtt részvétüket nyilvánítanák.

- Talán lefeküdhetnél - adott hangot javaslatának.

Nem, ez a nyavalyás javíthatatlan.

- Aha - bólintottam. - Míg a szívem meg nem áll. Azután fekhettek eleget. Menjünk már! Majd otthon heverészek. Egy csajjal az ágyban. Már ha kijutunk innen.

Hátizsákomat vállamra dobva felkaptam a gépkarabélyt, és elindultam felfelé a lépcsőn, reménykedve, hogy ez erősebb lesz, mint a rozsdás gyaloghíd.

AZ ODAFENTI ajtó nyitva volt. Szárnya ferdén lógott a zsanérjain, mintha valamikor egy hatalmas váll leszakította volna, majd a következőpillanatban el is feledkezett róla. Lehet, hogy valaki egykor tényleg ezt tette, most viszont már nem érti senki, mi és hogyan történt itt valójában. Elvégre már senkit sem lehet megtalálni azok közül, akik még 1986-ban, az első robbanás idején itt tartózkodtak ebben a csatornadzsungelben. Ráadásul talán még a második robbanás szemtanúit sem ártana hozzá megtalálni. És ha rá is bukkannánk valakire, valamennyi emléke általános, spontán és értelmezhetetlen lesz. Amikor egy ember valami extrém helyzetbe kerül, nem foglalkozik a nüanszokkal. Próbál túlélni. Minden egyéb lényegtelen.

A gyűjtőcsatornás csarnoktól eltérően az új térben nem volt világítás. Felkapcsoltam a zseblámpát, és megtettem néhány lépést befelé, így Nyámnyilának is megadtam az esélyt, hogy a lépcső tetején tipródás helyett bejöhessen. Aszóba kicsinek és üresnek bizonyult, kivéve a padlón heverő apró törmelékdarabokat és egy embermagasságú kábeltekercset.

A tekercs mögött valami megvillant. Bennem minden összeomlott, a következő pillanatban már feszült voltam, és szinte bármire készen álltam. A riasztás azonban hamisnak bizonyult. Egyet oldalra léptem, és odavilágítva káromkodtam. A tekercs mögött egy félüvegnyi tiszta folyadék volt fehér és kék címkével. Rajta festői táj dombokkal és Búza felirattal. Ritkaság. Ha tele

lenne, magammal . vinném. Vagy legalábbis megpróbálnám. Szovjet gyerekkoromban nem ittam vodkát, így a szovjet alkoholok ismerete is elment mellettem. Kivéve az anyám szekrényében heverő örmény konyakot, amit már a vidám kilencvenes években fedeztem fel, amikor már csak az ivás kedvéért is ittam.

Aszóba átjárható volt. A bejáratul szolgáló ajtón kívül egy másikat is találtunk. Előreléptem, és megmarkoltam a kilincset. Rápróbáltam. Stop. Ajó gondolatok általában későn jönnek, de ebben az esetben épp időben.

Eltávolodtam a kilincstől, és intettem az ajtóban álló Nyámnyilának. Ő már nyitotta a száját, de felemelt öklöm ismerős látványa egyedülálló hatást gyakorolt ékesszólására. Halkan összekattintotta állkapcsát, és rám meredt, mintha meg akarna győződni róla, jól értett-e, majd a másik ajtóhoz lépett.

Jól van. A gépkarabélyt lövésre készítve intettem neki. Többet is megértett, mint vártam. Talán kezd lassan tanulni, talán szigorú nézésem hatott rá. A lóvonalból kilépve Nyámnyila lassan elengedte a kilincset, és belökte az ajtót.

A következő pillanatban elugrott oldalra, én pedig, miután teljes fényerőre kapcsoltam a lámpát, a fénysugarat a sötétségbe irányítottam. Senki. Semmi mozgás, egyáltalán semmi. Csend és nyugalom.

Az automatát leeresztve elkezdtem végigpásztázni a fénysugárral faltól falig. Ez is egy hatalmas terem volt. Ráadásul ebben ládahalmok, hordók, építési törmelék. Csodarabok és deszkatöredékek. Olyan volt, mintha szándékosan idehordták volna. Főleg, ha figyelembe vesszük, hogy az összes korábbi teremben nem volt semmi ilyesmi. A Zónában ki foglalkozna ilyen hülyeségekkel? Vagy egy, a sugárzástól megzápult agyú ember,

vagy a burerek. Ezeknek még valamennyi intelligenciája is van, nemcsak gyűjtögetnek, de oltárokat is emelnek. Azt ugyan nem tudni, kihez imádkoznak ezek a törpék, de megvannak bennük a vallásos hit alapjai.

Kifejlett intelligens vérszívókról is hallottam már történeteket. Beszélük, Hemul szembekerült egy ilyennek, és élve távozott. Én azonban személyesen nem ismerem Hemult, ezért nekem ő is, meg az okos vérszívó is csak egy stalker legenda. Igaz, az effajta mesékben általában mindig benne van a valóság egy töredéke is, de erre most nem akartam gondolni.

Felkészültem, már amennyire az ilyesmire fel lehet készülni, hogy bármelyik ládakupac mögül előugorhat egy vérszívó, de jobb szerettem volna, ha helyette legalább egy folyosó választana el minket egymástól.

Vettem egy mély levegőt, és háromra kieresztve beléptem. Az egész teremnek eddig csak egy töredékét láttam. A falat az ajtóval, amin beléptünk, a mellette lévő falat balra, és a szemétkupacokat középen. A jobb oldali és a hátsó falak eltűntek a sötétben, már ha voltak egyáltalán.

- Kapcsold be a lámpát! - utasítottam az ajtónál lapuló Nyámnyilának.

Hangom dübörgő visszhanggal zendült, ahogy az egy üres teremben történni szokott. A kapcsoló halkan kattant. A sötétséget egy második fénysugár is áthasította.

- Gyere utánam, figyelj a lábad alá, és oldalra is!

- A lábam alá, vagy körbe? - értetlenkedett Nyámnyila.

- Ha élni akarsz, a lábad alá, és körbe is! És ne zaklass > felesleges kérdésekkel!

Eltávolodva a bejáratától, igyekeztem a bal oldali fal felé tartani. Jobb egy fal mellett mozogni. Legalább lesz valami tájékozási

pont, amihez egy hirtelen beálló sötétségben oda lehet rohanni.

Lassan mentem. Nem is mentem, csak rakosgattam a lábam, egyiket a másik után, óvatosan ráengedtem a súlyomat, és hallgattam a csendet. És a csend halotti volt. És ebben a halotti csendben dübörgés kondult. Egy üres, feldőlő hordó tompa fémes hangja.

Egy másodperc töredéke se kellett, hogy megpördüljek. Úgy ugrottam fel, mint egy forró vízzel lefröcskölődött macska. Az automata lövésre készen, ujjam az elsütőbillentyűn...

Nyámnyila zavart képpel ácsorgott a felborult hordó mellett. Lámpája úgy meredt a padló felé, akár egy bűnös első osztályos orra. A pokolba is! Még egy pillanat, és lelőttem volna.

- A fene egyen meg! - mondta Nyámnyila, olyan lazán, amennyire csak képes volt.

Ez nem a kioktatás ideje. Sem a hely, sem az idő. Néhány lépés után egy rés tűnt fel a bal oldalon. Újabb ajtó? Visszafojtva vágyamat, hogy felgyorsítsak, lépéseim megváltoztatása nélkül értem el a falba vágott fekete téglalapot.

Nem bejárat volt. Hogy átréseljem magam, kissé le kellett hajolnom. Odabenn egy kicsi, alig néhány négyzetméteres zugot találtam. A kuckóból felfelé indult egy akna, vagy talán szellőzőcsatorna. De azt a dobozt, eredeti feladatától függetlenül, egyáltalán nem lehetett megmászni.

Lehajolva visszamásztam a terembe. Nyámnyila már elment mellettem, és fürgén gyalogolt tovább. Félelme teljesen odalett.

- Ó! - vetette oda vakmerően útitársam. - Kijárat.

Már én is láttam az ajtót, ahová tartott. De csak úgy bemenni oda... Az agyatlan újoncok pont így halnak meg.

- Mit csinálsz, te barom? - kiáltottam rá, de már késő volt.

Nyámnyila odaért az ajtóhoz, és megragadta a kilincset. Néhány lépéssel utolértem. Egyszerre csattant az ajtó és a pofon becsapódása. Nyámnyila az ajtótól két lépésre megállva dörgölte a képét és a fülét. Eszelős tekintette oda-vissza járt az ajtó és közötttem.

- Én megfogtam... - motyogta. - De becsapódott.

Ez a szakadozott magyarázkodás épp elég volt nekem. Bár a történekről semmi értelmeset nem tartalmazott, egy viszont teljesen világos volt: az egész nem jó. A gépkarabélyt készenlétben tartva meghúztam a kilincset, de haszontalanul. Mintha tartaná valami a túlsó oldalon. Sőt, ha figyelembe veszem, hogy Nyámnyilánál jóval erősebb vagyok, a tény, hogy a kilincset egy centivel sem tudtam elmozdítani, nem ébresztett bennem optimista reményeket. Még csak elképzelni is féltem, milyen erős lehet a lény, ami tartja, és egyáltalán milyen lény.

Vállammal betörni az ajtót... Először is, fémből van, másodszor, aki tartja, nyilván nem fogja engedni. Szeretném tudni, ki tartja.

Az ajtótól elfordulva durván félrelöktem útitársam. Ő nem ellenkezett, láthatóan bűnösnek érezte magát. Mi több, úgy követett, akár egy pórázra kötött kecske.

Hátrébb léptem, és megfordultam. Az automata az ajtó felé mutatott. Ujjam az elsütőbillentyűn. Mély levegő. Egy, kettő... Feldübörgött a sorozat, a lövedékek csörömpölve hullottak. Hasztalan.

A kalast leeresztve Nyámnyilára néztem. Erőt adni neki, hogy el ne fusson.

- Talán gránáttal? - próbálkozott szánalmasan.

- Aha. Majd jól fejen dob valaki egy gránáttal.

Talán ki lehetne robbantani a helyéről az ajtót egy gránáttal, csak ki fog akkor minket innen kivinni a hullazsákban? Najó, van még mit vizsgáldni. Talán lehet itt másik kijárat.

- Maradj itt! - szóltam Nyámnyilára. - Figyeld az ajtót! Ha úgy alakul, tüzelj! De semmi önfejködés! Ha csak egyet tüsszentesz az engedélyem nélkül, magam röptek golyót a tarkódba.

Bólogatott, akár egy kínai próbababa. Leküzdvé a vágyat, hogy még egyszer pofon vágjam, jobbra fordultam, és elindultam előre. Egy tucat lépéssel odébb lámpám megvilágította a jobb oldali falat. Valami kissé reszketett a fényben. Mint a levegő a tűz fölött. Megdermedtem, és lassan visszafordítottam a sugarat.

Semmi. Vagy nem ott láttam, vagy csak úgy tűnt. Hagytam a Kalasnyikovot a hevederén lógni, másik kezembe vettem a lámpát, és előhúztam egy csavart. A kopott fémdarab megvillant a lámpa fényében, majd a sötétségben elmerülve a padlóra esett. Én is vele együtt. Csak az ellenkező irányban.

A felzavart anomália minden erejét bevetve megmutatta valamennyi képességét. Hőhullám söpört végig a fejem fölött. Oldalra hengeredtem, felpattantam, és visszarohtam. Nem láttam, mi folyik a hátam mögött, de nem is érdekelt. Nemegyszer láttam már Perzselőt működés közben.

Ennek az anomáliának időre van szüksége. Elsőnek tüzes villanások gyülekeznek a levegőben, mintha a semmiből jönnének, összefonódnak, kavarnak, akár egy születőben lévő galaxis. Aztán a galaxis felerősödik, megtelik színekkel... majd kilövell egy lángszökőkutatót. Olyat, hogy bármelyik napalmbomba megirigyelné. A Perzselő lángja állítólag eléri a másfél ezer fokot is. Igaz vagy sem, nem tudom. Eszembe se jutna egy hőmérővel belemászni. Másodszor is puffant, de már messze. Csak a forró légkullám ért el hozzám.

Nyámnyila jelent meg az orom előtt. Képe kivörösödött. Fogadok, hogy ilyen tűzijátékot még sosem láttál te gyerek! No, nézd csak!

És ő nézte. Állt, és lenyűgözve bámulta. Valószínűleg a rovarok is épp ilyen elbűvölten repülnek a fény felé, és eksztázisban verdesnek a szárnyukkal, mikor elevenen elégnek a gyertya lángjában, vagy megperzselődnek a lámpa búráján.

- Utánam! - parancsoltam rá, megragadva a kabátujját.

Csak egyetlen fedezék jutott az eszembe hirtelen. Ahhoz az ajtóhoz elrohanni, amin át bejöttünk, elképzelhetetlen ostobaság lett volna. De az a szellőző vagy ülepítő, amit akkor tanulmányoztam, mikor Nyámnyila játékos kis mancsai ott kotorásztak, ahol nem kellett volna, egész közel volt.

Rohantam, és volt rá okom. Az új Perzselő tüzes show- műsora a végéhez közeledett. És semmi kedvem nem volt vigyorogva végignézni. A megmentő kiskapu már csak két lépésre volt. Átcsusszantam a felfelé vezető akna nyílásán, és a túlsó falhoz lapultam. Nyámnyila a mellettem lévő falnak nyomta a hátát.

Lángok. Aztán még több. Honnan kerül ide ennyi? És mi a fenéért változtatnak helyet? A Perzselő általában statikus. Helyhez kötött. De itt valami miatt körbejárnak a teremben. Vagy sikerült átjutnunk köztük úgy, hogy egyet sem zavartunk fel korábban? Nem, az lehetetlen. Marhaság.

- Ez mi? - kérdezte Nyámnyila rekedten köhécselve.

Érthető. A nagyon száraz levegő felmaija a torkot.

- Perzselek - mondtam. - Több mint ezer fokon ég. De gyönyörű. Ha elevenen el akarsz égni, menj, és nézd meg!

Nyámnyila válla fázósan összerázkódott, bár ha bármi is, hideg az aztán egyáltalán nem volt.

- Ez valami anomália?

Milyen okos! Ha Moonlight itt lenne, már el is sütné a kedvencét: „Jár neked a pont, haver. Kettőn osztozunk, a tiéd a középső.

Odakinn csend lett. A Perzselők lecsillapodtak. Csak fura villódzások jártak némán a falak és a padló mentén. Érdekelne, mik azok. Nem látszanak forrónak. A fény és árnyék kaotikus kitörésekben játszadozott egymással. Mintha valaki egy burával felszerelt lámpást hordozna a terem teteje alatt, és szórakozásból ide-oda lengetné. Majd felhangzott az utolsó fellángolás, és a csarnok ismét sötétbe borult.

Nem, itt nincsenek burerek. Vérszívók se. Igaz, az utóbbiaknak esze nincs, az anomáliák között nem mászkálnak. És tekintve, hogy a törpék között akár eszesnek mondhatóak is előfordulnak, talán még a hússütést megtanultak is akadnak.

Leguggoltam, és óvatosan kikukucskáltam. Nyámnyila utánam igyekezett, de megállítottam.

- Itt válj!

Már csak Nyámnyila hiányzik odakinn. Nélküle is elég forró a helyzet.

A csarnokban ismét csend volt. Felkapcsoltam a zseblámpát, és sugarával végigpásztáztam a területet. Semmi. Sehol egy Perzselő, semmi nyomuk, még csak a levegő se reszket. Bár a sötétben szart se látni. Nagy szerencsém volt, hogy észrevettem. Azt hihetnéd, burokban születtem, ezüstkanállal a számban és a veleszületett mázli minden egyéb jelenségével.

Rendben, az anomália nem aktív. És akkor mi van? Elbújni elbújtunk, de egérfogóba kerültünk. És még az ajtó is becsapódott. A bejárathoz visszamenni, ahonnan jöttünk, irreális. Ráadásul azt se mondta senki, hogy azóta nem zárta be valaki azt is. A Zónában amúgy sem ajánlott ugyanarra visszamenni. Eljutni

a még nem is látott falhoz, és reménykedni, hogy lesz rajta valami kijárat, szintén nem megoldás. Vagy áttörünk a bezárt ajtón, vagy megtanulunk felmászni a falon, és a szellőzőn át távozunk. Ez is ostobaság. A fennmaradó lehetőség, hogy ülünk, és várunk. Amíg éhen nem halunk, vagy meg nem örülünk, és belerepülünk a Perzselőbe. Akár a lepke a lámpába.

Senki még csak nem is gondolta volna, milyen látványos véget ér Nyámnyila. Kár, hogy látni se fogja senki. A poén megint csak gyengére sikerült, de magamon röhögők, nem valaki máson. Szóval megteszi.

Már csak három csavar maradt a zsebemben. Sajnálkozva előhúztam az egyiket, és arra gondoltam, ha így megy tovább, nemsokára nem lesz mit hajigálnom, csak ha kiürítek egy sörétes patront. Tényleg, mi történne, ha egy patron kerülne a Perzselőbe? A Perzselő általában Kristállyá vagy Tűzgolyóvá alakítja a belekerült tárgyakat. Meg azokká a nevezetes Cseppekké, aminek árából a csapossal való megegyezésünk alapján most épp ingyen vodkát kéne vedelnem, ennem és aludnom. Egyáltalán, mi a fene hozott össze ezzel a Nyámnyilával?

Kezem a szokott módon kurtán meglendült, majd visszahúzódott. A csavar hét métert repült, és végiggurult a padlón. A Perzselő nem váratott magára túl sokat. Mivel nem felém csapott ki, csak ülhettem kíváncsian, és bámulhattam az előadást. És volt is mit nézni, az anomália műsora mindenképp érdekfeszítő, lenyűgöző volt.

Egyszerre három tűzcsomó kavargott a levegőben. Bimbóként duzzadva, majd hatalmas, dús virággá kinyílva, melyből tüzes folyamként váratlanul egy indokolatlanul nagy bibe bukkant elő. Három aktív Perzselő halálosan gyönyörködtető látvány.

Szinte az egész terem fényárba borult. Körülfuttattam a szemem a csarnokban. Láttam az összes hulladékot, és végre megpillantottam a túlsó falat. Nem volt rajta egyetlen nyílás sem. A már megismert két ajtón és az ismeretlen aknán kívül nem volt más kiút.

A Perzselők lassan kezdtek elhalványulni, és a fura villódzások ismét körbetáncoltak a falakon. Megráztam a fejem. A terem közepe fölött repdesett... Nem, nincsenek szavaim a körülírására. Ilyesmit még sosem láttam. Mintha a tűz lángja, felszállva a levegőbe, szárnyaival csapkodó madárrá válna. Bár a fény mérete akár egy vaddisznó feje, formájában inkább pillangóra hasonlított.

Pontosan. Egy összezavarodott pillangó. Pont úgy csapkod. És pont olyan hihetetlenül szép is. Te Mogorva, valami nem stimmel, különben nem fordult volna fel a világ, hogy az anomáliák megcsodálásával töltöd az idődet.

A pillangó ereszkedni kezdett. Mozdulatai egyre nyugodtabbak, simábbak lettek. Még mintha kicsit lomhábbak is, mintha lemerült volna benne az elem, vagy lejárna a munkaideje. Úgy másfél méteres magasságban egy pillanatra mozdulatlanrá vált, majd hirtelen újra megrándult, és gyors, éles mozdulatokkal felém repült.

Na, nekem ebből elegendem van. Kiköptem. Mintha a pillangó parancsára tennék, a Perzselők ismét beindultak. De most pontosan felém. Micsoda szemétség!

Visszagurultam. Felpattantam, és Nyámnyila mellett a falhoz lapultam. Odakinn pattogott a tűz. Egy pillanatra annyira felhevült a levegő, hogy nem volt mit belélegezni. De néhány másodperccel később a hő alábbhagyott. Az arcom lángolt. Hátam

annyira átmedvesedett, hogy úgy éreztem, le kellene vetkőzni és kifacsarni a ruhám, mint mosás után.

A villódzások ismét egyik oldalról a másakra kavarogtak. A pillangó engem keresett.

- Ez is Perzselő? - suttogta Nyámnyila alig hallhatóan.

- Tudja a fene - csattantam fel. - Keress magadnak egy sétáló enciklopédiát!

A villódzások lassabbak, bánatosabbak lettek. Mi van, ha én kezdek el vadászni arra a rohadékra?

Az ötlet érdekesnek tűnt. Ledobtam a hátizsákot, felkaptam az automatát, és kihajoltam. A tőlem talán tíz méterre szárnyait rezgető pillangó már pihenni indult. Nyilván bevégeztnek tekintette küldetését. A kimerült Perzselek, azok a sunyi anomáliák már aludtak.

Előmásztam rejtekhelyemről, és fél térdre álltam. A puskatus a vállamon pihent, az automata kényelmesen feküdt a kezemben, ujjam az elsütőbillentyűn.

Rögtön meglátjuk, ki a menőbb. Elkaptam a tűzpillangót a távcsőben, és megnyomtam a billentyűt. A sorozat elment mellette. Nyilván azért, mert a pillangó ismét felpattant, és felém iramodott. Megint megpróbáltam célba venni, de ennek a valaminek annyira szaggatott, kaotikus, kiszámíthatatlan volt a mozgása, hogy elviselhetetlenül nehéz volt célba venni. Az oldalt felkavarodó lángoktól reszketett a levegő. Leadtam a második sorozatot. A pillangó könnyedén kikerülte, és szinte a fejem fölött körözött. Vagy elhibáztam, vagy a lövésem annyi neki, mint halottnak a csók.

Szemem sarkából észrevettem a felszökő lángot. Egy, kettő... Még egy próba, és vissza. Különben megsülök. Célba vettem, és lőttem. Kezem az utolsó pillanatban megremegett, káromkodtam,

és visszavetődtem a védelmet nyújtó kuckóba. De úgy tűnik, pont megremegő kezem mentett meg. Elmerülve a lyukban a falnak vágódtam, és csak most, utólag vettem észre, hogy valami természetellenesen éles fény villant meg odafenn. Fellángolt, és kialudt.

Megfordultam. További két spontán villódzáson kívül mindenütt a már megszokott sötétség. Csak most kissé más. Mintha valami megváltozott volna benne. És valamiért a Perzselők se működtek.

Nehezen kaptam levegőt, szívem majd kirobbant a bordáim közül. Nyámnyilára néztem. Felállt, a falhoz lapult, és körültekintően megvilágította lámpájával a padlót. Úgy bámult, mint aki kísértetet lát.

- Megölted?

- Egy anomáliát nem lehet megölni, nem él - kezdtem, de beleharaptam a nyelvembe.

Ha nem él, hogy reagált rám? Bár valószínűleg erre is megvannak a mezők, energiák, erővektorok, a fizika törvényei. De az ilyesmihez én kissé ostoba vagyok, sőt pokolian ostoba.

- Akkor mi? - kérdezte furcsa hanglejtéssel Nyámnyila.

Megvontam a vállam, és kimásztam. Az utolsó előtti csavar arra repült, ahol utoljára fellobbant a Perzselő. Kezem reszketett, nem számítottam ki az erőt. A csavar halk sivítással szállt, eltalált valamit a sötétben, és oldalra gurult. Káromkodva újra bekapcsoltam a zseblámpát. A fénysugár belehasított a sötétségbe.

A lámpás egyik oldalról a másikkra fordította világító szemét. Semmi. A csavart hiába kereste, de semmi gyanúsat sem talált. Vagy tényleg kivégeztem az anomáliát, vagy... Nem, másik „vagy”

nem volt, az első pedig a Zónában terjengő stalker-mesék egyik ravasz trükkjének tűnt. Születőben egy újabb legenda.

Bár nem, hisz itt én vagyok az egyetlen, leszámítva Nyámnyilát. De Nyámnyila nem fogja elmesélni, én még annyira sem. Szóval Mogorváról szóló mese nem lesz.

- Kifelé! - kiáltottam. - És hozd a hátizsákot!

Azonnal megjelent. A zsák a vállán. Hú, milyen engedelmes lett hirtelen! Érdekes, vajon meddig? Lehúztam tulajdonom útitársam törekeny válláról, és visszaakasztottam az őt megillető helyre.

- Most merre? - érdeklődött.

Ismét a költői kérdések. Minél kevesebbet tudsz, annál jobban alszol. Némán megfordultam, és a zárt ajtóhoz léptem.

A kilincs ezúttal könnyedén megadta magát. Ujjaim épp csak hozzáérték a felmelegedett fémhez, és már érződött, hogy senki sem tartja. Ide-oda lengett. Azt mondják, a Szovjetunióban évszázadokra gyártottak. Nem tudom, én csak gyerekkorom végén éltem a szovjet világban, mikor már magasról köptek a termelésre és általában a gazdaságra. Számomra az Unió elpusztíthatatlan, ragyogó, napfényes maradt, és a rendszer minden felelőssége és terhe egy októberi kitűző fényes foltjában testesült meg, egy ötágú csillagban, közepén a fiatal Vologya Uljanov fotójával. Így vagy úgy, a szovjet idők óta a kilincs meglazult, és megadta magát.

Óvatosan kinyitottam az ajtót, és rögtön hunyorogni kezdtem. Mögötte lámpa égett a folyosón. Fényesen. A zseblámpára nem volt többé szükség. Előrelépve kiszabadítottam Nyámnyilát a sötétségből.

A folyosó viszonylag rövid volt. Csak tizenöt méter. Aztán egy zsákutca és egy merőleges forduló.

- Ez mi? - hallatta hangját Nyámnyila.

Felé fordultam. Olyan volt, mint egy frissen kifogott hal a vízparton. Még nem kínoztá, de igencsak meglepte az érthetetlen, víztelen világ, melybe hirtelen belekerült.

- Mi?

Ujjával mögém mutatott. Megfordultam. Egy pillanat elég volt megérteni, mi lepte meg ennyire útitársamat. Szavak kavarogtak a fejemben, legtöbbje anyám egyik barátnőjének, egy professzornak a lexikonjából, aki, miközben nyelvészetből doktorált, írt egy dolgozatot az orosz káromkodások történetéből és szemantikájából.

A folyosó végén egy faláda függött mozdulatlanul a mennyezet alatt. Talán a mozdulatlanság és a világítás éles változása miatt nem vettem észre. Kifogás. Egyszerűen újra elnéztem valamit.

Hátraléptem, és visszalöktem Nyámnyilát a sötét terembe. A láda, mintha olvasta volna a gondolatomat, hirtelen felszökkent, és hihetetlen tempóban a fejem felé repült.

LEHET, hogy valakinek a nőnemű felmenő rokonát emlegettem hangosan. Hátralökve Nyámnyilát, leültem. A láda elsuhant a fejünk felett, és az ajtókeretnek csapódott. Összetörő fa reccsenése hallatszott, és törmelék záporozott a fejemre. Fájdalmas, de nem halálos.

Átkozott lény! Felálltam, és lesöpörtem a ruhámról a faforgácsokat. Nyámnyila a földön ült, és a homlokát dörgölte. Közepén, akár egy unikornis szarva, hatalmas dudor, felhasadt bőrrel. Ebből egyből látszott, hol és hogyan találta el. A szerencse aznap igencsak pofozta.

Gyors pillantást vetettem a folyosóra. A végéig nem látszott több idegen tárgy. Ott meg majd meglátjuk. Ha a barom egyedül van, nem fog előbukkanni. Ha többen, akkor nekünk annyi.

- Ez meg mi volt? - Nyámnyila grimaszolva gyömöszkölte a dudorát, miközben felállt.

Mazochista?

- Burer - feleltem szűkszavúan.

- Szintén anomália?

Istenem! Tud ez a bolond bármit is a Zónáról?

- Legalább utánanézhettél volna, hová indulsz - szidtam le. - Vagy a mohó vágyad a Monolit után elhomályosította a látásodat is?

- Menj a fenébe! - csattant fel.

Úgy döntött, ismét megvillantja a karakterét. Lószart se tud, semmit sem ért, de bajba került, és van karaktere. Talán emiatt is kedveltem meg. Nyámnyila, de nem rongy ember.

- Ezek mutánsok - magyaráztam fáradtan. - Állítólag van eszük. Azt ugyan nem tudom, ténylegesen mennyire használják az agyukat, de van valami primitív társadalmuk, és megvan bennük a bálványimádás nyoma is. Összehordanak egy csomó szemetet, és imádkoznak. A legrosszabb bennük valami telekinetikus képesség. Láttad, hogy dobta el a ládát? Nem a kezével csinálta, hanem a gondolatai erejével, vagy valami ilyesmi. Egyébként, az alapján, ahogy elhajította, valahol a közelben van.

Nyámnyila abbahagyta sérülése nyomkodását.

- És miért burerek?

- Te miért vagy Nyámnyila?

- Tőled kaptam - vágott vissza.

- Így hívják őket, és kész. Értve? Indulás!

A sarkon túl se volt burer. Ám a levegőben két hordó lebegett. A ládánál ellentétben, ami majdnem szétvert két fejet, az egyik az ostobáé, a másik az enyéem, a hordók húsz centi magasan úszkáltak fel-alá. Vagy a burer volt túl messze, vagy a hordók túl nehezek, bár ha tele vannak, meg se tudná emelni őket.

Mintha a gondolataimat erősítené, az egyik hordó leesett, és fémes kondulással a padlónak csapódott. Üres. És a burer nyilvánvalóan nem elég erős. Ez felvidített. Vajon mitől fáradt el? Lehet, hogy nem is az a pillangó, hanem ő tartotta az ajtót korábban?

- Menjünk gyorsabban! Ne maradj le! - utasítottam. - Figyelj, légy óvatos! Azt már tudod, hogy képes dobálni. Gyere utánam, tőlem kicsit jobbra!

Nyámnyila motyogott valami értem féleséget, én pedig már mentem is előre a folyosón. A hídon megsérült lábam nyafogni kezdett és ez egyáltalán nem tetszett.

A hordó ismét felemelkedett a levegőbe, és ott imbolygót a haverja mellett. Nem tartott ki soká, talán ha három másodpercig. Aztán újabb döndülés, és az üres hordó végiggurult a padlón.

A pillanatot kihasználva elsiettem mellette. Sikerült. Legalábbis nekem. Hátralé döndült valami. Felháborodott kiáltás és lövés következett. Megpördültem.

Nyámnyila másodszor is rálőtt a földön heverő hordóra, és megdörgölte sajnó vállát. Saját tapasztalatból tudom, mikor valami ilyen eltalál, igencsak le akarnád löni. Csak hát semmi értelme. A hordót nem lehet megölni. A búrért kéne lepuffantani. Ám ehhez előbb jó lenne megtalálni. Viszont, mikor egyedül vannak, ezek a köcsögök igen jól el tudnak rejtőzni.

A hordók megmozdultak, és bár igencsak kínlódva, ismét felemelkedtek a padlóról. Előreindultam, próbálva nem elterelni a figyelmemet a levegőben lebegő tárgyakkal. Egy nyílás jelent meg jobbról, bepillantottam. Burer nem látszik, kijárat se, zsákutca. Menjünk tovább!

Elég tisztességes sebességet fejtettem ki. Nyámnyila sem maradt le, ott lihegett a nyakamban. A folyosó ismét elkanyarodott. Lehulló hordók kondultak mögöttünk. A burer vagy teljesen kimerült, vagy úgy döntött, semmi értelme továbbra is a levegőben tartani őket.

Az ajtók ezúttal balról következtek, ráadásul nem is egy, rögtön három. Az első be volt csukva. Megrántottam a kilincset. Zárva. A második, zsanérjairól leszakadva, a padlón hevert, a bejárat közelében. Kicsivel arrébb régi, szovjetjelképekkel dekorált

újságok. A plafon jobb oldala alatt pedig ott függött a következő láda.

Gyanúsan mozgott, mintha egy láthatatlan kéz próbálna nagyobb lendületet venni, hogy annál fájdalmasabban találjon el. Elhúzódtam az ajtónyílástól. Nyámnyila bizonytalanságában megdermedt a túlsó oldalon, és kérdően rám nézett.

- Igyekez! - tanácsoltam neki. - Különben megint fejbe vernek.

Ezúttal nem kellett se megismételni, se kérdésekre válaszolni. Nyámnyila úgy robbant ki a helyéről, mint aki kapott egy fájdalmas beöntést. Kitörése olyan villámgyors volt, hogy a vérszívók lopakodó módjukban is megirigyelnék az emberi test képességeit.

Bólintottam, és továbbmentem. A harmadik ajtó tárva- nyitva. Mögötte a szoba sötét volt, de a szemközti falon ragyogó téglalapként világított egy másik ajtónyílás.

Előre! Alig valamivel lassabban suhantam át a szobán, mint a folyosón az előző ajtó előtt a hordóktól, ládáktól és tőlem is kipofozott Nyámnyila. A helyiség túloldalán egy újabb folyosót fedeztem fel. Jobbra egy falnak futott, bal felé, tíz méterrel arrébb befordult egy sarkon. A jobb oldali fal előtt lyuk tátongott a padlón, fölötte egy téglalap alakú bádogcsatorna függött a mennyezetről. Szellőző, vagy mi?

A lyukhoz közeledve óvatosan lenéztem. Egy ugyanolyan lemezcsatorna, mint a fenti, indult lefelé a nyílásban. De kanyarodva, emiatt nem látszott, mi van odalenn. Megálltam a lyuk szélén, és ujjaimmal a falnak támaszkodva, amennyire csak tudtam, hátravettem a fejem, és felnéztem a másik csatornába...

Pontosabban csak szerettem volna felnézni, de nem maradt rá időm. Minden egy pillanat alatt történt. A közvetlenül mellettem nézelődő Nyámnyila éles „Mogorva” kiáltással felém lendült.

Megtántorodtam, egyensúlyoztam a nyílás szélén, ám nem tudtam megtartani magam, ezért lezuhantam.

Az utolsó, amit még sikerült megpillantanom, Nyámnyila arca és a folyosó végén álló törpe fekete sziluettje volt.

ÜVÖLTVE gurultam pár métert. Aztán a csatorna függőlegesre váltott, és sokat szenvedett testem szimplán lezuhant. Hála istennek, nem magasról. A bádogfalak a végén még keményen megütötték az oldalam és a hátam alsó részét. Aztán egy picike szobában a földre rogytam.

Itt gyenge volt a világítás, és nagy a zsúfoltság. A négy fal között két szekrényt, egy asztalféleséget és néhány ismeretlen rendeltetésű, özönvíz előtti gépezet vaskos tartóit sikerült felhalmozni.

A kamra tökéletesen zárt volt. Se ablaka, se ajtaja, ahogy mondják. És rajtam kívül senki. Ez az utolsó momentum tett igazán boldoggá. Nem árt egy rövid szünet. Aztán majd kitalálom, hogy jutok ki innen. Felálltam, és oldalra léptem. A csatornán való végighempergés után testem annyira sajgott, mintha egyenlőtlen küzdelemben egy egész profi rögbicsapattal csaptam volna össze.

Valami zörömbölt odafenn, mintha egy óriás csecsemő rázna egy hatalmas csörgőt. Kurta dübörgés hallatszott, aztán a mennyezetről a lábam elé zuhant Nyámnyila, pisztollyal a kezében.

- A francért nem maradtál ott! - jegyeztem meg komoran. - Jobb lenne, ha a burer küszködne veled.

A kölyök felállt, és rám nézett. Ennek a parazitának úgy csillogott a szeme, mintha egy lakatlan szigetről előbb egy

lányokkal teli fürdőházba, majd egy luxusétterembe vitték volna.

- Szóval az volt? - hagyta figyelmen kívül gorombaságomat Nyámnyila.

- Volt? - élénkültem fel. - Lelőtted?

-Nem. - Nyámnyila rémülten hadonászott pisztolyt tartó kezével. - Valami elakadt. Nem lő. Én meg utánad estem. Pedig oda se jött. Egyáltalán nem mozdult, csak állt, és nézett.

Naná. Azt még én is elnézném, ahogy egy ostoba a szellőzőbe löki a másikat, majd kapkodó sietséggel maga is utánamászik. Ha a burernek az agykezdeményén túl lenne legalább egycsipetnyi humorérzéke, valószínűleg nemcsak állna és nézné, de szívből hahotázna is.

- Add ide!

Meg se várva a reakcióját, elvettem tőle a pisztolyt. Ahogy gondoltam is. Persze hogy nem lő. Kifogyott a lőszer, ezért nem lő. Már korábban is eszembe juthatott volna. Kihúztam a tárat, aztán szép sorban átadtam a BP-t és az üres tárat Nyámnyilának.

Megszokott mozdulattal, számolás nélkül előhúztam a zsebemből nyolc töltényt, és a tenyeremen görgettem.

- Meg tudod csinálni, vagy megmutassam?

- Megpróbálom.

Kinyújtotta a tenyerét, akár egy csónakot, én pedig beleöntöttem a lőszereket. Oldalról néztem Nyámnyilát. Vagy csinálta már korábban, vagy csak kilogikázta, a töltés bár lassan, de haladt. Esetében persze szó se volt automatikus készségről, más esetben már holtan feküdne ilyen tempó mellett, de legalább ajó oldalon tolta be a töltényeket.

Miután megbizonyosodtam róla, hogy Nyámnyila nélkülem is boldogul, mentem végigtanulmányozni a kamrát. Először benéztem a szekrényekbe. Üresek voltak. Ráadásul, a nyomokból

ítélve, nem is olyan rég takarították ki őket. Vajon ki és hogyan? És ami a legfontosabb, hogy került ide az a valaki, és hogyan távozott innen?

A csatorna, melyen át a kamrába zuhantunk, leszakadt. Nem lenne egyszerű felemelni a padlóról. Mik a lehetőségek? Körülnéztem, és felmásztam az egyik tartóra.

A szoba fentről valamivel nagyobbnak tűnt, de még így is kicsi volt. És megvan a kijárat is. A tartó -mögötti falon, a mennyezet alatt egy másik, vagy szellőző, vagy más célú csatorna. A nyílása nem volt nagy, de nem is ijesztően szűk.

Leugrottam a tartóról, és visszamentem Nyámnyilához.

- Végeztél?

- Igen, úgy tűnik. Nem adnál több lőszert? Már ha történne...

Komikusán széttárta a karját. Igaza van. Erre már korábban gondolnom kellett volna. Amikor átadtam a BP-t, el is felejtettem. Oké, csak nehogy bocsánatot kérj érte! Ha ő nem lenne, most a szobámban pihennék, vodkáznék, és várnék a következő kitörésre, hogy ismét lemenjek a pincébe a csaposhoz, és elkapnám Kisfiámat. Akár a csapos fia, akár nem, áldja meg az isten! Egyszerűen egy kedves kölyök, és nem is dumál túl sokat.

Szó nélkül kikanalaztam a zsebemből egy marék, talán tizenöt lőszert, és Nyámnyilának adtam. Jobb későn, mint soha, ahogy Moonlight mondaná.

- Kész vagy?

Nyámnyila bólintott. Mit nem fizetnék, ha mindig így tenne! Vállamra dobtam a hátizsákot, felvettem a kalast, és visszamásztam a gépállványra. Nyámnyila meglepetten nézett fel rám. Értetlenül pislogó szemmel.

- Meghívóra vársz? - érdeklődtem tőle. - Vagy hogy a kezem nyújtsam?

Az utolsó mondat biztos megbántotta. Felhorkant, és felmászott a magasba. Hát, a pokolba vele, ha játszani akarja a sértődöttet, duzzogjon csak! Kutyavonyítás nem hallatszik az édig.

Ugrottam, összehúztam magam, és bevetődtem a sötétségbe. Egy pillanatra olyan érzésem támadt, mintha négy fal közé zártak volna egy négyzetméteren. De a következő pillanatban már felfedeztem egy kijáratot, és megnyugodtam.

A túloldalon újabb folyosó. De ez már nem egy vízelvezető csatorna alagútja volt íves falakkal, furcsa, szűk járatokkal, erős megvilágítással. Egy teljesen normális pincefolyosó. Közepesen széles, közepesen vacak. Közepesen ismerős.

A világítás halvány, gyenge, de van. A falak piszkosak, penészesek. A folyosó közepén a fal mellett másik csatorna. Volt benne valami homályosan ismerős.

Újra elfordítottam a fejem. Hát igen, pont olyan. Ott, jobbra, Boszorkánykocsonya bugyborékol. Folyosó folyosót, szoba szobát követ. Köztük egy tökéletesen sötét terem, olyan, amiben a vérszívók élnek. Na, arra nem megyünk. Balra pedig pár kanyar, egy lépcső az emeletre, és két feljárat az Agroprom Kutatóintézethez.

Hacsak nem tévedek. Mikor legutóbb itt kóvályogtam, a nyílás helyén, ahonnan kimásztunk, egy sima, penészes fal volt, pont mint a többi.

Na nézzük! Előhúztam a PDA-t, és megnyomtam a gombot. A képernyő bekapcsolt. Bensőmben örömteli izgalom ébredt. Nem, nem megkönnyebbülés, ahhoz még túl korai, inkább valami fényes, örömteli érzés, csak mert tudom, hol vagyok. Milyen kevés elég egy embernek a boldogsághoz! Valójában elég csak elveszítenie azokat az egyszerű örömöket, amelyek között él. Elveszted őket, és ráébredsz, milyen nélkülük. Majd mikor már

búcsút vettél mindenedtől, amid csak van, és amit nem is vettél semmibe, valamelyik váratlanul visszatér hozzád, az tiszta élvezet. A boldogság az, mikor értékeled, amid van. Becsüld meg, és ápd, ne feledd, minden múlandó!

Ujjam a kikapcsológombon pihent. A tenyérgép tiltakozón felcsipogott, majd kialudt. Elnézést, elektronikus barátom, de jobb, ha egyelőre kikapcsolt állapotban maradsz. Nélküled én sem látzom.

A hátam mögött szorunkodó Nyámnyila mellém állt. Itt van ez a nyámnyila alak, szintén a boldogság egy darabja. Naiv, ostoba, képtelen a helyi viszonyokhoz alkalmazkodni, ami nem kicsit irritáló, dejó. Jó, igazi ember. És áldás, hogy nem egy seggfej van mellettem, amilyenekké a Zóna minden első utast formál, hanem ez a...

Nyámnyilára néztem.

- És most merre? - kérdezte suttogva, amint elkapta a tekintetemet.

Nem, talán túlreagáltam a dolgot.

- Arrébb egy méter széles folyosó következik három kanyarral és egy felvezető lépcsővel - válaszoltam halkán. - Ha szerencsénk van, bonyodalmak nélkül megússzuk.

Megfeszítettem a hevedereket, kényelmesebben markoltam meg az automatát, és elindultam előre. A lényeg, hogy a lehető leghalkabban menjünk. És szánjunk időt a dologra. Hányán lehettek itt olyanok, akik megpillantva a kijáratot, eufóriát éreztek, és örökre itt maradtak ezen az utolsó száz méteren. Mert a Zóna az eufóriát sem bocsátja meg. Lazítani ráérsz otthon a négy fal között. És ott se mindig.

Erre a gondolatra megtorpantam. Furcsa, mióta kezdem az otthonomnak hívni a csapostól bérelt szobát? Korábban nem

hívtam annak. Már a gondolata is taszított, hogy bármit az otthonomnak nevezek a Zónában. Már ennyire hozzászoktam? Fokozatosan részévé váltam ennek az undorító helynek, ennek a fekélynek a bolygó testén? Bár, mit lehet ezen csodálkozni, hisz az imént magamat és a Zónát megnevezve is ugyanazt a címkét ragasztottam mindkettőnkre.

Nyámnyila koncentrálni lépkedett, és gyakorlatilag hangtalanul. Bár, hogy ekkora tempónál sikerüljön zajt kelteni, igencsak próbálkozni kellene. Igaz, útitársam nem nézett körül, inkább minden egyes négyzetcentimétert felmért, kiválasztva a helyet, hogy hová tegye a lábát, nehogy megcsikorduljon valami. Egy első osztályoshoz méltó szorgalommal. Najó, majd én körülnézek, de legalább addig sem topog.

A folyosó jobbra fordult, majd szinte azonnal merőlegesen balra kanyarodott. A forduló előtt fél lépéssel lelassítottam, előrehajoltam, majd azonnal visszaléptem. Bal kezemet oldalra nyújtva, elzárva az utat. És pont időben. Ha nem így tennék, véletlenül rám ragadt kísérem most kilépne a sarok mögül, és nagy valószínűséggel, látványosan meghalna.

Nekem szerencsém volt. Mikor kikukucskáltam, az utolsó kanyarban álló pont felém fordította a fejét. Nem sikerült megnéznem, de a képe így is egyértelműen belefagyott az emlékezetembe. Ember volt, hacsak nem zombi. Bár a zombik itt ritkán jelennek meg. Az Agroprom nincs olyan mélyen. Guggolt, a falnak támaszkodva. Térdén gépkarabély. Ujja az elsütőbillentyűn. Hogy az utolsó részletet valóban láttam-e, nem tudom, ha csak a fantáziám fejezte be a képet, igencsak fényesen sikerült.

Nyámnyila felém fordult. Elvettem a kezem, mutatóujjamat az ajkam elé emeltem. Aztán Nyámnyilára, majd a lába elé böktem.

Semmi egyénieskedés, haver, te itt maradsz!

A Kalasnyikov halkan kattant, mikor átállítottam egyeslövésre. Nem tudom, hogy az ellenség, ebben a pillanatban hallott-e meg, vagy már korábban. Az is lehet, hogy egyáltalán nem is hallott. De amikor leguggolva kidugtam a gépkarabély csövét a sarok mögül, és meghúztam az elsütőbillentyűt, gondolatban eldöntve, hová kell lőni, már nem volt a helyén.

Rövid sorozat kerepelt. Felálltam, és kiugrottam a sarok mögül, készen rá, hogy végezzek a sebesülttel, de sérült nem volt. Senki sem volt. Visszaugorva Nyámnyilához fordultam.

- Futás utánam! - vetettem oda neki, kicserélve a tárat. - Ha úgy alakul, hasra! És amíg én a lövonaladban vagyok, meg ne próbálj tüzelni!

A választ be se várva leültem, felemeltem az automatát, és kihajoltam a sarok mögül, az elsütőbillentyű megnyomására készen. Ellenség sehol.

Elügettem az utolsó kanyarig, kihajoltam, senki.

- Elment. - Köpésem egy centire landolt az épp odaérő Nyámnyila lába mellett.

- Ez rossz?

- Ha egyedül volt, rossz. Ha társakkal, akkor nagyon rossz. Ez azt jelenti, hogy visszajönnek, és lelőnek minket. Vagy hajtóvadászatot rendeznek. Szar.

- Lehet, hogy jó ember volt, te meg egyből rálőttél.

- A jók már rég halottak - mordultam fel. - És újak nem jöttek. Ennyi, pofa be!

Kiléptem a sarok mögül, és elindultam előre. Egyértelműen ember volt. A zombik nem futnak el így. Azoknak már elrohadt az agyuk, azzal a résszel együtt, ami az agytekervényeket mozgatja, és a reflexekért felelős. Ha egyedül van, akkor a lépcsőhöz vezető

átjárónál vár a sarkon. Vagy felfutott az emeletre, és kiment. Ha
többen vannak...

A gondolatok sora itt véget ért. Csak pár lépés volt hátra az
ajtóig, mögötte felderengett a fém csigalépcső töredéke,
feloldódva a sötétben. Vettem egy mély levegőt. Egy, kettő...

Háromra beugrottam a nyílásba.

- ITT VAN a köcsög! - kiáltotta valaki odafenn.

Több gépkarabély is felkerekelt egyszerre. Visszaugrottam, és pont időben. A lövedékek a lépcső fémrészein kopogtak, felszikkasztak és elszálltak.

Összegezve: akit nem sikerült eltalálnom, nem volt egyedül. Nem állított csapdát, inkább sikeresen felment az emeletre, és értesítette a have íjait. Ez rossz. Másrészt viszont nem volt idejük elmenni. Ez jó.

Ugyanis ez patthelyzet. Nem hagynak felmenni, én nem hagyom őket lejönni. Hacsak nincsenek vagy ötvenen, és rontanak rám egyszerre, ami igencsak kétséges. Megkerülni nem tudnak, így a hátam miatt sem kell aggódnom, hacsak nem ment már korábban tovább néhány csapat a folyosón, és már a kezdetektől a hátunk mögött közeledik.

Zseblámpafények táncoltak a lépcsőkön. Fentről léptek zaja hallatszott. Egy ennyire leromlott szerkezeten lehetetlen hangtalanul járni, még balerinacipőben vagy puha papucsban is. Ha pedig edzett férfi vagy, katonai bakancsban, teljes menetfelszerelésben...

Bedugtam az ajtón a gépkarabélyt, és kilőttem egy sorozatot. Válaszul automata tüze kerekelt vissza. A hang alapján három is van, nem számítva azt, aki olyan gyorsan felért. A fények alapján visszavonulásra készítettem őket.

- Fedezd a hátamat! - mondtam Nyámnyilának.

- Ki ellen? - értetlenkedett.

- Majd megtudod, ki ellen, ha sokat dumálsz. Most csak figyeld a folyosót, és készülj a tűzharca, ha valami történne!

Felemeltem az automatát, felfelé fordítottam a fejem, és a küszöbre léptem. A lécső körülötte teret betöltötte a lövések döreje és a lepattanó lőszer csattogása. Visszahúzódtam a folyosóra.

A fenébe! Célozni nem lehetett. A szobában sötét volt, a lépcső csavarmenetben tartott felfelé, már csak azt is lehetetlen volt felbecsülni, milyen magasan vannak az ellenfeleim. Pontosabban, lehetséges, ha adnának rá legalább néhány másodpercet. De nekem egyszerűen nem adtak meg ezek a másodpercek.

A lövések nem álltak le azonnal. Amatőrök. Vaktában lőnek, pazarolják a lőszert. Nem mintha nekik csak egy dobozzal lenne, de ez egyszerűen balek módi. Persze az én Nyámnyilámmal probléma nélkül végeznének, de egy tapasztalt stalkerrel igencsak megjárhatja ez a töketlen banda.

Elhátráltam két lépést, és beleütközve valamibe, megpördültem. Már közben rájöttem, mit fogok látni. Nyámnyila is legalább akkorát ugrott meglepetésében, mint én. Rám nézett, várta az utasításokat. Ajkamhoz emeltem az ujjam, és előremutattam, ahol a folyosó derékszögben balra fordult. Ahonnan jöttünk. Csak hogy ne lazítson.

A néma utasítások kiadása után balra, a nyílás felé fordultam. Az egyik tartó a vállamba mélyedt. Stabil, megingathatatlan. Felemeltem az automatát. A cső ragadozóként merült a sötétségbe, a tus a vállgödrömben pihent. Fejemet hátradöntöttem, és vártam.

Az ellenségnek meg kell adni, ami jár. A négy anyaszomorító bár csak véletlenszerű vendégei voltak a Zónának, nem kezdtek el

dumálni. Még csak suttogni sem. Némán egyezkedtek. Semmiség, ez se védi meg őket.

Az idő haladt. Vártam. A fémszerkezet végre könnyedén megremegett a lépésektől. Izmaim megfeszültek. Ujjam finoman lecsúszott a sátorvasról, és megtámaszkodott az elsütőbillentyűn.

A percek, ha nem is az örökkévalóságig, de évszázadokra elnyúltak, elhiheted. Mély levegőt vettem, háromig számoltam, majd kifújtam. Nem fogunk idő előtt kiugrani és tüzelni. Várni fogunk.

Odafenn fényfoltok pislákolnak, a falakon árnyékok suhantak. Egy botlás, a fény előrevágódott. Fém reccsent, valaki halkan szitkozódott. Hova, hova, srácok, ha még a lábatokon se tudtok megállni?

A következő lépés különösen hangosnak tűnt. Első ellenfelem a fejem fölötti lépcső rácsára tette a lábát. Néhány másodperc múlva megpillantottam a csizmája talpát.

Egy, kettő, három... Mind egy csomóban, vagy hogy? Hüvelykujjam a biztosítón, a kar lágy kattanással egyes lövésből a szélső állásba tolódott. Mély levegőt véve próbáltam lenyugtatni túlpörgött szívemet. Egy, kettő...

Három! Fél lépést tettem előre, és megnyomtam az elsütőbillentyűt. A rövid sorozat elkapta az elől haladót. Innen a test automatikusan tette a dolgát. Egy lépés hátra, három jobbra. A lépcsőn már kerepeltek a gépkarabélyok. Egy lépés előre. Sorozat. Hátra. Előre. Sorozat. Ismét hátra.

Minden erőmet összeszedve előrerohantam, át a nyíláson és a helyiségen, a szemközti falig. Ebbe a kitörésbe mindent beadtam. Mozgásom villámgyors volt. A szoba közepén kezdtem elfordulni. A fal mellett megnyomtam a billentyűt, és felrohantam a lépcsőn. Valóban négyen voltak. Az elsőt már az első sorozattal

elintéztem. A második az oldalán fetrengett, és nyögdecselt, egy szinttel feljebb. A maradék kettő, nem értve, mi történik, elkövette a legnagyobb hibát: elkezdett futni.

Még próbáltak ugyan visszalőni, de olyan meggondolatlanul és ügyetlenül, hogy gyakorlatilag esélyük se volt, eltalálni. Kivéve a véletlent. De a szerencse aznap nem állt melléjük.

Fél térdre ereszkedtem, céloltam, és leszedtem az elsőt. Zsákként zuhant a lépcsőre, kissé lejjebb gurult, és úgy lógott, akár egy rongybaba. A második már majdnem teljesen felért. Négy lépcsőt átugorva rohantam utána. Rég nem futottam így. Felvillantak az utolsó fokok, egy betonplatform, egy ajtónyílás, mögötte folyosó. Az ellenség már a közepénél járt. Felemeltem az automatát, és gyakorlati- . lag célzás nélkül hátba lőttem.

A sorozat elszállt a folyosó sötétjében. A menekülő figura megbotlott, a padlóra zuhant. A test megrándult és mozdulatlanná dermedt.

Meghalt, a szíve nem vert többé. Kiköptem a lábam elé, és visszamentem. Össze kellett szednem Nyámnyilát.

A holttestek fölé hajolva átkutattam a zsebeiket és az éhes vak kutyára hasonlító girhes hátizsákjukat. A bolondók munícióval tényleg el voltak látva, legalábbis az, akit elsőként kaptam el. A löszert kipakoltam, azon túl nem találtam semmi érdekeset, így lebecsegettem. A lábam érezhetően kezdett sajogni.

Az alsó szinten ismét a testek fölé hajoltam, és elkezdtem kipakolni a zsebeiket. Az egyik meghalt, a másik már nem rángatózott. Alig hallhatóan felnyögött, de már nem sokáig nyöszörög. Úgy tűnt, három vagy négy golyó van a hasában.

- Mogorva? - hallatszott a bejárat felől.

Nem mondd! Megtörtént a csoda, és Nyámnyila most először azt tette, amit elvártak tőle, nem ment sehová. Halleluja!

- Gyere fel! - parancsoltam rá.

Sietős léptek koppantak odalenn. Nem óvatoskodott tovább, úgy döntött, mindennek vége. Ennek mindannyian bedőlünk. A zöldfülűek és a profik is. A zöldfülűek gyakrabban. Semminek sincs vége. Míg a Zónában vagy, általában semmi sem ér véget. Amíg el nem éred a biztonságos helyet, minden tovább folytatódik.

Nyámnyila megjelent a lépcsőn. Látva, ahogy a zsebekben kotorászok, megállt. Arcán megjelent az a furcsa kifejezés, mintha a minden tekintetben tévedhetetlen apukája lennék, akit hirtelen önkielégítésen kapott.

- Add ide a pisztolyt! - kértem, és felé nyújtottam a kezem. Ő szótlánul átadta a BP-t.

- Ha akarsz, el is fordulhatsz - javasoltam.

- Miért? - értetlenkedett Nyámnyila.

Rendben, akkor nem magyarázkodunk. Különösebb ceremónia nélkül felemeltem a kezem a pisztollyal, és fejbe lőttem a már félholt kalandkeresőt. A kéz hátrarándult. A fej megrezdült, a nyögéseknek vége szakadt, mintha sosem lettek volna.

Nyámnyila úgy meredt rám, mintha a maszturbációs jelenetbe hirtelen belekerült volna két széttárt lábú meztelen csaj és egy csupasz fenekét mutogató srác is. Visszanyújtottam neki a pisztolyt.

- Fogd!

Szinte undorral nyúlt a fegyver után. Semmiség, túléli. Már figyelmeztettem, hogy ez egy szaros hely, ahol szar emberek mászkálnak, és ahol a dzsungel törvényei működnek. Jobb, ha látja is. Ha ennek az egésznek vége, remélem, önként menekül el innen, kiverve fejéből a Monolitról szóló összes ostobaságot.

Ujjaim átfutottak az utolsó zsebeken.

- Ez nem illő - mondta halkán Nyámnyila.

- De megszokott - mondtam rá se nézve.

Elhallgatott. Ám a szemem sarkából láttam, ahogy egyet nem értve rázza a fejét. És a szemében is... nem, nem undor, ahogy elsőre tűnt. Valami más. Mintha szégyenkezne miattam, vagy akár meg is sértődött.

Magamban káromkodva félbehagytam a fosztogatást, felálltam, és felmentem az emeletre.

Nyámnyila mögöttem jött, a lépcsőket zörgetve bátortalan, súlytalan lépteivel. A nyavalyás moralista! De én is jól adom, miért nem tudok köpni a szemrehányó pillantásaira?

EGY NYÍLEGYENES, sötét folyosó vezetett a fekete ismeretlenbe. Az elemlámpa fénye is csak egy rövid szakaszt derített fel. Az utolsó hulla a folyosó közepén feküdt. Kissé aggasztott, mi lehet távolabb ebben a sötétségben. A térkép alapján zsákutca. Ötven métert gyalogoltam. Jobbra megjelent a falban egy kis besüllyesztett zug. A fülkében egy, a faltól kissé távolabb rögzített fémlétra.

Miután ellenőriztem a térképet, beléptem a fülkébe. Hátrahajtottam a fejem, és felnéztem. Bár szart se lehetett látni, biztos voltam benne, hogy a tetején egy csatornafedél van, mögötte pedig a Zóna. Veszélyes, vad, kiszámíthatatlan, de a katakombáknál még mindig jobb.

Nyámnyila a padlón szétszóródott szemetet csikorgatva közeledett. Elnyűtten, fáradtan.

- Nos, ennyi volt - biccentettem a létra felé. - Már csak fel kell mászni rajta.

- És mi van odafenn?

- Egy kutatóintézet.

- Hogyhogy? És működik?

Felhorkantam. Aha, működik. Mint mindenféle zsványok menedéke.

- Milyen kutató?

- Az Agroprom Kutatóintézet. - A hátizsákomat a földre dobtam, a gépkarabélyt a falnak támasztottam, és lehuppantam a

létra mellé.

- Miért nem megyünk?

Majd felrobbantam. Érdekelt, vajon magától befogja a száját, vagy meg kell kérnem rá?

- Pihenünk egy kicsit, és megyünk. Ki tudja, mi van odafenn.

Nyámnyila szemben ült velem, a folyosó kellős közepén.

Lába előrenyújtva majdnem érintve az enyémet. Elhallgatott. Bár arcára vaskos betűkkel felírva kiült a kérdés: „Mi van odafenn?”

- Lehet, hogy katonák vannak fent - feleltem a fel sem tett kérdésre. - Lehet, hogy valami söpredék. Vagy egyszerűen csak kutyák és vaddisznók kergetik egymást. További kérdések?

Lenézett, habozott, mint aki erőt gyűjt, aztán futó pillantást vetve rám, félig suttogva, mint aki attól fél, meghallja valaki, azt kérdezte:

- És hol van itt a... na, szóval... ahol elvégezhetném a dolgom?

Nem, ő még mindig páratlan. Bármilyen kérdésre készültem, de ettől majd megfulladtam.

-Ahol jólesik.

Értetlenkedve pislogott.

- Na, mit nézel? - csattantam fel. - Külön vécét szeretnél, öblítéssel? Talán még bidét és zuhanyzót is? Told ki, ahol jólesik!

Nyámnyila szipáskolt, felállt, és elbotorkált visszafelé a folyosón.

- Hova mész? - szóltam utána.

- Oda - motyogta. - Nem tudok mások előtt.

Léptei elhalkultak a sötétben. Valami mozdult a távolban. Ez egy diliház. Nem, miatta nem igazán aggódtam. Túlélők nem maradtak, és anomáliák sincsenek arrafelé. Egész idő alatt az jár

az agyában, hol tudna könnyíteni magán. Merthogy így nem megy neki. Bohóc.

Testem sajgott a hosszú gyaloglástól. Hátam kifáradt a hátizsáktól. És a lábam is egyre jobban érezte kínjait. Sajgott, húzódtott, reszketett, és nem csak járás közben. Ez pedig egyáltalán nem tett boldoggá, mert azt jelentette, lassan kezd elmúlni a fájdalomcsillapító hatása. Eleinte csak sajog és reszket, hogy csak sántikálni tudsz, majd egyre jobban fáj, mígnem annyira kínoz, hogy járásképtelenné válik. Itt az ideje lassan elindulni.

Felálltam, és toporogva nyújtózkodtam. Mi van, hogy nem végzett még ez a nyavalyás?

- Hé, Nyámnyila, hogy állsz?

A sötét folyosó néma maradt. Elővettem a zseblámpámat, és arra világítottam. Nem látszott sehol.

Fejem elnehezedett, fületem mintha betömték volna vattával. Süket, villant át oda nem illően az agyamon. Fülemben valami elnyújtott sípolás hallatszott, magas, szinte megfoghatatlan hangon. És ekkor a halántékomba belehasított a fájdalom. Mintha átlőtték, vagy egy kötőtűvel átdöfték volna. Szemem elhomályosult. A sötétben megjelent egy sziluett. Próbáltam ráfókuszálni, de a körvonalai vibráltak.

Testem nem engedelmeskedett, mintha már nem az enyém lenne. A padlóra zuhantam, az elemlempa kaotikus fénykitörései közepette. Megráztam a fejem. Úgy tűnt, mintha kicsit engedne a nyomás. De csak egy kicsit.

Felemeltem a szemem, és a folyosó sötétjébe meredtem. Valahol távolabb egy esetlen, nem igazán emberi, szögletes árny látszott. Most már kezdtem felfogni, mi történik. És bár személyesen még nem találkoztunk, tudtam, nekem annyi. Ahogy

Nyámnyila is eltávozott már. Pontosabban még itt van, de már nem Nyámnyila, hanem az irányító áldozata.

Élőben még sosem láttam irányítókat. És úgy tűnik, már nem is fogok. Szóval így történik... A gondolatok szétröppentek, akár egy földhöz vágott kínai porcelánváza cserepei. El kell érnem az automatát...

Megfeszültem. Ismét az a fülembé hasító sípszó. Látásom elsötétült. Halántékomat átjárta a fájdalom. Ezúttal sokkal erősebben, mintha most nem egy, de négy kötőtűt döftek volna bele egyszerre.

Meginogtam. A telepátikus képességű irányítóval szemben nincs védelem. Na persze ki lehet tömni ólommal, de nem akkor, mikor az automata három méterre van tőled a falnak támasztva, és se kezed, se lábad nem tudod mozdítani.

A fejemben kavargtak a gondolatok... Indulj... Hová?... Nem, nem fel... a mélységbe... de ott... Nem, ezek nem az én gondolataim, nekem... Hova kell nekem... nincs is hová mennem... Le kell mennem... ott van egy út, amin senki se jár, elvisz engem... Hova?

Nem az enyéme! Megfeszültem, összeszedtem minden erőmet, és próbáltam kiszorítani magamból valaki másnak a tudatát. A folyosón állok, a felvezetőlétra mellett. Én Mogorva vagyok. Várok...

Már nem bujkált, közelebb lépett. Még rusnya, vagy savval lefröcskölt, vagy először megnyúzott, majd valamilyen vegyszerrel lelocsolt pofáját is láttam. Ismét sötét lett, a sötétben pedig megjelent egy tükör. Közelebb léptem, de a tükörképem helyett csak az irányító ocsmány pofáját láttam.

Egy irányító...

A sötétből ismét előderengtek a folyosó körvonalai. Úgy tűnt, még mindig ellenálltam, de...

Az irányító megremegett, hátborzongató képe kivörösödött, akár egy rózsza. A sípolás abbamaradt, leírhatatlan képek sorozata villant el a szemem előtt robbanásszerűen, mintha egy több filmből összevágott ötórás mozit vetítettek volna élém egyetlen másodperc alatt. És a káoszban volt valami kinyilatkoztatásszerű, még meg is örültem neki, de nem emlékszem belőle semmire.

Ismét megjelentek a folyosó falai. Az irányító elkezdett lassan előredőlni. Mögötte, háromlépésnyire Nyámnyila állt, előrenyújtott kezében pisztollyal.

Az irányító összerogyott. Fejem lüktetett, torkomat hányinger szorongatta. Ismét minden elsötétült körülöttem, és én végtelen, lassú zuhanással úsztam valami ismeretlen irányba ebben a sötétségben.

Micsoda csodálatos egy barom! - villant fel egy boldog gondolat, mielőtt teljesen elájultam, és végképp átadtam a tudatomat ennek az alattomos lénynek.

Második rész

AZ ADÓSÁG

„A LELKIISMERETES munka a legjobb irányító!”

Ez a hangzatos szlogen hatalmas vörös betűkkel íródott fel a mennyezeti lámpa fehér, homályos műanyag burájára. A műhely plafonjáról méretes transzparensként lógott lefelé, fémrudakon. A helye nyilván a mennyezeten van, de a benne lévő izzó még a szovjet időkben kiégett. Vagyis a jelmondat már nem világított, elérhetetlenül ragyogva, mint a szovjet nép jövője, inkább csak csüngött azon a mocskos helyen, gúnyos vigyort csalva elő a gyakornokokból.

Akkoriban általában sokat gúnyolódtunk. Még a szovjet ereklénynek tűnő termelési gyakorlaton és a zsúfolt műhelyen is, ahol láthatóan nem takarítottak a szovjet idők óta. És azokon, akik a saját vállalkozásuk pörgetése helyett itt dolgoznak. Saját vállalkozás! Ahogy akkoriban gondoltuk, csak a vesztesek és az ostoba köznép nem rendelkezik ilyesmivel. Mi sem egyikbe, sem másikba nem soroltuk magunkat. Ezért számunkra ennek a jövőnek nem homályosnak, de nem is ragyogónak kellett volna lennie, inkább dollárzöld árnyalatban csillogónak.

A műhely legkellemesebb helye az egyik sarokban volt, pont a lelkiismeretes munkáról szóló transzparens alatt. Ott állt egy széles, a vezérigazgatói íróasztal előképének tűnő munkapad, meg lógott további két plakát. Ezek papírból voltak, de valószínűleg emlékezhettek a még élő Sztálinra is. Az egyik megsárgult, bebarnult szélű lap legalábbis nemhogy Gagarin űrrepülését, de a,

Nagy Honvédő Háborút is ezen a teljesen lepusztult falon vészelhette át. Ezen a plakáton egy, az ehhez hasonlító műhely kékesfekete háttéréből kiemelkedő, vérvörös munkás emelte lendületesen hatalmas kalapácsát. „Nézz hátra, csak aztán lendítsd!”, állt a feliratán. És a háttérben, sötétebbel egy alak áll a munkás mögött, kiejtve kalapácsát elgyengülő ujjai közül, magyarázva az alábbi utóiratot: „Használd védőfelszerelést!” A második, valamivel újabb plakáton a világ proletariátusának vezetője egy vörös transzparens háttérében pompázott, melyen a Majakovszkij-idézet lobogott: „Lenin élt, Lenin él, Lenin élni fog...”

De nem a régi szovjet plakátok vonzottak minket ebbe a csodálatos kuckóba. Hét órákor, mikor a műhely hatalmas, üres területté változott, nyugodtan lehetett sörözni odabent. Amit mi szemérmetlenül ki is használtunk. Ez volt a gyakorlat legélvezetesebb és legérthetőbb része. Ha a többi fel is vetette a kérdést: „Minek nekünk ez az egész?*, a sörrel akkor is minden egyszerű és világos volt.

- Szergejics! - hajolt ki Jurka a kuckóból a művezetőre nézve.

Szergejics nagyjából ötven körüljárt. Munkáskeze volt, annak minden tulajdonságával, egészen a körmök alatti örökös feketeségig és a ki tudja, mikor és hol elhagyott kisujjig. Ezen kívül egy élettől megfáradt, alkoholtól meglehetősen megfakult arc boldog tulajdonosa is. Előttünk viszont mindig megjátszotta magát, mint aki nemhogy sosem ivott, de antialkoholista.

- Mi van, Jura? - érdeklődött a művezető.

- Iszol egy sört? - kacsintott Jurik Szergejicsre, tudván, ő megengedi, hogy a tanulók ilyen könnyed, bizalmaskodó hangnemben beszéljenek vele. Nyilván úgy hitte, ezzel közelebb kerül a fiatalokhoz.

- Én nem iszom - rázta meg a fejét Szergejics.

- A diákokkal - tettem hozzá csak tátogva, a műhelyfőnök háta mögött.

- A diákokkal - fejezte be Szergejics.

Jurka majd megfulladt a röhögéstől, de igyekezett komoly képet vágni.

Szergejics bánatosan nézett Jurkára és a sörre. Aztán sóhajtvá felém fordult, odaadta a kulcsot, és megkért, hogy zárjak majd be, és győződjek meg róla, hogy minden a helyén van. Majd miután válaszul megkapta az ígéretet, hogy „csendesek és gyorsak leszünk”, távozott.

Na persze gyorsak nem voltunk. Sör volt bőven, jól éreztük magunkat. A bejáratnál szemközt boltocskára meg este tizenegyig nyitva volt, kifogyhatatlan folyékonykenyér- készlettel. Aztán már minden a szovjet ipari szabványokhoz méltóan zajlott. Elsőként általában Malik dőlt ki. Mi tovább ittunk, míg Vovka Csepihijajev rá nem nézett az órára. Aztán „előljáróira” pillantva rendszerint elkezdett káromkodni, majd az észhez nem téríthető Malikot vállára kapva elment. Mi pedig megittuk Jurkával a maradékot. Aztán kimentem a vécére, majd visszatérve rendszerint rajtakaptam Jurkát, amint megpróbálja leszedni a falról a plakátot a kollégáját kalapácsával véletlenül eltalált vörös munkással. A fenébe, használni kellett volna a védőfelszerelést!

Aztán mindent bezártam, és hazamentünk. Gyalog, mert szerencsére nem volt messze. Útközben söröztünk, mesélgettünk, és vidáman röhögtünk.

Akkoriban minden szórakoztató volt. Megtaláltuk az élet értelmét, és a céljaink is teljesíthetőnek tündek. De ha nem is, az se zavart senkit. Mert volt hol lakni. Előttünk a vidámság feltöretlen mezeje és a lehetőségek elérhetetlen horizontja. Jurka

volt a legjobb barátom. Ki tudhatta, hogy mindez hamarosan véget ér?

Örömünk túlsordult, és úgy tűnt, ez mindig így is lesz. Az eufória állapota örökké fog tartani, bár talán kicsit halványul majd. Majd, sok évvel később. Ahogy a műanyag transzparens szlogenében áll:

„A lelkiismeretes munka a legjobb irányító!”

...IRÁNYÍTÓ.

Egy szörnyű, talán savval leöntött arc jelent meg előttem. Megborzongtam, és kinyitottam a szemem.

Az első pillanatban nem értettem semmit. Sehol az alagút, sehol a nyirkos, sötét falak, sem a mennyezet a lezárt csatornanyílással, melyhez a rozsdás létra vezet. Sem a szürke égbolt, ahonnan mintha szakadatlanul szitált volna az eső. Sehol...

Nem, a Zóna megvolt. Az ismerős, hámló plafon. Lehunytam a szemem.

- Mogorva? - kiáltotta egy hang valahonnan a távolból, ahová semmi kedvem nem volt visszatérni.

Úgy döntöttem, nem válaszolok. Oda akartam menni, ahol Jutkával vidáman nevtünk, söröztünk a hátunk közepére se kívánt szakmai gyakorlatok után. Oda, ahol a lelkiismeretes munka a legjobb irányító. Állj! Irányító. Elkapott egy irányító. Erre pontosan emlékszem. A pincében, ahol rajtam és Nyámnyilán kívül senki se volt.

Kiderült, hogy még mindig zavart vagyok. Az a rohadék lény továbbra is játszadozik velem. És az egészből semmi sem igaz. Sem Nyámnyila az idegesítő hangjával, sem a szobák, ahová nem tudok visszajutni. Ezek csak emlékek és hallucinációk. Vagyis, ahogy az történni szokott.

Úgy határoztam, a zavarodottság nem riaszt el, és újra kinyitottam a szemem. Nyámnyila mellett állt, és úgy lebegett

fölöttem, mint egy nővérke egy német filmben.

- Hogy vagy, Mogorva?

Őszintén szólva, én inkább a német nővért választanám a hatalmas keblével. Akkor is, ha a lábam eltört, és ő kíméletlenül bánik velem. Bármilyen jobb, mint a Zóna és az ő átkozott baromságai.

- Ne hallgass! - folytatta Nyámnyila a zaklatásomat. - Mondj már valamit!

Kinyitottam a számat, és kiköptem az első dolgot, ami eszembe jutott:

- Szomjasan...

Hangom olyan természetellenesen csendült, hogy nem ismertem magamra.

- Máris - felelte Nyámnyila. - Egy perc.

Megtett néhány kört a szobában. Idegesen és teljesen értelmetlenül. Aztán, mintha eszébe jutott volna valami, az ajtó felé iramodott, és kiment.

Felültem az ágyon. A fejem kibírhatatlanul fájt. Testem sajgott, az ízületeim nyilalltak, a szám kiszáradt, a torkomat egy kellemetlen gombóc szorongatta. Másnapos állapot. Ha nem lett volna mindaz, amit emlékezetem felhozott, és Nyámnyila sem a szobámban, akár azt is hihettem volna, este alaposan berúgtam, és az összes többi ostobaság. Csak az a gond, hogy ennek a többi ostobaságnak a résztvevője épp elszaladt, hogy hozzon nekem valamit inni.

Kíváncsi lennék, mi folyik itt, egyáltalán, hogy kerültem ide?

Az ajtó megnyikordult. Nyámnyila két doboz sörrel állt a küszöbön. Mi van, a csaposnak semmije se maradt ezen a szaron kívül? Se víz, se vodka? Bár, hogy őszinte legyek, a vodka most kicsit erős volna nekem.

Reszkető kézzel fogtam meg a dobozt. Meghúztam a fémkarikát. Ujjaim elgyengültek, és a legegyszerűbb mozdulatokat se voltak hajlandóak végrehajtani. Rövid szisszenés, értesítve a világot a bádogcsomagolás épségének megsértéséről. Hátravettem a fejem, és görcsösen rátapadtam a dobozra. A sör bizsergető patakként ömlött le a torkomon. Odalenn, az öklendező reflexhez hasonlítva bugyborékol.

A kiürült dobozt a földre hajítottam, és visszaroskadtam a priccsre. A régi sodrony megnyikordult. Nyámnyila még mindig a szoba közepén állt, a második dobozzal a kezében, engem bámulva és görcsösen agyalva, mi legyen a következő lépése. Elutasítóan intettem felé. A gesztusnak engedelmeskedve a második doboz sört az ágy végéhez tette, és leült mellé egy megtömött hátizsákra.

- Hogy vagy? - kérdezte aggódó hangon.

Utoljára az első gyakorlat után hallottam ilyen aggodalmat, édesanyámtól. Akkor nagyon berúgtam, a barátaim vitték haza érzéketlen testem, reggel pedig nagyon szarul voltam. Mama óvatosan átölelt, rám parancsolt, hogy ne menjek be a főiskolára, és feküdjek... Vagy tíz órát sikerült aludnom. Aztán kíméletlenül felébresztett, és elküldött a boltba, azzal a felkiáltással, hogy munkaterápiára fogott. Majd pihenés helyett kaptam egy elkeserítő listát a házimunkákkal. A munkaterápia használt, ezután mindig megpróbáltam a saját lábamon hazamenni. Hol van már az az én tizenhetedik évem?

Ez költői kérdés volt. Lehunytam a szemem, és elvesztettem az eszméletem.

Már estére járt, hogy felébredtem. Egyértelműen jobban voltam. A nyilallások és a vad fejgörcs elmúlt. Megéheztem.

A priccsen ülve felkaptam a még mindig a földön heverő sörösdobozt. A karika ezúttal könnyebben megadta magát. És igen, valahogy inni is kellemesebb volt. Torkom szárazsága tovaszállt, és az émelygés sem sietett átvenni a helyét.

Nyámnyila a hátizsákon ülve szunyókált. Előregörnyedve, fejét mellkasára lógatva. Láthatóan sokáig nem aludt el, de már nem bírta tovább, és álomba zuhant. Vagy egyszerűen lelőtték...

Az utolsó gondolattól megborzongtam. A tévképzet, hogy még mindig az irányító hatása alatt állok, kezdett visszatérni. Megböktem Nyámnyila vállát. Azonnal felriadt. Az első pillanatban homályos szeme kezdte visszanyerni értelmes mivoltát.

Él. És ez nem látszik téveszmének. Megkönnyebbült sóhajomat elfojtva visszadőltem a priccsre. Nyámnyila ásított, és megdörgölte a szemét.

- Hogy vagy, Mogorva? Jobban?

- Ettél már? - kérdeztem, idióta kérdését figyelmen kívül hagyva.

- Régen - válaszolta.

- Akkor elő a pörkölttel!

Felállt, és előhúzta a prices alól a ládát.

- Hányat?

Olyan unalmas.

- Amennyit meg tudsz enni - mormoltam. - És egyet nekem.

Nyámnyila előhúzott két doboz pörköltet. A láda ismét elfoglalta méltó helyét az ágy alatt. Fájdalmas volt elnézni a kést Nyámnyila kezében a doboz kinyitására tett kísérletek közben. De úgy döntöttem, nem avatkozom bele. Végül csak a kezembe került az egyik, veszélyesen csipkés szélű doboz. Nyámnyila elkezdett a másodikkal kínlódni.

- „Ha te húst nem ettél / Késéiről falatot” - motyogtam az orrom alatt, erőfeszítéseit figyelve.

- „Ha csak fentről néztél / Ölbe ejtve karod / És a hóhért, a gatz / Harcra nem hívtad ki / Éltél, mondhatod azt / Mégsem vagy valaki!”⁴ - folytatta oda sem figyelve, széttépve a makacskodó dobozt.

Felkaptam a fejem. A hangjában volt valami. Csipetnyi gúny, vagy mi?

- Miről beszélsz? - érdeklődtem.

- Nem én beszélek. - Nyámnyila a dobozzal ugyan elbánt, de az megkarcolta a tenyerét, és most a vérző karcolást nyálazta az ujjával. - Viszockij. Vlagyimir Szemjonovics. Tényleg.

Már szinte betegesen őszinte szemmel nézett rám. Moonlight volt képes ilyen elegánsan gúnyolódni, de ettől a méreten aluli fazontól nem számítottam ilyen idézetekre. Még hogy Vlagyimir Szemjonovics! Hú, de micsoda értelmiségi! Bár Nyámnyila talán a harmincas éveiben járhat, vagyis Viszockijt már a múlt század végi kazettákról is ismernie illik, nem csak az újfajta, dokumentumfilm- hamisítványokból.

Visszafordultam a pörköltöz. Szótlanul ettem. Egész addig nem néztem Nyámnyilára, míg ki nem kapartam a doboz alját is. Az üres bádog repült két sörös haverja mellé.

- Látom, jobban vagy - motyogta Nyámnyila, elkapva tekintetemet.

- Én meg látom, megint szövegelsz - vágtam vissza. - Na, ha már megint szófosásod van, meséld csak el, hogy kerültünk ide?

Nyámnyila úgy felragyogott, mint egy fényesre dörgölt, rusztikus szamovár. Még a pörköltet is félretette.

- Már azt hittem, meg se kérdezed - mondta diadalmas hangon.

- Arra emlékszel, mi történt az alagútban?

Végigmértem magam tetőtől talpig. Szemem megakadt bekötözött lábamon. Még mindig képtelen voltam visszaemlékezni. Ismeretlen katakombák, egy rozsdás híd, egy nyavalyás burer. Aztán egy falkányi vesztes, és...

Az irányító emlékétől lüktetni kezdett a halántékom, és újra felhangzott a fülemben az elviselhetetlen sípolás. Mint a tévé, mikor a beállító hangot sugározzák. Csak néha még annál is magasabb és hangosabb.

- Mi baj? - aggódott Nyámnyila.

Megráztam a fejem. Semmi gond, haver. Mondd már!

Gyanakodva hunyorgott, de nem mert ellenkezni. Már ez is haladás.

- Na szóval, rám jött a szükség - kezdett rá Nyámnyila. - Távolabb mentem. Nem az úton. Aztán visszafelé menet lépteket hallottam, de nem a tiédet, hanem csoszogósat, ahogy egy öreg, vagy valami béna jár. Először rá akartam világítani, vagy szólni. De aztán... Haragudtam rád, és úgy gondoltam, hagyom, hadd menjen közelebb, én meg figyelek. Szemed láttára lövöm le a disznót, előbb, mint hogy megsérülnél...

Istenem, micsoda egy idióta! Az irányító mellé áll, és lelövi a szemem láttára. De hát, végül is tényleg közeljött, és lelőtte. Hihetetlen szerencsével. Isten valóban óvja a lelki szegényeket. Más magyarázat egyszerűen nem lehet rá.

- Na szóval, odaosontam - folytatta Nyámnyila. - Látom, hogy állsz, és az arcod olyan... Na, mint akinek kiütötték az agyát a fejéből. Bolondabb a bolondnál, épp csak nem nyáladzik. Veled szemben valami emberszerűség. A feje meg... mintha meg lenne nyúzva. A hülye filmekben ilyennek mutatják az élőholtakat. De ez nem egy film. Te meg állsz tátott szájjal és üveges tekintettel, nézed azt a szörnyeteget, hallgatsz. Na, akkor nagyon megijedtem.

És hát, rémületemben fejbe lőttem az ipsét. Előbb lőttem, csak utána döbbsentem rá, hogy mi van, ha a golyó átmegy a fején, és téged is eltalál. Ezért is nem lőttem többször. Onnan már nem sok mindenre emlékszem. A fickó először orra esett. Aztán tíz másodperccel később te is. Azt viszont rögtön láttam, hogy nem találtalak el. És akkor... - Nyámnyila elhallgatott, és lesütötte a szemét.

- Akkor mi? - sürgettem.

- Elhántam magam - motyogta boldogtalanul. - Akár ki is nevezhetsz, de nekem nem volt vicces. Ahogy megláttam azt az embert... ahogy kiloccsant agyvelővel fekszik...

Nyámnyila válla megrázkódott, és nyelt egy nagyot. Az emlék láthatóan még mindig olyan élénk volt, hogy görcsbe rándult a gyomra. Semmiség, előfordul. Én is elhántam magam néhány dologtól. Igaz, ez még a Zóna előtt volt. A Zónában nyugodtabban reagáltak a belem. De az éjszakai rémálmok... csupa kellemesség. A pszudogigászok, burerek és vérszívók már nem egy éve kísértenek. Később hozzászoktam. Az ember mindent meg tud szokni. Bár, nem igazán... igen, néha felriadok az éjszaka közepén.

- Oké, felejtsd el! - siettem témát váltani. - És utána? Hogy kerültem ide?

- Hát, kihúztalak a kútból - kezdte Nyámnyila.

Én fulladozva köhécseltem. Olyan képpel nézett rám, mint aki hátba akar csapni, ahogy ilyenkor szokás, de még jószándékkal se mert kezem emelni rám.

Még hogy ő húzott ki engem! Ó! Engem! Még ha Herkules teljes erővel megnyújtaná Nyámnyilát, akkor is magasabb és nehezebb lennék nála.

- És mégis hogyan húztál ki? - kérdeztem rekedten.

- Nem tudom - motyogta újra. - Azt mondják, a szervezetnek vannak olyan rejtett erőforrásai, amik kritikus helyzetekben...

- Ne süketelj! - szakítottam félbe.

- Nem süketelek - sértődött meg. - Felvettelek, és kihúztalak. Vagyis először felmáshztam, és megnéztem, mi van odafenn. Az aknafedél nyitva volt. Aztán visszamáshztam, és felcibáhtalak. Soká tartott. Keserves volt. Súlyos vagy, és magas.

Őszinte szemmel nézett rám, és mikor beleakadt hitetlenkedő tekintetembe, nyíltan visszakérdezett:

- Mégis, mi mást tehettem volna?

Fogalmam sem volt, mit válaszolhatnék. Mit tettem volna a helyében? Vártam volna, míg az eszméletlen ember magához tér. De meddig? Vagy talán sorsára hagynám az útitársamat. Mégis, ki ő nekem? Vagy nem hagynám? Nem, valószínűleg hagynám. Ilyen rohadék vagyok. Itt mindenki rohadék. A Zónában nincs más út. Vagy te lösz, vagy téged lőnek le. Vagy te ütsz, vagy téged ütnek. Vagy te ölsz, vagy téged zabáinak fel. Válaszd ki, melyik tetszik jobban. Én jobb szeretek élni.

Bár Nyámnyilának más a helyzete - nélkülem nincs hová mennie. Másrészt viszont, ha eszméletlen vagyok, mire megy velem? Kiderült, hogy mégse olyan rossz. Nem szar alak. Bolond, az igaz. Szerencsétlen, naiv bolond, de nem szar. Felzabálják - csíptem fülön egy sivár gondolatomat. Igaz, most meglehetősen lomha volt ez a gondolat. Hogy menthetnél meg valakit, aki nem is akar megmenekülni?

- Najó - motyogtam -, csak azt ne mondd, egész a bázisig a karodban hoztál! Azt nem hinném.

- Ilyet nem is mondok - csattant fel sértett hangon. - Csak felhúztalak a felszínre. Nem tudtam, hogyan tovább. Te heversz, alig lélegzel. A hely ismeretlen. Bekapcsoltam a tenyérgépedet,

meg akartam tudni, hogy működik, és segítséget hívni. Még épp csak kezdtem rájönni, mikor megjelent Moonlight.

Nem, ilyen nincs! Közel ment az irányítóhoz, lelőtte. Felrángigált a csatornából. Nem futott össze senkivel. Bekapcsolta a PDA-t, és csak Moont csalta oda vele. Fantasztikus seggfej, fantasztikus mázlival.

Addigra már tulajdonképpen minden világos volt. Moonnal együtt már elvonszolhattak idáig. Nincs olyan messze. A szolgálatosok Moonlightot is ismerik, probléma nélkül átengedik. Megnéztem átkötözött combomat. A kötés is az ő munkája lehet. Az biztos, hogy nem Nyámnyila kötötte át.

- Aztán Moonlighttal elcipeltünk idáig. Ő bekötözött, meg beléd injekciózott valamit. Hogy mit, nem tudom. Azt mondta, azért, hogy nyugodtabban aludj, és ne rohadjon le a lábad.

- És mit mondott még? - horkantam fel.

Nyámnyila lesütötte a szemét.

- Azt, hogy én burokból születtem, te meg egy hülye vagy. Merthogy az egy irányító volt, és te elvesztetted a félelmeidet. Meg hogy a Zónába menni nem annyit tesz, hogy csapdába esel a Szeméttelenen. Kérte, hogy ezt adjam át neked.

Egyértelmű. Moonlight és az ő repertoárja. Pimasz. Bár lebilincselő. Másrészt most nem válogathatok. Ezek ketten megmentették az életem. Főleg Nyámnyila. Ki hitte volna?

- És most hol van?

- Moonlight? - kérdezett vissza Nyámnyila, kiélve a felesleges kérdések iránti szenvedélyét. - A Zónába ment. Rám parancsolt, hogy vigyázzak rád, szó szerint így: „A barátság az barátság, a dohány viszont fogy. Amúgy meg cseszdődjön meg!” így mondta. És elment.

Ez színtiszta Moonlight. Pimasz vigyor, mocskos viccek. Rosszindulattal teli szemek és patkóbajusz. Ahogy hahotázik és gúnyolódik. Ahogy gúnyt űz belőled, mikor találkoztok. És nem is csak egyszer. De végtére is, megtalálta Nyámnyilát, és elvonszolt az Agropromból egészen a szolgálatosok bázisáig.

És Nyámnyila...

Ránéztem. Most hosszan kiélvezve a sikerélményét, hallgatott, és tömte magába a pörkölt maradékát. Igaz, valahogy kissé idegesnek tűnt. De miért lenne? Bár világos, hogy miért. Ő megmentette az életemet, én meg annyit se mondtam, köszönöm. És úgy beszélek vele, mintha másodrendű lenne.

Na, ebből elég! Nem akartam büntudatot érezni. Nyámnyila igenis másodrendű. Vagy még rosszabb. Nincs itt semmi keresnivalója.

- Köszönöm - mondtam halkan.

- Nincs mit - motyogta Nyámnyila.

Hangjában keveredett a neheztelés, a büszkeség és az elégedettség. Rájöttem, igazából csak erre a „köszönöm” szóra volt szüksége. És ennyi. De én nem korlátozhatom magam egyetlen szóra. Nem szeretek tartozni.

- Megmentetted az életem - kezdtem hozzá. - Tartozom neked.

Még mindig a pörköltten nyammogott. Pedig a doboz már üresen hevert a padlón. Állkapcsa kimérten mozgott, szemében unott érdeklődés tükröződött. Várt.

- Pénzt akarsz? - kérdeztem.

Nyámnyila összeráncolta a homlokát, és lekuporodott. Talán túl sokat mondtam, meggondolatlanul. De őszintén.

- Meg ne sértődj! - kérleltem. - De igazából semmi másom sincs. És az adósod vagyok. Úgy meg komoly tőkével térhetsz haza, és élve.

- És boldogan éltek, míg meg nem haltak? - vihogott.

A kérdés olyan fájdalmasnak, dühösnek és tehetetlennek hangzott, hogy tanácsstalanná váltam. Nyámnyila most egyenesen rám bámult.

- Nem sértődtem meg. És Mogorva... nincs szükségem a pénzedre - jelentette ki határozottan. - Nekem segítség kell. Én fizetek neked, te meg elviszel engem a Monolithoz.

A fene beléd - akartam ráüvölni -, mi a francra kell neked az a mesebeli kívánságteljesítő? Minek? Az is lehet, hogy még csak nem is létezik. Akartam, de nem tettem.

A szemembe nézve várta a választ.

- Átgondolom - mondtam halkán, és a fal felé fordultam. Elegem volt a beszélgetésből.

.....

4 Vlagyimir Viszockij: Ballada a harcról (Szöllősi Dávid fordítása)

KORÁN ébredtem. Nyámnyila egy hátizsákot ölelgetett a földön. Érdekes, mit tömhetett bele? Maximum a kabátot. Az ajtó halkán megnyikordult. Nyámnyila nem mozdult. Kimerült. Egyelőre hadd aludjon! Kilépve a folyosóra, becsuktam magam mögött az ajtót, és lebecsegttem. Lábam még érezte, hogy van, de nem igazán fájt. Volt már rosszabb is.

A terem üres volt, bár volt ott még valaki, aki a sarokban arról motyogott az ivócimborájának, hogyan kell vérszívóra vadászni. Dumagépek. Nem szeretem az üres fecsegést. Bár néha hallani valami hasznosat is, többnyire vagy szakállas vicceket, vagy meséket a Fekete Stalkerről, a Monolitról és más, senki se látta hülyeségekről. Az ilyen marhaságokról semmi értelme szövegelni.

Fennakadtam saját gondolataimon. Mogorva testvér, te nem azzal az elhatározással keltél fel ma, hogy pont egy olyan marhasághoz indulj, amit még senki se látott? Szóval jobb, ha ügyelsz a nyelvedre!

A csapos a pult mögött állt a vártán. Kisfiam úgy látszik, alszik. Ez még jobb is így. A kölyökkel most nem mennék semmire.

Üdvözlésre emeltem a kezem. Közelebb léptem, és könyökömet a bárpultra támasztva megálltam a csappossal szemben.

- Nocsak, Mogorva! - mondta kitörő örömmel. - És gíve! Töltsék valamit?

Megráztam a fejem.

- Én viszont iszom - mondta, és elővett egy energiatálas dobozt. - Különben elalszom.

A csapos vaskos ujjai nehézkesen felnyitották a dobozt. De nem abból ivott, elővett egy csészét, és átöntötte a tartalmát. Sohasem gondolkodtam rajta, van-e színe egyáltalán az energiatáloknak, és ha igen, milyen, A buborékoló folyadékról kiderült, hogy méregszárga színe van.

A csapos kortyolt egyet a csészéből.

- Már azt hittem, neked annyi - osztotta meg velem jóindulatúan. - Amikor idecipeltek, olyan voltál, mint * egy félholt eszelős. Szád lefittyedve. A képed... a színe... tudod...

Újjával csettintve körülnézett, mint aki a megfelelő színt keresi.

- Mint egy mosatlan lepedő - állapította meg végül. - De már jól vagy. Örülök.

- Nem panaszkodom - bólintottam. - Van szabad fegyvered?

A csapos azonnal elkomolyodott.

- Két kalas. Újak. Lezsírozva, mint a raktárban. Meg egy MP5-ös. De rosszabb állapotban. Sok munka van vele. Másnak elpasszolnám így is, de neked, mint családbelinek elmondom.

Aha. Mint családbelinek, mélyebben nyúlnál a zsebembe. Egyszerűen arról van szó, te dagadt kulák, hogy én nem vagyok laikus fegyver ügyben, és sokba fájna átverni. Az MP5-öst minden bizonnyal egy olyan málészájúnak fogod eladni, mint az én Nyámnyilám. Valószínűleg ez lesz az első fegyvere, amit megvásárol. És igencsak lehetséges, hogy egyben az utolsó is.

- De te jobban szereted a pisztolyokat - duruzsolta a kufár. - Viszont pisztolyok most nincsenek.

- Nekem most hangosabb cucc kell. Távol tartani a kutyákat.

A csapos hallgatott. Furcsán nézett. Pillantásából kiolvashattam: „Ugye most hülyéskedsz, vagy még nem állt helyre

az agyad az irányítóval való találkozás után?” De hangosan nem merte kimondani. Igaza van, még megsértődnék.

- Máris - bólintott, és bement a hátsó szobába. Nem kellett sokat várni. Úgy két perccel később egy lefűrészelt, dupla csövű sörétessel jött vissza. A cső tompa puffanással ütődött a bárpultnak. Egy doboz patron is mellézuhan.

- Tessék - bólintott felé a csapos.

Felkaptam a fegyvert, és megfordítottam.

- Kutyákat riogatni ez az igazi - jelentette ki fensőbbbségesen a kufár.

Nézte, ahogy kinyújtom a kezem. Ujjaim szinte maguktól nyitották ki a patronosdobozt és emeltek ki két töltényt. Egyenként betöltöttem mindkettőt. Helyére csattintottam a csöveket pattanás.

- Tedd el! - grimaszolt a csapos. - Mit kicsinyeskedsz? Nem a Kordon túloldalán vagy. Itt, ha csak rossz felé hajítasz egy csavart, máris megkockáztatod, hogy szitává lőnek.

- Mennyi? - kérdeztem hanyagul.

- Neked a szokásos - vont a vállát a csapos.

Felhorkantam.

- Na mi van? Ezt is az intézmény költségére akarod? - hörrent fel. - Mogorva, ne pimaszkodj! Vagy visszaadom a Cseppeket, és kiszámlázom. Mehet a szokásos áron?

Bólintottam, és felmentem az emeletre.

- Hé - kiáltott utánam a csapos. - Ide a zsozsót! Ne adj isten, még kinyírnak téged a Zónában, én meg veszteséges legyek?

Veszteséges! Micsoda egy pimasz bunkó! Mikor veszített ez bármin? Persze ha a száz százaléknál kisebb haszon veszteség...

- Még nem mentem el - vigyorogtam, és magam felé intettem.

Ezúttal nem kezdtem vacakolni Nyámnyilával. Ébresztő! Minden sajnálkozás nélkül meglöktem. Megremegett, és döbbenten bámult rám kikerekedett szemmel, hosszasan, míg észre nem tért.

Nem adtam neki enni, és én se kezdtem falatozni. Majd utána eszünk.

- Ébresztő! - parancsoltam rá. - Megyünk.

- Hová? - ugrott fel.

Nem válaszoltam. Majd rájön. Ha tőlem akar segítséget, le kell szoktatnia magát a miértek óvodás játékaról. Mindent összekaptam, amire szükség volt, és némán az ajtóhoz léptem. Nyámnyila rájött, sietnie kell. A hátizsák, amin aludt, egy pillanat alatt a hátára került.

A folyosón vártam. Úgy csuktam be az ajtót, hogy a lábát majdnem becsípte a szárnya. Nem számít, tanuljon meg igyekezni! A kulcs elfordult a zárban. Bár korábbi életemből tudtam, hogy a zárok csak a becsületes embereket tartják vissza, mégis bezártam, mikor elmentem valahová. A megszokás.

Lent megálltam a lépcső mellett, és körülnéztem. Nyámnyila felé fordultam.

- Mi az? - érdeklődött gyorsan.

- Van pénzed?

Nyámnyila úgy rázkódott össze, mintha a fülébe füttyültem volna. Nyilván bármi másra számított, csak nem erre a kérdésre. Keze automatikusan a zsebébe csusszant.

- Igen - motyogta. - Természetesen.

- Jól van. - Barátságosan bólintottam. - Látod azt az ipsét a pultnál? Menj oda, és fizess neki, amennyit kér! Mondd meg, hogy én küldtelek! És érj utol! Odafenn leszek.

Majd megfordulva a kijárat felé indultam, otthagya a rendkívül összezavarodott Nyámnyilát.

A NAP MÉG nem kelt fel. Odafejj, a sűrű, hajnal előtti szürkület lassanként foszladozott. Azt mondják, a hajnal az erők ideje. Én ebben a tompaságban magatehetetlen vagyok, gyakorlatilag szinte vak. Persze nem a szó szoros értelmében, de sötétben sokszor jobban látok, mint szürkületben. Viszont, legalább az eső elállt. És ez jó. Bár ettől még nem kevésbé nyirkos minden, de legalább nem annyira sivar.

Nyámnyila jelent meg az ajtóban a too RAD felirat alatt, és megállt. A hátizsák lecsúszott a válláról. A kapcsok szinte azonnal kettéváltak. Előbukkant egy kabát. Kiderült, hogy igazam volt. Nahát, Mogorva, ez már igen!

Oldalra állva vártam, míg felöltözik, és visszacipzározza a hátizsákot. Mikor elindult felém, megfordultam, és a sikátorokon át a szolgálatos bázis kijáratához sétáltam. Mögöttem hangosabbá váltak a lépések. Nyámnyila futásnak eredt, és hamarosan meghallottam a lihegését a nyakamon.

- Soha ne fuss! - mondtam meg sem fordulva. - Bármilyen történne. Ha futsz, halott vagy. A Zónában a csapdákat szinte lehetetlen futás közben észrevenni. Az anomáliákban lelt halál pedig nagyon rémítő lehet. Szóval jobb inkább megállni és szembenézni bármilyen veszéllyel, mint hátat fordítani neki és elfutni.

Befordultam, egyszer, majd még egyszer. Nyámnyila nem maradt le. Némán hallgatott. Vagy még fel sem ébredt, vagy

hirtelen okosabb lett.

- Hallasz?

- Igen - bólogatott.

Az út kiszélesedett, és Nyámnyila egy pillanatra félrehúzódott, fél lépést előrejött, és most mellettem lépkedett. Előttünk feltűnt az ellenőrzőpont.

- A fegyver nálad van? - kérdeztem. És azonnal meg is bántam.

- Természetesen - erősítette meg Nyámnyila, és elő is húzta a BP-met.

Eszetlen barom!

- Azonnal tüntesd el! - mordultam rá.

Fegyverét eldugva sietett tovább. A jellegzetes formájú pisztoly nemigen akart visszabújni az öve mögé. Vajon melyik filmből vette ezt a marhaságot, vagy tényleg így kényelmes neki a fegyvert magával vinni?

- Megtöltötted?

- Igen - erősítette meg ridegen.

- Soha ne vedd elő a fegyvert, ha nem akarsz lőni! - folytattam az oktatást mentori hangon.

- De ha már előhúztad, lőj? - dicsekedett el Nyámnyila az elcsépelet kifejezés ismeretével.

- Így is mondható. Ha csak szimplán mászkálsz előhúzott fegyverrel, könnyen összetéveszthetnek valami banditával. Itt mindenki, aki nem veled van, idegen. És egy fegyverrel a kezében mászkáló idegen, célpont. Érthető?

Nyámnyila, lakonikusságával meglepve, egyetlen hang nélkül bólintott.

- Másoknak te vagy a célpont. Neked meg mindenki más. Megjegyezted? Erről soha se feledkezz meg! És mérd fel az erődöt! Le tudnád gyűrni a Szolgálat egy egész szakaszát?

Nyámnyila egy darabig habozott, mint aki megpróbál rájönni, miről van szó. De fogalma se volt. Baszki, nem ez az első napod a szolgálatos bázison, ahol szinte egész nap az agitáció ömlik valamennyi monitorról. Például: „Testvérek, csatlakozzatok a Szolgálathoz, és boldogok lesztek!”

- Nem - szakadt fel belőle a sikoly, mikor végre rájött, mire gondolok.

- Akkor dugd el jobban azt a stukkert, és ne futkározz!

Az őrséget épp csak ismerős fickók adták. Némán biccentettem feléjük, mikor elhaladtunk mellettük. Nem is reagáltak. Tulajdonképpen rám nem is néztek, inkább Nyámnyilára. Ez érthető, ismeretlen fickó, ráadásul az itteni környezetből nagyon is kirí. Főleg a rá két számmal, ha nem többel nagyobb kabátomban.

A kijáratnál jobbra fordultam. Nyámnyila vagy két percig követett némán, küszködve beszédképyszerével. Aztán nem bírta tovább.

- Hova megyünk?

Megtorpantam. Ő megalázkodva, de nem alázatosan állt velem szemben. Válasz várt tőlem, és kész volt akár vitába szállni, és ha kell a pokolba küldeni. Határozott tekintete, ahogy a szemembe fúródott, akár kezeket is tördelt, vagy tűzifát is hasogathatott volna, és egyre magasabb fordulaton pörgött.

Most miért? Á igen! Már megint a Kordon felé indultunk. És én nem magyaráztam el neki semmit.

- Nagyon kedves tőled, hogy megkérdezted - feleltem.

- Na, akkor most idehallgass! Nekem sosem volt kísérom, ezért fogalmam sincs, hogyan tanítsalak, és nem í is fogom kitalálni. Mindent, amit mondok, elsőre meg fogsz jegyezni. Ha nem emlékszel, csak magadra vess! Nem ismétlem meg másodszor. Ha

rosszul sül el, pofán váglak. És ne mondd, hogy nem figyelmeztettelek! Világos?

Bólintott.

- Jól van. Tovább. Ettől a pillanattól kezdve, minden további kommunikációnk során az járjon az eszedben, akár a Miatyánk, hogy amíg a Zónában vagyunk, csak azt csinálod, amit mondok! És azonnal megteszed, kérdés nélkül, még akkor is, ha hülyeségnek tűnik. - Szigorúan néztem rá. - Ha azt mondom, feküdj, akkor lefekszel. És nem törődsz vele, hogy tócsa vagy valami szar van előtted. Megértetted?

- Megértettem - fogadta el alázatosan Nyámnyila.

A szemébe néztem. Tényleg megértette, vagy csak mondja, hogy szabaduljon?

- Ha nem mondok valamit - folytattam -, akkor te nem csinálod. Semmilyen körülmények között. Még ha szerinted jó is lenne.

Eszembe jutott, mikor otthagytam a hangárban várakozni, meg ahogy kinyújtott kezében a pisztollyal lövöldözi a fém kapuszárnyat.

- Az egyetlen kivétel, ha engem megölnek. Azután már azt csinálsz, amit akarsz. Az már rajtad múlik. Értve?

Feszülten nézett rám, minden egyes szavamat itta. A kérdésekre kimérten bólintott. Valahogy túlságosan is alkalmazkodónak tűnt.

- És még valami - tettem hozzá. - Mostantól nem válaszolok ostoba kérdésekre. Mindent, amit tudnod kell, elmondok. És akkor mondom, amikor kell. Ha valamit nem mondtam el, azt nem is kell tudnod. Világos?

- Világos - bólintott.

- Gondolkozz, mielőtt kérdeznél! Aztán gondold újra! De még azután is jobb, ha befogod. Egyértelmű?

Bólintott, és mindennel azonnal egyetértett. Láthatóan megértette. Máris jobb.

- Szóval nem haza megyünk? - kérdezte felvidultan.

- Nem - morogtam. - Bár neked is jobb lenne, ha arra tartanál!

Nyámnyila szeme kölyökkutyaszerű odaadással csillogott. Arcára hála ült ki. Ez feldühített. Ugyanilyen lehet örülni és megköszönni a hóhérnak, hogy segített felmászni az állványra.

- Köszönöm - lehelte forrón.

- Nincs mit - motyogtam.

- És merre megyünk? - kérdezte olyan lazán, mintha mi sem történt volna.

Dühösen kiköptem, sarkon fordultam és elindultam. Javíthatatlan vadmarha!

Itt, távol mind a bázistól, mind az úttól, csend honolt. Főleg ilyenkor. Éjszaka kevesen mászkálnak a Zónában, és hajnalban még annyinak se akaródzik. Különösen az olyan helyeken, ahol nincs miből profitálni. Csak susogó falevelek, esetlen, lehulló árnyékok, ritkásan álló fák.

A hajnali csendben tökéletesen kivehető volt a távoli ugatás. A vak kutyák falkája messze volt. Nem láttak minket, vagy ha észre is vettek, úgy tűnik, eldöntötték, egyelőre nem foglalkoznak velünk. Elővettem a távcsövet, és jobban megnéztem őket. Három, négy... Öt kutya. Vidáman vakkantgatva futottak egyik dombról a másikra. Akár a közönséges, elkóborolt korcsok.

Na persze, közönségesek. Még szerencse, hogy csernobili nincs velük. Azok okosabbak, mint a vak korcsok, és úgy tűnik, képesek telepátiára is. Ostoba vak testvéreik felett mindenestre egész könnyedén átveszik az irányítást. Hogy mi az oka, nem tudom.

Talán tényleg vannak telepatikus képességeik, vagy a csernobili kutya szimplán csak természetes alapon is erősebb fajta. Bár ebben az esetben a „természetes alapon” nem hangzik túl meggyőzően. Sokféle elképzelés létezik, ám az igazságot, ahogy sok más esetben is, senki se tudja.

A Zónát a végtelenségig lehet tanulmányozni. Vagonszám jönnek az okulárés agyasok, és próbálják megérteni. Hányán voltak már... és hányán lesznek még!

Leeresztettem az optikát. A távcső a mellkasomon függött a szíján. Nyámnyila érdeklődve nézett.

- Látod a kutyákat? - kérdeztem.

- Látom.

- Lőj!

- Mi van? - értetlenkedett.

- Mit nem értesz? Ott a cél. Öt kutya. Válaszd ki bármelyiket, és lőj!

Úgy nézett rám, mintha arra kényszeríteném, hogy lőjön le egy gyereket. Kicsit hátrább lépett. Bár, mint észrevettem, a fegyver már a kezében volt.

Egyenesen rá néztem.

- Ez nem helyes - motyogta panaszosan, és megrázta a fejét. - Egyszerűen csak élnek, és nem csinálnak semmit.

Nem, nem értett meg semmit. És azt ígértem, pofán vágom. A kezem úgy szorult ökölbe, hogy még a tenyerem is megfájdult. A körmeim, nyomokat hagyva, a bőrbe hatoltak. Nem üthetek. Pontosabban ütni kell, de nem a képébe. A pofon semmin sem változtat. Nem értené, csak megsértődne. Najó, akkor máshová ütök.

Hátat fordítva neki, kocogva elindultam a kutyák felé. Majd azonnal lelassítottam, eszembe jutott, hogy nem Moon jön a

nyomomban, hanem Nyámnyila. És neki nem kéne ilyen mozgékonytságot mutatni, mert azt hiszi, lehet. És erre semmi szükség.

Visszanéztem. Nyámnyila utánam sétált. Komor és megfontolt volt, mint aki úgy hiszi, megsértett, és próbálja megérteni, pontosan mivel idegesített fel ennyire. Talán tényleg így volt.

A kutyák nem hagyták abba a futkározást, de lassítottak, és kissé változtattak az irányon. Összebb húzódtak, öt egyed-ből csapattá váltak. Szimatoltak.

Az ujjam megfeszült. Két lövés elég, hogy a lehető legjobb forgatókönyv szerint két kutyát megállítson. Ráadásul egy lefűrészelt csövű sörétes, zajos holmi. A kutyák általában félnek tőle.

Lassítottam, és hátra se fordulva odaszóltam Nyámnyilának:

- Előre!

Újdonsült társam elbizonytalanodott, de nem mert vitába szállni. Óvatosan elindult előre. Lépkedett, tartotta az irányt, és megpróbált úgy tenni, mint aki nem aggódik. Ám ujjai olyan erővel szorították a BP-t, hogy belefehéredtek.

A kutyák még mindig irányváltztatás nélkül mozogtak. Lassan ügettek felénk. Szép csendben lelassítottam. Nyámnyila az izgatottságtól észre sem vette. Feszülten lépkedett, mint egy zongorahúr. És a leggorombább módon susogatta a füvet.

Számításom helyesnek bizonyult. Minden pont úgy történt, ahogy vártam, és szinte azonnal. A vak kutyák közelebb jöttek, és legyezőszerűen kissé szétváltak. Az első rárontott Nyámnyilára.

Felemeltem a lefűrészelt csövű puskát, és célba vettem. Nyámnyilának is volt ideje reagálni. Egy lövés csattant halkan. A támadó kutyát az oldalán találta el, vére kifröccsent. A dög mintha

észre se venné. Nem tudom, hogy ezeknek az állatoknak a fájdalomküszöbe ilyen magas, vagy csak mindhalálig kitartóak.

Nyámnyila elhátrált egy lépést, és újra lőtt, meg még egyet. A kutyák mozgásban maradtak. A hátráló Nyámnyila lába beleakadt valamibe, és a hátára zuhant. Az egész csak egy másodpercig tartott. Ekkor lőttem én.

Az első lövés szétzúzta a Nyámnyila előtt utolsó ugrásra készülő kutya fejét. Még nyikkanni se maradt ideje. A dögölt test a földre zuhant a rémült Nyámnyila mellé. A második lövés is eldőrdült. Ez nem nagyon érte egyiket sem, de a kutyák riadtan szanaszét futottak.

Nyámnyilához kocogtam, menet közben újratöltve a fegyvert. Ő közben kétségbeesetten lövöldözött a gonosz és gyáva lények után. Ám a lőszer hamar kifogyott, és az elakadt BP lehiggasztotta. A menekülők után lőttem. És, magam is meglepődtem, eltaláltam egyet. A második kutya úgy rohant tovább, mint egy ledöfött ló egy régi szovjet filmben, fejfel előregurulva a fűben. Két méterrel arrébb a test megmerevedett, és nem mozdult többé. Leeresztettem a puskát.

Egy pillantás elég volt Nyámnyilára, hogy rájöjjek, nem sérült meg. Bevallom, fölényesen akartam odamenni hozzá, de meggondoltam magam. Félig ült a fűben, könyökén támaszkodva, és bambán elnézett mellettem.

Úgy tűnik, ez odavágott neki.

- A Zónában nincsenek barátok. És a dolgokat sem lehet csendesen elintézni - kezdtem halkan. - Bármi, ami elmegy melletted valamerre, bármikor megfordulhat, és beléd lőhet, vagy megharaphat. Itt nincsenek sem emberek, sem kutyák. Célpontok vannak. És ha te úgy döntesz, nem veszed célba, te magad leszel a célpont.

Felé nyújtottam a kezem.

- Kelj fel!

Úgy kapaszkodott a kinyújtott kezembe, mint az utolsó szalmaszálba. Egyetlen rántással felállítottam. Megborzongott.

- De én eltaláltam - motyogta büntudatosan.

- Csak a fején érdemes. Vagy a szemébe. Vagy söréttel. Ritka, hogy egy lövéssel sikerül - vigasztaltam.

Elfordultam, és előhúztam két patront a zsebemből. Megtöltöttem a sörétest. Higgadtan.

- Mogorva! - kiáltotta Nyámnyila aggodalmasan.

Megfordultam, és ő azonnal elhallgatott, mintha eszébe jutott volna valami.

- Kérdezz! - adtam meg az engedélyt.

- Ha... Na szóval, ha megharapna, mi lenne?

Nocsak. Egy tárgyyszerű kérdés. De miért nem akkor kérdezett róla, mikor azon bánkódott, hogy rálőtt a kutyákra? Úgy tűnik, kezd gondolkodni. És ez jó.

- Egy veszettség elleni injekció - viccelődtem komoran.

- Egy? - Nyámnyila láthatóan nem értette a tréfát.

- Nem - vágtam rá. - Negyven. A hasadba. Honnan tudnám? Engem még nem haraptak meg, és nem is vágyom rá. Neked se tanácsolom. Tudod, mindenki másképp reagál. Egy átlagos erdőben előfordul, hogy megmar valakit egy kígyó, és semmi baja, ha valaki mást, az meg belehal. Mert másképp reagálnak a méregre. És ez itt nem egy szimpla erdő. Ez a Zóna. És minél előbb fogod ezt fel, annál jobb.

Kivette a tárat, és reszkető kézzel elkezdte megtölteni, egyik lőszert a másik után szedve elő a zsebéből.

- Megértettem - mondta halkán.

- Nem úgy látom - feleltem szigorúan. - Mit mondtam?

- Csínáljam, amit mondasz! - motyogta büntudatosan.
- És ne kérdezősködjek!
- Erre te?

Lenézett. A lőszer kiesett a kezéből, és eltűnt a fűben. Nyámnyila letérdelt, és a pisztolyt ledobva elkezdte feltúrni a baleset helyszínét.

Tisza óvoda! Mibe keveredtem?

EGÉSZ JÓL LŐTT. Kicsit esetlenül, de jól célzott, és a keze sem remegett, ami engem nagyon megdöbbsentett. Bár egy egész stalker, a pokolba is, még úgy se jött volna ki belőle, ha megnyújtanák.

Minden reggel pirkadat előtt ébredtünk, és elindultunk sétálni. Ezt a nevetséges és oda nem illő „sétát” ő találta ki, mikor a második napon felébredt. És így maradt. Én távolabb mentem, megkerestem a kutyákat, és lövészetet tartottam. Ez ugyan kissé cinikusan hat, de már Nyámnyila se érezte annak. És rajtunk meg a kutyákon kívül senki se volt tanúja.

Igaz, az egyik alkalommal összefutottunk két csavargóval. Figyelmeztetésül leadtam feléjük egy lövést. Természetesen nem találtam el egyiket sem, de a páros elmenekült, még csak meg sem közelítve a lőtávolságot.

És ennek örültem. Semmi kedvem nem volt Nyámnyilának vadászatot rendezni a magunkfajtára. Még korai. És, őszintén szólva, ez maga lenne a cinizmus csúcsa. Minek újra sokkolni? Eljön az idő, mikor majd szembesül a helyzettel, és akkor jön a vagy-vagy. Vagy ő, vagy őt. És a választás nyilvánvaló lesz. A kutyavadászat végső soron részben még mindig valami játék neki. Bár a hangsúly kissé már eltolódott a játékon belül.

Így telt négy nap. Az összes készpénzt elkoboztam Nyámnyilától, kivettem a rejtekhelyemről, ami hiányzott, és lassan feltöltöttem a szükséges felszerelés- és fegyverkészletet.

Az ötödik napon a pisztollyal egy kalast is odacsúsztottam Nyámnyilának. Gyengécske barátom nem bírta el az automatát. Igaz, különösebben nem is vártam más eredményt. Viszont pisztollyal menni a Zóna szívébe tiszta öngyilkosság. Ez persze rám vonatkozott, ezért alaposabban felfegyverkeztem. Nyámnyila ott egymagában, akár pisztollyal, akár gépkarabéllyal, de akár még tankkal is, halott. Az egyetlen esélye a túlélésre én vagyok.

A „sétáinkra” tulajdonképpen csak azért volt szükségem, hogy ő megtanuljon hallgatni, és már elsőre engedelmeskedni, előbb cselekedni, csak utána kérdezősködni. E tekintetben sikerült némi eredményt elérni. Legalábbis a parancsokat megtanulta követni, és fecsegése is felére csökkent.

Az ötödik nap estéjére teljesen megtört, és magába zárkózott. Ült a legsötétebb sarokban, és még csak meg se akart szólalni. Az állandó kommunikáció hiánya nyilván valamiféle belső újragondolásra készítette.

De engem egyáltalán nem érintett meg lelkivilágának változása. Sohasem tudtam, hogyan kell együttérezni és felszárítani a könnyeket. Ha egy ember beteg, és segítségre van szüksége, vagy tudok neki segíteni, vagy nem. A kollektív könnycsorgatást pedig oldják meg nélkülem!

A priccsen feküdtem, ezt minden másnap váltottuk Nyámnyilával, és a lábamat figyeltem. A sérült végtag egyre kevésbé érezte magát. Vagyis, alapvetően minden készen állt, én is, és a felszerelés is. De még vártam.

A Négyes Reaktorhoz menni kettesben egy zöldfülűvel, akire folyamatosan vigyázni kell, nagy kaland. Ám nekem nem voltak barátaim. A Jurkával történtek után alapvetően igyekeztem nem kötni közelebbi ismeretségeket. Bár akadtak kivételek.

Az egyik ilyen kivétel Moonlight. Amúgy meg, épp ő rángatott be a Zónába Nyámnyilával. Szóval ő lehetett az egyetlen alkalmas partner.

Vagyis Moonlightra vártam, de ő nem jött. Eltelt egy egész hét.

Aznap késő estig „sétáltunk”. Körbevittem Nyámnyilát, és szándékosan anomáliák mellett vezettem el, a Zóna szépségeit mutogatva. Még az ilyen gótikusán komor tájakban is lehet valami szépet, elbűvölőt találni. A temető csendjének is megvan a maga szépsége. És itt, bár hátborzongató, még élet is van.

A séta nem volt biztonságos, de nem láttam más lehetőséget a vizuális bemutatásra. Nyámnyilának meg kell értenie, miért nem futhat a Zónában soha. És úgy tűnik, felfogta.

Már nem lőttünk kutyákat, bár egy párocska tőlünk tisztos távolban ránk akaszkodott, és úgy követett, mintha figyelnének. Szemmel tartottam őket, de a vak kutyák nem mertek támadni.

Alkonyaikor értünk vissza. Nyámnyila rekordidő alatt magába tömte a konzervdoboz tartalmát, majd elájult. Kifáradt. Hiába, a sok benyomás és a nagy terhelés nem gyerekek való. Én nem tudtam elaludni. Forgolódtam ide-oda, de nem jött álom a szememre.

Valahányszor kezdtem elszundítani, előkerültek a minket követő vak kutyák. Szokatlanul csendesen és céltudatosan mozogtak. Először egy, aztán kettő... Hamarosan többtucatnyian lettek. A sarkunkban járva követtek, mintha várnának valamire, egy jelre, hogy támadjanak. Minden erőmmel próbáltam szemmel tartani valamennyit, ám rájöttem, már csak egy kicsi kell, és képtelen leszek kontrollálni őket. Még egy-két kutya, és valamelyik biztos elkerüli a figyelmemet. És amint ez megtörténik, rám rontanak. Egyszerre.

Ekkor hörögve kapkodva levegő után felpattantam az ágyon. A sötétséget füleltem, és doboló szívemet. Aztán megnyugodtam, és elaludtam. És akkor az egész kezdődött előlről. Egykutya, kettő, három... Egy falka. Kísérteties némasággal kóborló falka, rohamra kész, de nem rohamozó.

Újra és újra hideg verítékben fürödve ébredtem. Próbáltam valami kellemesebbre gondolni, de az átkozott kutyák nem mentek ki a fejemből. Csak hajnalban tudtam elaludni. Alenkáról álmodtam...

A FELESLEGES gyakorlatot követő nyár meleg volt, de esős. Ez azonban nem ijesztett meg. A poros műhelyt és a kopott plakátokat a szabadság szelleme és a hátralévő vakáció váltotta.

Először arra gondoltam, fogom Alenkát, és elmegyek vele a Krímbe. De a Krímhez nem volt elég pénzem, és rá kellett jönnöm, ez az álom álom marad. Ám ez abban nem akadályozott meg, hogy Alenkával sétálgassak a városban, megcsókoljam az esőben a körúton, és a hétvégeken nála maradjak éjszakára, miközben a szülei a legjobb hazai hagyományok szerint - seggel az égnek, arccal a kertnek - „pihentek” a dácsában.

Míg Alenka felmenői a kiskertben görnyedtek, én, Jurka szerint, „megműveltem a birtokukat a légkalapácsommal”.

Jurka mindig vulgáris volt. Alenka pedig igazi szépség. - Mit nézel?

A nyirkos nyáréjszaka hangtalanul motozott a szobában, meglibbentve a tüllfüggönyt a nyitott erkélyajtón. Szememmel faltam Alenkát. Arcát, nyakát, mellét... lejjebb, lejjebb. A nem túl sűrű sötétségben, melyet az ablakon át megvilágított az éjszakai metropolisz, mezítelen teste kapott némi titokzatosságot.

- Gyönyörű vagy.

Alenka zavarba jött. Valószínűleg magára tekerné a takarót. De az már régóta egy csomóban hevert a földön, az ágyam mellett. Vicces. Engem mindig is megérintett az a női modorosság, ahogy

az akció utáni meztelenségtől zavarba jönnek. Azután vajon mi maradt látatlan?

- A sötétben mindenki szép - bűgta.

- Nem, csak te - mosolyogtam rá, és megcsókoltam. Aztán...

...aztán Alenka mellkasomra hajtott fejjel elaludt, én pedig tovább mosolyogtam abban a nedves augusztusi éjszakában egy átnedvesedett lepedőn fekvé. És az éjszaka mintha visszamosolygott volna. Mosolygós idők voltak.

Úgy tűnt, ez mindig így lesz, de én azon az éjszakán mosolyogtam utoljára.

Másnap séta után Alenkához tartottunk. Hárman voltak. Mit akartak? Pénzt? Vagy csak unatkoztak? Kértem, Alenkát hagyják elmenni. Belementek. Megkértem, hogy menjen el, de Alenka csak félreállt, és maradt. Igazság elleni vétek lenne a történeteket harcnak nevezni. Ájulásig püföltek, és otthagytak. Alenkához nem nyúltak. Csak röhögtek rajtam és rajta.

A lány odajött. Én felálltam. Felmentünk a lakásába. Ott valamennyire összeszedtem magam, megmosakodtam, és elköszöntem. Szégyelltem volna vele maradni. Lehet, hogy ok nélkül?

Aztán Alenka egyik barátnője elkezdett arról duruzsolni neki, hogy ha nem tudom megvédeni, mi a fenére vagyok jó. És ő igazat adott neki. Vagy talán nem. De velem többé nem akart szóba állni.

- Te nem vagy férfi - ismételte meg valaki más hideg szavait, ezzel zárva utolsó telefonbeszélgetésünket.

Hallgattam a bánatos bűgást a telefonban, és azon gondolkodtam, ki is vagyok én. Egy jól nevelt fiú egy értelmiségi családból? Mindenesetre akkor még nem tudtam, hogyan kell harcolni. Ahogy sok mást sem. Például mosolyogni...

ISMERŐS hang hasította ketté a múlt képeit. Az álom maradványai szertefoszlottak a gitárakkordoktól.

„Puska kell, mert puska nélkül szar az élet. Are you gangster, mister? Gengszter vagyok, rohadj meg!”

Kinyitottam a szemem, és felnéztem a kopott mennyezetre. Szemem sarkában feltűnt Moonlight, egy hátizsákon ülve. Régi, lerongyolódott stalker kabátban, gitárral. Semmi más nem volt nála. A szinte a fetisizmusig dédelgetett, megszokott felszerelése nélkül igencsak furcsán festett.

*Amikor egy baráttal sétálunk,
A gondolatok nem a szexről szólnak,
Inkább arról, milyen nehéz puska nélkül.
Hisz ha támadnak a huligánok,
Én nem ismerek egyetlen fogást sem...*

Moonlight énekelni is furcsán énekelt. Valamiféle köpködő recitálással, mintha utánozna valakit. Én nem szeretem a rapet, vagy hogy hívják.

*Fegyver nélkül nehéz visszavágni,
Puska vagy pisztoly,
Én megszerzem...*

Felültem az ágyon, Moonlight dühösen vigyorgott a bajsza alatt,
és fürgén beleszótt engem is a dalba.

*Mogorva, mit szólsz?
Te rossz életű, hallod nevem?
Azt jelenti, fogd! Töltsd a tárat!
Most én vagyok a góré!
A pisztolyom biszexuális,
Dughat akár nőként,
Akar férfiként...
Puska kell, mert
Puska nélkül szar az élet.
Are you gangster, mister?
Gengszter vagyok, rohadj meg!
Velem ne szórakozz, Mert kicsinállak!*

Zárásként egy akkordot pendítve a húrokon, félretette a gitárt.
Nyámnyila érdeklődve nézte, és meglepően szótlan maradt. Vagy
a képzésem működött, vagy elakadt a szava.

Moonlight felállt, és dacosan mormolt valamit a foga között,
mintha már túl lenne a hetvenen, és nehezeire esnének az ilyen
mozdulatok. Én pedig, micsoda gazember, nem tisztelve a kort, a
földre ültettem.

- Szevasz, tökorru! - köszönt rám gúnyos vigyorral. - Nocsak,
még mindig álmos vagy, Mogorva apó!

Némán lehajoltam, és elkezdtem befűzni a bakancsomat.
Kíváncsi lennék, régóta itt van-e. De nem, nem valószínű. Ha
elkezd beszélgetni Nyámnyilával, biztos felébredek. Viszont, itt
van, vagyis Nyámnyila beengedte, én meg békésen átaludtam az
egészet.

Kihúztam magam, és Nyámnyilára néztem. Ő, úgy látszik, megérezte, hogy valami nincs rendben, és lesütötte a szemét.

- Nézd csak, vendégünk van!

- Egy vendég - horkant fel Moonlight. - Ünnepe száll a házra.

Szeme szikrázott. És bár adta a jókedvűt, valami búzlott nála.

- Mi van veled? - érdeklődött. - Berúgtál?

- Amint látod - feleltem. - De hogy veled mi van, azt nem értem.

Moonlight szétterítette már-már védjegyévé vált vigyorát. Tekintete elhomályosult, mint aki egyszerre néz át téren és időn, és valami elképesztő távolságra.

- Teljesen hülye vagy? - mormolta meglepetten. - Ne nézz így, én berúgtam!

Ennyit Kolumbuszról. Felfedezte Amerikát. Hogy bepiált, azt magam is láttam. Némán néztem, és vártam a normális választ. Sokáig bámult a szemembe, majd végül elnevette magát, és azt mondta:

- Kiraboltak.

- Kicsoda? - szakadt ki belőlem.

A Zónában bárkit kirabolhatnak.. Akár Moonlightot, akár engem, de akár egy szpecn az különítményt is. Ebben semmi meglepő. De hogy kiraboljanak, és élve visszagyere... Ki engedte el?

Moonlight megörült a hatásnak, és szája elégedett vigyorra húzódott, bár látszott, öröme semmi ok.

- Valami korcsok. Először láttam őket. Sikeresen portyáztam, nem túl gyenge szajrét gyűjtöttem. Ezek meg rám vártak. Tíz ember. Kényelmesen elhelyezkedve. Tökéletesen választották meg a helyet. Aztán körülvettek, és: „Üritsd ki a zsebeidet!” Tíz ellen,

mikor minden oldalról körbefognak, nem harcolok. Nem vagyok Superman.

Moonlight szünetet tartott. Ha várták, akkor tudták, kire várnak. És ha tudták, akkor megbízásból dolgoztak. Az egyszerű csavargók nem kockáztatják, hogy rámászzanak a stalkerekre. Próbálják kerülni őket. De ezek nem egyszerűen lecsaptak, hanem várták.

- És most? - hallatszott Nyámnyila hangja.

- Megvagyok... Odaadtam nekik... - hebegte Moon, mint aki egy listát ír - mindent. A szajrét is, a felszerelést is, a fegyvereket is. Egy szál pulóverben maradtam. Najó, nem történt túl messze.

Moonra néztem. Ez valami hülyeség. Ki engedte el? Szép csendben lepuffantják, és kész. Testet a vízbe. Egy ember bement a Zónába, és eltűnt. Senki se fogja keresni. De ez...

- Hogy tudtál eljönni tőlük? - érdeklődtem.

- A saját lábamon - legyintett Moonlight. - Miért, nem ismersz? Eljövök bárkitől.

- Elengedtek? - faggattam tovább..

- Okos - motyogta. - Azt mondtam, van egy raktáram a szolgálatos bázison, kipakolom, és két nap múlva elhozom nekik a pénzt, csak engedjenek el. Belementek. Ezzel együtt se stimmelt valami. Még hogy egy mesebeli rejtekhely kedvéért feltételesen elengedik Moonlightot! Vagy túlságosan elkapta őket a kapzsiság? Az effajta kapzsiság a megbízásból dolgozóknál... Valahogy furcsa.

- És te odaadod?

Moonlight úgy nézett rám, mint egy eszelősrre.

- Mi van, Mogorva, teljesen összezavarodott a fejed? Honnan lenne nekem raktáram? Mindent magammal vittem, amim csak volt. De...

Kezét dörgölve járkált fel-alá a szobában. Cinkos pillantást vetett rám.

- Van egy grandiózus tervem, hogyan lehet gyorsan meggazdagodni. És veletek is mindenképp megosztom, már ha Nyámnyila leszalad egy vodkáért.

Nyámnyila engedelmesen felállt.

- Nem szalad - csattantam fel. - Mi ő neked, a fiad, vagy mi, hogy vodkáért szalajtod?

- Vagyis nem?

- Vagyis nem - vágtam rá.

- Na jó - egyezett bele Moon. - Mi is vele megyünk, rendben? Egyedül nem megyek. A lépcső meredek, én meg gitárral vagyok.

Moonra néztem. Lenyűgöző egy barom. Szélhámos, alkoholista, ütődött, költekező és pazarló. De humorérzéssel és karizmával. Ez a lényeg.

- Hagyd itt a gitárt! - javasoltam.

- Szó se lehet róla. Nem az én gitárom. Vissza kell adni.

- Najó - hagytam rá. - Menjetek mind a ketten! Csak oda és vissza.

Moon engedelmesen bólintott, és az ajtóhoz lépett. Aztán megfordult, és visszajött a gitárért. Elkaptam Nyámnyilát, pénzt nyomtam a kezébe, és azt suttogtam:

- Egy palack. Semmi több.

Megértően bólintott, és tett egy felismerhetetlen mozdulatot. A pénz úgy csapdosott, mint egy tehén nyelve. És a párocska eltűnt a folyosón.

Nyikorgás. Csapódás. A becsukott ajtóra néztem. Egy nevetséges különc és egy szent életű kölyök. Csodás egy társulatot választottam. Ezzel a társasággal holnap jobb lenne a fürdőbe menni lányokkal, nem a Zónába.

Lehet, hogy minden az ördög műve? Rám küldte Moont az ötleteivel a gyors pénzkeresetről. Meg Nyámnyilát is a hülye szeszélyeivel. Azt mondod, megmentette az életem. És én hányszor óvtam meg a bőrét addig, és ő miért nem érzi magát az adósomnak?

Elnyomva az elgyengülés fuvallatát, az efféle gondolatokat másnak nem tudnám nevezni, hátradőltem a priccsen, és a plafont bámultam. Odafele még mindig a hámladozó meszelés leváló rongyai. Ahogy a nedves foltok megsárgult pacái is tovább terjengenek.

Az ajtó megnyikordult. Felemeltem a fejem. Nyámnyila rajzolódként ki a nyílásban. Vodkásüveggel, de egyedül.

- Ez meg hol van? - kérdeztem hanyagul. - Visszaadja a gitárt?

Nyámnyila belépett, és vállat vont.

- Pisztolyért, vagy miért ment - húzta el. - Végig arról dumált, hogy puskát kell szereznie. Aztán azt mondta, hamarosan visszajön. Csak a manézsba megy.

- Hová?! - pattantam ki az ágyból.

- A manézsba - motyogta összezavarodva Nyámnyila. - Vagy arénába... tényleg, arénába!

De én már nem hallottam. El kell kapnunk azt az örültet, mielőtt eléri az Arénát. Nyámnyilával ellentétben, én tudtam, mi az.

PERSZE nem sikerült. Nem értem oda. Az Arénának nevezett hely nagyon közel volt. Még ha sugárhajtómű lenne a seggemben, se tudtam volna előbb elérni, mint Moon. Egyetlen reményem az volt, hogy menet közben találkozok valakivel, aki feltartja, és dumálnak vagy isznak. Amilyen a szerencsém, senkivel se találkozott.

Az Aréna a too RAD táblával szemközti épületben volt. Csak míg a bárhoz egy hosszú, kanyargós útvonalat kellett tőle követni a keskeny sikátorok és rések labirintusában, az Aréna bejárata pont ott volt. Két lépés, és bent is vagy.

Szinte berobbantam, át a tábla alatti ajtón. Mögöttem levegő után kapkodva, értetlenül Nyámnyila. A pokolba is, nem rajta múlt!

Az ajtó mögött kis öltöző volt. Balra keskeny ruhásszekrények sorakoztak. Jobbra, a túlsó sarokban ajtónyílás fekete négyszöge - tátongott. Ajtószárny nem volt. Egy méretes fickó állt előtte.

Eddig csak egyszer voltam itt. Néhány éve. Azóta semmi sem változott. Úgy tűnik, még ez a rusnya pofa is ugyanaz. Felé léptem.

- Szeretnél szerencsét próbálni? - kérdezte nyűgös kíváncsisággal, elállva az utat.

- Hülyének nézek ki? - vágtam vissza. - Csak tudnom kell, ki fog ma küzdeni. Moonlight bejelentkezett?

A rusnya pofa higgadtságot erőltetett magára, és a felső zsebébe nyúlt. Egy ütött-kopott jegyzetömb és egy ceruzacsonk került napvilágra. Levágott ujjú kesztyűjéből kilógó ujjai lassan lapozni kezdtek. A rohadék, még hogy nem emlékszik! Játssza a fontosat? Hát, még tíz másodpercig, aztán megölöm.

Mély lélegzet. Összeszorítottam a fogam. Arccsontom begörcsölt. Egy, kettő, három...

- Három körre jelentkezett - mondta a nagydarab fickó, majd nevetve hozzátette: - Öngyilkosság.

Némán bámultam rá. Nem tudom, kívülről minek látszott, de a rusnya pofa fuldokolt a röhögéstől, köhécselve és hörögve a szemét dörgölte.

- Szóval három körös fellépése van. Még időd is lesz végignézni.

Bólintottam, és kiléptem a levegőre. Hátravettem a fejem. Valamiért esőre vágytam. Felhőszakadásra. Erősre, mintha dézsából szakadna, veretni vele az arcom. Elmosni mindent és elfelejteni. És előlről kezdeni az egészet. A nulláról. Az egész életemet, úgy, hogy se múltam, se jelenem. Nincs se Zóna, se Aréna, se más stalker szórakozás. Se Moonlight, se a csapos, se Nyámnyila...

- Mi történt?

Nyámnyilára néztem. Állta a tekintetem.

- Gondolkodtam, mielőtt kérdeztem. És arra jutottam, ez olyan helyzet, amiről tudnom kell. Mi olyan rémítő ebben az Arénában? Egyáltalán, miféle Aréna ez?

Miféle Aréna? Jó kérdés. Egyrészt ez csak egy egyszerű stalker szórakozás. Másrészt, ez valójában egy miniatűr Zóna. Csak anomáliák és relikviák nélkül, de ugyanazzal az emberi szarral. Vannak olyan idióták, akik pénzért játszanak halálig, és úgy halnak meg, hogy pénzt sem kapnak érte. És van mindenféle

söpredék, akik ezeken az idiótákon keresnek. Meg van izgalom, kockázat és szerencse.

Ismét az ég felé fordítottam az arcom. Nem esett. Még az az undorító szitalás se.

- Mogorva - szólított meg Nyámnyila.

Állt, és nézett rám, várva a választ.

- Azt tudod, mi a gladiátorharc?

- Természetesen tudom.

- Nos, itt is az folyik - magyaráztam elkomorodva. - Vegyünk például két embert. Egyforma pisztolyokat kapnak. Mindkettőben nyolc tölténnyel. Bemennek az Arénába. A nézők fogadásokat kötnek, hogy ki győz.

Elhallgattam.

- És akkor? - sürgetett Nyámnyila, a folytatást várva.

- Ennyi. Az egyik a saját lábán hagyja el az Arénát, a másik hullazsákban.

Nyámnyila meghökkent.

- De ez gyilkosság.

- Micsoda gyors felfogás! - motyogtam, nem minden szarkazmus nélkül. - A Zónában gyilkolnak is, azta, micsoda felfedezés!

Ismét hátrahajtottam a fejem. Bárhová vágytam nézni, csak ne lássam ezt az egészet. Még az a sivár szürke ég is jobb, mint ez a végtelen szar itt a földön. Mindent itt hagytam volna, hogy szerzetesként szolgáljam Istent, kár, hogy nem hiszek a papoknak.

- A Zónában az egy dolog - hallatszott egy hang oldalról -, de ez itt más. Egyáltalán részt vesz ebben bárki is?

Részt vesz. A lelátón állandó a tömeg. Vannak, akik gyakorlatilag itt élnek. Akár egy lóversenypálya. Az asztaloknál fogadnak. Kalkulálnak. Kiszámítják a nyereséget. És ezen a

szarságon se keresnek rosszabbul, mint az ügетőn a törzsvendégek. És az Arénába lépőkből is van épp elég. Számtalan bolond van, aki munka nélkül akar pénzhez jutni. Ám a két bolond közül csak az egyik kap pénzt, a másik egy golyót. A siker esélye tehát ötven százalék. És ha figyelembe vesszük, hogy az Aréna rendszeres vendégei is részt vesznek az összecsapásokban...

- Részt vesznek - motyogtam. - A te Moonlighted is részt vesz. Ma. Három körben.

- És ez mit jelent?

- Ez azt jelenti, hogy ha lelövik, akkor nélkülem mész a Zónába - hörögtem.

Nyámnyila elhátrált. Összeráncolta a homlokát. Arcára sértődött kifejezés ült.

- Miért lőnék le egyből?

- Lehet, hogy nem egyből. - Tehetetlenül megvontam a vállamat. - Ha először nem is lövik le, ott van neki még két alkalom tartalékban. Ha harmadszorra se, akkor én fogom lelőni a kijáratnál a rohadékot!

A lelátó zsúfolásig megtelt. Bár, hogy őszinte legyek, ez nem is igazán lelátó, csak egy folyosó. Egyik oldalán ablakok nyíltak egy hatalmas raktárhelyiségre. Tulajdonképpen az a terem volt az Aréna. Az ablakok a mennyezet alatt helyezkedtek el, így odalentről a közönség nem látszott. Az Arénában lévők számára a nézők valahol nagyon távol voltak. Elérhetetlenek. A publikum viszont minden odalenti történést pontosan látott.

Emberek tucatjai várták az ablakokra tapadva a látványosságot. Kenyeret és cirkuszt. Évszázadok teltek azóta, évezredek. De a nép mindig örülni fog egy darab kenyérnek és egy véres műsornak. Emberek!

A könyökömmel dolgozva az ablakhoz küzdöttem magam. Félreléptem, hogy helyet adjak a mögöttem lökdösődő

Nyámnyilának is. Ő azonnal nekidőlt az üvegnek. Lenéztem a labirintusszerűen elhelyezett ládákra, hátha megpillantom azt az ismerős pofát patkóbajusszal az egyik mögött.

Csak hát, hiába néztem. Emberek még nem voltak odalenn. Ám a ravaszul elhelyezett ládahalmok tökéletesen látszottak. Hatalmasak, embernél magasabbak.

Nyámnyila felhorkant. A folyosó szélén életre keltek a hangszórók.

- Egy-egy - mondta egy tompa hang hanyagul. - Működik.

Egy kattanás, még egy. És a hangszórók ismét beszélni kezdtek, de már más hangon. Túlságosan vidáman, tele lelkesedéssel.

- És az újabb adag radioaktív kutyatáp!!! - üvöltött.

A tribün eszelős üvöltözésbe kezdett. Hátulról toltak. Minden dühömet beleadva csaptam hátra a könyökömmel, de a nyomás nem enyhült.

- Balról a Kereszt nevű húsdarab! - üvöltötte a hangosbemondó.

A terem baloldalán, a fal közelében megjelent egy alak. Elmulasztottam a pillanatot, amikor belépett, de a potenciális ellenség kudarcra ítéltetettnek tűnt. Megnyugodtam.

- Jobbról Moonlight, a stalker! - sikoltotta a beszélő. A közönség ismét vadul üvöltött. A technika felerősítette hang közben tréfásan megjegyezte: - Tegnap még ő énekelt neked dalokat, ma pedig róla énekelnek. Hogyan jutott idáig?

Moon közben a jobb oldali fal mellett sétált. Középre érve megállt, és köszönésképpen felemelte pisztolyt tartó kezét.

- Lőni fog? - kérdezte halkán Nyámnyila. Bólintottam.

- De ez gyilkosság.

- Azt akarod, hogy inkább őt öljék meg? A világ kegyetlen. Ha élni akarsz, tanulj meg ölni!

- És ez a civilizált világ - szipogott bánatosan Nyámnyila.

- Ez a Zóna - válaszoltam, arra gondolva, hogy lényegében semmi különbség az Aréna, a Zóna és a „civilizált világ” között. Csak a léptéke más. A játékszabályok pedig néhány árnyalatban eltérőek.

A hangszórók tovább magyaráztak valamit a pisztolyokról, a harcról és arról, hogyan kerülhetnek a nézők a jelenleg az Arénában tartózkodók helyére. Meg még valamiféle közhelyet is elsütött a szerencse forgandóságáról.

Nyámnyila rémülten nézett lefelé.

- Kezdődjék hát a harc! Indulás! - kiáltotta a hang.

A két alak odalenn ugyanebben a pillanatban elkezdett mozogni, és a közönség elnémult.

Akit Keresztnek hívtak, előrerohant, megbotlott, de talpon maradt. Amikor odaért a legközelebbi ládához, nekinyomta a hátát, és a lövésre kész pisztollyal felemelte a kezét.

Moonlight eközben lazán odaért a dobozlabirintus elejéhez, és eltűnt a közönséggel szemközti oldalán. Hogy most hol van, és hol lesz a következő pillanatban, nem lehetett kitalálni.

Nyámnyilára néztem. Elkéseredett szemmel nézett lefelé. Összeszorított fogakkal kíméletlenül beharapta az alsó ajkát. Aggódik. Megértem. Én is aggódom. Ha Moonlightot lelövik, nincs más, aki bejönne velem a Zónába. Senkit sem ismerek annyira, mint Moont. Hacsak a csapost nem, de őt erőszakkal se lehetne berángatni oda. És igen, ő társként pont olyan lenne, mint Nyámnyila. Egy idegennel meg még annyira se mennék a Zónába.

A tribün mozdulatlanra dermedve várakozott. Kereszt hátát a ládának szorítva állt. Hallgatózott, mi történik. Valami felvillant, majd ismét eltűnt a jobb oldalon a ládák között. Aztán a

csendben, halkán füttyörészve megszólalt a „Moonlight and vodka”.

Valaki feszülten kuncogott a nézőtéren. Kereszt ellazult, és a ládába kapaszkodva, lövésre készen tartott pisztollyal a hang irányába indult. A füttyülés e pillanatban abbamaradt, és helyét átvette az ismerős hang.

*Moonlight and vodka, takes me away,
Midnight in Moscow is lunchtime in LA.*

A hang nem állt egyhelyben, ebből következően Moonlight mozgott. És mivel folyamatosan énekelt, mozgásának irányát nem volt túl nehéz kiszámítani. Bár senki sem látta, épp melyik ládánál jár, az egész tribün képes volt rámutatni, és nem is tévedett.

- Ez meg mit csinál? - szakadt ki valakiből.

Választ nem kapott. A lelátó mozdulatlanává válva várakozott.

Kereszt a hang felé tartott, készen rá, hogy bármelyik pillanatban kiürítse az egész tárat, amint az éneklő a szeme elé kerül.

*Espionage is a serious business,
Well Ive had enough of this serious business,
That dancing girl is making eyes at me,
Im sure shes working for the K.G.B.*

Moonlight ismét füttyörészni kezdte a nóta dallamát. Már majdnem elérte az Aréna közepét. Kereszt már ott is volt. A terem központjának széle közelében beállt egy láda mögé. A füttyszó irányt változtatott, a közönség felé közeledett.

Most már szinte százszázalékosan ki lehetett jelenteni, hogy Moonlight egyértelműen annak a ládahalomnak a túloldalán van,

ahol ellenfele rejtőzik. Kereszt löni készült. Már győztesnek tartotta magát. Megvált a, míg a fűtőrésztől kijön, hogy vele találkozzon, és kapjon egy ólomadagot.

A közönség megdermedt a várakozástól. Halotti csend volt. Csak Moonlight fűtött egykedvűen. Aztán a fűtőszó hirtelen elhallgatott.

Kereszt megdermedt, nem értette, mi történik. Zavartan lapult a ládához, görcsösen ide-oda rángatózott, forgatta a fejét.

Nem sikerült neki. Nem sikerült reagálnia, de még csak felfognia sem a történeteket. Moonlight előlépett a láda mögül, de nem az ellenséggel szemben. Alakja árnyékként tűnt fel Kereszt mögött. Keze felemelte a pisztolyt.

- Espionage is a serious business - mondta hangosan.

A lövés egyszerre hatott ostoba pátoszként és oda egyáltalán nem illő frázisként. De a tribün döndülő hurrával fogadta. A magányos lövés dörrenését elnyomta a nézők öröme. Kereszt holtan zuhant az Arénába. Moonlight felemelte pisztolyt tartó kezét, és a közönség sikolya közepette a maradék hét töltenyt ellőtte a levegőbe.

Megkönnyebbülten felsóhajtva Nyámnyila felé fordultam. Ő, arcán kavargó érzésekkel meredt az Arénára. Szája széle reszketett.

- Menjünk! - Megrántottam a kabátujját. - A következő kör nélküle zajlik. Menjünk levegőzni! Itt olyan fülledt.

A friss levegő sem segített. Nyámnyila reszketett. Félreálltam a bejárattól, a kis ajtótól a hatalmas „Aréna” felirat alatt. Kis barátom azonnal a falnak dőlt, lecsúszott mellette, és leguggolva kezébe temette a fejét. -

Nyámnyila válla reszketett. Sír, vagy csak felszökött benne az adrenalin?

Felemelte a fejét. Szeme száraz volt, de továbbra is reszketett.

- Miért? - kérdezte elváltozott hangon. - De miért?

- Pénzért - válaszoltam őszintén. - Meg az izgalomért. Talán más okból. Nem vagyok pszichológus, hogy ezen rágódjak. És Freudot sem olvastam. Csak annyit tudok, hogy neki mindenre megvan a magyarázata.

- És ez megy, alig egy kőhajításnyira a normális, törvénytisztelő világtól - nyöszörögte nem tudni, miért és kinek Nyámnyila.

Szánalmas megalkuvó! Reszkettem a dühtől. Nem fogtam vissza magam többé, és szabadjára engedtem az érzéseimet. A kezem magától vágódott előre. Megragadta a mellkasán, és felemelte a földről, majd hátával a falhoz csapta. Ő rúgkapált, és megmarkolta a kezem. Nem mintha ellenállna, inkább csak meglepetten.

- Melyik világtól kőhajításnyira? - hörögtem halkán, de nagyon keményen. - A ti hanyagul kifinomult világotoktól, ami nem is létezik. Ti nem ismeritek az igazit. Csak a tévében látjátok. A filmekben, meg a bűnügyi hírekben.

Azt hiszitek, ez csak mozi. Valaki benarkózott, és az emeletről leugrott egy jobb életbe, mozi. Valahol felrobbantottak egy házat, mozi. A suhancok nagyapókat vernek, mozi. A szajhák a védekezésre nem is gondolva dugnak, a gyereket meg kihajítják a szemetesbe, mozi.

Elengedtem. Nyámnyila a földre rogyott, és dörzsölget- ni kezdte a túl nagy kabáttal megszorongatott nyakát.

- Még talán sóhajtotok is, hogy jaj, milyen kár, micsoda rémítő dolgok történnek! De számotokra ez az egész rémálom pont olyan, mint egy hollywoodi mese az élőholtakról. Nem hiszitek el. Nem veszitek észre, hogy létezik, hogy benne éltek, és rátok is hatással lehet. Ahogy mondják, míg nem mennydörög, a paraszt

nem vet keresztet. Míg személyesen nem érint téged, tudatlanságban élsz, mert a strucc példáját követve homokba dugod a fejed. „Ha nem látom, nem félek tőle.”

Nyámnyila felállt. Eszelős tekintettel, kivörösödött képpel.

- Ezt miért mondod, Mogorva?

Tényleg, miért magyarázom? - futott át fejemen.

- A világ szar - összegeztem tehetetlenül. - A Zóna szar. Az emberek szarok.

Megtántorodva tovább dörgölte a nyakát. Ferdén rám nézett.

- De ez nem igaz - rázta meg a fejét.

Nem igaz? Akkor mi az igaz? Amit lát, igaz. Ez van. És mindenhol ott van. És azután is lesz, mert vannak emberek, akik megengedik maguknak mindazt, ami évezredek óta tiltott. Érdemes volt több száz, több ezer éve kimondani ezeket a tilalmakat, kialakítani az erkölcsi eszméket, létrehozni a parancsolatokat, vallásokat, csak azért, hogy megtanuljuk, hogyan lehet megkerülni őket, magunkat igazolva? Én nem igazolom magam, őszinte vagyok: szar vagyok. Olyan, mint mindenki más. Bárcsak jobb lehetnék! De nem tudok.

Azt hiszem, hangosan mondtam. Legalábbis az utolsó mondat biztos elhangzott. Nyámnyila megértően nézett rám. Tekintete hirtelen ismét fémessé, csontokat törő, fát hasogatóvá vált.

- Egyszerűen csak túl sokat bántottak téged - mondta halkan. - Nem tudom, kicsoda, nem tudom, mikor, de nagyon megverték.

Megráztam a fejem. Igen, megverték. Nem egyszerűen megverték, de az egész életem ilyen volt. És nemcsak bekaptam az ütéseket, de megértettem belőlük, hogyan működik ez a világ.

- Neked legalább nem verték bele a képed az asztalba - motyogtam.

- Megtették - jelentette ki Nyámnyila. - És többször, mint hinnéd. Csak tudni kell állni az ütések. Nemcsak akkor, mikor pofán vágnak, akkor is, mikor beleköpnek a lelkedbe. Az embert néha megsértik, nem számít, hogyan. Tapasztalatokat szerez, néha negatív. És tudod, százból kilencvenkilenc úgy határoz, mivel engem mások bánthatnak, hát én is bánthatok másokat. Büntetlenül. És a százból csak egy fog emlékezni rá, milyen érzés volt, mikor, ahogy mondtad, beleverték a képét az asztalba. És nem áll neki dühében megverni másokat, hanem megáll, és visszaemlékezik, milyen volt megverve. Emlékszel: fordítsd oda a másik orcád? Ahhoz igazán erős embernek kell lenni, hogy ne akarj visszaütni. Te viszont gyenge vagy.

A vér a fejembe szökött. Halántékom lüktetett. Összeszorítottam a fogam, és vettem egy mély levegőt. Egy, kettő, három... kilégzés. Csak ki ne törjön belőlem, és le ne üssem itt és most! Kibaszott Jézus!

Hátat fordítottam neki, és visszasétáltam.

- Menjünk! - mondtam oda se fordulva. - Nem fognak ránk várni.

A TRIBÜN zúgott. Ezúttal már nem engedtek oda az ablakhoz. Meg kellett elégednem azzal, amit az előttünk álló Vadkan Vászja válla fölött láttam. Ahogy előrenyomakodtam, megfordult. Meglátott minket Nyámnyilával. Felismerés villant a szemében, de nem köszönt.

Hát, isten neki! Nem is igazán vágytam rá.

- No akkor! - kiáltották a hangszórók a helyi showman képmutató üvöltésével. - Akartok még tüzeesebb akciót?

A tribün remegett és zúgott, megerősítvén, hogy a láthatatlan kikiáltó kitalálta kimondatlan kívánságát. Balról megjelent egy lefűrészelt csövű sörétessel felszerelt alak.

- A bal sarokban a mai nap sztárja - dübörögte a hangszóró. - Aki keresztet vetett Kereszt életére, Moonlight stalker!!!

Mindenfelől úgy üvöltöztek, hogy be kellett fogynom a fülem. Valaki meglökte Nyámnyilát, ő pedig megszorította a vállamat. Azonnal bátortalanul rám nézett, mint aki bocsánatot kér. Lesújtó pillantást vettem a nézőre, aki meglökte, de az rá se bagózott. A tömeg összes figyelme az Arénára szegeződött. Mára izgalmas látványosságot ígértek nekik. És ahogy az előző fordulók mutatták, ez tényleg egy nem szokványos nap volt.

- Mint kiderült, Moonlight nem csak énekelni és piálni tud. Más módokat is ismer a közönség szórakoztatására. Lássuk, ezúttal is sikerül-e neki! Ugyanis a jobb sarokban... a Weiner testvérek!!!

A tömeg ismét mozgolódni kezdett. Valaki a tribün túlsó végén felkiáltott: „Üssétek a zsidókat!” Valaki azonnali megtorlással fenyegette a zsidógyűlölőt. Kezdődik a felhajtás.

Nem figyeltem a tömegre. Sokkal érdekesebb volt Moon ellenfeleit nézni. Valóban ketten voltak. Ami a testvérséget illeti... Inkább hajlandó lennék elhinni, hogy Kisfiam valóban a csapos fia, mint hogy ezeket a pofákat vérségi kötelék fűzi egymáshoz. A Weinerek tahó pofája pont annyira hasonlított egymásra, mint én a már túlérrett, de még mindig makacsul fiatalos Britney Spearsre.

A tribünön elkezdődő kakaskodás azzal fenyegetett, hogy tényleges verekedéssé fajul, de a kikiáltó már befejezte a bevezetőt, és üvöltve bejelentette az összecsapás kezdetét.

A nézőtéren azonnal csend lett. A veszekedés hangadói egy kicsit még kavartak, de hamarosan ők is elnémultak. A látványosság szomszédja győzött a vágy fölött, hogy maga verjen be néhány pofát.

Moonlight középre siklott. Alakja fel-felvillant a láda- és konténerhalmok között. A „testvérek” más stratégiát választottak. Szétváltak, és különböző irányokat követve végigmentek a csarnokon, a szélén megkerülve a labirintust. Mozgásuk magabiztosságán látszott, nem először vannak a küzdőtéren.

A harcba szállók közötti távolság csökkent. Moon a labirintus közepén manőverezve, hol egy kissé jobbra, hol egy kissé balra lépve hátrált, mint aki tanulmányozza valamennyi zezzugot, és térképet állít össze a fejében.

A Weinerek szinte egyszerre és teljesen egyértelműen mozogtak. Amikor ellenfelei utolérték, Moonlight egy pillanatra megmerevedett, akár a borostyánba dermedt légy. Egy tökéletes ponton. Se jobbról, se balról nem látszott. A közönségtől távolabbi „testvér” fütttyentett. A közelebbi könnyedén felemelte lefűrészelt

csövű puskáját, láthatóan észrevett valamit, de nem tüzelt, csak hangtalanul továbbsiklott.

Miután elkerülték egymást, a riválisok szétszóródva pozíciót váltottak. A tribünön kezdtek felélénkülni, fütty harsant.

A testvérek szinte egyszerre ugrottak, mintha már jó ideje gyakorolnák ezt a mozgást. A tömeg füttyülni és hangosan kiáltozni kezdett. A Weinerek megfordultak, és szó nélkül visszaindultak. Ezúttal lassan és alaposan benézve az őket elválasztó ládalabirintusba.

Moonlight eközben elérte a labirintus másik szélét, és onnan ki sem lépve megfordult az ellenkező irányba. Sőt, két lépést megtéve eltűnt egy újabb ládakupac árnyékában, és többé nem látszott.

A nézők elhallgattak. Az idő lassan telt. A feszültség a Weinerek minden egyes lépésével csak nőtt. Moon még mindig nem látszott sehol.

Valami megmozdult a ládák között. Alig észrevehetően. Mintha egy árny vált volna le az egyik akadályról és tapadt volna rá a másikra. A közönséghez közelebbi testvér felemelte a puskáját, és a labirintus közepe felé iramodva eltűnt szem elől. Lövés dörrent. A tribün vérszomjasán felüvöltött.

A labirintus közepén kaotikusán kavarogtak az árnyékok. Még egy lövés, és még, és még. Az ötödik lövés után minden elcsendesedett. Moonlight előugrott a ládák mögül. Elnyújtott, könnyed ugrásokkal mozgott, menet közben újratöltve puskáját. Megkerülve egy konténert, átvette a fegyvert bal kezébe, és ismét tüzelésre készen eltűnt a dobozok mögött.

Kicsivel távolabb azonnal feltűnt az egyik zsidós nevű vidéki testvér. A pofa zavartnak tűnt. A begyakorolt, bevált stratégia

nyilván nem működött, és ez feszültté tette. Ez lerítt minden egyes mozdulatáról.

A lövés egész váratlanul érte, és egyáltalán nem onnan, ahonnan a közönség várta. Az egyik Weiner ismét bevetette magát a labirintus dzsungelébe, átsuhant rajta, különösebben nem is próbálva elrejtőzni. A labirintus másik végéről lövések érkeztek. Egy árnyék villant, egy másik. Összerogyott.

Mire a másik pofa odaért, a lövöldözés véget is ért. A labirintuson átsuhanó árnyék mozdulatlaná vált, megtört, eltűnt valahol odalenn.

- Köcsö-ö-ög!!! - hallatszott abból az irányból egy másodperccel később.

Moonlight ismét megjelent a közönség előtt. Ezúttal messze jobbra. Most mindkét kezében volt egy-egy lefűrészelt csövű sörétes. Az ügy Végső kimenetelétől függetlenül, a „Weiner testvérek” márka aznap felszámolódott. Vagy az életben maradó vidékies? pofájú kölyöknek másik „testvért” kell találnia.

Mindkét alak újra eltűnt a labirintusban, és most hol itt, hol ott bukkantak fel véletlenszerűen. Néha egymás közelében, közben eltáncoltak, lövéseket váltottak. Egyet, kettőt, hármat, négyet... A körvonalak ismét szétváltak.

Moonlight jelent meg elsőként a közönség szeme előtt. Az egyik sörétes a mennyezetre meredt jobb kezében, a másikat baljában tartotta, lövésre készen. Olyan magabiztossággal, mintha minden egyes mozdulatát előre kiszámította volna. A közönség zúgott. Valaki valami biztatót kiáltott.

A megmaradt ellenfél megmerevedett a labirintus közepén, majd rohant, hogy elkapja Moonlightot. A hidegvérű Moonnal ellentétben ő dühös volt. Ez is lett a végzete. A Weiner az elsütőbillentyűre feszülő ujjal ugrott ki Moonlight elé, de

Moonnak sikerült előbb tüzelnie. A lövések szinte egybeolvadtak. A második „testvért” a vállán találta, elfordítva és ezzel megváltoztatva lövése irányát. Moon talpon maradt. Másodszor is lőtt baljából, majd a jobb oldalit lefelé fordítva módszeresen kilőtte mind a két csövet.

A Weiner megrándult, majd még egyszer, és a tömeg órjöngő üvöltésbe kezdett. A padlót elérő holttest harmadszor is összerándult.

A tribün sikoltozva skandálta a győztes nevét. Az üvöltés fülsiketítő volt. A folyosó annyira remegett, hogy úgy tűnt, rögtön a nyertes lába elé omlik a magasból. Moon a leírhatatlan felzúdulás hatására mindkét lefűrészelt csövű sörétest feldobta, majd a padlóra ejtve kiköpött.

A közönség visított. A győztes erősen lihegett, én pedig megjegyeztem, hogy a fürge és legyőzhetetlen stalker rettenetesen kimerült. És még ezután következik a harmadik párbaj.

A következő összecsapás ismét Moon nélkül zajlott. A mészárlás megszervezői igyekeztek legalább minimálisan tárgyilagosak lenni, és rövid pihenőt adtak azoknak a túlélőknek, akik folytatni kívánták a részvételt.

Moonlightot meg sem kérdezték, szeretné-e folytatni, vagy veretlenül távozni. A sunyi alak egyből három körre jelentkezett be, így most nem állt jogában két összecsapás után felvenni a pénzt és lelépni.

Amikor az üvöltöző kikiáltó ismét Moonlightot jelentette be balról, a tömeg olyan fülsiketítő üvöltőzésben tört ki, hogy az mind a dobhártyáknak, mind az ablaküvegeknek rémületes volt. Úgy tűnik, az egész sokadalomban csupán két, az általános hangulatban nem osztozó ember volt. Én továbbra is aggódtam az ügy kimenetele miatt. Nyámnyila pedig magába fordult, és

elmerült komor gondolatainak ismeretlen dzsungelében. Ráadásul Vadkan Vászka képére is kiült valami fura kifejezés.

Körülnéztem, de Vadkan nem látszott sehol. Hát, isten legyen vele! Felőlem viheti ezt a Vászját. Tekintetem végigsöpört az Arénán. Moonlight ismét balról bukkant elő, baljában pisztolyt markolva. Jobbra egy kisparaszt állt, ahogy magamban elneveztem.

Ha egymás mellé állítanánk őket, a kisebbik persze nem Moon köldökéig érne, de semmiképp se lenne magasabb, mint az álla.

- Mindkettőjüknél pisztoly van - ordította a hangszóróból a hang. - Egyetlen lőszerrel!!! Lássuk, melyikük a gyakorlottabb lövész! Győzzön a jobbik!!!

A tömeg elnémult, a kör elkezdődött.

Moon megtett néhány lépést előre. A legközelebbi ládakupacra pillantott. Lendületet vett, könnyedén felszaladt, szinte felrepült a ládapiramisra, és megkapaszkodott a legfelső szélében. A tömeg ujjongott.

Moonlight kezével felhúzza magát, felkapaszkodott a ládakupacra, és elbújt. Odafentről bizonyára feltárult előtte a ládalabirintus egy része, de csak egy töredéke. A jobb oldalát, ahol ellenfele volt, nem láthatta.

Az ellenség se volt egyszerű. Az egyik, oldalára borult konténerhez érve a kisparaszt vállával áttörte a fedelét, és beleugrott.

A tribün elégedetlenül üvöltött. Az idő telt, de semmi sem történt. Az elégedetlen mormogás erősödött, és a felháborodás hullámává korbácsolódott. Hamarosan füttyszó és rikoltozás hallatszott, gyáva-sággal vádolva őket. Ha lett volna náluk paradicsom és tojás, már záporozna Moonra és ellenfelére. A közönség eseményeket várt, műsort. Ez pedig nem az.

Moonlight a ládákon hasalt, és nézelődött. Ellenfele a konténerben ült, várakozott, rejtőzött.

- Gyáva dögök!!!

- Radioaktív kutyatápok!!!

A tribün füttyült, és jogos haragja fröcsögött minden irányba. Maró, alig cenzúrázott kifejezések zúdultak az Arénára. Moonlight erre a hátára fordult, és kezét feje mögé, lábát keresztbe téve a plafont bámulta.

A kicsi volt az első, aki nem bírta tovább. Kimászott a konténerből, és az akadályokba kapaszkodva elindult Moon felé. A közönség ujjongott. Moonlight azonnal megmozdult, hasra fordult, és feszülten figyelt.

A kicsi óvatosan közeledett, a közönség elől nem rejtőzködve. Ám az ellenség elől nagyon is jól el tudott bújni. A tribün elnémult. Moon egy perccel később felemelte a kezét a pisztollyal, és célzott.

A közönség dermedten várakozott. Lövés dördült, és...

A doboz széle a kicsi orrától egy centire szétforgácsolódott. A kisparaszt összerándult, mint akit pofon vágtak, de a következő pillanatban már gyorsabban és magabiztosabban haladt előre.

Moon, hosszasan mozgó szájából ítélve, élvezetesen káromkodott, hason visszakúszott, függeszkedve megkapaszkodott a láda szélében, és leugrott. A következő pillanatban mindkét ellenfél kikerült a látótérből.

Nos, eddig tartott. Moonnak annyi. Idióta piás. Innen már nincs visszaút. Bár ő mindent jól csinált. Számítása is bevált, kivárt, nem kapkodott. Mit néztél el, te csodabogár? A halála most már csak idő kérdése, legfeljebb percek. Hacsak nincs a zsebében még két töltény.

Az Arénára temetői csend borult. Még csak nem is temetői, mert ott varjak rikácsolnak, inkább sírbolthoz illő. A közönség várt. Semmi sem történt. Vagy talán történt, egyszerűen csak nem látszott.

Nyámnyila görcsösen a szája szélébe harapott. Én számoltam saját lassuló szívem dobbanásait. A csodában minden egyes eltelő pillanattal egyre kevésbé hittem.

Egy villanás, és a terem közepén lövés dörrenése visszhangzott. No, ennyi volt, viszlát, Moonlight! Igaz, volt egy kis bátortalan remény, hogy a kisparaszt eltévesztette. De akkor mi van? Újra szétválasztják őket, és adnak nekik még egy lőszert? Fogalmam sem volt, ilyenkor mit csinálnak a stalkershow szervezői.

Árnyék villant a ládák között. A közönség egy pillanatra elnémult, majd kitört az ováció. Moonlight lépett elő egy ládahalom mögül. Kezében késsel. A pengéről és karjáról könyékig vér csöpögött.

Az emelvény sikoltozását végighallgatva a stalker eldobta a kést. A penge megvillant, és a győztestől úgy tíz lépésre fejezte be repülését egy láda oldalában. Moonlight megpördült, és hátra se nézve a kijárat felé indult.

Vettem egy mély levegőt, és megpróbáltam tomboló szívemet lenyugtatni. Nyámnyila a karomon lógott. Olyan sápadt volt, mint egy kifehéritett lepedő.

- Veled mi van? - értetlenkedtem.

- Menjünk innen! - kérlelt. - Ez beteges.

MOONT NEM vártam meg. Elég volt a tudat, hogy él. Mivel életben volt, és korábban mondta, hogy van számomra egy nagyszerű ajánlata, ő maga fog megkeresni. Még akkor is megtalál, ha közben teljesen kivonom magam a Zónából.

Nyámnyila alig vánszorgott. A szobában kibontott egy flaskát, töltött magának egy decit, és egy kortyra lehúzva az ágyra rogyott. Némán figyeltem. Elkapta kérdő pillantásom.

- Ma rajtam a sor?

Bólintottam. Ha egyszer megegyeztünk, hogy felváltva használjuk a priccset és a padlót, akkor ez így is lesz.

- Na, akkor nyald ki! - motyogta Nyámnyila, és a falnak fordult, felém azt a testrészét fordítva, amit épp felajánlott ízlelgetésre.

Nyámnyila duzzogott. Nyilván megsértődött. Kíváncsi lennék, úgy általában az élet, vagy konkrétan miattam? És még ő mondja, hogy a csapásokat viselni kell. He-he-he.

Kezemmel az ágy alá nyúlva belekotortam a ládába, és előhalásztam egy doboz unalmas pörköltet. Jó lenne legalább némi változatosság, de ehhez le kellene menni, és ott most tömeg van, felhajtás. No mindegy.

A kés könnyedén hatolt az edénybe, és néhány húzással levágta a fedelét. Többet bír, mint a konzervdoboz. Akkor mit kínlódik velük ez a Nyámnyila már napok óta? Leültem a földre, húztam egyet az üvegből, majd bekaptam egy adag pörköltet.

Az üvegből ivott vodka, a zsíros pörkölt a késpengéről valamiért a diákkoromat juttatta eszembe hirtelen. Étvágyam maradékát tovaűzték az emlékek. Micsoda csapás! Hányszor ittam és ettem már így, és még sosem éltem át ezt a nosztalgiát, erre most hirtelen...

Halk kopogtatás hallatszott az ajtón. Talán felébredt Moon lelkiismerete. Vagy történt valami furcsa, és a csapos jött, hogy kilakoltasson.

- Nyitva van - reagáltam.

Az ajtó résnyire nyílt, hogy beférjen rajta Moonlight egy flaskával, és vissza is csukódott.

- Jó egészséget, Mogorva!

- Neked is - bólintottam. - Visszaadtad a gitárt?

- Naná - kuncogott halkan.

- Te, mintha valami munkát ajánlottál volna nekem - emlékeztettem. - Ha belemegyek, partnerek leszünk?

Moonlight bólintott.

- Természetes.

Félretettem az üveget, nehogy véletlenül kiöntsem. Nem arról van szó, hogy sajnálnám felmosni a padlót vodkával, de semmi kedvem egész éjjel ezt szagolgatni. Majd felpattantam, kihúztam magam, és Moonra néztem. Szóval partnerek. Na, akkor beszéljünk úgy, mint a partnerek!

Lendületből pofon csaptam Moont. Újdonsült partnerem feje oldalra rándult. Alig tudott talpon maradni. Felegyenesedett, megdörgölte az arcát, és elvigyorodott.

- Megértetted?

- Nem vagyok hülye - vigyorgott sunyi képpel.

A vigyortól kezem önkéntelenül emelkedett újabb ütésre, de nem ért célba. Ujjai elkapták a csuklómat. Mindketten

megmerevedtünk. Megpróbálta félretolni a kezem, én pedig próbáltam a helyén tartani. A pofájára kiült vigyor után duma szóba se jöhetett. Az erőviszonyok kiegyenlítettek voltak.

- Elsőre is felfogtam - grimaszolt dühösen Moon.

Lazítottam a nyomáson. Ő félrelökte a karom.

Szinte egyszerre huppantunk a padlóra.

- Most már van felszerelésem és fegyverem is. Tudod, mennyit fizettek az Arénában?

- Be voltál rúgva.

- Természetesen, józanul be nem tenném oda a lábam.

- Amúgy se szorultál rá - morogtam. - Tőlem is kérhettél volna.

- Nem tehettem - csattant fel Moon.

Hangsúlyából azonnal kiderült, tényleg nem. A kérdés csupán az, miért? Társamra pillantottam. Vodka-t ivott. Az üvegbe kapaszkodó Moon látványától hányingerem lett.

- Lenne egy kérésem hozzád.

Moonlight rám se nézve tolta magába a vodka-t. Képén ismét szétterült az a rusnya vigyor.

- Ilyen nincs - emelte fel kezét teátrálisan a stalker. - Mogorva kér valamit. Vagy itt a világvége, vagy a Zóna összes vak kuttyája megdöglött.

Gúnyolódásától úgy éreztem, függő helyzetbe hajszolom magam. És ezt a pozíciót sosem kedveltem. Jön Moon, ez a rohadék, maga ajánlkozott, de ahelyett, hogy fejet hajtana, megpróbál engem kibillenteni - csikorgattam a fogam. Vettem egy mély levegőt, elszámoltam háromig. Csak hogy pofán ne vágjam másodszor is.

- Rendben - legyintett. - Vicceltem. Mondd már, mit szeretnél!

- Látod azt a fickót a priccsen?

- Nyámnyilát?

Bólintottam.

- Elvisszük a Monolithoz, a honoráriumot felezzük. Hogy mennyit ajánlott, te is tudod. Készen állsz egy ötvenszázalékos kalandra?

Moon felemelte az üveget, mintha egészségemre ajánlaná az italt, és hosszan meghúzta. Aztán elvette a szájától, és megszagolta a kabátja ujját.

- Készen - bólintott, megborzongva. - Mikor indulunk?

- Reggel. Szóval ne igyál több vodkát!

- Igenis, főnök bajtárs!

Megforgatta a kezében az üveget. A vodka maradéka átlátszó tölcsérré formálódott benne.

- Ezt még lenyelem, és befejezem - tette hozzá bosszúsan. - Nyámnyila tudja, hogy holnap indulunk?

- Nem alszom - morogta Nyámnyila, meg sem fordulva.

- Vagyis tudja.

Moon részeg vigyorral újra rábukott a flaskára.

- És te mit akartál ajánlani? - emlékeztettem.

- Hogy mit? Ötven százalékot - fakadt ki -, egy útért a Monolithoz.

Moon magához szólította a pörköltet, és boldogan azt mondta: „Tudtam, hogy evésre kár lenne költeni.” A szemrehányásomra, hogy tiszta zsidó, azt felelte, ő nem zsidó, hanem hohol⁵, és ahol egy hohol megjelenik, ott két zsidó se ér semmit.

Utána gyorsan befejezte a pörköltet, megitta a vodkáját, majd lekuporodott, és az ajtó előtt a földre dőlve elaludt. Egy perc múlva már horkolt is. Nyámnyila semmilyen életjelet nem adott magáról. Vagy az univerzum működésével kapcsolatos kérdések kínozták, vagy elaludt.

Én viszont nem aludtam. Amint lehunytam a szemem, azonnal elkezdtem a kutyákkal álmodni. Engem követtek. Először egy, aztán kettő, három... Majd rájöttem, képtelen vagyok szemmel tartani az egyre növekvő falkát, és rögtön mind rám rontanak. Ekkor felébredtem.

Újra felpattantam, kiegyenesedtem, és az ablakhoz léptem. Kinyitottam a szárnyait. Egy korty friss levegőt belélegezve szívem lenyugodott. Kinéztem. Odalenn, az ismerős helyen égett az ismerős tábortűz. Mellette ismeretlen stalkerek ültek. Egyikük valami anekdotát mesélt, émelyítően hosszút, és egyáltalán nem vicceset.

Az ablakot nyitva hagyva visszaültem a helyemre. Töltöttem magamnak egy masszív adagot a padlón maradt, Nyámnyila vásárolta üvegből. A vodkától a gyomrom görcsbe rándult, próbálta visszafordítani a piát. Elfojtottam a hányingert. Érkezett az ellazító, meleg hullám.

Az üveget félretéve fejemet a hátizsákra hajtottam, betakaróztam a kabátommal, és végre elaludtam. Az álom nem volt annyira szörnyű, mint a kutyás, de elég kellemetlen. Jurkával álmodtam...

...a nyárnak vége, elkezdődött a szeptember. Bár semmi sem változott. A fák még szinte zöldek voltak, az ég pedig ugyanolyan szürke. Továbbra is zuhogott az eső, talán kicsivel hűvösebb lett, de nem észrevehetően. Még mindig nyirkos meleg volt. Épp csak a vakáció telt le, és indultak az órák.

A főiskolán újra találkoztam Alenkával. Vidám és nyugodt volt; a megszokott módon viselkedett, épp csak az én jelenlétemet hagyta makacsul figyelmen kívül. Mintha meg se látott, észre se vett volna. Ha meg is látott, akkor sem engem, hanem egy benne semmiféle érdeklődést nem ébresztő, teljesen idegent.

Számára mintha nem is léteznék. Ezen kívül viszont úgy tűnt, életében és viselkedésében mi sem változott. Ő ragyogott, én szenvedtem.

- Köpj rá, öreg! - tanácsolta Jurka.

Egy pádon ültünk a főiskola mellett, és olcsó sört iszogattunk.

- Nem tudok. - Megráztam a fejem. - Szeretem.

- Micsoda bolond! - Jurka az üvegre tapadt. Ádámcsutkája fel-alá járt, mintha az pumpálná a sört az üvegből a barátomba.

- Figyelj, tudnál beszélni vele? - kértem félénken.

Furcsán nézett rám. Aztán beszélt, és két nappal később azt javasolta, köpjek rá, eresszem el. Egy hét múlva kiszúrtam őket az üres nézőtéren. Megcsókolták egymást, és egyáltalán nem csak barátilag. Akkor kifordultam magamból.

- Kifelé! - parancsoltam halkán. Életében talán először, Alenka nem vitatkozott.

Kiment. Jurka hülyén vigyorgott, és motyogott, ezt a mondatot ismételve: „Öreg, te is megértheted, már nem vagytok együtt.” Nem emlékszem, hogyan léptem oda hozzá. Remegtem. Ugyanabban a pillanatban veszítettem el a szerelmemet és a barátomat.

- Ugye nem fogunk egy csaj miatt összeveszni? - kérdezte. Már nem tudom, melyik filmből vagy könyvből vette ezt a frázist, de akkor ez lett a végszó.

Ütöttem. Próbált kitérni, feltartani. Úgy tűnt, nem akar velem verekedni. Én viszont abban a pillanatban nagyon is meg akartam ölni, vagy legalábbis valamennyire megnyomorítani. Nem is láttam, mit csinálok, és gondolkodni se tudtam. A szememre vörös fátyol borult.

Csak akkor tértem magamhoz, mikor már vagy tizenöten voltak a nézőtéren. Négyen engem tartottak, a hátam mögé csavart

kézzel. Ketten a vért köpködő Jurkát cipelték. A dékán mondott valami gonoszát, és dühödten hadonászott a karjával. Mellette feszülten trécseltek a tanárnők. A dékán válla fölött Alenka szeme lángolt haragosan.

Lehiggadtam, világossá tettem, hogy nem fogok tovább verekedni. A szorítás lazult, eleresztettek. A dékán rám mutatott, már kifejezetten engem kezdett szidalmazni. Nem hallottam a szavait. Elvesztették az értelmüket. Valami érthetetlen dübörgéssé olvadtak.

- Mind menjetek a picsába! - csattantam fel, és kísértél a nézőtérről.

Kirúgtak a főiskoláról. Jurka egy intéssel megúszta. A pletykák szerint. Sem őt, sem Alenkát nem láttam soha többé. Aztán bevonultam a seregbe. Nem mintha úgy határoztam volna, hősiesen meghalok, hogy tudja, kit veszített el. Vagy hogy „majd mind megtudják”. Egyáltalán nem. Csak megjött a behívó, és nekem már nem volt igazolásom a főiskolától. És terveim sem az étellel. Azoknak vége lett.

Az élet zajlott valahogy. Nem ellenkeztem. Tettem, amit jónak láttam, minden mást figyelmen kívül hagytam.

De a verekedés óta sem barátságokat, sem nőikkel való szoros kapcsolatokat nem kötöttem. Néhány régi ismerősöm, nemtől függetlenül, megmaradt, de kérni soha senkitől nem kértem semmit. Idővel megtanultam megtörni az embereket, lelkileg és fizikailag egyaránt. Megtanultam hallgatni, és elfelejtettem mosolyogni.

A hadsereg, a börtön és a Zóna nem kedvez a mosolygásnak. Aztán valaki Mogorvának nevezett. Nem ellenkeztem. Mit számít, hogy hívnak?

- Mogorva!

Kinyitottam a szemem. Moonlight állt fölöttem. Másnaposán imbolyogva, de már teljesen felöltözve. Úgy tűnt, lemehetett a csaposhoz, és megegyezett vele valami üzletben, mert átadva neki tegnapi díját, új felszerelést és fegyvereket kapott tőle.

A kabát mellettem feküdt, én pedig teljesen átizzadtam a ruhám.

- Nyöszörögtél álmodban - mondta Moonlight, és bosszúsan elvigyorodott. - Dögös csajokkal álmodtál?

- Semmi közöd hozzá - morogtam..

- Így is jó - horkant fel. - Mozgás, odakinn várlak. Elegem van a vendégszeretetedből.

.....

5 Hohol vagy khohol. Az ukránok gúnyos megnevezése oroszul, a borotvált koponya tetején meghagyott, hosszúra nőtt tincsről kapták. Aszó eredetileg gabonakévént jelent.

A CSOMAGOLÁS nem tartott soká. Már mindent előre összekészítettem, így Nyámnyila életre keltése tovább tartott, mint a pakolás. Egész végig nem ébredt fel teljesen, közben többször bealudt. Mi a fenét csinált az éjjel? Vagy csak feküdt ott, sértődötten morfondírozva?

Hátizsákot nem bíztam rá. Először is, engem egyáltalán nem boldogítana, ha felszerelés nélkül maradnék. Másodszor, épp elég neki a Kalasnyikov is. A pisztolyokon és gránátokon kívül két AK-t is vettem a csapostól. Magamnak és Nyámnyilának, úgy ítélve, neki sem ártana egy.

Talán a fegyver kiválasztása volt a legnehezebb. Szó szerint tépelődtem, a mindenféle automaták között válogatva, amiket a kupec-felvásárló felkínált. Végül feladtam, és a kalas mellett döntöttem. A gyerekkorom óta ismert Kalasnyikov gépkarabély egyszerűnek, megbízhatónak és kiismerhetőnek tűnt, akár egy Lenin-emlékmű.

Nyámnyilára néztem, aki végre felébredve fürgén lépkedett egy AK-val a vállán. Becslésem szerint vidámsága nem fog soká tartani, hamarosan rájön, hogy a gépkarabély csak elsőre tűnik könnyűnek.

Moonlight odakinn várt. A „100 RÁD” felirat és az Aréna között, ahol tegnap szinte a szezon sztárjává vált. Szájában a soron következő fűszállal. Érdekelne, vajon belefárad-e valaha is a széna rágcsálásába?

Elkapta a tekintetem, és felnevetett.

- Régen bagóztam - mondta, bár én nem kérdeztem semmit. - Aztán abbahagytam. De a szokás, hogy valami legyen a számban, megmaradt.

- Nem félsz? - érdeklődött Nyámnyila.

- Mitől? - értetlenkedett Moon.

- Hát - bizonytalanodott el a kölyök -, a sugárzás, meg minden.

- Sugárzás meg minden, mindenhol ott van - válaszolt a stalker.

- Vagy te az egészségem miatt aggódsz? Akkor megsúgok neked egy szörnyű titkot: mind meghalunk.

Moonlight iszonyodó képet vágott, és elindult az ellenőrző pont felé, közben orra alatt dudorászott valamit, amiből én csak annyit értettem: „Élünk és meghalunk”, és többször is „paramparamozott” hozzá.

A Szolgálat territóriumát simán el tudtuk hagyni. Megismertek minket, ezért azonnal átengedtek.

- Mi a helyzet? - kérdezte Moonlight köszönés helyett.

- Semmi különös - felelte az egyik.

- A vadállatok elszaporodtak - panaszkolta a másik. - Az utóbbi napokban nagyon is. De elintézzük őket. Nem akartok csatlakozni?

Úgy döntöttem, nem szólok közbe. Nyámnyila sem mert.

- Most nem aktuális. Majd ha visszajöttünk - rázta meg a fejét Moonlight.

Így aztán búcsú nélkül eljöttünk mellettük. Én mentem elől, utánam Nyámnyila. Moonlight maradt utóvédnek. Csak néha néztem hátra, mintha ellenőrizném, követ-e minket valaki. A hátunk biztosítása sosem felesleges.

Ezzel a gondolattal fordultam Jantar felé. Az odavezető út ismerős volt, bár veszélyes. Ember nem sok járkal errefelé. Szóval,

ha valaki úgy határozná, követ minket, azt hamar észrevennénk.

Moonlight gyanakodva nézett rám. Éreztem, ahogy engem bámul, de nem mertem megkérdezni, miért figyel. És ez jó is így. Nem akartam vele beszélgetni.

A Zóna körülöttünk minden egyes lépéssel jobban érezte magát. Hogy mivel? Nem, ezt még csak magyarázni se merném. A szavak nem adnák vissza. És hát, nincsenek is szavaim az érzés leírására. Beszélhetsz róla, de nem tudod átadni. Vizuálisan semmi sem változott. Nagyjából ugyanazok a felhős tájak. Talán az emberi jelenlét érződik egyre kevésbé.

Meg is van! Lehet, hogy pont az emberek hiánya erősíti fel azokat a hangokat és szagokat, melyek a fajtánk körében elvesznek. Ha emberek vannak a közelben, minden egyszerű és világos. Egyszerű, mert tudod, mire számíthatsz. Amikor viszont az emberek távol maradnak, és egyedül találod magad a Zónával, minden megváltozik. Észrevétlenül, de megváltozik.

Úgy tűnik, mintha minden ugyanolyan lenne, mint általában, de néha megmagyarázhatatlan hangokat, szagokat hallasz és érzel. Az addig figyelemre se méltatott árnyékok kezdenek térbeli formát ölteni, kidomborodni és titokzatossá válni. Beléjük nézel, és próbálsz észrevenni valamit. Fenyegetést, vagy pont fordítva: valami ártalmatlant találni bennük. És a válasz...

A válasz a csend. Rémítő elidegenedés. Nem közömbösség, nem. Úgy érzed, figyelnek rád. Úgy érzed, néznek téged. Rájössz, hogy beeresztettek, valami nagyobb részévé tettek. De ez csak még titokzatosabb és megmagyarázhatatlanabb. Kiszámíthatatlan, érthetetlen. A térnek, mely beengedett magába, mintha meglenne a saját tudata. És ez a tudat megérthetetlen.

A tudósok kedvükre kutathatnak a Zónában, próbálhatják logikusan elmagyarázni, leírni, mit is érezhetsz. Ám leírásaik,

magyarázataik szűkösek és naivak, pont, mintha egy hároméves gyerek próbálná elmesélni, mitől megy a busz. Forognak a kerekei, a sofőr vezeti, van benne benzin, és ennyi. Ha ezt egy gyerek magyarázza egy másiknak, akár meg is tudja győzni. Ám ha ez a gyerek egy mérnöknek adná elő ugyanezt, persze hogy gyerekesnek tartaná.

A Zónát próbálva megmagyarázni, a tudósok pont olyanok, mint a gyerekek. Igaz, ők is csak a „pajtásaiknak” tudják elmesélni, mert a Zónában nincsenek olyan „mérnökök”, akik mindent tudnának.

Mesélik, hogy léteznek a „Zóna Gazdái”. Történetek szólnak arról, hogy vannak olyan emberek, akik tudják és megértik az itt történeteket. Tudják, hogyan keletkezett a Zóna. Részesei voltak a létrehozásának. Nem tudom, higgyek-e ennek a stalker folklórnak. Valószínűleg, mint valamennyi folklór legendának, ennek is megvan a ténybeli alapja. Nem tudom. De ha még így is van, az tisztán látszik, ebben az esetben az alkotás túlnőtt alkotóin.

A Zóna talán az emberek miatt jött létre, talán még az emberek akaratából is. De növekszik és fejlődik. Önfenntartó. És miközben az alkotói valamit elgondolnak maguknak, Ő már a saját törvényei szerint él. Nem engedelmeskedik senkinek.

A Zónát lehetetlen megmagyarázni, vonalzóval megmérni, képletekbe csomagolni. Ez pont olyan, mint Istent magyarázni. Vagy akár az embert. Rengeteg magyarázat létezik, évről évre egyre több, egyre bonyolultabb, de a lényegig még senki sem jutott el. És a mélyére sem. Vannak dolgok, melyeket lehetetlen megmagyarázni. Csak érezni lehet. A megértése pedig csak az érzékszervi tapasztalatokon keresztül születhet meg.

Én éreztem a Zónát. Még ha kicsit is, de éreztem. Megérteni viszont nem tudtam. És a megértés hiánya kifejezetten riasztott. Az ember számára a legrosszabb az értetlenség. A tudatlanság. A tanácstalanság.

A halál önmagában nem félelmet keltő. A félelem a következő lépések felismerésének kísérletével jelenik meg. Nem meghalni szörnyű, hanem várni, hogy meghalsz. Mert a várakozás időt ad az elmélkedésre. És e gondolatok a tapasztalatok hiányán és az előtted álló ismeretlen ténytől való, pánikot keltő rettegésen alapulnak.

Valahányszor csak a Zónába megyek, minden alkalommal szembekerülök ezzel a homállyal. Érthetetlen, tehát ijesztő. Megborzongtam, lopva körülnéztem. Mögöttem, makacsul próbálva nyomból nyomba lépni az ösvényen, Nyámnyila. Zárásként Moonlight, egy újabb fűszálat rágicsálva. A stalker vidámnak tűnt, de a felszabadult, laza mozdulatok, ha jobban megnézzük, erőltetettek. Moon megjátssza magát, vagy nekem, vagy Nyámnyilának. Vagy talán magának próbál bizonyítani valami. A könnyedség és a hivalkodó vakmerőség mögött valójában minden egyes mozdulatáról lerítt a gondosan fenntartott, folyamatos figyelem. Igaz, ennek észrevételéhez kicsit közelebbről kell ismerni Moonlightot.

Ez alapján véve helyes is. Egyetlen embert sem ismerek, aki hátranézegetés és a veszély érzete nélkül járna a Zónában. Itt csak a bolondok mászkálnak félelem nélkül. Azok pedig nem élnek sokáig. Ez lehet a Zónában működő kevés formula egyike.

Az érzés, hogy valaki figyel, nem hagyott el. Furcsa érzés. Mintha a Zóna azt fontolgatná, elfogadjon-e ma vagy sem. Elgondolkodtam, és nem találtam a megoldást. Valószínűleg egy gyalog érezhetne valami hasonlót, melyet a játék megkezdése előtt

kézben tartanak, és azon agyalna, vajon a táblára teszik, vagy félre, hogy előnyt adjanak. Már ha egyáltalán érezne bármit is.

Megálltam, és hátranéztem. Senki és semmi. A Zóna. Meg egy magányos, gyáva vak kutya jó messze oldalt. Furcsa. A vak kutyák általában falkában futkosnak.

Társaim követték a példámat. Moonlight bizonytalanul nézett rám.

- Mi van ott? - kérdezte tettetett közönnyel.

Megráztam a fejem. Ne oszd meg velem a gondolataid, érzéseid!

- Valami kutya kóborol.

Moonlight hátranézett. Kicsit sietősebben, mint megjátszott közönyössége diktálta.

- Vak - legyintett.

Nekem úgy tűnt, megkönnyebbülten.

- Furcsa - ellenkeztem. - Miért egyedül?

Moon összehúzta a szemét, és a távolba nézett. Miért nem használ távcsövet? Vagy optikára már nem volt pénze? Azért érdekelne, vajon mennyit hozott neki a tegnapi kockázat? - gondoltam, tudván, hogy sohasem fogom tőle egyenesen megkérdezni.

A stalker eközben leeresztette az addig napellenzőként a homlokánál tartott kezét. Ostoba egy mozdulat, tekintve, hogy nem is sütött a nap.

- Kettő - mondta.

- Mi van?

- Két kutya, nem egy.

Alaposan megnéztem. Egy pillanatra megborzongtam. Ott, ahol az előbb még egy kutya szaladgált, most már kettő volt. Az első megállt, és felém fordította a pofáját. Ha látó lenne, azt feltételezném, engem néz. A második egy kicsit előrébb szaladt,

majd megéreztve, hogy testvére lemaradt, visszatért hozzá. Rövid ácsorgás után lefeküdt világtalan társa lába elé. Szörnyű lények, akár a Zóna bármely más teremtménye. Érthetetlenek és hátborzongatóak.

- Egyáltalán, honnan jönnek ezek? - törte meg a csendet Nyámnyila.

Na, kezdődik. Egy ideje nem hallottam. És ettől roppant boldog voltam.

- Mutálódtek - magyarázta Moon. - Te mondtad, sugárzás meg minden. A sugárzástól lettek ilyenek... Talán elkóborolt kutyák, talán farkasok.

- Honnan lennének itt farkasok? - avatkoztam közbe. - Pripjaty közel van. Bár nem egy Moszkva, de nem kisváros. Nem egy falu.

- Aha - bólintott Moonlight. - Város, nem falu. De gondold csak végig azzal a mogorva fejeddal, hány éve nincs itt se falu, se város! A nyolcvanhat óta lezárt Zónában, he?

Nem válaszoltam. Minek vitázni, ha igaza van? És egyébként is, a vitatkozás ostobaság. Beszélj kevesebbet, dolgozz többet! Moon Nyámnyila felé fordult.

- Hogy pontosan miből mutálódtek, nem tudni, de a világ többi részén ilyen szemetek nem léteznek. És ezek a kutyák, meg a vaddisznók még a legártatlanabbak itt, mert legalább hasonlítanak valamire, amit te is ismersz és láttál már.

- És ki még... - kezdett hozzá Nyámnyila.

Nem hagytam, hogy befejezze.

- Jót dumáltunk. Menjünk már!

- Igenis, parancsnok bajtárs! - kuncogott hanyagul Moonlight.

- Menj előre! - kértem őt. - Én maradok hátul. A biztonság kedvéért.

A KUTYÁK hamarosan lemaradtak, majd el is tűntek a szemünk elől. Már kezdtem örülni, mikor újra megjelentek. Ezúttal hárman. És én kész lettem volna megesküdni, hogy minket követnek.

A vak kutyák megfelelő távolságot tartottak tőlünk. Ezeket már csak jó távcsöves puskával lehetne leszedni. Csak hát, hol van olyan idióta, aki kutyákra lövöldöz mesterlövészpuskával. Bár, mesélik, vannak olyan egzotikus figurák, aki vadászni járnak ide.

A csapos-seftes egyszer már tett olyan ajánlatot, hogy vezessek körbe ilyen vadászokat a Zónában. Azt mondják, elégük van a szafarikból, izgalmakra vágnak. Nem fogadtam el. A Zóna, kétségtelen, rusnya egy hely, ezért vonzó mindenféle erkölcsileg eszelős számára, de olyan embereket kíséretetni odabenn, akiknek ez játék... Én az efféle játékokat meghagyom másnak. Tudom, hogyan végződnek az ilyen mérkőzések a Zónával, szóval, bárki, aki nem száz százalékban komoly, menjen inkább nélkülem!

A kutyák csodálatra méltó szívóssággal ügettek utánunk. A távolság nem rövidült köztünk, de mire a fenti gondolatok átpörögtek a fejemben, már négy lett belőlük. Nagyon nem akartam ezen agyalni, de az egész pont olyan volt, mint az utóbbi napokban engem kísértő rémálom. Kíváncsi lennék, a Zóna vajon befolyásolhatja-e az álmokat? Vagy én magam cibálom át szükségtelenül saját éjszakai félelmeimet a valóságba?

Átfutott rajtam, hogy megosszam ezt a megfontolást Moon-nal. De ahogy tovalibbent, már el is engedtem. Amint kinyitom a számat ebben a témában, alaposan körberöhög. Az fix.

- Végül is nem válaszoltál - makacskodott halkan Nyámnyila Moonlightnak.

- Mire? - akarta tisztázni oda se fordulva a másik.

Körülnéztem, reménykedve, hogy a vak kuttyák lemaradtak. De nem. A dögök tiszteletteljes távot követtek, mintha kíséretet imitálnának. Bennem valami összerándult. Elég. Pihennünk kell.

- Mi más mutálódott itt, amit elképzelni se tudok?

- Fogalmam sincs, mi mutálódott - válaszolta Moon. - De hogy mivé, az már más kérdés. Ott van például a röfi, akár a pokolba is beleképzelheted. Bár, azt mondják, a házisertésből lett. Vagy a pszeudpgigász. Amikor először megláttam, majd beszartam. Ujjam rémülten feszült rá az elsütőbillentyűre, és az összes ölmet...

Moon elhallgatott, mint aki visszaemlékszik a történetekre.

- Igen... A reflexeim mentettek meg, lelöttem a fenevadat. De amúgy jobb nem találkozni velük. Ha meglátod, futás! Bárkinek mesélem a történetet, nem hiszik el. Tulajdonképpen nekem pont olyan szerencsém volt, mint neked az irányítóddal.

- Az irányító is mutáns? - Nyámnyilának már a saját kérdésétől is elakadt a lélegzete, ezért levegő után kapkodva beszélt.

-Tudja az ördög - mondta Moonlight. - Mindenki mást mond. Egy biztos, az irányítók telepaták. Az a lény valahogy behatol az agyadba, és ott azt csinál, amit csak akar. Másoknak úgy tűnik, a szokott módon mászkálsz, beszélsz, és teszel mindent. Csakhogy az nem te vagy, hanem... Nos, mint egy kesztyűbáb a kezeden. A bábmester mozgatja kezéd-lábad. Ráadásul egy ilyen egyszerre akár több ember felett is átveheti a kontrollt.

Nyámnyila megigazította a lecsúszó gépkarabély heve-. derét.

- Miért nem kapott el mindkettőnket?

- Szerencsétek volt. Talán nem érzett meg téged. Lehet, hogy nem volt elég erős, ők is el tudnak fáradni. Amikor hetven kilót...

Moon elhallgatott, Nyámnyilára nézett, és így folytatta:

- ...harminc kilót emelsz néhányszor, elfárad a kezed? Na szóval, az irányító is így van vele. Talán még túl is tudják erőltetni magukat.

Idegcsített az üres fecsegés. Nagyon szerettem volna megfordulni és megszámolni a kutyákat. Hogy ne is gondoljak a vak lényekre, előremeredtem.

- És egyébként - fordult felé Moonlight, és nézett ijesztő titokzatossággal Nyámnyilára - ki mondta, hogy nem kapott el mindkettőtöket? Lehet, hogy most is irányítás alatt álltok, és ez az egész csak vetítés.

- És te?

- Én... a te hallucinációd vagyok - vigyorodott el Moon.

Most majd elkezd ráerőltetni Nyámnyilára az illuzórikus létezés gondolatát. Kitelik tőle. Imádja játszani az ostobát, de nálam ez a műsor nem jön be. Már rég észrevettem, hogy egyáltalán nem ostoba. Írástudó, és mindent elolvas. Vajon hogy került a Zónába? Ki volt ő a hétköznapi világban?

Arra gondoltam, nem igazán tudok semmit a társaimról. Ahogy ők se rólam. Mindannyian kaptunk valamilyen benyomást a másiktól kommunikáció közben, és ennyi. Egyikünk sem mesélt magáról. Se a haverkodó Moonlight, se a szövegláda Nyámnyila. A Zónában általában nem szokás megemlékezni az odakinti életről. Nem mintha ez valami szabály lenne, nem. Egyszerűen csak senki sem beszél ezekről a témákról soha. És ha egy témát szokás kerülni, akarva-akaratlanul sem fogod érinteni.

Ha már rólam van szó, én utálok, ha belemásznak a lelkembe. És igen, a sokat dumálni se szerepel az elvárásaim között, így senkinek sem mesélek magamról. És ahogy nekem sem tetszik, úgy én sem mászok rá másokra. Mégis, kit érdekelnek? Hogy végighallgassam a nyáladzásukat? Semmi kedvem hozzá. És nekik?

Ránéztem az amúgy is alacsony Nyámnyila görnyedt hátára. Aztán Moon széles vállára. Aztán...

Nem, nem láttam, inkább csak megéreztem. Valamit, amit a Nyámnyilával beszélgető, lanyhult figyelmű Moonlight nem vett észre.

- Állj! - vakkantottam. - Ne mozdulj!

Moon megtorpant. Olyan, amilyen, de a reflexei, melyek a meséje szerint korábban megmentették egy pszudogigásztól is, működtek. A megakasztott Nyámnyila zavartan pislogva először rám, majd Moonlightra nézett.

Tettein két lépést, megálltam, és előrebiccentettem.

Moonlightól és tőlem néhány lépésnyire megrezdült a levegő. Észrevehetetlenül ritkás köd. Mint egy naptól felhevült bádogtető fölött. Ez most már a szem megerőltetése nélkül is látható volt. Mintha egy tökéletesen átlátszó gömb függene a levegőben. Reszkető körvonallal, másfél ember magasságban.

- Látom - mondta Moon magától, de hangjában büntudatos tónus rejlett.

Még két lépés, futott át az agyamon, és Moonlightból darált hús lett volna. Csernobili húsfeldolgozó működés^ közben.

- Látom - utánoztam. - Ki irányít most minket?

- Mi van ott? - kíváncsiskodott Nyámnyila.

Összeszorítottam a fogam, és szokás szerint elszámoltam háromig, nehogy állba verjek valakit. Egy, kettő, három. Kilégzés.

- Mit ígértem neked a nem a tárgyra tartozó kérdésekért? - emlékeztettem Nyámnyilát, és igyekeztem közben a lehető leglágyabb hangsúlyt használni.

Nyámnyila lesütötte a szemét. Moonlight, bár büntudata volt, kihúzta magát.

- Gyerünk már! Dobj oda egy csavart! Hadd lássa!

- Elvagyunk látnivalók nélkül is. Kerülj balra!

Moonlight nem vitatkozott. Minek is vitázna, mikor ő cseszte el, akár egy zöldfülű kölyök. Erősen kitérve balra, a stalker széles ívben megkerülte az anomáliát. Nyámnyila követte, és szipogott. Nyilván majd kitört belőle a kíváncsiság, de félt kinyitni a száját.

Nem számít, türelem! A hibázókat kordában kell tartani, nem táplálni. Nem veszít vele semmit, ha nem tudja, mi az a Húsdaráló. Jobb lenne, ha sosem hallana róla.

Több szövegelés nem volt. Moonlight tisztában volt melléfogásának nagyságával, és némán lépkedett. Nyámnyila ugyan nem értett semmit, de az addig készségesen csevegő és most hirtelen magába zárkózó Moon reakciója egyértelműen lenyűgözte.

Alig háromszáz méterre sikerült eljutnunk az anomáliától, mikor ismét meg kellett állnunk. Ezúttal az elől haladó stalker pont úgy reagált, ahogy kell.

- Fegyverbe! - suttogta halkan, de úgy, hogy Nyámnyila és én is meghalljuk.

Aztán megtett egy lépést előre. Nyámnyila követte, de elkaptam a vállát. Jól érezhetően. Kíváncsian fordulni kezdett. Sietve ellazítottam az ujjaimat. Mire sértett tekintettel, fájdalmasan grimaszolva, vállát dörgölve felém fordult, én már le is akasztottam a vállamról a gépkarabélyt, és célba vettem a legközelebbi földkupacot.

Moon ahhoz a kiemelkedéshez tartott. Még félútig sem ért, felemelte az elveszett helyébe vásárolt VAL-t, és felkiáltott:

- Hé, te ott! Beszélhetünk? Vagy azonnal lőjek?

Előtte, ahol látszólag semmi sem volt, csak a fű nőtt, felemelkedett egy bőrkabátos alak. Valószínűleg pont az ilyen látványos megjelenésre szokták mondani, hogy „mintha a földből nőtt volna ki”. Nyámnyila állta leesett. Semmiség, neki ez a sorsa, hogy meglepődjön az egyszerű dolgokon. Ha tovább járkálna a Zónában, megtanulna minden mozgást észrevenni, figyelni rá, hogy emelkedőn felfelé vagy lefelé halad, és sok mást is felfedezni.

A férfi felemelte a kezét, egyikben egy ütött-kopott MP5- öst tartva, és nagyon lassan elindult Moonlight felé.

- Beszéljük meg! - kiáltotta már messziről.

Félúton megállt, mintha mérlegelné az esélyeit. Ő lefelé tartott a lejtőn, mi felfelé. Jelenlétét felfedték, megbizonyosodtak róla. Mi hárman vagyunk, ő egyedül. És már célba is veszem. Még ha Moonlight fegyverét és a határozatlanságában szorongó Nyámnyila gépkarabélyát nem is számoljuk.

- Beszéljünk! - ismételte meg. - Csak te is... ott... fordítsd el a fegyvert!

- Gyere tovább! - csattant fel Moon. - Ha élni akarsz, el kell fogadnod a feltételeinket. Ha nem akarsz, elég egy mozdulat, és rövid úton szerzek neked egy csak oda szóló jegyet a Paradicsomba.

A férfi leeresztette a karját, az MP5-ÖS fenyegetően felénk fordult. Moon azonnal félreugrott, ujjá ráfeszült a sátorvasra. Ezt nemcsak én, de az ipse is észrevette. Ismét megmerevedett, és vadul vigyorogni kezdett.

Az MPs kicsúszott az ujjai közül, és a földre zuhant. A férfi belerúgott. A géppisztoly jellegzetes zajt csapva Moon felé repült.

Ő gyorsan lehajolt, felkapta, majd felegyenesedett.

- Amúgy is kifogytam - mondta a férfi. - Nincs egy lőszerem se. Vigyora kikerekedett, szeme eszelősen csillant.

- Egy se - röhögött.

Moonra néztem, ő ránézett a haszontalan fegyverre, és bólintott.

- Üres - erősítette meg a hisztérikusan röhögő férfi szavait.

Ő közbe tovább nevetett. Vadul, fulladozva, zihálva. Hátravetette a fejét, és nyüszítve zokogott.

- Megőrült - osztotta meg sejtését Nyámnyila alig hallható hangon.

Társunk összerezsent. És bár nyilvánvaló, hogy nem érzi jól magát egy ismeretlen eszelős közelében, egyértelműen higgadt volt. Egy fegyvertelen őrült nem ijeszti meg. No meg ott van a vállán is az AK.

Naiv. Simán lehet, hogy az őrült nem is őrült, az üres MP5-ÖS meg csak egy elterelő manőver. Ha eldobom a géppisztolyom, még nem jelenti azt, hogy fegyvertelen maradok. És a Zónában akár még fegyver nélkül is lehet veszélyes. Meg akár további tíz ember is lapulhat a domb mögött. Honnan tudhatnád, mi történhet? Sohasem lazíthatsz. Ám ez most nem a tanítás ideje.

A férfi pont olyan hirtelen hagyta abba a röhögést, ahogy elkezdte. Mellkasára szorította a kezét. Moon azonnal felemelte a leeresztett automatát. Az idegen ismét felkuncogott, majd miután előhalászott egy cigarettásdobozt, felmutatta a stalkernek.

Ujjai előkotortak egy hengeres cigit a csomagból. Fellobbantotta az öngyújtóját, és rágyújtott. Nagyon nehezen ment neki. Ujja reszketett, keze remegett. Végre szívott egy slukkot, és kifújta a füstöt.

- Ti is Szaharovhoz mentek? – kérdezte közelebb lépve.

- Miféle Szaharovhoz? - értetlenkedett Moonlight.

Én inkább hallgattam. Személyesen ismertem a nagy akadémikus névrokonát. Ez a Szaharov a hidrogénbomba megalkotójával ellentétben nem volt sem zseni, sem Nobeldíjas, de hozzájárult a tudományhoz. És mivel nem üzlet: ember volt, hanem tudós, igencsak bőkezűen költötte a tudományos kutatásra fordítandó, vaskos költségvetését. Relikviákat szállítani Szaharovnak bizonyos értelemben jövedelmezőbb volt, mint annak a fősvény csaposnak.

Moonlight nyilván nem kommunikált Szaharovval, de a férfi a maga módján értelmezte a dolgot.

- Ha nem akarjátok ne, mondjátok meg! - kuncogott hisztérikusan. - Már azt sem tudom, én ki vagyok. Csak az egész nem ér ennyit. A koporsóba nem viheted magaddal a pénzed.

Szívott egy mély slukkot, és a füstöt Moon arcába fújta.

- Tyapics engem is belerángatott, meg Csavargót. Arany hegyeket ígért. És hol van most Tyapics? Hol van Csavargó?

A férfi eszelős szeme győzedelmesen meredt ránk.

- Teljesen megőrült suttogta nekem Nyámnyila.

- És hol? - kérdezte Moonlight a férfit.

- Sehol - morogta ő. - Meghaltak. Odáig minden jól ment. Tyapics összeismertetett engem és Csavargót Szaharovval. Ő bemutatott Gurszkijnek. Pénzt ígért, ha segítünk Gurszkijnek a mérésekben.

A jövevény szünetet tartott. A leégett cigaretta megperzselte a száját. A férfi káromkodott, ledobta a csikket, és remegő kézzel rágyújtott egy másikra.

Ez a Gurszkij nekem új volt. De ez nem meglepő. Szaharov gyakorlatilag örök darab. Bezárkózott a bunkerlaborjába, és ott ül,

nem megy sehová. Tanul. Nem jár ki a Zónába, mások futkároznak a kutatási anyagai után. A relikviákat a stalkerek hozzák, az asszisztensei meg mérickskélnek. Ráadásul ezek az asszisztensek is tudósok. Semmi tapasztalatuk. Hullanak is, mint a legyek.

Egy érdekesség: Hitler kegyetlenségéről hírhedt orvosa, August Hirt nemcsak a koncentrációs táborok áldozatain, de önmagán is végzett életveszélyes kísérleteket. A tudományért. A történelem azonban vadállatként, az emberi faj ellenségeként emlékezik meg róla. Nos, Szaharov sosem kockáztatta önmagát. Sem a tudományért, sem a pénzért, sem másért. Kísérleteit és tanulmányait nemcsak pénzinjekciókkal, de jelentős számú hullával is mérhetjük.

Ha azonban elér valami eredményt, tesz bármilyen felfedezést, és ezzel nyomot hagy a történelemben, ezeket a holttesteket senki sem fogja megszámlálni. Már most se számolja senki. Dr. Szaharov pedig valamikor ragyogni fog, mint aki az emberiség javáért tette a dolgát. Hol van ebben az igazság?

Moon türelmesen várta, hogy a férfi elszívja a cigarettáját. ő meg csak fújta a rossz, de erős dohánytól bűzlő füstöt. Moonlight nem bírta tovább, és sürgette:

- És azután?

- Semmi - sóhajtott a férfi. - Gurszkij, az a szemüveges barom maga is kezeslábast öltött. Csak annyit mondott, fedezzük, míg elvégzi a méréseket. Merthogy csintalankodnak a hullák. Mi meg mentünk... És ott! Még hogy hullák! Zombik, falkában. Mint az élők.

A férfi tekintete elhomályosult. Szeme elfelhősödött. Nyöszörgött.

- De még mennyire élők! Még dumáltak is. Az egyik folyamatosan a lányáról beszélt. Játékokat... játékokat ígért neki, hogy hoz... Aztán löni kezdett. Csavargó azonnal elesett. Mi, Tyapiccsal visszalöttünk. Azok is kifeküdtek. Az a barom Gurszkij valahol lemaradt a műszereivel. Ezek a rohadékok meg csak lőttek. És lőttek és lőttek...

- A férfi sikoltozni kezdett, majd hirtelen nehézkesen felnyögött, és rám meredt.

- Engem is le fogtok löni? - Nem is kérdezte, inkább mondta.

Nyámnyila megborzongott a vállam fölött. Olyan gyengéden néztem a férfira, amennyire csak tudok, és megráztam a fejem.

- Tyapics tojásait elvitte egy sorozat - mondta a férfi szinte könnyedén. - Feküdt, és ordított. Avéré folyt, ő meg visított, mint a leszúrt disznó. Mint akinek ellőtték a golyóit.

Könnyes szemét törölgetve ismét felröhögött.

- Mint akinek ellőtték... és neki tényleg. Tényleg az történt, eltalálták... Na szóval, akkor nem bírtam tovább, és... és... és futottam... futottam...

A férfi fulladozott, szemében lángolt az örület. Moonlight felállt, megdörgölte a bajsztát. A fegyvert lefelé fordítva tartotta. Én is leengedtem az automatát. Az ilyet nem lehet megjátszani. Nyámnyilának igaza volt, az ipse tényleg megőrült.

A mesélő kinyújtotta a nyakát, mint egy madár, és oldalra meredt.

- Én lőttem - húzta el a szót. - Nem csak úgy... az utolsóig... lőttem... lőttem...

Hangja ismét hisztérikussá vált.

- Gurszkijjal mi van? - sietett témát váltani Moonlight.

A férfi megrázta a fejét.

- Nem tudom. Nem kezdtem megkeresni, nem mentem vissza. Elfutottam. Nem kell a pénzük. Nekem nem kell... semmi se kell... Élni akarok... Ugye nem öltök meg... Ti se menjetek oda...

- Nem megyünk - Ígérte Moon. - Más dolgunk van.

A férfi úgy indult el, mint aki kínosan érzi magát. Mint egy távozni készülő vendég, akit untat házigazdája üres fecsegése.

- Egy utolsó slukk - Ígérte a férfi.

- És a tank fölött - viccelődött komoran Moonlight. Az idegen fulladozva eldobta a cigit. A csikk kis parázsló pontként süllyedt el a fűben, és akár egy lezuhant repülőgép, füstöt eregetett. A férfi elhátrált, szeme teljesen eszelőssé vált. Pániktól csillogott.

Moon szerencsétlen viccei. Megrémített egy már amúgy is rémültet.

A férfi közben félrehúzódott. Még mindig hátrált. Tettem felé egy lépést. Felemeltem a kezem, mint amikor egy gyereknek vagy egy bennszülöttnak jelzi az ember, hogy nem kell félnie. De pont az ellenkező hatást váltotta ki belőle.

Megbotlott, elesett. Ismét felpattant, ment tovább, egyre fokozta a tempót, körülnézett, megint megbotlott. A menekülő nem félt, ő maga volt a félelem, az élő pánik.

Pont arra van a Húsdaráló. Moonlight láthatóan ugyanarra a következtetésre jutott. Előrelépett, és felkiáltott:

-Hé!

A férfi lehajolt, mintha ez megmentené a hátba lövéstől, és továbbfutott.

- Állj! - üvöltött rá Moon. - Válg... Senki se fog bántani!

A menekülő már nem hitt a szavaknak. Egyáltalán nem hitt semminek, kivéve a saját félelmeit. A félelem pedig azt súgta, a három ismeretlen hátba fog löni, mert nem akar elengedni. Meg azt, hogy itt nincs más, csak a halál. Azt üvöltötte, emlékezz

Tyapicsra és Csavargóra. Isten ments, hogy valaha is engedjünk az ilyen félelemnek, pániknak!

- Állj! - csattant fel Moonlight. - Ott...

Nem sikerült lebeszélni. A férfi ugrándozó, nyúléra hasonlító léptekkel elfutott néhány száz méterre. Amikor legközelebb megbotlott, láthatóan nem is értette, hová zuhan a következő pillanatban. Vagy talán értette, de a rettegetéstől teljesen megőrült.

A bőrkabátos figura előrezuhant, de nem esett el. Felkapta valami, megpörgette... Elfordultam, tudván, hogy ott semmi jót nem láthatok. Moonlight is félrenézett. Csak Nyámnyila bámulta sápadtan, akár a halál, a Húsdarálóba esett férfit. Tanácsolhattam volna, hogy ne nézze, de saját tapasztalatból tudom, az ilyen tanácsok nem érnek semmit.

A Húsdaráló hibátlanul működött. Vad sikolyok vegyültek az eltörő csontok ropogásával. Nyámnyila összerándult. Sápadt arca kétségbeesett grimaszba torzult. Előreugrott. Én azonnal kinyújtottam a kezem, hogy visszatartsam az ostoba bohóckodástól.

- Rajta már senki sem segíthet.

Nyámnyila furcsa torokhangot hallatott, megremegett, és elhallgatott. Elvettem a kezem. Már nem akart rohanni sehová, mintha kitéptek volna belőle, ha nem is a világnézete alapjait, de valami nagyon fontosat. És úgy tűnt, összeismerkedésünk óta először néma maradt. Nem azért, mert hallgatni akart, hanem mert nem voltak szavai.

A vad, embertelen sikoly már rég elhallgatott. A Zóna elcsendesedett, már csak saját, ismerős surrogása hallatszott. Megütöttem Nyámnyila görnyedt vállát. Kitartás, ember, ez még csak a kezdet!

Moonlight leült mellénk. Meghámozott egy fűszálat, és elgondolkodva rágcsálni kezdte. Valamikor még játszani is fog azon a szénaszálon. A stalker azonban nem osztotta a pesszimizmusomat. Egy perc sem telt bele, és az orra alatt dűnnyögte: „Moonlight and vodka”.

- Az meg mi volt? - sikoltotta Nyámnyila.

Moonra néztem. Remélem, nem nekem kell elmagyaráznom.

- Egy Húsdaráló - vonta meg a vállát Moonlight, félbeszakítva a dúdolást. - A tudósok „gravitációs anomáliának” mondják. Valami fizikai folyamatok zajlanak benne. Az embert vagy széttépi, vagy összelapítja. A részletek nem igazán érdekelnek. Az anomáliák pont olyanok, mint a háztartási gépek. Az átlagembert nem érdekli, hogy működik a mikrohullámú sütő. Elég, ha annyit tud, hány percre tegyen egy tál levest a mikroba, és az is hasznos, hogy mit ne tegyen bele.

Ebben egyetértek Moonnal. Az anomáliák működésének fizikai elveiben turkálni haszontalan gyakorlat. Mintha a halálsoron ülve azt tanulmányoznánk, hogyan működik a villamosság. Akár tudod, hogy működik, akár nem, az semmin sem változtat.

Nyámnyila kissé megnyugodott. Legalábbis a szeme már csak bánattal volt tele, nem örülettel. És arcára jutott már a halványszürkén kívül is néhány árnyalat.

Visszanéztem. Senki és semmi. Még azok az átkozott kutyák se látszottak. Nyilván a Húsdaráló ijesztette meg őket.

- Rendben, menjünk! - adtam ki a parancsot. - Én elől, Moonlight az utolsó.

- És én?

Tökfej. Fogam csikorgatva nyeltem vissza a kellemetlen választ. Most nem szabad az idegeire menni. Enélkül se túl vidám. Ne vidd túlzásba a dolgot!

...kettő, három. Kilégzés.

- Te, ahogy általában - motyogtam, és elindultam arra, ahonnan ketten nem tértek vissza, egy harmadik pedig inkább belemenekült egy Húsdarálóba.

SZAHAROV laboratóriuma egy kicsi, de bevehetetlen erődre hasonlított. Csak akkor lehetett bemenni, ha a gazdája is úgy akarta. Bunkerének kapuja kizárólag automatikusan nyílt. Nekem kárörvendően eszembe jutott, ha az automatika megszorul, a vén agyszívó örökre bennragad. Kézzel sose nyitja ki az ajtót. Ugyanilyen sikerrel próbálhatna behatolni kézzel egy atombunkerbe.

A labor körül, a középkori erődítmények szabványa szerint kerítés épült, hatalmas kapuval. A kaput ugyan már rég lebontották, de a vizesárok helyén ott tocsogott egy mocsár. Ha pedig az említett „hullák” elkezdenének csintalankodni, bármelyik arra lézengő ember a laborba rohanna, nem azért, hogy a szajréját becserélje a költségvetés kincseire, hanem hogy alázatosan védelemért könyörögjön.

Szaharov vendégszeretőnek tűnt. Szinte bárkit beeresztett, ideiglenes menedéket biztosítva, a relikviákat teljes áron vette, árult fegyvert, tisztességes pénzt ígért első ránézésre egyszerű feladatokért. Még a cserébe felajánlott holmiktól is szívesen megvált. Ám az általa kiosztott feladatok látszólagos egyszerűsége többtucatnyi életnek vetett már véget.

Azonban nekem nem állt szándékomban ellátogatni Szaharovhoz. Jantart is, és a laborját is jobb elkerülni. Ahogy az otthoniak mondják: „az okos ember nem megmássza, hanem

megkerüli a hegyet”. És a népek felénk bölcsek, hasznos hallgatni rájuk.

A bekerített labort nagy ívben elkerültem. Lopva körülnéztem. Nyámnyila nyomból nyomba lépett, de úgy zihált, akár egy gőzmozdony. Úgy tűnt, kifáradt. Moonlight elgondolkodva és összeszedetten gyalogolt. Vajon érti-e miért erre megyek, vagy még mindig találgatja a terveimet, és kíváncsi a neki ismeretlen Szaharovra? De csak találgasson! Amíg ő a segéd, addig az útvonal megválasztása nem az ő gondja, de majd cserélünk.

Miután megkerültük a jantari labort, pihenőt tartottunk. És ott cseréltünk.

Egy domb meredezett előttünk. Egy út és egy híd vezetett fel rá. A híd alatt embermagasságnál nagyobb átmérőjű betoncső. Afféle alagút a túlsó oldalra. Valami élénk narancssárga villant meg a cső szájánál. Lehet, hogy a menekülő kutatója. Hogy is nevezte, Gurszkij?

A narancssárga overallt azonnal felismertem. A Zóna valamennyi tudósa ilyen, az első szovjet úrhajósok szkafanderéhez hasonló öltözetben járt. Élénknarancs kezeslábas és fehér sisak, színezett üvegrostéllyal. Egyszerre hatott lenyűgözően és komikusán. A méreghez hasonlító szín kiváló célponttá tette a kutatókat, és bár a ruha a sugárzás ellen védett, a stalker öltözékekkel ellentétben a lövedékektől nem. Egy golyó gyakorlatilag ellenállás nélkül szaladt át rajta.

Kis habozás után elindultam felé. Elmehetnénk ugyan mellette, de nem maradnánk észrevétlenek. És ha a fickó megpillant, könnyen zombinak nézhet minket. Még bepánikolva lövöldözni kezd. Isten óvjon tőle! A lövedék, mint tudjuk, ostoba.

- Az meg ki? - horkant fel hátul Nyámnyila, végre megpillantva a tudóst.

- Egy úrhajós - kuncogott Moonlight.
- Miféle úrhajós? - csattant fel Nyámnyila.

- Jurij Alekszejevics Gagarin, a Szovjetunió Hőse - folytatta Moon a bohóckodást. - Mindenki azt hitte, meghalt, de ő csak félrevonult az emberektől. Megviselte a dicsőség. Először a kazah sztyeppéken bujkált, majd bevette magát az Elkülönített Zónába. Még a nyolcvanas évek végén. Nem tudtad? Még a sajtóban is írtak róla. A Speed-Info magazinban. A párt Központi Bizottsága pedig konzervet, vodkát és prostikat küldött neki. A cikk címe *Csücsökét a hősnek* volt.

Egy mókamester, a francba! Mindig ezt csinálja. Okos pofával elkezd valami jelentőségteljes dologra utaló számárságot magyarázni. Aztán mikor már kezdik elhinni, aljadék módon elvigyorodik, és közli, mekkora balek vagy.

Nyámnyila hinni ugyan még nem hitte, de a csalit már bekapta. A hang alapján még meg is botlott. Éreztem a tekintetét a lapockáim között.

- Mogorva, tényleg volt ilyen cikk?

Volt, nem volt. Honnan tudnám? Mi vagyok én, bulvársajtót olvasok, vagy mi? Bár akár még lehetett is. A firkászok bármit kitalálnak, hogy lenyűgözzék az olvasókat. Sorozatban jelennek meg az olyan cikkek, mint: „Egy nyolcvanhat éves nagyapó egy banánhéjon megcsúszva megerőszakolt egy nagyanyót. A nyolcvan éves nő hármassá ikreket vár.” És az a vicces, hogy ezek az álmodozók képesek az ilyen hülyeségeket is komolyan venni.

Én már láttam ilyen firkászt. Még Csecsnyában jött oda az egységünkhöz. Csak hogy került oda? Na szóval, semmi különös, egy normális fickó. Ám mikor kicsit beszívott, elkezdett valami Fomenkóról szövegelni. Arról, hogy ha a könyveinek hihetünk, a kulikovói csata a Fijazini régióban zajlott, a kalkai pedig Samar

külvárosában ért véget, négy nullra a javunkra. Fomenkóról irigyen égő szemmel beszélt, majd bevallotta, hogy szeretne egy legalább olyan szintű fantazmagóriát megalkotni, mint az a lenyűgöző ember. Szóval, attól, hogy valaki az ilyesmit hazugságként kezeli, valaki másnak ez lehet egy fantasztikus, globális projekt.

- Pofa be, mind a ketten! - tanácsoltam követőimnek hátra se nézve, és továbbmentem, találkozni Gurszkijjal.

Ő állt, szorongatott valami vacakot a kezében, és annyira el volt foglalva, hogy egyáltalán nem nézett körül. Ráadásul a biztonsággal se törődött különösebben. Fegyvere mellette állt, az alagút betonfalának támasztva, a fejéről levett sisakkal együtt.

Sisak nélkül a tudós csak még komikusabbnak tűnt. A széles vállú overallból kiálló kócos fej aránytalanul kicsinek tűnt. Előremeredő orrán régimódi, vastag szarukeretes szemüveg volt.

- Istenem, mi szüksége lenne ennek a biztonságiakra! - hallatta hangját Moonlight. - Ha hulla lennék, én biztos nem támadnám meg.

Válasz nélkül hagytam. Ha Moon minden egyes viccére reagálsz, semmi másra nem marad időd. A tudós, készülékéről felpillantva, végre alaposan megnézett minket. Óvatosan végigmért, de láthatóan rájött, élők vagyunk.

Engem inkább a fegyvere érdekelt. Egész jóféle puska. Angol. Enfield L85A2. Csak az nem világos, minek neki egy ilyen, ha a betont támasztja vele? Erre a célra egy jóval egyszerűbb is elég lenne.

- Gurszkij? - szólítottam meg.

- Honnan ismertek? - lepődött meg a tudós.

Most már teljesen megnyugodott, biztos volt benne, hogy nem vagyunk zombik.

- Az őrséged csiripelte - viccelődött Moon. - Javaslom a lecserélésüket.

- Maguk talán el tudnának kísérni a laborba? - A kutató ismét visszafordult a készülék adatainak leolvasásához, ránk semmiféle figyelmet nem fordított. - Megfizetjük.

Megfizetitek. Már ha szükségünk lenne fizetségre.

- Észak felé tartunk - rázta meg fejét Moon.

Gurszkij féloldalas pillantást vetett rá, de nem válaszolt.

Mondhatná, hogy akkor rajta. Soha nem tudhatod, hány ilyen barom jár errefelé, nem te vagy az első. Mindenki tudja, hogy észak felé nem vezet út, de mindig vannak olyan örültek, akik szívesen leellenőrzik. És hát miért kéne egy örültet lebeszélni? Az ő dolga.

A betoncső oldalának támasztott fegyvert nézve mentem el mellette. De a szemüveges láthatóan nem akart hátba löni. Csak motyogott valamit az orra alatt azokról a stalker fattyakról, akik mindig csak láb alatt vannak, és feltartják a kutatók munkáját.

Tíz lépéssel arrébb visszaneéztem, hogy lássam, nem változtak-e meg a szándékai, egyúttal felmértem, hogy állnak a srácaim.

A veszélyérzet forró hullámként söpört végig a hátamon. Az agynak még ideje sem volt teljesen feldolgozni a látottakat, a kéz már leakasztotta a Kalasnyikovot, és egyik szélső állásából a másikba kattintottá a kapcsolót. Nyámnyila hitetlenkedve rázta meg a fejét. Ám Moon reakciója nem késlekedett. Helyesen mérve fel a mozdulataimat, felemelte „vicces hangú” SZA VAL-ját, és megpördült.

- Gurszkij! - kiáltott a stalker a tudósra. - Te tökfej! Dobd el a francba a dozimétered!

A tudós úgy pattant fel, mint akinek valami hülyeséggel vonták el a figyelmét egy nagyon fontos feladattól. Miközben ez a

szemüveges fazon a Zóna méricskélésével piszmogott, a Zóna vicces meglepetésre készült számára. Pár zombi botorkált le a dombról, ahonnan pár perccel korábban mi is leereszkedtünk.

Nagyon könnyen meg lehetett őket különböztetni az emberektől. A hullák mozgása lomha, szaggatott volt. Talán a szellemi fogyatékosok mozoghatnak így. Vagy akár ezek is valami hasonlóban szenvedhetnek. Valaha emberek voltak. Olyan stalkerek, mint én vagy Moonlight. Csak történt velük valami...

Vannak, akik feltámadott halottakról mesélnek rémtörténeteket, és azt mondják, az elhunytak zombivá változnak a Zónában. Én nem hiszek az élőholtak feltámadásáról szóló történetekben. Valaki azt mondja, a porhüvely egyszerűen valaki más irányítása alá kerül. Nem tudom-» Nehezen tudnék olyan irányítót elképzelni, ami egyszerre tudna ennyi embert ilyen állapotban tartani. Megint mások valami pszi-sugárzásról hadováinak, ami kifordítja az agyat. A negyedik azzal érvel, a Zónával való hosszas érintkezés savanyítja be az agyat. Nem tudom, melyiknek higgyek. De az eredmény nyilvánvaló.

Ez itt az eredmény. Lefelé botorkálnak a lejtőn, mint a szellemi fogyatékosok, vagy más, agyi bénulás áldozatai. Arckifejezésük bamba, mozdulataik durvák, szaggatottak. Hasonlítanak a normális emberekre, de csak hasonlítanak. Beszédük akadozó, hibás. Gondolkodásuk szegényes, egyenes vonalú. De talán még az sem. Egyszerűen néhány emlék maradványai mocoroghatnak kiürült fejükben.

- Ne aludj! - rikkantottam Nyámnyilára.

Ő végre kiszabadult a kábulatból, melybe az élőholtak láttán esett, és nyűglődve, számtalan felesleges mozdulattal tüzelésre képes állapotba hozta a gépkarabélyt. Moon leadott egy sorozatot.

- Válj! - intettem le. - Ne pazarold a lőszert, hadd jöjjenek közelebb! És a fejüket lődd!

Moon bólintott, közben célzott. A tudós végre félretette sátáni masináját, és megragadta a fegyverét. Tisztán látható vonakodással. Áldott lélek. Az összes ilyen valahogy áldott, élnek a saját, kitalált világukban, tudományos kutatásaiknak, és figyelmen kívül akarják hagyni a valóságot.

Ám eközben a valóság már kőhajításnyira volt tőle. A domboldalon már négyen voltak. És további három jelent meg a mocsár felől. Akiken először megakadt a szemem, már egész közeljártak. Az első felemelte a kezét, egy pisztollyal.

- Hurrááá! - húzta el rekedt, színtelen, pont olyan üres hangon, mint koponyája, és tüzelt.

Közben én is. A sorozat az élőholt mellkasát érte. A lény megtántorodott, de talpon maradt, és továbbjött. Nem tudom, minek kell történnie egy emberrel, hogy ilyenné váljon. Remélem, soha nem is fogom megtudni. De ha valamit elvesznek, azt jelenti, valamit adnak is cserébe. Ez a természet törvénye. És ez az élőholtakra is igaz. Az agy hiányát hihetetlen életerő kompenzálja náluk.

Leadtam a második sorozatot. Automatám kereplése és a nyavalyás hulla pisztolyának csattogásához további két fegyver dübörgése is járult. Néhány pillanattal később a lövöldözés zajában már semmit se lehetett hallani.

Először Moon talált. Sikerült fejbe lőnie a zombit. És micsoda élvezettel tette! A lövöldöző bezápuult agya olyan pépessé vált, mintha pár éhes masztiff marcangolta volna órákon át. A másodikat én szedtem le. Nyámnyila és Gurszkij hiába villogtatták torkolattüzüket, inkább csak az adrenalin felszabadítására, mintsem valódi támogató fűzként tették.

De már be is botladoztak a korábbiak helyére az újak, aztán még többen jelentek meg. Összesen vagy egy tucat retardált, de nem számoltam.

- Menjünk!

- Hova? - értetlenkedett Moon.

- Be a csőbe - mondtam, és visszafordultam.

Nyámnyilat előreküldve az alagútban, hogy ne kerüljön a lábam alá, fél térdre álltam, és céloztam. Reméltem, van annyi esze, hogy ne tüzeljen, míg van valaki a lövonalában.

Különben elkapom, és akár a másik, akár ezen a világon, de saját kezemmel fojtom meg.

A porhüvelyek némán vonszolták magukat előre. Némelyik néha kiáltott valami egyszerű szlogent, mielőtt akcióba lépett. Moon mellém ült, és elkezdünk újra összehangoltan tüzelni két fegyverből.

A lövések zaja végigsöpört a csőben, és vad, dübörgő visszhangot keltett. Minden egyes sorozat kíméletlenül hasogatta a dobhártyámat. A harmadik élőholt hanyatt esett, de nem lett vége, csak rángatózott haláltusájában. Addig nem is sejtettem, hogy ennyi ideig is eltarthat az agónia egy ilyen hihetetlenül szívós, már amúgy sem túl emberi lénynél.

- Ez meg hova lett? - kiáltottam a lövések között.

Valószínűleg nem volt könnyű kihámozni, mire is gondolok, de Moonlight megértette. Ahogy azt is, hogy a kérdés hozzá szól.

- Bevette magát a bokrok közé - biccentett oldalra. - Biztos leskelődik.

Követtem a biccentés irányát. Az egyetlen levél nélküli, lecsupaszodott, kopott seprűre emlékeztető bozótban vörös folt terjengett a földön. A tudós feje meg pont olyan volt, mint valami hulláé. Ezt már mondhatjuk akár leskelődésnek is.

- Előre-e-e! - nyüszítette egy debil hang balról. Elvonva a figyelmem a tudósról.

A sorozatok egymás után dördültek. A zombik időnként összerándultak, bekapva egy-egy golyót, de a lövöldözésünk túl sokat nem ártott nekik. Sokkal kevesebbet, mint amennyi erőfeszítést igényelt tőlünk. Az élőholtak egyre közelebb kerültek, és rájöttem, nincs elég időnk legyűrni őket.

- Megyünk? - kérdezte kurtán Moon. Látszott, hogy egy csavarra jár az agyunk.

- Indíts tovább! - bólintottam. - A franc se tudja, mi van mögöttünk.

Moonlight bólintott, mellettem és munkaadó-társunk mellett elrohanva bevette magát az alagút mélyére. Én a lövöldözést folytatva hátrálni kezdtem, hátammal löködve Nyámnyilát.

- És a tudós? - ellenkezett ő váratlanul.

- Magának köszönheti - vágtam rá, és erősen meglöktem a makacskodó Nyámnyilát.

Azt mondtuk, a csőbe fusson be, ne a bokrok közé. Mi a fenére volt jó ez az önfejűség? Vagy sose hallgat senkire? Akkor miért kéne őt ennek a „senkinek” megmentenie? Mindenki felelős a saját tetteiért. Lehet reménykedni Istenben vagy egy varázspálcás jó tündérben, de ha csinálsz valami ostobaságot, és ajó Vindér nem jelenik meg, magadon kívül senkit sem okolhatsz a helyzetért.

Leadtam egy sorozatot búcsúzól, és felgyorsítottam. Majdnem futva hátráltam. Húsz méterrel odébb megálltam. Moonlight is lelassított, láthatóan hozzám hasonlóan úgy döntött, elegendő az addig megtett távolság. Tényleg egy csavarra jár az agyunk.

- Mi van arra?

- Tiszta - bizonyult Moon a kritikus helyzetben visszafogottnak és lakonikusnak. Világosan, lényegre törően beszélt, a szokásos viccei, poénjai nélkül. Ez nekem jobban bejött.

Odakinn felkerekelt egy Enfield. Az élőholtak pufogtak. Aztán a gépkarabély elhallgatott, és egy tompa, elnyújtott „hurrá-á-á” hallatszott. Megborzongtam.

- Rögtön kezdődik - figyelmeztettem, oda se fordulva.

És nem tévedtem. Egy abszurd, görnyedt figura jelent meg a világos nyílásban. Előrecsoszogott. Rálöttem. Aztán egyre többen. És válaszoltak nekem.

Az élőholtak nagyon rosszul lőttek, de ez nem igazán javította az erőviszonyokat. Még mindig nagyon sokan voltak, és úgy törtek előre, akár a tankok. És már egy ilyen nem emberi lényt is hihetetlenül nehéz volt elintézni. Az egyetlen, ami a kezünkre játszott, és nem őket boldogította, az alagút szélessége. Párban már gyakorlatilag képtelenek voltak befordulni benne. Ez a gondolkodó emberek számára készült, nem agyatlan élőholtaknak.

Ezért az ellenség csak tolongott, egymást akadályozva forgalmi dugót okozott magának. De ezzel együtt is tisztában voltam vele, hogy egymagám nem tudok velük megbirkózni.

- Hé, Nyámnyila! - hallatszott mögöttem Moonlight hangja. - Nézz arra, és kiálts, ha bármi mozgást látsz!

- Hogy kiáltsak - zavarodott össze Nyámnyila.

- Hangosan! - csattant fel a látómezőm jobb oldalán megjelenő Moon. - Hogy mi is meghalljuk.

Nyámnyila hallgatott, Moon pedig felvette a harcot a már nem emberekkel. És megjegyzem, épp időben, mert pont kifogytam a lőszerből. Miközben újratöltöttem, Moonlightnak sikerült elintéznie még egy lidércet. Az úton összerogyott test csak még

jobban lelassította az amúgy is lelassult támadókat. Ez a kezünkre játszott, és innen már sokkal vidámabban mentek a dolgok. Főleg két fegyverrel.

A kialakult előnyünk minden egyes perccel csak nőtt. Már épp kezdtem volna örülni, mikor felkerekelt a hátam mögött Nyámnyila automatája. A francba!

Gyorsan hátranéztem. Az alagút tiszta volt, ameddig csak elláttam. Nyámnyila felénk fordulva állt, és saját elhatározásából lőtte az élőholtakat. Másodszor is a francba! Dühömet visszatartva, a megfelelő irányba terelve ingerültségemet, megnyomtam az elsütőbillentyűt. Néhány perccel később vége lett az egésznek.

Az utolsó zombi társai halmára zuhanva rekedten motyogott valami érthetlent. A folyosó kiürült, már senki újabb nem jelent meg a nyílás fénylő foltjában. Felálltam, odaléptem az egyik még épp csak élő tetemhez, és fejbe lőttem. A nyöszörgésnek vége szakadt.

Amikor visszaértem, Nyámnyila érteden képpel forgatta az automatát. Pofán kéne vágni. Persze nem ökölrel, csak visszakézből. Moonlightra néztem, aki a legmaróbb vigyorral figyelte az újoncot, amire emberi lény csak képes.

- Mi a francért kezdél tüzelni? - kérdeztem, visszafogva haragomat.

- Azt gondoltam, segítenem kell - motyogta zavartan, felnézve a gépkarabélyról.

- Megmondtuk, mi kell tenned?

Nyámnyila lehajtotta a fejét.

- Nem volt ott senki.

- És ha lett volna? - Már az erőm maradékát is felhasználtam forrongó dühöm elnyomására.

Nyámnyila összerezcent, válla közé húzta a fejét, teljes egészével az alázatot ábrázolva. Dühösen Moonra pillantottam, jelezvén, most már rajtad a sor, hogy kioktasd, és a kijáráthoz mentem. Hátral felcsattant a stalker gúnyos hangja:

- Ha valaki mögénk került volna, mindannyiunkat lenyomnak. Azt hiszed, nélküled nem tudtuk volna elintézni őket?

- Azt hittem, segítetek - mentegetőzött Nyámnyila. - Két automata jó, de három még jobb.

- Akkor miért nem lőttél tovább? - érdeklődött Moonlight elég alpárian.

- Valamiért nem tüzelt - omlott össze teljesen Nyámnyila.

Nem tüzelt. Töketlen barom. Elakadt, és ennyi. Moon, velem ellentétben, nem mordult rá, hanem kioktató hangon elkezdte elmagyarázni, mi történt a gépkarabéllyal, és hogyan kell „megjavítani” egy ilyen balesetet. Én meg kiléptem a friss levegőre.

Ászéi felerősödött. Hullámoztatta a füvet, meglebegtette a ruhát a hullákon. És volt valami fura szag is. Vagy a szél hozta a mocsárból, vagy a tetemek búzlóttek így. Na mindegy, amúgy se volt szándékomban átkutatni a zombik zsebét. De a tudós mellett már nem volt erőm csak úgy elmenni. A zsebében nem volt semmi különös, leszámítva az L8sA2-höz való maroknyi lőszert és egy fura készüléket. Ezzel meg mit mérnek itt?

Felálltam, és búcsúpillantást vettem a halott Gurszkijra. Nyolcszor találták el. Úgy tűnt, legkésőbb már a harmadik után meghalt. De mi a fenére számított a bokrok közé bújva? Na mindegy, eggyel kevesebb majom maradt. Szaharovot, mint általában, nem érdekli. Kicsináltak egy kölyköt, nem számít, küldenek újat. Elintézték a kíséretükül szerződött stalkereket - semmiség, ilyen az élet -, ahogy azt egy karizmatikus

rajzfilmfigura mondta. Nincs épp elég stalker a Zónában, akik hajlandóak pénzért elvégezni a piszkos munkát?

Moonlight és Nyámnyila előjött az alagútból. Az első elégedetten és gonosz vigyorral, a második büntudatosan lehajtott fejjel. Közelebb értek. Nyámnyila elsápadt, megpillantva a hullát, de nem hánytta el magát. Ez is haladás. Hozzászokik.

- A vadász ül hosszú, méla lesben - mormolta Moon komoran, a narancsszín overallban heverő testet nézve.

Művelt. Érdekelt volna, hogy olvasta, vagy csak hallotta?

- Figyelj - kérdeztem, magamat is meglepve -, mi voltál a világban? Mármint a Zóna előtt?

- Alkoholista szemétláda - válaszolta gonosz vigyorral, habozás nélkül Moonlight.

A fene belém, hogy megkérdezem. Pont egy kinyilatkoztatás hiányzott. A pofám a legnagyobb ellenségem. Összeharaptam az „ellenséget”, és elindultam a már korábban kiválasztott irányba.

- A puskáját nem visszük el? - érdeklődött Moon. - Jóféle.

Megálltam, és a társaimra néztem.

- Ha akarod, fogd, és vidd! Én jó vagyok így is.

Moonlight felemelte a puskát, kiakasztotta a tárat, belenézett, felmordult, és visszadobta a földre.

- Az összesét ellőtte, az utolsó szemig...

Egyikünkénél se volt NATO-lőszer. Moon nagyot sóhajtott, és Nyámnyilára kacsintva meglökte a vállát. Indíts, haver!

- Nem kellene eltemetni? - kérdezte ő aggodalmasan.

- Rajta - válaszoltam ugyanolyan hangon Nyámnyilának, ahogy Moon beszélt vele -, fogd, és ásd el!

- Jól van ott, ahol van - zárta le a témát szarkasztikusán Moonlight. Nyámnyila vitatkozni készült, de miután ráébredt, hogy a sírásáshoz még csak egy homokozólapátja sincs, feladta.

Megvártam, míg beálltak a sorba. Biccentettem Moonnak, hogy induljon. Őt vezényeltem előre, utána Nyámnyilát. Én meg zártam a sort.

Tizenöt lépéssel odébb a stalker megfordult, és valahogy egyszerre nézett rám és valahová mellém, mint aki egyenesen a szemembe mered, közben a mögöttem lévő tájat vizslatva.

- Egyenes vonalban tovább, Jantar felé? - kérdezte valahogy szolgálatkészzen.

Bólintottam.

- Jantarhoz megyünk, ott pihenünk.

Moon még egyszer rám nézett, bólintott, és egyenes, kimért léptekkel előreindult. Nekem meg valahogy megragadt a fejemben a pillantása. Furcsa, visszatekintő. Olyan, mintha a mögöttem elmaradó lejtőt nézné, arra számítva, hogy még több járkáló hullát fog látni.

AZ ÉPP CSAK gyógyulni kezdő lábam húzódni és sajogni kezdett. Nem tudom, ipi okozta. Vagy az időjárásra reagált, vagy kifáradt a hosszú talpalástól. Igen, Moonlight, őszintén szólva, igencsak tisztos tempót diktált. Hogyhogy Nyámnyila nem fogyott ki a szuszából?

Az újoncra néztem. Túlzott elszántsággal lépkedett. Még egy kicsit kapaszkodik ereje maradékába, aztán majd kezd lemaradni. Eddig viszont jól bírta, kitartó.

Jantar tömbje a furcsa fő- és melléképületekkel lassan elkúszott mellettünk. A komplexumnak megvolt a saját élete. Időnként olyan hangok hallatszottak belőle, hogy még ha valakit hajtana is a kíváncsiság, hogy bemenjen, egy ilyen zaj nemcsak a vágytól riasztja el, hogy olyan helyre dugja az orrát, ahová senki se hívta, de még a kíváncsiságtól is.

Ettől a gondolattól egyből megborzongtam. Összerázkódtam, és alig bírtam visszafogni magam, hogy ne gyorsítsak. Ezt a vidéket nem igazán ismertem, nem nagyon járkáltam ide. Magát a Jantar szektort is csak térképeken tanulmányoztam inkább. És semmi kedvem nem volt kitölteni az ismerethiányomat. Az ilyen helyekre, alapos indok nélkül, nem teszem be a lábam önként, és másoknak se tanácsolom. Nem csak a sugárzás mértéke üti túl a skálát, de azt se tudni, mi vagy ki van odabent. Ám azt akár az életemre lefogadom, hogy laknak benne. Meg azt is, hogy nem emberek.

A gyér növényzet sűrűsödni látszott. A fák, bár csupaszok, de számosabbak lettek. És valami beazonosíthatatlan is függött közöttük itt-ott.

Villanás. Távol, oldalvást. Valahol a bokrok mögött. Felvillant, és eltűnt. Mi az? Kutya? Már csak a kutyák gondolata is feszültté tett. Egy újabb villanás. Egy árnyék, egy körvonal darabja. Szememet megerőltetve meredtem a távoli bokrokra. Senki és semmi. Csak a szél himbálja a fák ágait és ritkás leveleit. Lehet, hogy csak képzelődtem?

Na jó, elég a paranoiából! Jobb a láb alá figyelni. Előrefordultam, és ezzel pont egy időben ismét érezhető volt valami mozgás oldalról. Alig észrevehető, a látószögem legszélén. Arra kaptam a fejem. Senki.

- Állj! - szóltam Moonlightnak.

A stalker azonnal engedelmeskedett. A pokolba is, máskor sose volt ilyen csodásán szófogadó. Igaz, most nem is egy relaxációs parkban sétálgatunk, hanem a Zónában. És ha úgy alakul, én is engedelmes leszek. Ha a közeledben haladó valakitől meghallod a parancsot, jobb, ha előbb végrehajtod, és csak utána kezdesz el vitatkozni vele, ha úgy érzed. De jobb nem vitába szállni. Senki se kér semmi végrehajthatatlant. És ha felhangzik bármelyik ige, felszólító módban, a saját érdeked, hogy megtedd. Kivéve, ha a parancsot kiadó úgy döntött, gúnyolódik veled, vagy félretájékoztat. De ebben az esetben minek vitázni, inkább be kell mosni kettőt, hogy ne viccelődjön többé, és minden rendben.

- Mi van ott? - aggodalmaskodott Moon.

- Nem láttad? - kérdeztem. - Semmit se láttál?

Én már kifejezettén a távoli bokrokat figyeltem. Moonlight a tájat kémlelte, majd felém fordította a tekintetét. Nevetségesnek éreztem magam.

- Nem láttam - tette hozzá a magáét Nyámnyila, amitől Moonlight képére kiült valami rosszindulattal keveredő elégedetlenség.

- Van ott valami - kezdtem.

A szavak elakadtak a mondat közepén. A vigyor egy pillanat alatt lefagyott bajtársam képéről. Moon ujjai összezárultak a Val hevederén, és lerántotta válláról a gépkarabélyt. Aztán az idő felgyorsult, és ismét számlálni kezdte a másodperceket.

A veszélyt még meg sem pillantva csőre rántottam a kalast. De lőni nem tudtam.

Mellettünk volt. Nem a távoli bokrok között, ahol korábban megpillantottam, hanem vagy tíz méterre. Egy férfi gázálarcban. Bár nem, talán már nem is ember. Négykézláb haladt, abszurd módon felmeresztve a fenekét. A normális világban simán kiröhögtem volna a soron következő korcsot. De ez itt a Zóna, és ez nem egy korcs volt.

Több ruganyos ugrást követően a gázálarcos lény megfeszült, majd hihetetlen erővel és tempóban rohamra indult felénk. Moon, akinek épp csak sikerült megnyomnia az elsütőbillentyűt, káromkodva oldalra vetődött. Én elkaptam a megdöbbsent Nyámnyila kabátujj át, és az oldalamra dőltem.

Tompítás nélkül estem el, és a föld nem fogadott könyöröletesen. Ráadásul az első pillanatban makacskodó, majd az ellenállást gyorsan beszüntető Nyámnyila is rám zuhant fentről. Valami reccsent, de az érzéseim alapján nem törtem el semmim. Csak megütöttem magam.

Az ellenség teste átsüvített a fejünk felett, és néhány méterrel arrébb ért talajt. Félrelöktem Nyámnyilát. Nem volt idő udvariaskodni. Felpattantam, és lövésre készen megmarkoltam az automatát.

Az emberszerű lény furcsa testhelyzetbe csavarta magát. Arcát és hasát az ég felé fordítva megtámaszkodott a kezén. Miért?

Egy újabb sorozat pufogott. Moonlight volt, a gázálarcos lényre tüzelt. És újra elvétette, pedig szinte közvetlen közletről lőtte. De az ellenségnek sikerült elkerülnie, egyúttal meg is mutatta a természetellenes póz célját. A lény, súlyát a kezére helyezve előrelökte hátsó végtagjait, és kirúgva a lövöldöző stalker lábszárát, a földre küldte. A sorozat elszállt az égbe, a teremtmény ismét megfeszült, úgy tűnt, felkészült a legyőzött Moonlight lerohanására.

Talpra ugrottam, és célzás nélkül tüzet nyitottam. Természetesen fennállt a veszélye, hogy eltalálom Moont, de inkább szánom neki egy gépkarabély találatát, mint egy ismeretlen lény harapását.

Nekem nagyobb szerencsém volt, mint Moonlightnak. Bár, hogy szerencse-e, az még kérdéses volt. A sorozat eltalálta az ellenséget, és átluggatta az oldalát. Ám a gázálarcos mocsadékbán se okozott nagyobb kárt, mint egy hullában. Már ha élőholt.

A szívós lény hangtalanul félreugrott. Egyhelyben tipródott, ugrándozott, újabb rohamra készült. Egy hangot sem adott ki magából, és a gázálarc mögöl semmiféle érzelmet nem lehetett kiolvasni. A szemébe - a lélek tükrébe - nézni se működött. Ám én pontosan tudtam, most rám készül ugrani. Fura egy érzés. Mintha nem is egy élőlényel harcoltam volna, hanem egy mozgó kirakatbabával, vagy egy szexshopos guminóval. Ám ellentétben a szerencsétlen, önkielégítő perverzek mesterséges csajával, ez a lény halálos volt.

Épp azelőtt lőttem rá, hogy ugrott. Egyenesen a fejébe, de ahogy előrevetette magát, a lövedékek ismét a hasába csapódtak.

Az ugrás a korábbiakhoz hasonlóan, villámgyors volt. De az idő számomra mintha megállt volna. Rájöttem, nem tudom elintézni.

Bár mondhatnám, hogy abban a pillanatban egész életem lepergett a szemem előtt, ám valójában egyetlen rohadt dolog se villant fel. Nem emlékeztem sem jóra, sem rosszra. Semmiféle emlék nem került elő. És gondolat sem, kivéve egyet: kifutottam az időből!

És közben, mintha csak egy rémálom lenne, az örökkévalóságig elnyúlt az az egyetlen másodperc, melyben hihetetlenül lassan, mégis villámgyors ugrással vetődött felém az ellenség teste, közben pedig a kezemre rettenetes, kibírhatatlan súly nehezedett, mintha a gépkarabély tömör öntött acél lenne. Agyam abban a pillanatban milliószor fürgébben dolgozott, mint a kellő sebességre egész egyszerűen felgyorsulni képtelen izmaim.

Az első lövés balról érkezett. Egyetlenegy. Nyámnyila kapkodva csak eggyel fordította el a biztosítót, nem kettővel. Majd halkán köpött egyet a Val. A repülő, nem emberi lény megrándult, és az ideális röppályát megtörve lezuhant. Pont rám.

Az idő visszatért normál tempójához. Görcsösen kapkodva levegő után gyorsabban löktem le magamról a tetemet, mint korábban Nyámnyilát. A gázálarcba burkolt fej véres masszává változott. Azt nem lehetett kideríteni, hogy Nyámnyila is eltalálta-e, vagy ő eltévesztette, és most minden dicsőség és a vadásztrófea teljes egészében Moont illeti.

Talpra ugorva próbáltam lehiggasztani légvételem, és nem mutatni félelmet, bár meg kell vallanom, ettől a lénytől igencsak dobogni kezdett a szívem.

- Ez mi? - csendült a hangom árulkodó rekedtséggel.

Nyámnyila talpra állt, és megdermedve, hunyorogva nézett rám, mintha egy mindent tudó, tévedhetetlen jós elé járulva

próbálná megtudakolni, mennyi lesz majd kétszer kettő.

- Mi van, Mogorva? - horkant fel Moonlight, már szintén talpra emelkedve és megigazítva magán a felszerelését. - Nem láttál még sznorkot?

Kelletlenül megráztam a fejem. A sznorkokról eddig csak hallottam, haver, hogy van ilyen is. A felszerelésük és a katonai ruházat maradványai alapján ezek a nem emberi lények valaha a hadsereghez tartoztak. Vagy rátámadtak a katonákra. Megőrültek, megtörtek, besugárzódtak-e, nem tudom. Elképzelni se vagyok képes, minek kell történnie egy emberrel, hogy ilyenné váljon. Még csak nem is agyatlan élőholtak. A sznorkok, a pletykák szerint, teljesen állati életmódot folytatnak. Négy lábon járnak, emberre vadásznak. Tisztán, körültekintően és villámgyorsan támadnak. Reakcióképességük és izomzatuk hihetetlen.

Már többször hallottam róluk a Zónába mélyebbre hatolt stalkerektől. Most pedig magam is beláttam, ezek nem mesék. Az életmódjuk, a szokásaik, reakcióik gyorsasága, minden megfelelt a 100 RAD-ban csipkelődő stalkerek elbeszéléseinek. De a törtépetekkel ellentétben, a sznork nem csak veszélyes volt. Kifejezetten hátborzongató, akár egy minden lehetségest elveszített ember.

- Most már láttál is - foglalta össze Moonlight. - Induljunk, míg újra ránk nem rontanak!

- E... e... ezek falkában járnak? - kezdett váratlanul dadogni Nyámnyila.

- Ahol egy van, ott akad másik is - felelte Moon logikusan.

Én is egyetértettem vele. Függetlenül attól, hogy vannak- e még sznorkok a környéken vagy sem, többé nem akarok találkozni velük.

- Utánam! - vágtam rá, egyértelművé téve, hogy innen ismét Moon az utóvéd.

Ezúttal mindketten értették. A stalker és az újonc is. Csak mintha Moonlight ismételten hátranézne. Ettől a folyamatos nézelődéstől olyan érzésem támadt, mintha valaki figyelne minket. De e pillanatban a Zónán kívül semmi mást nem éreztem.

TÖBB SZNORKKAL nem találkoztunk. A veszélyes hely elmaradt mögöttünk, és akár lazíthatnánk is egy kicsit, ha nem várna egy még veszélyesebb hely. Itt sehol sincs biztonság. És ha jobban belegondolsz, nem is lehet. Kilépsz a házból, és máris a fronton vagy. Ha eszerint éled az életed, könnyebbé válik. Mind a győzelmek, mind a vereségek, mind a „háború” kimenetele azonnal látható lesz. És ha így van, csak egyetlen hely létezik, ahol lazíthatsz, nem ok nélkül szokták mondani, hogy: az én házam az én váram. Ez így is van.

Ez az egész aközben futott át az agyamon, míg kinyitottam a hátizsákot, és előhúztam a konzerveket. Persze nem álltunk meg azonnal. Sokáig válogattuk a pihenőhelyet, nehogy úgy járjunk, mint valami bamba töketlenek, és időben észrevegyük, ha valaki közeledne hozzánk, még mielőtt késő lenne.

Moonlight a maga örökös rosszindulatával figyelte a készülődésemet. Aztán valami olyasmit mormolt, hogy „Elég már, galambocskám, ne marhászkodj!”, és beletúrt a saját csomagjába. Hátizsákja mélyéről előbukkant egy vekni kenyér, egy rúd kolbász, egy üveg vodka, meg néhány kóla- - szerű szénsavas cucc.

- A legjobb hal a kolbászó - jelentette ki, majd előhúzott egy kést, és elkezdte felaprítani a kenyeret meg a kolbászt.

- Ráérünk még konzervre fanyalodni. Tedd el biztonsági tartaléknak! Nyámnyila, mit ücsörögsz ott? Bontsd ki a kólákat!

Nyámnyila engedelmesen felnyitotta a dobozokat és a flaskát, én meg magamban szitkozódva elkezdtem visszapakolni a konzerveket. A dobozok ismét elfoglalták helyüket a hátizsákban. Moonnak persze igaza volt, de valahogy mégis idiótának éreztem magam ezzel a plusz felhajtással. És ezt az érzést nagyon rühellem.

A szendvicsek kupaca egyre csak nőtt. Moon az ujjával ellenőrizte a levágott szeletek vastagságát. Ezért aztán a kapott végtermék nem sikerült túl esztétikusra. Mikor a seregben szolgáltam, volt egy csajom, egy szakács unokája. Ő simán szívrohamot kapott volna az ilyen darabok láttán. Ám engem, személy szerint, egyáltalán nem izgatott a dolog.

A stalker a „Moonlight and vodka”-t fütyörészve befejezte kulináris műveletét, és felemelte a palackot.

Ebéd Moszkvában, vacsora Los Angelesben - jött a gondolat a semmiből.

- Nem leinni magunkat - mentegetőzött Moon. - Csak az egészség miatt.

Majd alaposan meghúzta az üveget. Ádámcsutkája kétszer is megmozdult. A stalker végre elszakadt a palacktól, és egy szendvicsért nyúlt. Arca kipirult, ravaszdi szeme olajos fényt kapott.

Elvettem a flaskát, és belekortyoltam. Aztán Nyámnyila felé nyújtottam. Ő megrázta a fejét.

- Igyál! - noszogatta Moon. - Jót tesz az egészségnek. Tudod te, mekkora a sugárzás Jantarnál? Ha lenne dozimétered, már eszedet vesztetted volna miatta. Tudod, miért nincs itt senki? Ha erre császkálsz egy-két hétig, akkora sugárdózist kapsz, hogy garantáltan rákos leszel. Egy hónap után elsorvadnak a tojásaid,

kettő után megzápul az agyad, három után meg rángatózva fordulsz fel. Ám a vodka kimossa belőled.

Nyámnyila hitetlenkedve nézett Moonra, majd rám, mintha a véleményemet kérné. Majd váratlanul, a szükségesnél jobban kapkodva megragadott egy dobozt, és rátapadt a nyílására. Néhány kétségbeesett korty után majd megfulladt a kólától. Szóval még inni se tud. Tényleg nyámnyila.

- Ne azt a szénsavas vacakokat igyad! - kuncogott Moonlight. - Azok csak arra vannak, ha kiütnénk magunkat a piával.

Nyámnyila zavarba jött, és a szendvicsek után nyúlt. Moon kuncogott, és újra meghúzta a palackot. Tekintete mintha a hátam mögé célzott volna. Úgy tettem, mint aki nem veszi észre. Pedig egyből feltűnt, hogy Moon kifejezetten úgy foglalt helyet, hogy szemmel tarthassa azt az oldalt, amerről jöttünk. Nyámnyilat mellém ültette, engem meg úgy, hogy Pripjaty, a kaland felé nézzek. Érdekelte volna, ez véletlen, vagy szándékos? Vagy csak én vagyok paranoiás?

- Neked se kéne túlzásba vinned - vettem oda Moonnak, mintha mi sem történt volna. - Amilyen kalandok várnak, jobb, ha megőrizzük a gondolatainkat és a reflexeinket.

- A ránk váró kalandok miatt legszívesebben leinnám magam a sárga földre. És köpnék a gondolatokra meg a reflexekre - osztotta meg velünk Moon, de a palackot félretette.

A kenyér- és kolbászhalom tempósan fogyatkozott. Az utolsó szendvics kicsit még húzta az időt, de Moonlight egy újabb álnok vigyor és a rohadék értelmiséget emlegető trágárság kíséretében végzett vele.

Fel kellett volna kelnem, és továbbindulni, de semmi kedvem se volt menni sehová. Ez az alapjában véve egyáltalán nem biztonságos hely most valahogy meglepően nyugodtnak tűnt.

Mintha se mutánsok, se anomáliák, se emberek nem lennének a közelben.

Ez ostoba és veszélyes illúzió. Lelkem mélyén szidalmaztam magam az ostoba gondolatokért, de nem álltam fel, és úgy döntöttem, engedélyezek még negyedóra pihenőt.

- Miért nincsenek errefelé madarak?

Nyámnyilára néztem. Van, akit vacsora után elkap az álmoság, más a kezét törli bele a szomszédjába, ennek meg döbbenetes mód, kitágul a látóköre.

- Mit keresnének itt? - vont a vállát Moonlight.

Nyámnyila gyanakodva nézte, mint aki gúnyolódásra számít. De Moon meglepően komolynak tűnt.

- Hát, bármit... Emberek, kutyák... mutáns disznók is élnek itt - idézte fel emlékeit a fiú. - Mindenféle szemét...

- Beleértve az embert is. - A stalker csak nem bírta ki maró gúny nélkül. - Láthatod, a madarak okosabbak, mint az ember meg a többi állat.

- Inkább azt mondanám, szabadabb - kapcsolódtam be a beszélgetésbe, megérezve, merre tart ez a szakállas nyavalyás.

- Az ugyanaz, csak más szemszögből - legyintett Moonlight. - Egyszerű dolog, mikor a vörös kakas lerombolta a helyet, az emberek egy darabig még ragaszkodtak a tárgyaikhoz, az otthonukhoz. Aztán mégis elmentek, de nem mind. Valakik maradtak. Aztán mások is bejöttek, hogy megnézzék, mi van itt. Kíváncsiak. Az emberek mindig kíváncsiak. Főleg, ha ki van írva a kerítésre, hogy „Belépni tilos!”

Moon letépett egy fűszálat, a foga közé vette, és hátradőlt. A fűszál az ég felé meredt. A stalker nyújtózkodott, és lehuntya a szemét.

- Ez törvény: ha valamit tilos, azt mindenképp muszáj - folytatta, a fűszálat rágszálva. - Tudod, mint a filmekben. A város szélén bedeszkázott ház áll, mindenki ismeri, és szörnyű történeteket "öleséinek róla. Például, hogy aki bemegy, az hullaszákban jön ki. Aztán megérkezik a főszereplő. Éjjel, viharban, teliholdkor, péntek tizenharmadikán, köpve minden előjelre, pletykára, időjárási körülményre. Közeledik a házhoz, az ajtón tábla: „Ember, ki itt belépsz, hagyj fel minden reménnyel!” A zene baljós, süvít a szél, dübörög a zivatar, és péntek tizenharmadika van. Elolvassa a táblát az ajtón, de még így is meghúzza a kilincset. Ez, amikor a kanapén ülve nézed a filmet, általában viccesen hat. Hisz az annyira hülye, hogy mégis bemegy. Csak hát, a kanapén ülve a tévé előtt mindenki okos, ám az életben száz bolondból kilencvenkilenc pont oda tart, ahová nem kéne.

Moon elhallgatott. A fűszál még rezdült néhányat, majd ferdén állva mozdulatlanná vált. Kívülről olyan volt, mint aki elaludt. Lélegzete egyenletes, fekszik, nem modul. Még a szemhéja se reszket, szempillája se rebben, mint az alvást csak mímelőknél. De én tudtam, hogy nem alszik.

- Szóval, mi a helyzet a madarakkal? - értetlenkedett Nyámnyila.

- A madarak okosak - mozdult meg ismét a fűszál. - Semmi se tartja itt őket, és belőlük hiányzik az az ostoba kíváncsiság.

Még ha ez így is van, az önfenntartás ösztöne még ennél is jobban működik. Vagyis, a madarak felszálltak, és elrepültek, minél távolabb ettől a mocsok helytől.

- De akkor az állatok miért nem futottak el?

Moonlight váratlanul felült, és úgy nézett Nyámnyilára, mint egy idiótára.

- A saját lábadon nem tudsz messzire futni, még ha négy is van belőle - magyarázta. - Emellett, az állatoknak megvan a maga odúja.

Jól hangzik, de ez akkor is csak egy feltevés. Ráadásul a madaraknak is megvan a fészke és a kíváncsisága. Ami az emberekre nem igaz. Semmim sincs, ami ide kötne, és még csak nem is érdekel. Mégis itt vagyok a Zónában. És akkor...

- Vannak madarak a Zónában - fakadtam ki. - Én magam láttam.

- Milyen madarak? - vonta meg a vállát Moonlight. - Hát igen, átrepülnek, néha benéznek, de én például egyetlen fészket se láttam még a Zónában...

Nem akartam vele vitázni, ezért inkább hallgattam. Csak hát, úgy tűnik, Nyámnyila is hozzám hasonlóan gondolkodott.

- Miért kéne kíváncsinak lenni? - kérdezte. - És az ostobaságban sem hiszek. Én...

- Te - bólintott Moon - itt ücsörögsz az ördög lábánál, pedig lapozgathatnál is egy könyvet a kanapén a sztálinista lakásodban, és élvezhetnéd az életet. Tényleg, téged mi hozott ide?

- Nem a kíváncsiság. Én... Nekem muszáj - sóhajtott Nyámnyila. - És téged mi hozott ide?

Moon kővé dermedt, mint akibe villám csapott. Szeme a másodperc töredékére összeszűkült, dühössé vált, mintha Nyámnyila átlépett volna egy határt ártatlan kérdésével. De a következő pillanatban már össze is szedte magát.

- Nekem is muszáj - felelte, mintha mi sem történt volna. - Csak hát ezzel együtt is baromság az egész. Egyszerűen csak olyasmibe ütöd az orrod, amibe nem kéne, aztán elkapnak, és nincs hová menned. Azt hiszed, szabadon elhagyhatod a Zónát? A

fenébe, kopasz, Ő már felzabált téged. Idedugtad a kíváncsi orrod, és elkapták. És te, hülye, még csak észre se vetted.

Moonlight gonoszul elvigyorodott. A szájában tartott fűszál ettől könnyed mozdulattal meglibbent, majd Moon arca eltorzult, kiköpött, és az állkapcsához kapott. A gaz lehullott, és elkeveredett még élő, növekedő fajtársai között.

Meglepetten néztem a stalkerre. Ezzel meg mi van? Moon közben lehúzta a kesztyűjét, és miután szinte teljesen bekapta mind az ötöt, csupasz ujjaival elkezdte elülső fogait dörgölni.

- Mi baj? - aggodalmaskodott Nyámnyila.

Moon válasz helyett kihúzta az ujjait a szájából, és démoni vigyorra fakadt. Az egészen a közelmúltig tökéletes fogsor kissé megcsillant, középen egy észrevehető lyukkal. A stalker egyik felső metszőfogának legalább a harmada letört. Ennyi történt.

Úgy tűnt, ezt Nyámnyila is észrevette. Legalábbis nem mert többet kérdezni.

- A fenébe! - Moon most már ujj helyett a nyelve hegyével babrálta a törött fogat.

Miféle fű lehet, ami képes eltörni egy fogat? Talán menjünk, és kérdezzük meg Szaharovot? Lefogadom, hogy ő se találkozott még ilyennel. Igaz, nem botanikus, de még csak nem is biológus.

- Figyelmeztettelek, hogy veszélyes az egészségre - ugrattam Moont.

- Fordulj fel! - csattant fel Moon. - Figyelmeztettél? Na jó, nyertél egy pitét a polcra. Kettő van, tiéd a középső.

- Szóval a fűszáltól? - kerekedett el Nyámnyila szeme, miközben rám nézett.

Nem feleltem. Itt még a fű se normális. És ha ennek a fogatlannak igaz az elmélete, ez a növényzetnek valami szélsőséges formája. A madarak elrepültek, mert nem

maradhattak. A fű, a fák, a bokrok viszont maradtak, mert nem tudtak elrepülni. A többiek pedig... A többiek elmentek, jöttek vagy maradtak, saját belátásuktól függően. Ha az egészszet a józan ész felől közelítjük meg, akkor mi hárman, akárcsak bármi más itt élő, egyáltalán nem vagyunk normálisak.

Bár a személyes tényezőt sem szabad figyelmen kívül hagyni. Itt vagyok például én... Velem mi a helyzet?

Nem, Moonnak tulajdonképpen igaza van, egy ilyen silány helyen nonszensz a létezés. Bármi is diktálja.

.....

6 1976-ban a Szovjetunió vezetői kinevezték a csütörtököt halas napnak. Az „újítás” oka a meghirdetett „egészséges étkezés” helyett valójában a hústermelés katasztrofális állapota volt. A hal, olcsósága-miatt, a szegények eledelének számított. Csütörtökönként mindenkinek halat kellett fogyasztania. Az emberek persze nem mertek ellenkezni, csak viccelődtek a helyzettel, mint például: illik a feleségemet halacsának hívnom csütörtökön? Vagy ahogy azt egy akkor népszerű dal refrénje is hangoztatja: „a legjobb hal a kolbász”.

A TÁJ EGYRE elhagyatottabb és hátborzongatóbb lett. Ha a katonaság, a kutatók és a stalkerek a Zóna déli részét még csak el is foglalták, észak felé nem igazán siettek. Az ide vezető utat, a Monolitról, az ugyanilyen nevű klánról és a fantasztikus relikviákról szóló történetek ellenére is lezártak tekintették. Vannak helyek, ahová még egymilliárd dollárért sem lehet bejutni. Kockáztatni akkor érdemes, ha az ember pontosan tudja, mit és miért tesz kockára. Az északra vezető úton az életét. Sőt, a túlélésre egy százaléknál is kevesebb az esély. Annak, hogy mesébe illő gazdagságra tegyél szert, vagy eljuss a Kívánságteljesítőhöz, még annyi se. Talán semmi. Senki se tudja, hogy egyáltalán létezik-e a Monolit.

Így hát felmerül a kérdés: mi a fenét keresek én itt? Nyámnyila északra vágyott, mert fogalma se volt róla, ez mit is jelent. Moonlight egy kalandor, akit a nyereségvágy hajt. És én? Én meg egy hülye vagyok, mert a fejembe vettem, hogy adósa vagyok valakinek.

Talán nem? - mozdult meg valami bennem.

Talán igen. De ami a legfontosabb, nekem nincs mit vesztenem.

Mondhatnád, hogy csak felhúztam magam, visszagondolva az új életre tartogatott rejtekhelyre. Ekkora összegeket bankban szokás tartani, valahol. Svájcban, nem pedig... gyakorlatilag mindenki orra előtt. Másrészt viszont az ilyen összegek

tulajdonosai általában tudnak is kezdeni vele valamit. Nekem viszont még csak ötletem sincs hozzá. Természetesen elmehetnék belőle valahová közelebb az Egyenlítőhöz, például Kubába, Thaiföldre, vagy valamelyik kis szigetre, és élni saját kedvem szerint. De miféle kedvem? Mihez lehet ott kezdeni? Nyavalyás bennszülöttek és filléres italok fogyasztásába, míg el nem visz a májzsugor vagy a vérbaj. Szép kilátások, de inni itt is lehet. Időnként akár ki is mehetnék a Zónából horgászni, hogy legalább csináljak valamit. Ha nagyon akarom, még olyat is találhatok, akivel dughatok.

Nem, jobb itt vegetálni, abban a reményben, hogy egyszer majd csak találok valami értelmet a továbbéléshez, mint ott minden remény nélkül.

Vagy talán pont emiatt megyek a Monolithoz? Végül is, nem csak Nyámnyila éri el és mondhatja el neki a kívánságát. Ha odajutunk, mind a Monolit elé járulunk. És akkor... Mi lesz akkor? Mit kérhetnék tőle én? Boldogságot? Új célt az életemnek? És ha feltételezzük, hogy a Monolit valóban létezik, és tényleg teljesíti a kívánságokat, mit kaphatok ténylegesen egy ilyen kérés után?

A komor gondolatokba merülve elmulasztottam a pillanatot, mikor megjelentek. És mikor megláttam őket, megborzongtam.

Kutyák! Nem hittem volna, hogy a vak kutyák ilyen mélyen bejönnek a Zónába. Ők eddig az előszobája elválaszthatatlan tartozékának tűntek, nem a központénak. Teljesen lefagytam. Szerintem már láttam ezeket a kutyákat, ők voltak azok, még ha ez ostobaságnak is tűnik.

- Hé, Moonocska! - kiáltottam halkán.

Moonlight nem állt meg, de még csak arra se fordult. Ám Nyámnyila azonnal arra fordította a fejét.

- Ha még *egyszer így* hívsz - Ígérte a stalker arra se nézve -, szarrá lőlek, te lankadt pöcs!

Máskor összekaptam volna vele, de most képtelen voltam.

- Jobbra mögötted - mondtam.

Még most sem állt meg, de még a tempón se változtatott. Csak elnézett a jelzett irányba.

- Nyámnyila, fejezd be a forgolódást! - javasolta a» újoncnak, majd hozzátette már nekem: - Lőj rájuk, és szétszóródnak!

Hunyorogva néztem a kutyák felé. A falka már hat tagot számlált. Egy csoportot alkottak, szorosan követték egymást, egyforma távolságban. Mintha valaki irányítaná őket. Nekik sose jutna eszükbe így viselkedni. És valami azt súgta, egy lövéstől nem fognak megijedni.

Sose szerettem a kutyákat. Mármint amik gazda nélkül futkároznak. Nem tudom, mit várhatok tőlük. Hülyék, gonoszak és kiszámíthatatlanok. Az itteniek még rosszabbak. Alapjában véve, még kutyának is csak nagy általánosságban mondhatók. Valami lerobbant juhászkutya, egy vak agár és egy vedlett disznó ótvaros kereszteződései.

A Zóna kitenyészti a magáét. Minden, ami itt fennmarad, furcsa, keszekusza, hátborzongató lesz. Ugyanakkor hihetetlenül ellenálló. Még a megnyomorodottak is túlélnek, sőt erősebbek lesznek. Te pedig, velük összeakadva egy rémálommal szembesülsz. Ugyanolyan szörnyű és le- gyűrhetetlen. A baj csak az, hogy ebből a rémálomból nem tudsz felébredni.

Megfordultam. Lekaptam a vállamról az AK-t, bár a lövéssel még nem siettem. A kutyákra néztem. A vak falka a helyén maradt, tartotta a távolságot. Ám most már vagy tucatnyian voltak. Végigfutott a hideg a hátamon. Egyre többen lesznek, és

mikor már nem tudom mindet szemmel tartani, rohamoznak.
Csak ezúttal nem fogok felébredni.

Szívem kalapácsként dübörgött.

Le kell higgadnom. Mély levegő. Egy, kettő...

- Miért nem lősz? - fordult arra Moonlight.

- Nem fognak elmenni - motyogtam.

Hangom síri, vészjósoló volt. Magam is meglepődtem. Ilyet még sose tapasztaltam.

Mély lélegzet. Egy, kettő...

Moon elvigyorodott, megvonta a vállát, és felállva, gépkarabélyával rálőtt a falkára...

...három. Kilégzés.

A hangtompítós Val pukkanásai semmiféle hatást nem értek el. Nem is hittem, hogy ezek a kutyák bármitől megijednének. A sorozat pont az ellenkezőjét okozta. A falka rohamra indult. Csak még nem voltak elegendőek. Kiléptem oldalra.

A hüvelykujjam a szokott módon csúszott a biztosítóra. A szélső pozícióba fordítva, a töltényeket nem számolva tüzelni kezdtem. Társaim kikerültek a látóteremből. Minden figyelmemet a kutyákra fordítottam.

Azok meg már rajtunk is voltak. És nem egy tucat, sokkal több. Csak hát honnan jöttek?

- Anyátok! - vakkantotta valahol oldalt Moon.

Halkan kereplő Valjához csatlakozott Nyámnyila kalasa. A kutyák közelebb értek. Most vagy megpróbálnak lelassítva megkerülni és hátulról támadni, vagy egyenesen szemberohannak velünk.

Amíg tudtam, lőttem. Azokkal a kutyákkal, melyek igyekeztek ránk rontani és elkapni a torkunkat, kicsit könnyebb volt. Ám a sunyin hátulról kerülni próbálókkal nehezebbnek bizonyult. Egy

dologra azonnal rájöttem: lehetetlen az összesét biztonságos távolságban tartani.

- Tartsd a hátad! - mordult fel Moon.

Megpördültem, és próbáltam hátrébb szorítani a kutyákat, egyben rájönni, hogy pontosan hol van Moon. Egy pillanat elég volt, hogy felismerjem, a „Tartsd a hátad!” nem rám vonatkozott. Moonlight és Nyámnyila nagyjából harminc méterre köröztek tőlem. Vagy másfél tucat kutya támadt rájuk.

Forgolódva próbáltam egyet sem magam mögé engedni, újra és újra megnyomtam az elsütőbillentyűt. Sikerült három vak korcsot lelőnöm, de úgy tűnt, nem lettek kevesebben. Ez csak még jobban feldühített.

A lények vicsorogtak, fogukat csattogtatták. Míg az egyiket leszedtem, egy másik már rám is rontott. Szitkozódva, pedig ez velem általában nem fordul elő, megfordítottam a gépkarabélyt, és a tussal ütöttem. Tökéletes találat. A kutya kifordult állkapoccsal a földre zuhant. Felnyűszített, nem értett semmit, vak fejét, melyen mintha valami penész borítaná be a szemét, megrázta.

Újra elkezdtem jobbra-balra lövöldözni. A különösen makacs, a tűzvonalon magukat átpréselt dögöket a bakancsommal rúgtam félre. De ez se sikerült minden alkalommal. Igaz, a húsomat még nem érték el, de a nadrágszáramat már sikerült kicsipkézniük.

Már mintha kevesebben lettek volna, bár a látóterem alig néhány méterre szűkült. Aztán egyszerűen nem maradt időm észrevenni és tudatosítani, ahogy az egyik kutya a fejét oldalra fordítva rám rontott, megpróbálta megragadni a lábam, majd azonnal hátraugrott. További négy lény összebújt, annyira, hogy oldaluk gyakorlatilag egymáshoz dörgölődött, és felváltva próbáltak támadni.

Az ugatás és lövöldözés elvadult. Ha lettek volna emberek a közelben, igencsak magunkra vonjuk a figyelmüket. De nem voltak. Szándékosan kerültem el a Szabadság táborát. Nyámnyila vadul felüvöltött, mint akit nyúznak.

- A kurva! - üvöltötte valahol a közelben Moon.

Kiáltása elnyomta Nyámnyila hörgését és vad ordítózását. Hátra és oldalra léptem, elvágva a kutyák egy újabb kitérő manőverét. Meg akartam fordulni, megnézni, mi történt Nyámnyilával, és...

Nem vettem észre az anomáliát. Akkor jöttem rá, hogy belegyalogoltam, mikor a lábam alatt remegni kezdett a talaj. Annyira rezgett, mintha a földgolyó úgy döntött volna mögötte, hogy levet engem a felszínéről. Minden mozgott a szemem előtt. Áfák, a kutyák, a két lövöldöző ember... minden reszketett.

A kutyák minden bizonnyal ugattak, az emberek lőttek. Én viszont már semmit se hallottam. A fülem legalább úgy dübörgött, mint egy kitörő vulkán, vagy egy lezúduló lavina. A kutyák haboztak, sőt mint a kicsit hátrébb is húzódtak volna. Félve mutogatták fogaikat. Morogtak?

Nem tudom. A dübörgést rémületes csend váltotta, mintha megsüketültem volna. A környező világ pedig tovább remegett, kirázta még a lelket is hallásképtelen testemből. És akkor ujjam visszatért a sátorvasra.

Legyen már vége ennek az egésznek, de addig még több vak dögöt magammal viszek. Kezem reszketett. Nem csaptam oda. A kutyák dühödten vicsorogtak, megpróbáltak elkapni, de féltek belépni az anomáliába.

Lőttem és üvöltöttem. Bár egyetlen hangot sem hallottam, ujjam görcsösen szorította az elsütőbillentyűt, hangszalagom

pedig annyira megfeszült, hogy félő volt, nemcsak a hallásomat, de a hangomat is elveszítem.

És csak akkor, mikor a remegés már majdnem megszűnt, a kutyák pedig visszavonulva az időközben odaért Moonra vetették magukat, jutott eszembe: a föld reszketése nem egy végzetes anomáliát jelez.

Ezzel a gondolattal, tökéletesen megsüketülve a földre zuhantam. A világ elsötétült, és elrohant valahová oldalra.

A fülem úgy zúgott, mintha egy riasztó szólt volna fölöttem. Aztán jött egy újabb, tompa harangzúgásként ható csapás, majd ezen a döndülésen áttört egy zúgó, zengő hang:

- Mogorva, a fene beléd!

Kinyitottam a szemem. Az első, amit megpillantottam, egy patkóbajusz alatti száj, mely obszcén tirádát ont magából. Moonlight hajolt fölem. Még mielőtt észhez tértem volna, a stalker tenyere harmadszor is csattant az arcomon.

A fejemben a zsongás mintha csökkent volna, de semmi kedvem sem volt bekapni egy újabb pofont. Elkaptam a lendülő kezét, és azt mondtam:

- Elég.

Valahogy az én hangom is tompa, zizegő volt. Általában minden eltompult, mintha vastag vattarétegen át jönne. Talpra álltam. Reszkettem. Megbotlottam, valami puha került a lábam alá. Egy kutyatetem.

Káromkodva belerúgtam a döglött kutyába, és úgy mentem előre, hogy nem is néztem az utat.

- Állj! - kiáltotta Moonlight már szinte normális hangon.

Pontosabban, már én hallottam szinte normálisan. Megálltam, lehajoltam, térdemre támasztottam a kezem, és érzéseimet fülelve megmerevedtem. Hallásom fokozatosan visszatért, a remegés

megszűnt. De a fejem továbbra is zúgott, odabenn minden úgy reszketett, akár egy nyúl.

A bensőmből származó remegés ismét előbújt. Nem vettem észre azonnal, hogy Moon megfogta a vállam. Ránéztem. Szemében láthatóan eszelős, eltompult gondolkodás csillant.

- Elsősegélycsomagot - követelte. Folyton vigyorgó képén most nyoma sem volt mosolynak. Arckifejezése sokkal inkább hasonlított a düh és a tehetetlenség keverékére.

- A hátizsákban van - mondtam lomhán. Gondolataim kategorikusan megtagadták a munkát.

Az agyam mintha lefagyott volna. Vagy kiürült, ami ebben az esetben közelebb állt az igazsághoz. Moon még ingerültebben nézett rám, de nem kérdezett semmit. Csak némán lerántotta a hátizsákomat a vállamról.

Az első pillanatban valamiért rá akartam üvölteni, hogy „Az enyém, add vissza!”, és szembeszállni Moonnal. Megráztam a fejem, és a harangzúgás maradványait kiűzve felegyenesedtem. A csatateret elborították a kutyatetek. Egy, kettő, három, négy, öt...

Nyámnyila egy fa mellett ült. Arca szenvedés fintorába torzult. Moon ott nyüzsgött mellette. Körülöttük további kutyatetek. Hét, nyolc, kilenc...

A stalker már ledobta a hátizsákomat, és kivett belőle egy gyógyszerescsomagot. Az igencsak drága elsősegélykészlet darabjai szétszóródtak a földön. Moon ujjai sietve előkotortak egy ampullát és egy fecskendőt. Az üveg hegye megrepedve letört. Az ampullába valószínűleg apró szilánkok hullottak. Bár annyira nem kicsik, hogy a fecskendőbe is átkerüljenek.

Moon felszívta a gyógyszert, felemelte a fecskendőt a tűvel, benyomta a dugattyút, kiszorítva a felesleges levegőt. Aztán

minden teketória nélkül, lendületesen beledöfte a tűt Nyámnyila combjába. Ő grimaszolt, és félrenézett.

Fél a tűtől? Bár ismertem már erősebb embereket is, akik képesek voltak megnézni bármilyen szörnyűséget, még akár a kettészakított hullákat is, de a testükbe hatoló, vékony, ártalmatlan tű láttán viszolyogva elfordultak. Ám ez nem Nyámnyilára vonatkozik.

- Vesztség ellen? - kérdezte bátortalanul.

- Hogy ne halj meg - legyintett Moon. - Ezek nem kapják el a vesztséget. És ha el is kapnák, az embernek nem adnák át. Nézd csak meg Mogorvát! Miért harapnák meg? Ő anélkül is elég veszett.

Nagyon vissza akartam vágni. De nem volt hozzá erőm. Fejem viszont kezdett lassan megtisztulni az idegen zajtól, és agyféltekéim próbáltak visszatérni szokott munkájukhoz. De eddig még csak a kutyatetemek számolgatásával sikerült megbirkózniuk.

Harminckettő, harminchárom...

- Sohase láttam még ennyi kutyát - osztotta meg velünk észrevételét Moonlight, miközben összeszedte a szétszórt elsősegélykészletet. - Érdekelne, mi a fenét csináltak ennyien?

A nyavalyás, miatta eltévesztettem a számolást.

Én azt hiszem, sejtettem, miért támadtak ránk a kutyák. Nem véletlen, hogy egészen a Szolgálat bázis óta követtek minket. A Szaharov-féle laboratórium körül keringtek, gyakorlatilag a Jantar óta gyülekezve. A Zóna nem bocsátotta meg nekem a Nyámnyila kiképzéséhez használt, rögtönzött lőterünket. Úgy tűnik, megpróbálja megbosszulni a sajátjait.

Moon betolta a csomagba az elsősegélykészlet maradékát, közben pillantása elidőzött valamin, és fütttyentett. Mielőtt

visszatette volna a dobozt a hátizsákba, rám nézett.

- Figyelj, Mogorva, minek neked aszpirin?

- Az aszpirint nem szabad vodkával keverni - osztotta meg velünk az ismereteit Nyámnyila. - Akadályozza a véralvadást.

- A fenébe is! - intette le Moonlight. - Itt Mogorván kívül senki se használ aszpirint. Csak vodkát. Nincs az a sérülés, amit vodkával ne lehetne kezelni. Kivéve a nemi eredetűeket.

Amint Moon visszagyömöszölte a gyógyszereket a hátizsákba, elvettem tőle. Helyükre kattintottam a kapsokat.

- Jólesik kötekedni? - morogtam kelletlenül. - Az elsősegélykészletet a kutatóktól kaptam, munkabérként. Nem tudom, minek bele az aszpirin, de sok hasznos dolgot tartalmaz.

- Észrevettem - vigyorgott Moon. - Te hogy vagy? Minket Nyámnyilával megharaptak.

- Erősen?

Nyámnyila megpróbált talpra állni, hogy bizonyítsa, nem harapták meg túl erősen, de Moon leállította a kísérletet.

- Az oldalamba kaptam - panaszkodott a srác. - Oldalról jött, és nem vettem észre. Mire felfedeztem, már késő volt, rám ugrott. Fájdalmamban leeresztettem a fegyvert. Majdnem lábon lőttem magam. Ha Moonlight nem...

- Minden rendben - szakította félbe a lélekfeltárás folyamatát a stalker. - Az esküvődig begyógyul. Leülünk?

Megráztam a fejem.

- Miért ücsörögnénk? Várni, hogy átgázoljanak rajtunk valami szemetek? Mennünk kell.

Moon egyértelműen nem értett egyet velem. Látszott a képén. Kerestem valami indokot a maradásra, de nem találtam. Ha az én földrengés utáni állapotom és Nyámnyila megharapott oldala

nem elég dk, akkor tényleg nehéz lenne kifogást találni.
Lehetetlen.

- Na jó - egyezett bele kelletlenül. - Vezess!

És hátranézett. Egy pontra. Most már esküdni mertem volna rá. Még mindig nem értem, mit keres arra felé.

A KÖRNYEZET egyre vadabb lett. Sűrűbb. A lábunk körül enyhe köd hullámozott. Ritkás, de a nyirkosság attól még tette a dolgát. Bár az is lehet, hogy egyszerűen csak elfáradtam. Így vagy úgy, de a lábam egyre jobban fájt.

A sebesült Nyámnyilát azért nem haraphatták meg túlságosan. Legalábbis nem hagyta el magát, egész vidám maradt. Vagy újra elkapta a lendület, másképp nem lehet. Moonlight viszont még mindig szokatlanul komor arccal ödöngött mögötte. Mi jár ennek a viccmesternek a fejében?

A dombot könnyedén megmáasztuk. Bár akinek esze van, megkerüli, most szándékosan kapaszkodtam fel rá. A tetejéről csodás kilátás nyílt a környékre. Oldalvást a Szabadság bázisa látszott, kicsit távolabb egy falu, amiről azt mesélik, vérszívók tanyáznak benne. Nem tudom, ez mennyire igaz, de az ördög se tudna odacibálni.

Még távolabb, ha nem lenne a sűrű erdő, megpillanthatnánk Pripjatyot magát. Az elhagyott város sötétlő tömbjét. Egy kihalt város magában is hátborzongató látvány. Most viszont, a pletykák szerint még meg is szállta egy magát a csodás Monolit névvel illető mániákus csoport. Ráadásul, ahogy mondják, valahol az odaúton kiperzselődik az ember agya. Szóval Pripjaty felé egyáltalán nem akartam menni. Nem is a város megcsodálása kedvéért másztam fel erre a dombra.

Szememhez emeltem a távcsövet, kicsit állítottam rajta, és elkezdtem Pripjaty irányából arra felé fordulni, amerről jöttünk. Ám senkit se láttam. Lehet, hogy tényleg elkapott a paranoia?

Valami megvillant, aztán sáros hullámként tovagördülve elmosódott a kép. Megborzongtam, hátrább léptem, és leeresztettem a távcsövet. Moon közvetlenül előttem állt, és gúnyosan vigyorgott.

- Mit láttál? - kérdezte.

Megráztam a fejem: semmit, haver. És lassan elindultam lefelé a dombról. Nyámnyila kötelességtudóan trappolt utánam. Valamit elhallgat. És ez nem jó.

A síkságon sűrűsödött a pára, a környező világot tejszerű köd borította. A fehérségből a közeli fák sötét sziluettjei ugyan kirajzolódtak, de a távolabbiak mind belevesztek, így nem tart soká eltévedni.

Nyámnyila válla megrázkódott. De ez nem volt elég, már szinte egész testében reszketett.

- Fázol?

- Visszataszító - felelte Nyámnyila. - Sokáig tart még?

- Már nincs sok hátra - kiáltotta hátulról Moonlight. – Nemsoká Pripjatyba érünk, ott nem olyan nyirkos, mint ebben az... erdősávban. Az azért csak egy város.

- Nem megyünk Pripjatyba - mondtam halkan, de határozottan.

Moonlight megállt. Hallottam megtorpanni lépteit. Nyámnyila is lelassított. Nem értette, mi történik, fejét forgatva nézett minket Moonnal.

Meg kellett állnom, és felé fordulni. Nyámnyila elég szánalmasan nézett ki. Mint egy gyerek, akinek veszekszenek a szülei. De ő mindkettejüket szereti, számára egyformán kedvesek

és tévedhetetlenek. És most, hogy civakodnak, ő képtelen beállni bármelyikük oldalára.

A stalker viszont dugig volt agresszióval.

- Mi van, Mogorva, beverted a fejed? - tűnt most Moon hangja inkább fenyegetőnek, mint gúnyosnak. - A földrengés összerázta az agyad? Mi a szarról beszélsz?

- Nem megyünk át Pripjatyon - ismételtem meg nyugodtan, és bár még magam előtt is titkoltam, kifejezetten élveztem a reakciókat. - Megkerüljük.

Moonlight úgy nézett rám, mint egy eszelősre.

- Arra soha senki se jutott még át - magyarázta. - Ez öngyilkosság.

- És az Arénába menni, bejelentkezni három körre is, az nem öngyilkosság? - vágtam vissza. - Áttörni a Szabadságon, két kordonon és a Monolit megszállta Pripjatyon, az nem öngyilkosság? És bemenni a Zóna legszarabb helyére, ahol a pletykák szerint az agyad kocsonyává változik, valami olyanért, ami talán nem is létezik...

- Az más - csattant fel Moon. - Az... más. Ott minden világos és közismert. És megvan az esély, hogy nem nyírnak ki. De arra... Ki a fene tudja, mi van arra?

- A térkép alapján egy erdő - vontam meg a vállam.

- A térkép alapján - utánzott a stalker. - És a valóságban? Azt senki se tudja.

Végigmértem társaimat. Kontrasztos egy párocska. Az egyik kivörösödött, kész bármelyik pillanatban felrobbanni, a másik sápadt és lehangolt.

- Tudod, Mogorva - szólalt meg végül Moonlight -, amikor átráncigáltál minket Jantaron valami goblin után, nem szóltam egy szót se. Amikor elcibáltál minket a Szabadság mellett át az

erdőn, még csak a hangomat se hallattam. De Pripjatyot megkerülni... Az már sok.

Bólintottam válaszul: haver, meghallgattalak, megértettem. Moonra néztem. Befejezted, mehetünk? Nem figyelt.

- Mogorva, mi Pripjatyon át megyünk - nézett határozottan Moonlight Nyámnyilára, és hozzátette: - Ott biztonságosabb.

Egy frászt biztonságosabb. Ott van a Monolit. Lelőnek, még csak a neved se kérdezik meg. Moonnak egyvalamiben viszont igaza volt: azt, hogy mi van Pripjaty körül, senki se tudja. Ezért annyira rémítő ez a „megkerülés”. A bizonytalanság miatt.

A továbbiak már ízlés dolga. Ő úgy véli, még akkor is jobb egy már ismert útvonalon végigteperni, ha a siker valószínűsége csak egytized százalék. Szerintem viszont az ismeretlen úton ennél jóval nagyobb a szerencse esélye.

- Én megkerülöm - mondtam ridegen. - Ott nincsenek monolitosok.

Többet nem is akartam mondani. Már mindent megbeszéltünk. Minek fecsérelni a szót? Már így is többet beszéltem velük a kelleténél. Ám nekik időre van még szükségük végiggondolni a dolgot és meghozni a döntést.

A némaságban leguggoltam, és összebb húztam a bakancsom fűzőjét, pedig már így is elég feszes volt. A percek szivárogtak, bele az örökkévalóságba. Szél kavarta a füvet. A távolban valami felbődült, egy csattanás és csend. Mintha valami kisebb lény támadt volna egy stalkerre. Vagy elintézte, vagy őt intézte el a másik. Ami biztos, hogy a Zónában szembekerültek egyike nincs többé.

A másik bakancsomat is befűzve felálltam, és lesétáltam a lejtőn. Itt nem lesz demokrácia. A döntéseket egy személynek kell meghoznia. És most vagy elfogadják az enyémet, vagy útjaink

különválnak. A második esetben szimplán visszamegyek a bázisra, jól leiszom magam Moonlight és a vele tartó Nyámnyila lelki üdvéért, majd elmegyek aludni. Reggel pedig úgy ébredek, hogy senkinek sem tartozom semmivel. Adósság nélkül.

És megy minden tovább, ahogy szokott. Portyák a Zónában, többnyire a Szeméttelep körül, a seftelő csaposhoz hurcolt, a normál ár negyedéért lepasszolt relikviák, a szar vodka, a nyugodt alvás iránti vágy, az álmodozás e szürke, sivár létezés új értelmének megtalálásáról.

A visszatérés tervei tovaszökkentek, amint felhangzott mögöttem a léptek surrogása. Kapkodóak, nyűgösek, túl zajosak. Nyámnyila.

Meg sem fordulva észrevétlenül elvigyoroztam. Eldőlt. Alig egy tucat lépésem alatt meghozta a döntést. Úgy tűnik, csak sikerült valamit belevetnem a fejébe. Legalább annyit, hogy már jobban bízik bennem, mint Moonban.

Az utóbbinak nem hallottam a lépteit. A stalker tudta, hogyan kell mozogni. Nem csoda, nem ma kezdte a Zónát járni. De jelenlétét azért a tudtomra adta.

- Miféle ostobák neveztek el téged Mogorvának? - Hangjában a visszafogott elégedetlenség keveredett a leplezetlen szarkazmussal. - Te nem Mogorva vagy, hanem agyatlan.

És mégis ott jött mögöttem, elnyomva büszkeségét. Az is lehet, hogy nem volt más választása. Akkor ez még nem volt világos, csak az intuícióm súgta.

Odalenn egyre sűrűsödött a köd. A távoli fák elmosódott, fehéres körvonalat öltöttek Komor, hideg, nyirkos és undorító. Brrr! Megborzongtam, majd kiválasztva az útirányt, kimérten lépkedtem előre. Pripjaty körül, ahol ember már rég nem járt. Legalábbis normális ember. Józan ésszel és szilárd emlékezettel.

Harmadik rész

AZ KÖDBEN

VALAMIKOR RÉG, még gyerekkoromban volt egy hórobogóm. Afféle három csúszótalpas szán, puha üléssel, kormányval, fékekkel és a vicces „Csuk és Gek” névvel. Nagy és zajos tömegben nyüzsögtünk a hórobogókkal és szánkókkal, mert hát nem mindenkinek volt „Csuk és Gek”-je, előzőnlöttük a dombot, és bőrig átázva csúszkáltunk, megfeledkezve a leckéről, igyekezve nem is gondolni az anyukák szidalmaira.

Fentről lefelé a hórobogó kenterbe verte a szánokat, ezért mindenki vágyott rá, akinek nem volt. De a lecsúszás, mint minden boldog pillanat, mámorítóan kurta. És az eufória pillanatai után kezdődött a hosszú és unalmas visszamászás. A hórobogók tulajdonosai ekkor nézték irigyen a szánkósokat. Mert hát, ellentétben a szinte felrepülő szánkózó barátainkkal, mi kúsztunk, másztunk, lihegtünk és botladoztunk. A „Csuk és Gek” iszonyú nehéz volt, és kínzássá változtatta az élvezetet. Hogy mire akarok kilyukadni?

Itt és most nem volt hórobogó. És lesiklás se. A hátizsák és a gépkarabély húzta a vállam, tapados sár cuppogott a lábam alatt. És egyik domb követte a másikat. A leereszkedéseket felmászások váltogatták, de örömet sem egyik, sem másik nem hozott.

Nyámnyila meglepően csendesen lépkedett. Csak dagasztotta a cuppogó sarat. Moonlight először megpróbálta a „Moonlight and vodka”-t fütyörészni, majd halkán káromkodni kezdett az orra alatt, de hamar ráunt a szitkozódásra, és némán koncentrált.

Megértettem őt. Én se vágytam kevésbé a szitkozódásra. De már az érzelmi kitörésekhez se maradt elég erőm, meg a figyelmemet sem akartam elterelni.

A dombról lefelé ereszkedve a fent még ritkás köd sűrűbbé vált. A következőre felérve már gyakorlatilag nem is oszlott fel, távolabb meg csak még átláthatatlanabbá lett, olyan, mint a fortyogó zselé. Hamarosan már csak a PDA térképe segítségével lehetett tájékozódni. És bár a homályban az onnan amúgy hiányzó ismeretlen szándékú, fegyveres embereknél segített volna a kézi számítógép, az anomáliákra és mutánsokra nem tudott figyelmeztetni. És a húsz-harminc lépésnyire szűkült látótávolság mellett időben észrevenni sem volt könnyű őket. Ezért aztán beszélgetni se volt kedvünk.

A köd kimerített, a feszültség minden egyes hangnál vagy árnyéknál csak nőtt. A többieket nem tudom, de én úgy éreztem magam, mint az a sündisznó a rajzfilmben, amit már gyerekkorom óta utálok. Csak hát, ha a sünt az a kérdés foglalkoztatta, hogy került oda a ló a ködbe, és hogyan veszi a levegőt, engem sokkal inkább az a tény aggasztott, hogy akár még valaki más is jelen lehet, és liheghet. Ha most felderengene egy ló sziluettje a nedves fátyol mögött, habozás nélkül megtennék mindent, hogy ne kapjon többé levegőt. Se a ködben, se máshol.

Szerencsére rajtunk kívül más élőlény egyelőre nem járt erre. Egyszer elmentünk egy anomália mellett. Ez egyértelműen felismerhető volt, a levegő szó szerint úgy reszketett, mintha másnapos lenne. Ez volt az egyetlen oka, hogy még elég tisztességes távolságban sikerült megállnom. Egy reszkető, változó méretű és körvonalú valami mozgott utunkra merőlegesen. A három, kővé dermedt alakra ügyet sem vetve.

- Ez meg mi a fene? - kérdezte rekedtes hangon Moonlight pár perccel az anomália eltűnése után.

Nyilván nem Nyámnyilát kérdezte. Engem. Vagy csak feltett egy költői kérdést? Megvontam a vállam. Általában felismerem az anomáliákat, de itt... Ez vagy valami teljesen ismeretlen dolog, vagy valami két, térbeli fizikai turbulencia összeolvadása. Megesik az ilyesmi.

Miután összefutottunk azzal az ismeretlen, vándorló anomáliával, Moonlight elkezdett kétszer, vagy inkább háromszor sűrűbben nézegetni hátrafelé. Valami felkavarta a viccmestert. És engem?

Átgondoltam a dolgot, és rájöttem, a vágy, hogy legalább magamban kiröhögjem Moonlightot, csak kísérlet a saját izgalmam elfojtására. Szívem szaporábban verdesett, bármelyik pillanatban készen az összeroppanásra. Vettem egy mély levegőt, és gondolatban elszámoltam háromig. A már sokszorosán tesztelt módszer ezúttal nem segített.

Áthültem. A környezet nyirkos volt, és kellemetlen. A kavargó ködön át feltűnedeztek a holt fák árnyai, és érezhető volt valami jelenlét. Annyira hallgatóztam, hogy még a fülem is belecsendült. Semmi. Kapkodó lépéseinken kívül egyetlen hang se. De az érzés, hogy a léptek mögött valami hangtalanul oson mellettünk, és néz minket a párán át, nem hagyott el.

Ha egyedül vagyok, valószínűleg többször is váratlanul megtorpanok, és megpróbálom rajtakapni a láthatatlan megfigyelőt.

Jobbra méretes sziluett rajzolódott ki a tejfehér, sűrű levegőben. Kicsit összerándultam, de tartottam magam. Ez nem él, ez...

Megtettem még néhány lépést, és háromra kifújtam a levegőt. A sziluett elmosódott kontúrokat kapva felismerhetővé vált. Szögletes karosszéria, különböző méretű kerekek. Egy, az oldalán fekvő traktor. A tényre, hogy a kabin valaha üvegezett volt, a rozsdás keretből kilógó, éles, sarkos töredékek emlékeztettek.

A traktor a megérdemelnél több figyelmet kapott. De sem a mezőgazdasági gép rozsdás maradványai között, sem a közelében nem volt senki. Némaság.

Nem szeretem a csendes időszakokat. Sohasem tudhatod, a Zóna valami nyereményjátékot játszik veled éppen, vagy már a megsemmisítő csapásra készülve gyűjti az erejét? Akárhogy is, jóra ne számíts!

Gyorsan megkerültem a traktort. Távol a veszélytől. Csendesen. Egyik lépés a másik után, haladtam ívet leírva, és tovább fülelve a vattaszerű csendet.

Csörrenés, csattanás. Inkább meglepetten, mint ijedten félreugrottam. Senki. Csak az addig a keretben lógó egyik üvegtöredék döntött úgy ismeretlen okból, hogy oldalra dől.

Nyámnyila és Moonlight néhány lépésnyivel arrébb megálltak. Egyikről a másikra néztem.

- Magától mozdult meg - sietett mentegetőzni Nyámnyila.

- Ahogy a fizikatanárom mondani szokta - szólalt meg elgondolkodva Moon -, magától ezen a világon semmi sem történik. Ahhoz, hogy valami leessen, erőt kell kifejteni.

Okos, akár Lenin. Megfordultam, és továbbmentem. Nyilván erőt kell kifejteni. De sehol senki. Ráadásul sokféle erő létezik. A szél fuallata: erő. A föld gravitációja: szintén erő.

Önmagam vigasztalása teljesen hasztalannak bizonyult. A valamiféle jelenlét érzete egy pillanatra sem gyengült, sokkal inkább fokozódott. „Ha üldözési mániád van, még nem jelenti azt,

hogy nem figyel meg senki” - csendült fel ismét az ostoba gondolat.

A léptek hangja tompává vált, mintha a köd háromszoros erővel nyomta volna el őket. Hallgatózásom fülzúgásig feszült, mintha megint a közelben volna az irányító. Semmi. Belátható távolságban szintén semmi. Semmi és senki.

Kezem zsebembe nyúlva előhúzta a PDA-t. Egyik ujjam a bekapcsoló gombra koppant. A kézi számítógép pittyent, a képernyő világítani kezdett. Előkerestem a térképet. Ha hihetek a ketyerének, a Szabadság és a Monolit útakadályai jobb felől elmaradtak mögöttünk. Az emberekkel együtt. Innen már könnyebb lesz.

A vigasz ismételten silánynak bizonyult. Önámítás, nem vigasz. A Zónában sosem lesz könnyebb. Soha.

Újabb árnyék bukkant fel előttünk. Hatalmas, csontos, élettelen. Szívem természetellenes görcsbe rándult. Idegeim teljesen kiégtek. Egy rácsos távvezetékoszlop magasodott elől. A szerkezet már megadta magát. A vezetékek fekete kígyókként függtek a traverzek jobb oldalán. A bal oldali kábelek leszakadtak. A drótdarabok ernyedten, a szélben himbálózva lógtak a szigetelőkön. Csak egyetlen huzal maradt feszes. Ám ez az oszlop dőlése miatt megnyúlt, akár egy zsinór, bármelyik pillanatban készen a túlfeszítettség miatti szétszakadásra.

Szívem kalimpált mellkasomban, úgy kopácsolt bordáimon, akár egy kalitkába zárt madár. Vettem egy mély levegőt. Egy, kettő, három. Kilégzés. Nem lett könnyebb.

- Ennyi. - Megtettem még két lépést, utána megálltam. A hátizsák úgy siklott le a vállamról a földre, mintha élne, és egész nap arról álmodozna, hogyan szabadulhatna meg tőlem.

Csak mikor már leguggoltam, jöttem rá, mennyire fáj a lábam.

- Ott vagyunk már? - kérdezte Moonlight ártatlan képpel, majd sátáni vigyorra fakadt. Patkóbajsa és összeszűkülő szeme kiegészítették a látványt. Csak a szarvak és a farok hiányoztak. Ez egyébként kifejezetten jó, hamar összeszedte magát. Komor, dekadens hangulata elmúlt. Bár nekem is menne! Másrészt viszont, neki csak egy napi stresszt kellett feldolgoznia, nekem meg sokévnit. És az emlékeket, melyektől nem olyan könnyű megszabadulni.

- Negyedóra cigiszünet - közöltem a társaimmal, és a hátizsákomra dőltem.

Nem nyúltam konzervekért. Korai még enni. Haladnunk kell. Moonlight leült mellém. Letépett egy fűszálat, de azonnal el is dobta, és nyelve hegyével kezdte piszkálgatni kitört fogát. Nyámnyila a szokottnál is tovább mocorgott, akár egy helyét kereső macska, hogy kényelmesen elterpeszkedhessen. Finnyáskodó képpel. Tényleg tisztára macska. Azok se bírják a nyirkosságot.

Lehunytam a szemem, hogy egyiket se lássam. Elegem lett az emberekből, belőlük meg különösen. Nekem túl sok volt a duma az utóbbi napokban. Belefáradtam. Legszívesebben elbújtam volna valami lyukba, hogy senki se találjon meg. Kiütni magam vodkával, megrakni egy vaskályhát, és fedél alatt horpasztani a melegben.

Körülöttünk olyan csend volt, mint egy új temetőben. A régiek tele vannak a szélben susogó fákkal és varjak károgaival. Az újonnan épültekből, már ha ilyen lehet egy temetőre mondani, ezekből nincs még semmi. Csak egy mező, sírokkal és valamiféle utalással rá, hogy az élet még a műanyag koszorúkkal és csokrokkal borított holtak fölött is kicsírázik.

- Nyámnyila, figyelj! - törte meg a csendet Moonlight. - Minek neked a Monolit? Mi hiányzik az életedből?

- Menj a fenébe! - csattant fel a másik - Én se kérdezem meg tőled, mit fogsz kérni a Kívánságteljesítőtől.

Nocsak! Kiderült, Nyámnyila is ki tudja mutatni a foga fehérjét. Kinyitottam a szemem, és felültem.

Nyámnyila felfuvalkodottan ücsörgött, mint egy ázott veréb. Megértettem, én se szeretem, ha a lelkemben vájkálnak. Csak hát, Nyámnyilával ellentétben, én nem avatkozom mások személyes dolgaiba. Ezt neki kell megoldania. Hogy saját bőrén érezze a megvalósítást. Mindenkinek megvan a maga titkolnivalója. Az egészben az a lényeg, hogy ne lépd át a határt, ne mássz bele más leikébe, ha nem akarod a sajátodat is közzétenni.

Moonlight ellenben jót mulatott.

- Értem - vigyorodott el huncutul. - Az emberiség egy újabb megmentője. A világbékét fogod kívánni? Vagy mit? Hogy a gyerekek ne legyenek betegek? Ne hisztizzenek a csajok? A politikusoknak legyen lelkiismerete, a gyilkosoknak meg együttérzése?

Képére kiülő vigyora kezdett keményebbé válni. Kurtán kiköpött a fogai közti lyukon.

- Sok ilyen járt már ott. A „megváltók”.

A zöldfülű tekintete acélkemény volt, merevségében felvehette volna a versenyt Moon megkövült vigyorával.

- Akár az is lehet - csattant fel Nyámnyila. - És te?

- Én nem ezt hajszolom. Nekem egyetlen vágyam van, és az igencsak távol áll a jótékonykodástól.

- Aha. Nem szeretem, de nagyrabecsülöm magam - mutattam rá.

- Pontosan - bólintott Moon, figyelmen kívül hagyva a csipkelődést.

- Törődsz másokkal? - szólalt meg komoran Nyámnyila.

Moonlight diadalmasan mosolygott.

- Ahhoz, hogy segíts valakinek valamiben, először is ki kellene bújni a saját seggedből. Sokan vagytok ilyenek. Nyakig ülnek a kakiban, de készek bármelyik árvát megsegíteni. Hogy tudnál rajtuk segíteni, Szuper Radzs? Te magad is szarban vagy. És csak ezzel a szarral vagy képes vacakolni. Épp csak annyira, hogy ne fulladj bele. Az egész életed egy lomha mocorgás ebben a trágyadombban. És még te szeretnél segíteni valakinek, megmenteni valakit? Kit és mitől? Senki se vagy. Először segíts magadon, aztán majd tehetsz másokért is valamit!

Nyámnyila pengeéles pillantása végigvágott a stalkeren, úgy tűnt, kész rárontani és beleharapni. De ehelyett a zöldfülű inkább csak a fogát csikorgatta, majd végül duzzogva elfordult.

- No és te? - érdeklődött Moon felém fordulva.

Felpattantam. Éles fájdalom hasított a lábamba. Mitől lettem ilyen ingerült? Önkéntelenül is összerándultam.

- Én megyek.

- Hova?

- A bokorba - mormoltam.

Nem mintha annyira szerettem volna lezárni, de még kevésbé akartam folytatni ezt a beszélgetést. Mit mondjak neki? Mit is mondhatnék? Elmegyek a Monolithoz, de még ha létezik is, és ha el is jutunk hozzá, akkor is ott van az a számtalan további „ha”... Tulajdonképpen nincs is mit kérnem tőle. Nem tudom, mit kívánhatnék. És nem azért, mert megvan mindenem. Épp csak nincs szükségem semmire. A halottaknak nem kell semmi.

Ettől a váratlan gondolattól végigfutott a hátamon a hideg. Igen, Mogorva, hulla vagy. Egy élő halott.

- Értem - horkantott utánam Moonlight, a maga módján értelmezve hallgatásomat. - Egy újabb bajnoka a szegényeknek, kifosztottaknak, elesetteknek és gyengeelméjűeknek. Jobb lenne, ha a hozzád hasonló emberek nem Kívánságteljesítőnek neveznék a Monolitot, inkább a vágyak beteljesítőjének. Hogy végre megértsetek, a vágy és az álom nem ugyanaz. Az altruisták megszívják.

Mondott még valamit, de nem figyeltem rá. Moon hangját eltompította a köd. Aztán a tejfehérség elnyelte táborunkat. Alig két tucat lépéssel arrébb teljesen egyedül maradtam a Zónával. Talán érdemes lenne végképp eltévedni ebben a ködben? Talán valahol itt van a mélyén életem értelme? Vagy a boldogságom?

A KÖD MÁR annyira sűrűvé vált, hogy alig két-három lépésre láttam, nem tovább. Egy darabig még sétáltam, a haragtól hajszolva, majd megálltam, kicipzároztam a sliccem, és leeresztettem a fáradt gőzt. Furcsamód, még az élet is kezdett könnyebbnek tűnni.

Megtéve a megteendőket, száznolcvan fokban megfordultam, és megdermedtem. A fejem kitisztult. A környező, párába, süllyedt világgal ellentétben.

Rendben, ne pánikolj! Vettem egy mély levegőt. Egy, kettő...

A háromhoz érve kezem már megtalálta a zsebemben a PDA-t. Pittyent. A navigátor elindítására tett kísérlet sikertelen volt. A kód, úgy tűnik, nemcsak a környező tájat, de a hálózatot is felemésztette. Ám a térkép betöltődött. Csodás. Csak hát, a láthatóság teljes hiánya és a bedöglött navigátor mellett ezek a topográfiai képek annyit sem érnek, mint a kecsketej.

Merről is jöttem? Merre kell mennem? Körülnéztem. Sehol egy tájékozási pont. Feltételezve, hogy egyenes vonalban jöttem, tartva ezt az irányt, az ellenkező irányba fordulva visszatérek a kiindulási pontra. De nem voltam biztos benne, hogy egyenesen jöttem a ködben. Ráadásul ehhez társult a mardosó kétség: a hólyagomat kiürítve mennyit fordultam, fél kört, vagy többet? Vagy kevesebbet?

Igyekezvén megőrizni nyugalmam maradványait, gondolatban számlálva lépéseimet elindultam visszafelé. Tíz lépés, tovább,

száz. Többet megtettem talán, mint száz lépés? Körülöttem nem változott semmi. A sűrű köd nem akart ritkulni. Mocskos, tejfehér fátyol. Nyers, nyirkos, hangokat tompító. Magába falta a Zónát, talán az egész világot.

- Hé! - kiáltottam a ködbe.

A hang eltűnt, elolvadt, elnyelődött. Semmi válasz.

- Moonlight! Nyámnyila!

Nincs válasz. Csend és tej kavargóit a levegőben. Ismét a kézi masina képernyőjére néztem. A navigátor továbbra is halott, nincs hálózat. Csak a PDA memóriájába letöltött képek. Értelmezd őket, ha lószart se látsz!

Itt az ideje a pánikolásnak. Ilyen köd nem is lehet. Olyan nincs, hogy a ködben száz-kétszáz méterről ne hallanák meg, hogy az ember torkaszakadtából kiabál. Az nem lehet...

Általában nem, de a Zónában bármi megeshet. Főleg azon a részen, amiről senki se tud semmit. Ki járt erre? Senki. De még ha járt is valaki, vissza senki se jött, hogy beszámoljon a helyi látványosságokról.

Itt még csak állatok sincsenek. Mutánsok se. Anomáliák se. Vagy csak nekem van ekkora mázlim?

Micsoda szerencsés flótás vagyok! Nem tudni, mibe keveredtem, de így van. No ácsi! Hátborzongató megérzés. Hát ez az. Ez nem köd, hanem anomália. Létezhet ilyen anomália? Hát persze. Hogy senki se látta korábban? Sok mindent nem láttak korábban. A Zóna tulajdonképpen a korábban sosem látott dolgok gyűjtőhelye.

De ha ez így van, máris a helyére kerül minden. Az anomáliák Zónájában könnyen megszakadhat minden kapcsolat a külvilággal. És a Zóna egyetlen lény se keveredik bele az anomáliákba. A vak kutyák, de még az agyatlan járkáló hullák se.

Agyuk ugyan nincs, de ösztöneik megmaradtak. Bármelyik, még a legprimitívebb állat is tudja, hová nem szabad bemenni. Megérzi és elkerüli. Ezért a tüzekben, kitörésekben, földrengésekben és más természeti katasztrófákban csak emberek hálnak meg, állatok nem.

Vettem egy mély levegőt. Egy, kettő, három... Semmi. A nyugalom nem jött el.

- Hé! - szólaltam meg halkan. Semmi. Egy hang se. - Ha-li-hó-ó-ó! - üvöltöttem teli torokból.

A hang eltompult, semmi visszhang. És válasz se. Tökéletes némaság. Mintha a világ körülöttem tényleg arra a négyméteres foltra szűkült volna.

Moon hallgatott. Vagy talán szimplán csak ugratni akart?

Nyámnyila hallgatott. Lehet, hogy annyira megsértődött? Vagy összefog azzal a rohadt stalkerrel? A visszhang elhalt. Hát, ez nem sok...

A hálózatról leszakadt PDA hangtalanul villódzott. Tényleg, mondta bárki, hogy itt is működnie kell?

De még a Zóna maga is csendben maradt. M-gen, úgy tűnik, tényleg nagy kalamajkába keveredtem.

Mély levegő. Egy, kettő, három. Nem segített. A pokolba velük! Azért ne feküdj le itt meghalni! Ha eljutottál idáig, akkor ki is tudsz menni. A lényeg, hogy tartsd az irányt, és ne ess pánikba!

Ismét visszafelé sétáltam, nekem úgy tűnt, irányváltoztatás nélkül. Csak hát, ez nem ment pánikolás nélkül. A megtett lépések metronómként kattogtak a fejemben, és az izgalom mindegyik kattanással csak fokozódott. Hatszáznál megálltam. És most? Megint változtassak irányt? Vagy menjek vissza?

- Hé!!! Él itt valaki?! Hé-é-ü!

Kapart a torkom. Elhallgattam, és köhögtem. Nedveset. És a sikoltozás is hasztalan maradt.

Rájöttem, hogy gondolataim minden logika nélkül csaponganak ide-oda. Újabb mély levegő, kifújás. És újra köhögés. Nedves. És, őszintén szólva, rémítő. Ok nélkül félelmetes.

Rosszul választottam meg az irányt. Vagyis vissza kell mennem. Koncentráltam, és megfordultam. Most pontosan száznolcvan fokot. Hatszáz lépést vissza, majd elfordulás, és próbáld újra!

A lábam fáj, de nem figyeltem rá. És ha újra elmegyek mellettük? Hogyan tovább? Hányszor tudom még megtenni? Bolyongani a végtelen ködben? Amíg éhen nem halok.

Meghallgattam az érzéseimet. Nem, nem akartam enni. Nem voltam éhes. És ettől csak még ijesztőbb lett.

Száz lépés, állapítottam meg magamnak a következő mérföldkövet.

Tényleg, mitől is félek pontosan? A haláltól? Sokszor bizonygattam másoknak és magamnak, hogy tőle nem tartok. Mert nincs vesztenivalóm. Mert semmim sem maradt ebben az életben. Kiderülhet, hogy hazudtam? Valószínűleg nem. Akkor mitől?

Százötven lépés.

Másrészt, ki beszél itt halálról? Talán nem halok meg. Lehet, hogy örökre itt fogok bolyongani ebben a ködben. Mit keresek? Barátokat? A Zónát? A kijáratot? Önmagamat?

Akkor miben különbözik ez a köd az életünktől? Önmagad és társad keresése a végtelen homályban. A kiút keresése, és a hátborzongató megértés, hogy a kiút a halál. Mert az élet ködeből nincs más kiút.

Ó, mizantróp úr, maga csak ne tévedjen a filozófia útjára! Ha ezt most Moonlight mondta volna, valószínűleg lereagálom, és elterelem a figyelmem az ostoba mentális tipródásról. De nem Moon volt, a saját sugalmazásaidra reagálni pedig csak még ostobább dolog, mint másokéra. Nem árt egy kis önirónia.

Ötszáz.

- Hé!!! Emberek!!!

A sikoly rekedtre sikerült. Fáj a torkom. Köhögtem, és megálltam. Egy pillanatra úgy tűnt, valami megvillan oldalt.

Nem, csak úgy tűnt. Egyébként is, mi lehetne ott?

Állj! A szívem hevesen dübörgött, vérem lüktetett halántékomban. Nyeltem egyet, próbáltam megnedvesíteni azonnal kiszáradt torkom. Az oszlopok! A távvezeték! Ahol megálltunk, volt egy távvezetékoszlop. Szóval nem mindegy, merre megyek. Fontos, hogy megtaláljam a távvezetékét, és addig menjek a drótok alatt, míg el nem érem az embereimet.

Gondolkodás nélkül köptem kettőt, és elindultam körbe, minden fordulatnál növelve a sugarat.

Meddig rohangáltam így? Nem számoltam a lépéseket. Az idő már rég nem létezett számomra a megszokott formában. Nem tudom, hány másodpercet, percet vagy órát keringtem. Csak azt, hogy egyre több lett a kör, átmérőjük időről időre nőtt, a távvezeték viszont sehol se látszott.

Lelkesedésem alábbhagyott. Már nem futottam. Először gyalogtempó, majd teljesen megálltam. Lehet, hogy nem is haladok egyáltalán? Állok egyhelyben, és rakosgatom a lábam, mint légy a szurokban? Vagy mint egy futópadon? A mozgás illúziója ugyan megvan, de haladás nincs. Helyben futás.

- Ha-li-hó-ó-óü!

A hang, mint szokott, már el is nyelődött a ködben. De ezúttal érkezett válasz. Villogás. Jobbról. Elmosódó fény. Akár meg is esküdtem volna rá.

- Moonlight? - szólítottam.

Csend. Csak a folt villant fel és tűnt el újra. A fény felé gyalogoltam. Mi a fenétől félnék? Nincs semmi vesztenivalóm.

- Nyámnyila? .

Semmi válasz. Ám a fényfolt világosabbá, tisztábbá vált, és nem is tűnt el többé. Csak billegett egyik oldalról a másikra.

Már nem kiáltottam. Némán gyalogoltam. Bárki is legyen ott, minden jobb, mint egyedül kódorogni valahol. Ez komolytalan, figyelmeztetett egy belső hang, és a Zóna nem bocsátja meg a komolytalanságot.

Ettől a gondolattól a tempóm kicsit lassult, de nem álltam meg. Nem, nem fordulok vissza. Az automatát a pihenőhelyen hagytam. Hála istennek, a pisztoly mindig nálam van. Megfogtam a markolatot. Kioldottam a reteszt, hogy bármelyik pillanatban lőhessek.

A fény világosabb lett, ide-oda lengedezett a megszokott ívben. A köd ritkult. A következő tucat lépés után egy sziluett rajzolódott ki a fény körében. Hatalmas, hátborzongató, alaktalan. Előkaptam a fegyvert, de a következő pillanatban már meg is bántam.

Egy nő volt. Egy magányos ház küszöbén állt, kezében lámpással, és lassan mozgatta ide oda. Amikor meglátott, megdermedt, leeresztette a lámpát. Leengedtem a pisztolyt. Alaposan megnéztem.

Nem, nem tűnt élőholtnak. Tekintete tiszta, értelmes. Egyszerű öltözk. Formás teremtés. Sötét, göndör haja váll alá ér. Nem szép, de szemrevaló. Otthonosan meghitt.

Szóval csak álltunk, és néztük egymást.

Elmosolyodott. Bájos gödröcskék jelentek meg az arcán.

Eszembe jutott a fegyver, kínosan éreztem magam. Merthogy... Gyorsan átkapcsoltam a biztosítót, és zsebre vágtam a BP-t. Annyira kínos volt a dolog, hogy a nő felnevetett.

Hangtalanul! Zavarodottságomnak nyoma sem maradt. Hatalmas izzádságcseppek gördültek végig a hátamon.

Azonnal megbántam, hogy elraktam a pisztolyt. Ideges lettem.

De nem történt semmi. A nő abbahagyta a nevetést, és a házhoz lépett. Én a helyemen maradtam.

Könnyedén felsiklott a tornác lépcsőjén, megállt, majd hátranézett. Én nem mozdultam. A nő kinyitotta az ajtót, és hívogatóan intett.

Valahová beinvitálnak éppen. Odabenn bizonyára van valami lény. Nem lehet másképp. Itt nem él senki. Nem élhet.

A házigazda, ki tudja, miért, de így kellett neveznem, láthatóan belefáradt a várakozásba. Észrevehető elégedetlenséggel bizonytalanságom miatt vállat vont, és besietett a házba. Az ajtó halk puffanással becsukódott. Én meg ott maradtam a ködben a verandán. Egyedül, mint...

Idiótának éreztem magam. Utálok ezt az érzést, feldühít, és a harag ostoba cselekedetekre késztet.

Egy józan gondolattal vállat vontam, felmentem a lépcsőn, megmarkoltam a kilincset, és meghúztam.

Semmi se volt benn. Semmiféle lény.

Apró előszoba, fogassal és szőnyeggel, melyen hihetetlen méretű gumicsizmák pihentek. A háziasszonynak nyilvánvalóan nem illik a lábára. Vagyis kell hogy legyen itt valaki más is.

Az előszoba mögött nagyobb helyiség következett. Méretes és világos. Rusztikus berendezéssel. Kemence. Középen asztal,

székekkel. A túlsó sarokban ajtó egy másik szobába. Az asztalon fehér terítő. Vicces függönyök az ablakokon. A falakon polcok és képek. Régiek, megsárgultak.

A nő az asztal körül tüsténkedett, vagy késői ebédhez, vagy korai vacsorához készülődve. Én lefagytam az ajtóban, nem tudtam, hogyan tovább. Kínosan köhécseltem.

A nő megpördült, arcán döbbenet, majd felismerés söpört végig. Elmosolyodott.

- Te itt élsz? - tettem fel a valaha volt leghülyébb kérdést. De abban a helyzetben úgy tűnt, mindenképp kérdezmem kell valamit.

Bólintott. Félbeszakítva az előkészületeket, kihúzott egy széket, és hívogatóan felé biccentett. Engedelmesen odamentem, és leültem. Észrevettem, hogy a padló tiszta. Arra gondoltam, valószínűleg nem illik cipőben belépni, de mikor venné le valaki a cipőjét az ajtó előtt? Ez itt a Zóna.

A háziasszony, úgy tűnt, nem vesz észre semmit, és nem is érezte magát kínosan. Csak tette a dolgát, mintha mi sem történt volna. Megjelent előttem egy tányér, egy kenyereskosár, egy sótartó.

A nő méretes edényt tett az asztal közepére, és levette a fedőt. Gőzpamacskok csaptak fel belőle a mennyezet felé száguldvá, de semmiféle illatot nem éreztem. A házigazda közben felkapott egy kanalat, és a tányéromra csapott egy adag főzetet. Zabkása.

Miközben a szerény étket nézegettem, a tányér tartalma a gazda igyekezete nyomán megháromszorozódott.

- Köszönöm - mondtam, és fölé tartottam a kezem.

A nő tudomásul vette a tiltakozásomat. Letette a merőkanalat, felkapta a tálat, és félreszaladt. Egy pillanattal később visszatért,

leült az asztalhoz, és állát megtámasztva kezével, feneketlen mély tekintetével rám meredt.

Felkaptam a kanalat, egy szelet kenyeret, és enni kezdtem. Semmiféle ízt nem éreztem. Talán mert a kása volt ízetlen, talán mert a néma nő követte minden mozdulatomat.

- Engem Gyimának hívnak - mutatkoztam be, félbeszakítva az étkezést. Azelőtt tényleg nem Mogorva volt a nevem. - És téged?

A nő megrázta a fejét. Tudni akartam, ez mit jelent.

- Miért hallgatsz?

A nő szórakozottan mosolygott. Néma talán, vagy mi?

- Nem tudsz beszélni?

Megint megrázta a fejét.

- Sajnálom. - A tányérba temetkeztem. Tapintatlan voltam. Másrészt viszont, honnan kéne tudnom, hogyan társalogjak némákkal hétköznapi módon?

ő szakadatlanul figyelte mozdulataimat. Végül újra elmosolyodott. Rendben, szóval bólintani tud.

- Egyedül élsz itt? - kockáztattam meg a kérdést.

Igenlő biccentés.

A mindenit, bátor kislány!

- Eltévedtem - osztottam meg vele szerencsétlenségemet. - Tudod, hogyan lehet innen kijutni?

A kérdés egész örülten hangzott, de úgy tűnt, megért engem. A válasszal kissé várva, végül megrázta a fejét.

Újra a tányérba temetkeztem. Szépen vagyunk. Értheted az egészet, ahogy akarod. De semmi esetre se vigasztaló.

Gondolataimba merülve észre sem vettem, hogy a tányér kiürült. A kanál megcsikordult az alján, a hang kizökkentett a kábulatból. Letettem az üres tányérra.

- Köszönöm - hálálkodtam a háziasszonynak.

Az alázatos köszönetnyilvánítás váratlan hatással volt rá. Ismét boldogan elmosolyodott, még fehér fogai is kivillantak. Arcán aranyos gödröcskék nyíltak. Hány éve nem láttam már női mosolyt? Arról nem is beszélve, hány hónapja még csak nőt se.

A háziasszony felállt az asztal mellől, és mosolyogva rám nézett. Azt akarja, hogy felálljak én is? Felkeltem.

A nő az asztaltól távolodva a hátsó szoba felé indult. Félúton megállt, és hátranézett. Két feneketlen kút meredt rám. Minek ide szó? Minden világos nélkülük is. Követtem őt.

A hátsó szobában sötét volt. Csak egy hatalmas ágy látszott fehér foltként. A háziasszony az ágy felé biccentett. Besétált, felrázta a párnákat, kölcsönözve nekik némi pompát, majd hívogatóan felhajtotta a takaró szélét.

Csak most jöttem rá, mennyire elfáradtam. A lábam fáj, izmaim sajogtak, fejem lüktetett. Előreléptem. Le sem vetkőzve az ágyra rogytam, rá a takaróra. Valami suhogott a közelben. És egy pillanattal később megéreztem valakinek az ölelését. Könnyű, puha, elképesztően lágy-

Megfordultam. A nő feneketlen szemmel nézett rám. Átöleltem. A hihetetlenül vékonynak és törékenynek tűnő test védelmet keresően tapadt hozzám.

Még erősebben magamhoz szorítottam. Éreztem, hogy szokatlanul könnyűvé válik. Minden szorongásom, kétségem és komor gondolatom tovaszállt. Melegség és béke váltotta őket. Rég elfeledett érzések.

Aztán... nem történt semmi. Egyszerűen... elaludtunk. Elaludtam.

ELŐSZÖR a fényt éreztem meg. Már reggel van? Mennyit aludtam?

Aztán következett a fájdalom. Durván, az arccsontom lüktetett. Összerázkódtam, és kinyitottam a szemem.

És akkor elborított valami elképzelhetetlen, szörnyű fájdalomhullám. Végigsöpört a fejemen...

Nedvesség. Fájdalom. Felizzó fájdalmak. És körülöttem minden keményen rázkódik. Mindkét arccsontom szinte nyüszt. És kezd kirajzolódni valami csúf kép.

Moonlight. Az arca gonosz. A mellkasomnál fogva tart. Miatta sajog a képem. Ő püföl. Ököllel. Az arcomat. Úgy tűnik, már készül is a következő csapásra.

Moon válla fölött Nyámnyila látszik. Arca rémült. Talán látott valamit? Rám néz. Én ijesztettem meg ennyire? Nem; biztos Moon. Az a Moon, aki engem püföl. De miért?

És miért olyan nyirkos itt minden? Hisz a házban van kemence.

Megpróbáltam megkérdezni Moonlighttól, de a nyelvem nem engedelmeskedett, és szavak helyett csak kása jött a számból.

A kása! A ház! A néma nő!!!

Összerázkódtam, és körülnéztem. Moon, Nyámnyila. Köd. A közelben valami hatalmas. Ez megrendített. Nem, ez nem a ház. A közelben egy hatalmas távvezetékoszlop feküdt. A leszakadt kábelek a fűben kígyóztak.

A világ görcsbe rándult. Újabb fájdalom érkezett. Hol a ház? Hogy kerültem ide? Végére is, a nő nem lett volna képes elvonszolni, miközben én aludtam.

A csizma! Vagyis nem egyedül él. A lakótársa húzott ide. És itt hagyta az alvó embert, a pihenőhely közelében. Moonlight és Nyámnyila pedig megtalált.

- Mogorva, tudsz gondolkodni?

Bólintottam. Zavarosan, de gondolkodom.

- Talán még káromkodni is? - Moon hangja gonoszul csengett. Iróniának nyoma sem volt.

Megráztam a fejem. Ha jól érzem, a fél pofám el fog kékülni. De miért vette fejébe ez a bohóc, hogy gestapos módszerekkel fog felébreszteni?

- Hogy kerültem ide? - kérdeztem. Ezúttal már sikerült. Bár rekedten, de érthető szavakkal.

- Azt magadtól kérdezd - válaszolta dühösen Moon.

Nem feleltem. Felálltam, és körülnéztem. Sűrű köd. Csak néhány lépésnyire látni.

- Meg kell találnunk őt - motyogtam. - A házával együtt.

- Miféle ház? - értetlenkedett Moonlight. - Miről hadoválsz?

- A házról, ahol éjszakáztam.

Nyámnyila elsápadt, és még jobban megrémült. Moon felmordult, és leült. Úgy tűnt, nem találja a szavakat.

- Menjünk! - bólintottam. - Itt kell lennie valahol. Nem mentem messzire. Bocs, hogy eltévedtem. De nem tudtam, merre induljak, aztán meg...

Elhallgattam, megéreztem, hogy túl sokat szövegelek, és következetlenül. Moonlight kétkedően nézett rám, majd végül kitört:

- Miféle ház? Milyen nő? Mi a fenéért üvöltöztél? És mi a francot keresel?

- Nem voltam itt - próbáltam elmagyarázni. - Eltévedtem a ködben, aztán odaértem a házához. Egy nő házához. Ő itt él.

Moonlight dühösen nézett rám. Hirtelen felém vetődött. Megmozdulni se volt időm. Megszólalni se. A stalker ujjai belecsimpaszkodtak a kabátomba, megszorították, cibálták. A gallér felsértette a nyakam.

- Itt nincs senki! - csattant fel. - Semmiféle csaj! És semmiféle házak! És ha most nem kezdesz elővezetni valami épeszű mondanivalót, félholtra pofozlak!

- De van - makacskodtam. - Az éjszakát a házában töltöttem.

A gallérom pont olyan hirtelen lazított fojtogatásán, ahogy kezdte. A világ újra összerázkódott, annyira, hogy belefájdult az állkapcsom. Aztán minden pörögni kezdett, míg a zuhanás meg nem állította. A föld sem ütött meg gyengédebben, mint társam ökle.

Moonlightra néztem. Ő úgy meredt rám, ahogy még soha egyetlen stalker sem.

- Baromság! - szólalt meg fenyegetően. - Miféle éjszakát? Negyedórája, hogy elmentél.

A TÁBORTÚZ apró lángokkal lobogott. Kevés melegséget árasztva. Egyre jobban reszkettem.

Moonlight ágakat dobott a tűzre. Úgy tűnt, mintha nem is hallaná a történetemet, pedig ő követelte, hogy a legrészletesebben meséljek el mindent, ami azóta történt, hogy elhagytam a pihenőhelyet.

Nyámnyila épp ellenkezőleg, pont olyan mohó érdeklődéssel hallgatta, mint ami lehetővé tette, hogy Seherezáde ezeregy éjszakán át kitartsa végtelen meséivel.

- Ez meg mi volt? - fordult Nyámnyila Moonlight felé, miután befejeztem kalandjaim történetét.

- A Zóna - motyogta Moon elégedetlenkedve.

- Mi, valami anomália? - értetlenkedett Nyámnyila.

Moon egy egész halom ágat dobott a tűzre. Hosszasan a lángokba meredt, majd Nyámnyila felé fordította a tekintetét, és úgy bámulta, hogy a másik nem bírta ki. Elfordult.

- Honnan tudnám? - mordult fel a stalker. - Talán az orákulumod volnék?

Nyámnyila nem találta a választ. Én pedig még mindig nem voltam magamnál. A gondolatok lomhán hánykolódtak, forgolódtak. A valóság érzése vagy rémítő lavinaként zúdult át rajtam, vagy teljesen semmivé vált.

- Miért kerestetek, ha alig negyedórája mentem el? - kérdeztem.

Hosszú-hosszú ideje most támadt kedvem először beszélgetni, mert a szürreális csend még jobban rémített, mint a haszontalan fecsegés.

- Elmentél - felelte Nyámnyila. - Aztán kiáltozni kezdték Utánad mentünk. De nem álltái meg. Folyamatosan mentél, hangosan sikoltoztál... mint aki... mint...

- Mintha ollóval vágnák le épp a golyóidat - szögezte le Moonlight.

Úgy tűnt, ő is kezdi összeszedni magát. Maró stílusa mindenesetre visszatért.

- Amikor megtaláltunk - fejezte be Nyámnyila -, ott feküdtél a vasoszlop mellett. Talán alva, talán halva. Aztán kinyitottad a szemed, néztél, de nem láttál. És valamit motyogtál. Pont, mint azok... na, akiket lelőttünk. Akik azt a tudóst...

Ez érdekes. Lehet, hogy így változunk zombivá! Mi lehet ez? Beszélük, a Zóna mélyén léteznek pszianomáliák. Lehet, hogy egy ilyen volt? De akkor miért csak engem terített le?

Rendben, még jó, hogy nem mentem messzire. Legfeljebb ötszáz méterre.

Megborzongtam, csak most jöttem rá, mekkora szarból keveredtem ki éppen. Nem, itt nem maradhatunk.

- Mennünk kell - jelentettem ki.

Moon felhorkant

- El kell mennünk, nem csak úgy tovább. Vissza és körbe. Pripjatyon át. Ahogy mindenki.

- Ki az a mindenki?

- Minden normális ember. - Moonlight rám meredt. - Bár, hogy is gondolhattam ezt rólad, te dilinyós? Azt se kérhetem, hogy légy normális. A te eseted már gyógyíthatatlan.

Minden normális ember Pripjatyon át megy. Aha! A normális ember még csak a Zónába se jön. A normálisak nem kockáztatják az egészségüket. Az életüket meg pláne. A normálisak otthon ülnek, és nézik a tévét, ahogy azt az a rajzolt macska mondja Tabakov, a színész hangján.

- Sok volt?

- Mi van? - értetlenkedett Moonlight.

- Azt kérdeztem, sok olyan normálist ismertél? Akik átmentek Pripjatyon, és vissza is jöttek?

Moon elkomorodott, elmotyogta a már szinte védjegyévé vált „szakadj meg” szavakat, és elfordult. Talán a fűztől, hogy ne kelljen a lángokat bámulnia, talán beszélgetőtársától, hogy ne is lássa.

A fejem még mindig tompa és kótyagos volt, mint másnaposság idején egyhetes kemény védelem után. Ám mindenesetre most már nem tűnt olyan valóságosnak sem a ködben álló ház, sem a tulajdonosa. Nem voltak sem hangok, sem ízek. Pedig az érzékeim nem hagytak el, épp úgy működtek, mint most, nem úgy, mint egy álomban.

Mindenesetre jó, hogy úgy határoztam, felhívom magamra a figyelmet, nem csak gyalogoltam némán az eredménytelen keresés közben. Különben most ott hevernék delirálva a kidőlt oszlop alatt, és...

És mi? Talán belehaltam volna a delíriumba. Pedig a ház szép volt. A nő pedig elbűvölő. Igen, annyira, hogy észre sem vettem, mekkora baromság az egész.

Ott béke volt, és kényelem. Ott, abban a delíriumban valahogy nagyon közel került hozzám a boldogság. Még ha csak az illúziója is. Valójában, miben különbözik a boldogság és a boldogság illúziója, ha nem ismered fel a különbséget?

Erővel szakítottam félbe a gondolatot. Milyen hálátlan vagy te, Mogorva! Megmentettek téged, te meg... na mi? A másik nagy kérdés, hogy mi a jobb. Meghalhatsz boldogan, vagy vegetálhatsz cél és reménység nélkül, nyakig merülve a mocsokban. Létezhetsz, élet nélkül. Gondold csak végig, most megmentettek, vagy megbüntettek téged?

Nem számít, akárhogy kenegeted, csak szar marad. Felpattantam.

- Mennünk kell.

Nyámnyila hunyorogva rám nézett, majd Moonra. Úgy forgatta a fejét hunyorogva, mint az a madár az állatkertben. Gyerekkoromban még tudtam a nevét, de már arra sem emlékszem pontosan, hogy néz ki. Csak ez a fejfördítés és oldalpillantás ragadt meg az emlékezetemben. Moonlight lemondóan legyintett.

Néztem, ahogy mindketten felkászálódnak, és eltapossák a tüzet. Összeszedik a holmijukat. Féltek. Mind a ketten. Ez még szabad szemmel is látszott. De Nyámnyila tudta, miért indul. Moonlight is. Én egyszerűen csak féltem. Bár volt egy olyan érzésem is, hogy valami nagy felismerés küszöbén állok. Már csak a megoldás kulcsát kell megtalálnom.

Innen már egymáshoz közelebb haladtunk. Tíz lépés távolságból már eltévedhettünk volna. Ezért, amikor előbukkant egy árnyék a ködből, és megtorpantam, Nyámnyila a hátamnak ütközött.

Égész erősnek bizonyult. Megbotlottam, de talpon maradtam. Bár néhány lépést meg kellett tennem, hogy megtarthassam az egyensúlyomat. A felismerhetetlen árnyék a szemem láttára terült szét és foszlott szerte.

- A fene a patádba! - motyogtam eltávolodva.

- Mi van ott? - aggodalmaskodott Moon.

Válasz helyett kiléptem oldalra.

A kereszt, vagy inkább csak az utánzata ferdén állt. Igaz, ő maga is görbe volt, épp csak igazodva a halom fejéhez. Hátborzongató látvány. Akkor is rendeznek temetést, ha azt nincs mód emberhez méltón megtenni. Elkaparják, és ledöfnék két, keresztben összekötött botot. Tudják, hogy a sírhoz sosem térhetnek vissza, de még így is képtelenek csak úgy otthagyni a tetemet, temetetlenül.

Eltemetik, mint egy szeretett, vagy más okból hozzájuk közel álló embert, mert az életben már senki se fog ennél közelebb kerülni hozzájuk. És ebből az életből amúgy sem maradt már szinte semmi.

- A te istened szólítsa magához a lelked! - kezdett rá Moonlight, rendkívül szabatos oroszra váltva.

Én megértettem őt. Nem, nem a kereszttel díszített halom ijesztette meg. Bár, egy homályosan kivehető, épp csak összehányt sírhant a halott fehér ködben, ahol még hangok se hallatszanak, igencsak felborzolhatja az idegeket. De a kereszt alatti halom berogyott része és a sír lábánál tátongó gödör csak még jobban összezavarta az érzéseinket.

Nyámnyila elsápadt, akár egy lepedő, görcsösen nyelt egyet, és reszkető kezével végigsimított arcán. Moon komoran elvigyorodott.

- Szerinted magától mászott ki?

- Vagy valaki segített neki - vontam meg a vállam.

- Valahogy nagyon kényelmetlen lehet először a lábat kiásni - töprengett a stalker. - Bár, másfelől, a „lábbal előre” szinte már hagyomány.

Humorzsák. A legjobb helyen és időben. Bár, nevetni még mindig jobb, mint pánikolni. Ráadásul, ha józanul átgondolod, az, hogy egy járkáló hullához hasonlító lény, vagy egy eszelős sírbró kódorog-e valahol a közelben, nem túl nagy különbség. Mindkettő elég kellemetlen társaság.

Hallgatóztam. Nem, semmi. Se hangok, se veszély vagy valami jelenlét érzete.

Nyámnyila egész testében reszketett. Eszelős, kidülledt szemmel bámult ránk, akár egy halálra rémült ló.

- Tényleg képes lehet rá?

Megvontam a vállam.

- De ez lehetetlen. - Nyámnyila hangjában pánik reszketett. Egyértelműen összeomlott elképzelése világáról, melyben az élőholtak csak a filmekben létezhetnek.

- Ha meghalsz itt, mi majd eltemetünk, és ha aztán kimászol, gyere, és meséld el, lehetséges-e vagy sem! - szólította fel Moon nyomatékosan.

- Megrémítet - csattantam fel.

- Megrémítem? - kiáltott fel Moonlight. - Akkor forduljunk meg, és irány vissza, minél messzebb innen! Még hogy megrémítem! Ez az, ami rémítő.

- Ne kiabálj! - Én is elkezdtem remegni. - Meg akarsz halni egy golyótól, csak mert az pontosabb? Szerinted meg tudsz egyezni a monolitokkal? Szerinted lehet egyáltalán egyezkedni azokkal a fanatikusokkal?

Makacsul ragaszkodott az ő Pripjatyához. Az nyilvánvaló, hogy nincs túl sok esélyünk, de miért kéne még tovább csökkenteni? Mindketten önként jöttek ide, azt mondták, muszáj, és nincs veszténivalójuk. Ha nincs mit veszteni, miért ez a hiszti?

Moonlight pont olyan hirtelen higgadt le, mint ahogy kiabálni kezdett. Gyorsan összeszedte magát.

- A meghalni egy golyótól, egész jó kilátás - mondta fogcsikorgatva. - A haláltól nem félek. Láttad volna a képed, mikor megtaláltunk a távvezetékoszlop mellett! Én láttam. Nagyon kellemetlen látvány volt. Kérdezd csak meg Nyámnyilát! És nem lenne vicces olyanként vegetálni. Szóval, még egy golyó is jobb, mint azzá változni...

Elhallgatott. Se Moonlight, se én, de senki más nem tudja, hogy mivé, és miként lehet azzá változni. De valahonnan csak jönnek az élőholtak meg a sznorkok, hogy a többi, sem emberre, sem létező állatokra nem is hasonlító szörnyű lényről ne is beszéljünk.

Nem szóltam semmit. Megkerültem a beomlott sírt, és továbbmentem. A csend csak még jobban megrémített. Errefelé százszázalékosan működik az inga törvénye. Ha valami kezd túl könnyen menni, nagyon gyorsan visszalendül valami legkevésbé sem tetszővé.

- Mogorva!

Nem álltam meg. Ha megállók, elkezdődnek a beszélgetések, rábeszélések, dührohamok, a maguk igazának bizonygatása, üres szavak kongatása. Ám míg megyek, útitársaimnak csak két lehetősége van. Vagy jönnek utánam az ösvényen, vagy végleg elveszítenelek. És ahogy a gyakorlat már megmutatta, nem akartak megválni tőlem.

A nyílt tér véget ért. A kissé ritkásabbnak tűnő ködben kisebb bokrok kezdtek feltűnedezni.

Bár a köd valóban tisztult kissé, egyre sötétebb lett. Köröskörül fatörzsek magasodtak. És minél távolabbiak, annál vastagabbra nőttek.

Hátulról léptek hallatszottak. Topogás, csoszogás, szipogás. Nyámnyila. Moonlight szinte hangtalanul manőverezett a bokrok között.

- Mogorva, ideje megfordulni. Ne hülyéskedj!

Nem hülyéskedtem. Tényleg irányt kell változtatnunk. A ködben átvergődni egy erdőn, nem buli. És ahogy látszik, a sűrűsödő csemeték lassan, de biztosan erdővé növekednek.

- Állj!

A felszólítást követően megéreztem a vállamon valakinek a szorítását. Szóval a vita elkerülhetetlen.

Megfordultam. Természetesen Moonlight markolászta a vállam. A kifejezetten csendes Nyámnyila az ösvény szélén állt, és fáradtan várta, hogy lebonyolítsuk a következő vitánkat. Az nem is volt kétséges, hogy vitázni fogunk.

- Mi nem megyünk tovább.

- Balra fordulunk - bólintottam.

- Se jobbra, se balra. Visszafordulunk. Az erdőbe nem megyünk.

Eltökélt volt, mint mindig. Úgy tűnt, ezúttal komolyan össze fogunk kapni. Basszus! Ezért nem szeretek senkivel se a Zónába jönni. Mert mindegy, hogy kivel mész, előbb- utóbb vagy bicska lesz belőle, és akkor elkezd furdalni a lelkiismeret, vagy elindul a „Ki itt a főnök?” játék.

Mindenki vezető akar lenni, de én nem fogadom el, amikor valaki más akar engem utasítani. A tökéletes alázattal és fegyelmezettséggel végeztem, mikor leszereltem a seregtől. Na persze az engedelmesség szükséges, ahogy a fegyelem is, de én csak egy embernek fogadok szót. Ezt a stalkert Mogorvának hívják. És ha valaki velem akar jönni a Zónába, vagy elfogadja ezt, vagy megyek egyedül.

Általában mindig egyedül járok. Már amikor a nehéz idők nem követelnek meg súlyos döntéseket...

- Semmi szükség vitára - jelentettem ki halkán. Ez a hangnem általában demoralizál, viszont Moonnál ez a vicc nem működött.

- Én is tudom, hogyan kell nyomást gyakorolni a pszichére - felelte, tökéletesen utánozva mind a hangszínt, mind az intonációt.

Ránéztem. Csak fel akartam mérni, meddig hajlandó kitartani. Rosszul fogtam meg a dolgot. Mintha Moonlight pont arra várt volna, hogy ránézzek. Mindketten összehúztuk a szemünket, majd megdermedtünk, a másikéba meredve.

Egyesek azt gondolják, ez gyerekes játék. Egyáltalán nincs igazuk. Így törik meg az akaratot. Ha sikerül megragadnod egy kutya tekintetét, persze nem egy vakét, és sikerül belenézned a szemébe, sohasem fog RAD rontani. Ha nem fordítod el a tekinteted egy macska függőleges pupilláiról, az önfejű állat elismeri az uralkodáshoz való jogodat. Legalábbis bizonyos kérdésekben. Ez az emberekkel is így működik. Ha nem fordulsz el hamarabb, és ellenfeled lesüti a szemét, nyertél. Megtörted az akaratát. És bár vitatkozhat veled tovább, már visszakozott.

Moonlight nem visszakozott. Legalább olyan erővel nézett rám, mint én rá.

- Hát, valójában nincs is miről vitázni - magyarázta Moon a megszokott modorában. - Egyszerűen megfordulunk, és visszamegyünk.

A szemembe nézett, és eszébe se jutott elfordulni.

Oké, meglátjuk, ki a karakteresebb.

- Te visszamehetsz - feleltem hidegen. - Mi viszont továbbmegyünk.

- Továbbmenni öngyilkosság - emelte fel hangját Moon.

Nyilvánvaló, hogy feldühödött. Valahol a látómezőm szélét Nyámnyila megborzongott.

- Pripjatyba menni még biztosabb öngyilkosság -
vakkantottam. - Továbbmegyünk.

- Te mész tovább! - hörögte hangosan.

Nem, nem tűnt ijedtnék. Nem félt. Nem volt benne félelem, se most, se korábban. Feldühödött. Ingerült lett, mert valami ellentmondott neki. De mire gondolt?

Mekkora egy marha vagy, te Mogorva! Elmész valakivel a Zónába, de még arra se veszed a fáradságot, hogy megnézd magadnak. Azt hiszed, ismered? Szart se tudsz róla. Általában egyedül jár, higgadtan. És nem tudod kibillenteni.

- Kérdezd Nyámnyilát! - szólítottam fel.

A farkasszemnézésnek vége. Egyszerre fordultunk Nyámnyila felé. Ő meghökkent. Hátrább lépett, és gyászos vontatottsággal azt kérdezte:

- Na, mit csináltok?

- Vele vagy? - kérdeztem, már Nyámnyilára meredve. - Vagy velem?

- Veled - hangzott oldalról.

A hang ismeretlen volt, mégis ismerős. De nem lehetett itt. Itt nem volt semmi helye. Felpattantam, mint akit megcsíptek. Kezem a pisztoly felé rándult. Szemem sarkából észrevettem, ahogy Moonlight megmarkolja a gépkarabélyát.

Emberalak moccant arrafelé, amerről jöttünk. Mögötte feltűnt a ködből további négy sziluett.

- Fegyvert eldobni! - tanácsolta az első.

Egyet előrelépett, és a kétség maradványai egy pillanat alatt elolvadtak. Vadkan Vászka állt velem szemben, rám fogott fegyverrel.

Hátul valami megroppant, csattant. De nem figyeltem rá. Pisztollyal a kezemben álltam Vadkan előtt, és kétségbeesetten próbáltam megérteni, mi történik.

- Süket vagy, Mogorva? - kérdezte Vászja türelmetlenül. - Fegyvert a földre! És mindent, amit esetleg nem szeretnél, hogy megtaláljunk a zsebedben!

Miért csak hozzám beszél? A gondolat szinte égetett odabenn. Eszemmel önkéntelenül is felfogva, hogy nem szabad, ellenségemnek háttal, társaimmal szembefordultam. És ledermedtem.

Nyámnyila a földön feküdt. Feldagadt arcán puskatus nyoma terjengett. Az ütés nem volt elég erős állkapcsa összetöréséhez, de ahhoz igen, hogy kiverj e belőle a visszavágás vágyát, ha felmerülne benne valaha is.

Moon automatával a kezében állt mellette. A Val a hasam felé mutatott.

- A helyedben hallgatnék a nagybácsira - mondta Moonlight fanyarul.

A hősies ellenállás képe ugyan felizzott a fejemben, ám azonnal ki is aludt. Nem, nem egy film hőse vagyok. A legjobb esetben is csak egyiküket tudnám lelőni. Lelőni, nem megölni. Utána pedig ők lőnek le engem. Öten vannak, plusz Moonlight. Mind fegyveresen, ujjuk a ravaszon, irányzékuk lényem halandó felének különféle részein. Egy hangot kiadni se maradna időm, mert a megfoghatatlan fele elválna az anyagitól, és a stalker a pokolra szállna.

Némán előrenyújtottam a kezem, és elengedtem a pisztolyt. ABP tompa puffanással a földre zuhant. Utána a hátizsák, a kés és az automata. Miért nem az automatát markoltam meg a pisztoly után nyúlás helyett? Valószínűleg megszokás.

- És most kezet a tarkóra, és három lépés oldalra! - vigyorgott Vadkan Vászja.

Engedelmeskednem kellett.

ÖTEN VOLTAK. Vadkan volt a vezetőjük. A másik négyből csak egyet ismertem. Termetes, szőke, kék szemű, viking kinézetű fazon, szokatlan rejtekhely kiépítési szokásairól ismert.

- Micsoda emberek! - morogtam.

Avaskos, sőt inkább hordó formájú Kígyó félrefordult, és mormogott valami érthetlent már-már mikulásszerű szakállába. Ismeretségünk nyilván kellemetlenül érintette. És az effajta bizonytalankodás nagyon, nagyon viccesnek tűnt. Bár a szituáció egyáltalán nem volt az.

A maradék három nyilvánvalóan nem foglalkozott a lelkiismeret fogalmával. Úgy tűnt, egyáltalán nem jöttek zavarba. Vadkan csak intett a fegyvercsővel, és máris felém mozdultak mind a hárman. Az egyik kicsi, ürge. Kettő erősebb, és annyira egyforma képpel, mint két- vízcsepp. Rövidre nyírt szakállú rusnya pofa, súlyos állkapocs, betört orr. Egy kaptafára készültek.

Eldönteni nem maradt időm, hogy hangosan is elsüssem-e ezt a viccet. A két, egy kaptafára készült meglehetősen durvasággal előredöntött, és kezemet a hátam mögé kulcsolta. Kötél vágott a csuklómba. Nocsak, ezek a pofák nem hoztak bilincset? Vagy szándékosan döntöttek úgy, hogy nagyapáink régi módszerét vetik be?

Sokáig kötözték, erősen, fájdalmasan meghúzva. Végül fogtak, és erőszakkal leültettek. Siettem megragadni az alkalmat, hogy körülnézzek. Nyámnyilát a harmadik kötözte. Pont olyan, kicsi,

okos. És az is kiderült, hogy egyértelműen mozgékonyabb, mint a két ellenszenves pofa.

Vadkan némán figyelte, ahogy megkötöznek minket. Kígyó a válla fölött meredt ránk. A szakállasnak nyilván nem tetszett, ami történt. De nem igyekezett ellentmondani. Olyannak tűnt, mint aki nem akarja félrelökni az adott szavát.

Moonlight előrébb lépett. Szokatlanul komoran és nem túl boldogan. Mintha valami olyasmiben venne részt, amit szükséges rossznak tart.

- Neki - biccentett Nyámnyila felé - kössétek be a száját! Sokat szövegel.

- Nem úgy tűnik - rázta meg a fejét Vászja.

- A sokk miatt, de rögtön észhez tér, és rákezd. Bár, ha nem akarod, a te dolgod. Az enyém annyi, hogy figyelmeztesselek.

Vadkan elégedetlenül nézett Moonra, majd odabiccentett Nyámnyila megkötözőjének.

- Kárász, tömd be a lepényiesőjét!

Jó név, futott át az agyamon, jellemző. Pont olyan kicsi és nyálkás, mint a bandita, akire ráragadt. Nem állt rá a nyelvem, hogy ezt az ötöt stalkernek hívjam. Bár Vadkan Vázkát és Kígyót eddig stalkernek tartottam.

Kárász gyorsan csavart egy tömést, és olyan mélyen lenyomta Nyámnyila torkába, hogy a szeme kiguvadt tőle.

Ó, Nyámnyila, Nyámnyila, megmondták neked, hogy ne menj a Monolithoz! Szóval most ne siránkozz! Ez a Moonlight meg egy lefizethető köcsög. Hogyhogy nem vettem észre korábban! Okkal terelt volna minket a nehezebb útvonalra. Nem félelemből, mint gondoltam. Arra várt, hogy Vadkan és a vaddisznói elébünk kerüljenek. De nem sikerült neki. Mikor átjöttem Jantaron, elvesztettek minket. De a kitérő még így sem óvott meg.

Bár, ez igazából nem is meglepő. Ha meg kell találni Moont, elég, ha bekapcsolva hagyja a PDA-ját. A hálózat akár el is tűnhet a ködben, a jeladó attól még dolgozik.

- Olyan jók voltatok - jegyezte meg vidáman Vadkan Vászja, mint aki elkapta a gondolatom. - Ahogy üvöltöztetek. Ha nem veszekszetek, simán elmentünk volna mellettetek ebben az előtejben.

Nocsak, milyen szavakat nem ismer! Bár, a köd fehér, nem sárgás. De honnan is ismerhetné Vadkan az előfej színét?

Kárász odavonszolta Nyámnyilát, és úgy meglökte, hogy egyensúlyát veszítve mellém zuhant. A banditát ez szórakoztatta. Szerencsétlen útitársam ficáncolt, megpróbált felülni. Próbálkozása szájalmasnak tűnt, ami csak még jobban felvidította Kárászt.

- Mint a viccbe - osztotta meg velünk vidámsága okát Kárász.
- Egy gyakornok azt mondja a másiknak...

- Fogd be! - tanácsolta neki szigorúan Vászja, Kárász pedig bölcsen bekussolt.

Vadkan közelebb jött. Képe szinte barátságossá vált.

- No, most már beszélgethetünk is. Kérdezz! Bármit, ami érdekel.

Hallgattam. Menjen a pokolba ez a házi pszichológus! Én is az volnék, tudom, hogy magától is elmond mindent. Valami kell neki tőlem. Vagy Nyámnyilától?

Lopva mocorgó társamra pillantottam, akinek már majdnem sikerült felülnie. Nem, ha ennek a „tesónak” szüksége van valamire, az tőlem kell. Az mondták, dobjam le a fegyvereimet. Ha Nyámnyilától akarnának valamit, akkor engem azonnal lenulláznak. Másrészt, Nyámnyilát se csinálták ki. Viszont az ő szája van betömve, nem az enyém. Szóval velem fognak

elbeszélgetni. Kiderült, hogy valamiért szükségük van rám. De meséljék el ők, mit akarnak! Én nem kérdezek semmit. Minek pazarolni a szavakat?

- Rendben - vont vállat Vászja, meg sem várva kérdéseimet. - Ha nem akarsz, hát nem. Tudod, ki adott el?

Hülye kérdés. Teljesen egyértelmű, ki akkora seggfej a mi háromtagú szövetségünkben. Az viszont érdekel, mit jelent, hogy „eladott”? Mit akarnak tőlem? -

Moonra pislantottam. Vadkan Vászja felröhögött.

- Jól gondolod.

- Mit akartok tőlem? - kérdeztem mogorván. A helyzet teátrálissága már kezdett feszélyezni. Vászja elmosolyodott, én pedig azonnal megbántam, hogy engedtem a provokációnak.

- Jól gondolod. A gyökerénél fogtad meg. Ez a legfontosabb kérdés - dicsérte meg Vadkan találékonyságomat.

Te agyatlan barom! Ahhoz legalább feleolyan okosnak kéne lenned, mint hiszed magadról, futott át agyamon a gonoszkodó gondolat. Honnan ez az olcsó pátoz? Melyik filmben láttad? Ha a mozifilmek gonosz zsenijei egy kicsit is okosabbak lennének, mint a díszlethez használt fatuskók, a nem kevésbé ostoba hőseik sose nyernének. És ha a szerencsétlen Vászka fejében több lenne a szürkeállomány, méltóbb követendő példát talált volna. Vagy talán nem is utánoz, hanem tényleg ilyen?

- Pénzt - mondta Vadkan. - Pénzt akarunk.

Nyámnyila végre felült és lenyugodott, aztán felnyögött. Hogy tudná ő megvesztegetni Vászját és az ő kompániáját azzal a sztálini időkből maradt lakásával? A megválaszolhatatlan kérdés megválaszolatlan maradt. Vászja biccentett, Nyámnyila pedig azonnal más hangra váltva nyöszörgött tovább, miután Kárász hasba rúgta.

- Nem kellett volna felülni - jegyezte meg vidáman Kárász, és felkuncogott.

- Pofa be! - csattant fel Vadkan Vászja.

Kárász elhallgatott, és tenyérrel előre felemelte a kezét, jelezve, haver, ennyi volt, hallgatok, akár a sír. Vászja ismét rám nézett, de már a megjátszott barátságosság nélkül.

- Pénzt - ismételte meg.

- És nekem mi közöm hozzá?

- Bolond vagy, Mogorva - rázta meg fejét Vadkan. - Bár eszes, de bolond. Mondtam már, téged eladtak. Ő, az a balalajkás.

- Gitáros - kuncogott Kárász.

Sokat vihog. És még csak nem is idegesen.

- Pofa be! - mordult rá dühösen Vászja.

- És mivel etetett téged? - kérdeztem hanyagul.

Vadkan szeme azonnal összeszűkülött. Olyan lett, mint egy bunker lőrése. Először engem vett célba, majd Moont, aztán megint engem, mintha próbálná kitalálni, vajon átverte-e Moonlight, vagy én játszom a hülyét. Végül feszültsége alábbhagyott. Látszott, hogy elhatározott valamit.

- Kit érdekel? - Vászja hangja hanyagnak tűnt. - Vagy azt akarod mondani, hogy nincs pénzed? Hiába jöttünk idáig? Akkor lelövünk a haveroddal együtt, itt helyben.

- És hogy merre a sírod, nem tudja senki - dúdolta Kárász.

Vászja dühös pillantást vetett apró termetű cinkosára, ő pedig ismét felemelte tenyérrel előrenyújtott kezét, jelezve, hogy tökéletesen aláveti magát a másik akaratának. Lelki szemem előtt pedig felbukkant a sírhant, a csálé kereszttel és bedőlt, láb felőli végével. Akaratlanul is megborzongtam, de úgy tűnt, senki se vette észre.

- És ha ez a kimenet neked nem felel meg, fejezd be a terelest!
És meséld el, hol tartod a pénzt!

- Miféle pénzt? - értetlenkedtem ártatlan képpel, pedig már mindent értettem.

Csak hát, az engem „eladó” Moonlight szinte semmit se tud a megtakarításaimról. Pusztán találgathatott. Vagyis, rá kell jönnöm, mennyire volt találékony ez a parazita.

- Te hülye vagy? - lepődött meg Vadkan. - Vagy engem nézel hülyének? A zsákmányod, te rejtőzködő milliomos!

Aha, vagyis Moon számtani képességei jók. Figyel, nemcsak néz, de lát is. Számol, és levonja a következtetéseket. Egykori partnerem iránti haragomat felváltotta a tisztelet. Mindent tud rólam. Pedig elméletileg pont fordítva kellene lennie.

Okos, figyelmes élősködő. Vajon miért adott el? Vagy az egész az ő bulija, és Vászja csak a látszat kedvéért parancsnokosodik itt?

- No, tegyük fel, van pénzem - mondtam lassan, tesztelve a kezemet szorongató kötelék erejét. - Mi a francért adnám oda neked, ha amúgy is kinyírsz?

A kötel erősnek bizonyult, lelkiismeretesen meghúzták. A kezem kezdett lassan elzsibbadni.

- És ha nem? Mogorva, valid be őszintén, akarsz élni?

A költői kérdés sarokba szorított. Úgy lefagytam, mint a PDA, amikor két tucat, egymásnak ellentmondó feladatot kap. Kerestem a választ. Ebben a helyzetben nem hazudhatok magamnak. És nem is tettem. Nem tudnám kijelenteni, hogy egyáltalán nem akarok élni, de az ellenkezőjét sem... Fogalmazzuk át a dolgot: e kérdésre nem tudom a választ. És ez nagyon meglepett.

Vadkan a maga módján értelmezte hallgatásomat.

-Tudom, tudom. Mindenki tudja. Szóval megegyeztünk. Te átadod nekünk a rejtőzködő milliomos szerény megtakarítását, mi pedig elengedünk, sőt még egy odaútra szóló jegyet is veszünk neked a Zóna-Urjupinszk útra. Vagy ahol laksz. És ugyanezt a kölyöknek is. Benne vagy?

Elgondolkodtam. Most nem lőnek le. Ellenkező esetben az egészet hiába csinálták. Nem akarták elveszteni a pénzt, amiért mindent, még a hírnevüket is kockára tették. Szóval addig fognak kutakodni, míg meg nem találják a rejtekhelyét. Vagy míg én oda nem viszem őket. Ám mikor a pénz a kezükbe kerül, nekünk Nyámnyilával együtt annyi.

Mi nem mehetünk vissza. Mert ha visszamegyünk, elmondhatjuk. Ha valaki idejött, és nem tért vissza, mit számít? A Zóna az a Zóna. Senki se fogja keresni.

Mi következik ebből? Hogy nem vihetjük oda őket. El kell indulni az úton. És ott még nincs vége. Ha elkezdesz ellenállni vagy fenyegetőzni, az olyan, mintha öncsonkításra készülnél. Ujjaim, fogaim elvesztése, vagy végtagjaim átlövése, bordáim eltörése valaki másnak a segítségével, egyáltalán nem szerepel a terveim között.

- Benne - bólintottam. - Elviszlek a rejtekhelyhez, odaadom a pénzt, levonva a jegyek árát. És ti elengedtek minket. Csak van egy feltételem.

- Nocsak - vigyorodott el Vadkan, tekintetéből ez süttött: „Haver, még te mersz feltételeket szabni?”

- A pénzen kívül minden az enyém. Rendben?

- Igen, az nem kérdés - egyezett bele lazán Vászja, amiből levontam a következtetést: csak addig élünk, míg ki nem nyitom a lerakatot.

Végtére is, ki tudhatja, lehet, hogy a pénz csak hangyányi, az egész vagyonom relikviákban van. De mivel Vászkat ez nem érdekli, két lehetőség van. Az egyik, hogy ostoba. Ostobának persze ostoba, de nem ennyire. Vagy nem érdekli, miben vannak az értékek, mert elveszi az egészséget. Én meg kapok egy egyirányú jegyet, kifelé a Zónából. Csak nem haza, de még csak nem is Urjupinszkbe.

- Hol van a lerakat? - kérdezte kedves hangon Vadkan, miközben figyelte, ahogy két egyforma verőlegénye feltúrja a hátizsákomat.

- Nem ott - biccentettem a hátizsák felé.

- Nincs semmi szajré - morogta sértődötten a hallgatag páros egyik tagja. - Csak konzervek és más apró baromságok.

- Rá kellett volna adni a hátizsákot, mielőtt megkötöztük a kezét - bólintott a másik. - Most veheted magadra te.

- Menjünk! - tanácsolta Kárász.

- Nem ér semmit - szólalt meg egyszerre a két rusnyapofa, és összenéztek.

Ti nem értek semmit, gondoltam dühösen, hátizsákomat sajnálva. Öröömre kapzsiságuk győzött a lustaság felett, és úgy döntöttek, mégis felveszik az apróságainkat.

A pár a zsákmánnyal babrált. Kárász kiröhögte őket. Kígyó a táborhely szélén bagózott, és halkán magyarázott valamit Vadkannak. Csak Moonlight ücsörgött oldalvást dologtalanul. Borúsan és morcosán, mint az utóbbi napokban.

A már régóta nem motyogó és fickándoó Nyámnyila ismét felült. És bár ez elég sok erőfeszítésébe került, hátával nekem támaszkodott. Valójában Nyámnyila most sokkal inkább érdekelt, mint az az öt együttvéve, plusz Moonlight mint teher.

Ujjammal próbáltam kitapintani a csuklójára feszülő kötél csomóit. Nyámnyila először megborzongott. Éreztem a hátamon. Aztán úgy tűnik, megértette az ötletemet, és megnyugodva próbálta kényelmesebben elérhetővé tenni a kezét.

Végre ujjaim megtalálták az értékes csomót. A kibogozására, vagy legalább megglazítására tett kísérlet nem járt sikerrel. Az én kezem is hátra volt kötve. És keményen. Olyan erősen, hogy az ujjaim már zsiborogtak, és a jellegzetes bizsergés már megjelent fájó csuklómon is.

Újra és újra megpróbáltam megcibálni a csomókat. Sikertelenül. Nem láttam, mit csinálok. Kezem elvesztette a szükséges érzékenységet. Ráadásul úgy kellett mozgatnom, hogy kívülről nézve észrevehetetlen maradjon.

Erre fókuszálva majdnem elszalasztottam a pillanatot, mikor Vadkan Vászka befejezte a sutyorgást Kígyóval, és elindult felénk. Rossz időben, de még milyen rosszban. Épp akkor kezdtem megérezni, hogy a csomó kezd engedni. Vagy csak úgy tűnt?

- Állítsátok fel őket! - biccentett felénk Vadkan.

Először a két, egy kaptafára készült reagált. Mellettünk felpattant Kárász is. Vicces egy társulat. Azonnal kiderült, kinek van szava, és ki az, aki csak teljesít. Vászka egyértelműen hallgat Kígyóra. Kárász egy bohóc. Kis hal. A két rusnyapofa csak kidobóember, nem több.

Ám Moonlight még mindig zavarba hozott. Mi a szerepe ebben az egész történetben? Természet adta vezetője a pitiáner bagázsnak? Nem úgy tűnik. Vagy csak nagyon jól álcázzák. Egyszerű spicli? Nem, nem ez a szerepe. Ez a sztori, ha előadása valódi, inkább kivétel, vagy akár félreértés, mintsem viselkedési sztereotípia.

Nem, nem igazolni akarom Moonlightot. És nem is ismerem igazán. Egyáltalán. Amint azt az elmúlt órák eseményei is megerősítik. De nem tűnik szimpla, értéktelen csibésznek. Nem. Még azt is könnyebb elhinni, hogy Kucenko, az öreg szoknyabolond filmszínész a Keresztelő Székesegyház papja, mint hogy Moon egy szimpla spici. És nem is akármilyen, de pont az agyatlan Vadkan Vászkaé.

Megragadtak a könyökömnél fogva, felrántottak, és tartottak, hogy ne rogyjak össze. Kiderült, hogy nemcsak összekötözött kezem, de kimerült lábam is elzsibbadt. Nyámnyilát mellém állították. Úgy ácsorogtunk dülöngélve, mint két kripli.

Az egy kaptafára készültek kapkodva összeszedték a holminkat. A meglepően szótlan Moonlight közelebb lépett.

- Szóval mondd csak, merre? - érdeklődött tőlem Vászja.
- Figyelj, Vadkan, te is tudod, hol tanyázok - feleltem fáradtan.
- A csapos bérleményében - bólintott Vászka. - És?

Vadkan gondolkodott. Kárász két gépkarabéllyal közeledett. Az egyik a sajátja, a másik Nyámnyiláé.

- Figyeljete, ismeritek a viccet? - kérdezte. - Részeg stalker ül a bárban, és megkérdi a csapost: „Hány fokos a vodka?” Mire az: „Negyven”. A stalker: „Az meleg”.

Kárász hangosan felvihogott saját tréfáján, mely úgy tűnt, rajta kívül senkit sem szórakoztatott. Még a két rusnyapofa se értékelte.

- Kuss! - mordult rá Vászja.

Kárász vállat vonva félbeszakította a nevetést. De hát ez vicces, miért nem nevelsz? Mogorvától még érthető, neki ez a státusza, de a többiek mit szomorkodnak?

- Mondd a lényegét! - nézett rám dühösen Vadkan. - Én nem vagyok a te Kaspirovszkijod, hogy távolról olvassak a

gondolataidban.

- Észszerű feltételezés - szólt közbe Moonlight komoran maró gúnnyal -, hogy a rejtekhelyét a lakásától nem messze állította fel.

- Szóval megint vissza kell talpálnunk a szolgálatosokhoz? Csak nem azt mondd, a lerakat ott van a szobában, amit a seftestől béreلسz? - Vadkan amúgy is disznószerű szeme ismét összeszűkül és kivörösödött. Arcáról sütött az ingerültség. Vászja épp hogy nem kapart a lábával dühében. És a Szolgálat bázisára biztos nem jönne velem semmi pénzért. Merthogy ott már nem jutna pénzhez. - Minek nézel engem?

- Ne aggódj! - nyugtattam meg. - A lerakat nem a bázison van. Hanem a közelében. Két kilométerre.

Ne bosszantsd a vadkanokat! Még ha ez a vadkan Vászja is. Abból nem sülné ki semmi jó.

- Jól van - higgadt le azonnal. - Akkor indulás, amíg ritkul a köd!

A köd valóban elvékonyodott. Nem nagyon, de ahhoz a tejszerű lepelhez képest, mint egy órája volt, észrevehetően.

- Menj előre! - parancsolta Vadkan. – A taknyos követ. És semmi trükk! Ha bármi történik, halott vagy.

Biztató. Bár érthető. Se Vadkan, se a malackái nem engedhetnek el sem engem, sem Nyámnyilát. Könnyebb nekik, ha lemaradnak a pénzről, mint ha valamelyikünk emberek közelébe kerül. Mert ha a stalkerek tudomást szereznek róla, Vadkannak és bandájának nem marad többé hely a Zónában.

Reszkető térdekkel elindultam arrafelé, amerre Moonlight annyira szeretett volna visszamenni. Nyámnyila fáradtan csoszogott mögöttem.

- Állj! - kiáltotta Vászja.

Engedelmesen megálltam, és megfordultam.

- Majd elfelejtettem - vigyorodott el Vadkan, és biccentett.

A két, egy kaptafára készült és Kárász körülfogták Moonlightot.

A három gépkarabély csöve nem hagyott helyet a kitérésre, kettő oldalról, a bordák alatt, egy pedig a hátába döfött. Kiderült, hogy Moon itt senki. Világossá vált, hogy nem fúj velük egy követ. Ám ahogy körülfogták, engem valahogy örömmel töltött el. Az igazság diadala, vagy mi?

Vaddisznóval ellentétben Moonlight közel sem volt ostoba, és azonnal felfogta a dolgot. Gonosz, sátáni vigyor ült ki komor arcára.

- Mit csinálsz, Vadkan? - érdeklődött Moonlight. - Nem akarsz osztozni a zsákmányon?

- Az életedet ígértem neked, balalajkás, nem részesedést - válaszolta a másik. - Szóval fegyvert a földre, és kövesd Mogorva haverodat! Azt hiszem, találtok közös témát a beszélgetéshez.

Moon megmarkolta a csövet. Az őt körbefogó trió megfeszült, és mozgolódni kezdett. Vászja eközben megmarkolta pisztolyát. A stalker megdermedt, végignézett a lövésre kész embereken, és hahotára fakadt.

Az SzA Val zörögve hullott a fűre. Követte a hátizsák. Moonlight pedig gálád módon tovább kacagott. Ha én lennék Vadkan, biztos rosszulesne. Neki is rosszulesett.

Vászja elkomorodott. Biccentésére a földre szórt felszerelés széteszlott a gengszterek között.

- A kezét is kötözzétek meg! - parancsolta.

Hangjából neheztelés érződött. Nem csoda, hisz Moonlight kifejezetten sértően nevetett. Gyanítom, szándékosan.

A KÖD EGY idő után ritkult kissé. Már ki lehetett venni mindent, ami mellett az áthatolhatatlan fehérés párában korábban eljöttünk. Az erdő mintha nem is lenne. Félrehúzódott. Magas fekete fal. Szúrós túlevelű. Csak ott zárta el az utat, ahol Vadkan utolért minket brigádjával.

Az ösvény belátható szakaszán csak ritkásan voltak fák. Halmocskák domborodtak, satnya bokrok kornyadoztak. És csak két bedöglött traktor. Meg igen, egy rothadó Zsiguli, ami már csak egy retro autókról szóló magazin lapozgatásakor jut eszünkbe.

Ám a tiszta beláthatóság nem tartott ki sokáig. A megritkult pára ismét kezdett sűrűsödni. És hamarosan felvette a már ismerős állapotát, mintha tej ömlött volna a levegőbe.

A hangok eltompultak. A táj elmosódott, és sűrű, fehérés fátyol borította. Szinte semmi sem látszott át rajta. Nem hallottam semmit. Csak a hátulról puffanó és ropogó lépteket és a kis termetű bandita magas hangját.

- Na még egy - szövegelt Kárász. - A stalker elmegy az orvoshoz, és megkérdi: „Doktor, hogy vagyok? Mit mutat a teszt? Szar?” Az meg válaszol: „Hát, kedveském, nem tudlak felvidíteni. A teszteredmények rosszak. A szar meg teljesen szar!”

Kirobbanó röhögés követte. Maga Kárász volt az. Ahogy észrevettem, a viccein rajta kívül senki se nevet. Valamennyi, amit elmesélt, igencsak gyenge és eszelősen régi volt. Az egészben az volt az egyetlen poén, hogy mindegyik kényszeresen valami

stalkerről szólt. Ugyanezeket már hallottam Stirliccel, Rzsevszkijjel, Vovocskával vagy valami hipotetikus paraszttal. De Kárász előadásában a sztorik hőse minden esetben egy stalker. Ám ennek hatásossága erősen kétséges volt.

Kárász viszont igencsak jól szórakozott. Ahogy mondani szokás, én főztem, én is eszem meg. A reakciója akár egy iskolásé. Ráadásul általános iskolásé. Minden újabb viccén majdhogynem hisztérikusan nevetett. Főlényesen nézett a körülötte lévőkre, akik nem értették humora finomságait. Úgy éreztem, rögtön megfordul, és gyerekes közvetlenséggel megkérdi: „Mi van, nem esett le?”

- Na még egy. Két stalker találkozik. Az egyik azt mondja a másiknak: „Elfelejtetted, hogy jössz nekem két rugóval?” A másik válasza: „Bocs, haver, még nem... Adj még egy kis időt, és biztos elfelejtem!”

- Pofa be! - szakította félbe Vászja az újabb hahotát. Kárász megorrolt, de elcsendesedett. Most már semmi mást nem lehetett hallani, csak nyolc ember lépteit. Én, Moonlight és Kígyó halkan talpaltunk. Az egy kaptafára készült párocska úgy törtetett, mint két jávorszarvas, nem igazán törődtek azzal, hogy mi került a lábuk alá. Vászka, mint kiderült, légszomjjal küzd. Ami Kárászt illeti, őt nem lehetett csendesnek mondani. Egyszerűen képtelen volt befogni a száját.

Lassabban haladtunk, mint korábban. Több ember, kisebb tempó. Tekintettel arra, hogy hárman meg vannak kötözve, négyen pedig túlterheltek, egy ilyen konvojjal irreális lenne gyorsabban. Csak Vadkan jött plusz teher nélkül. Igaz, hatalmas testét még minden extra holmi nélkül is cipelnie kellett, ezért úgy fújtatott közben, mint egy gőzmozdony, sérült kazánal.

Moonlight nem ért utol azonnal. Először hátrább gyalogolt, aztán befogta Nyámnyilát, majd őt megelőzve jött tovább. Úgy tűnt, nem akarózik neki beszélgetni. Képe elgondolkodó, magába fordult volt. Néha már úgy tűnt, rögtön elém kerül, és kalauzként halad tovább.

Nekem sem akarózott beszélni vele, de ez csak az elején volt így. Minél gyakrabban került a látóterembe, annál dühösebb lettem. És minél erősebben lobogott bennem a harag, annál nehezebb volt visszafogni a beszólás vágyát. Majd miután már néhány perce folyamatosan ott ténfergett a szemem előtt, elfogyott a türelmem.

- Mekkora köcsög vagy - osztottam meg vele halkan fájdalmamat.

- Te talán jobb vagy? - csattant fel Moon.

- Én nem adtalak el téged.

- Én se téged.

- Naja - horkantam fel. - Ők találták ki az egészet.

- Nem maguktól jöttek rá - suttogta Moonlight. - Én javasoltam. Csak nem adtalak el. Eladni pénzért lehet.

- Aha - tört ki belőlem -, te ingyen adtad az ötletet. Az altruisták kurvára önzőek.

Moonlight lassított. Kicsit mintha még le is maradt volna. De nem sokkal, meghagyta magának a lehetőséget, hogy bármikor utolérjen.

- Na ezt hallgasd - szólalt meg hátulról Kárász nyűgös tenorja. - Temetik a stalkert. Egy arra járó megkérdi: „Hogyan halt meg?” „Olvasd le a koszorúkról” - javasolták neki. Ezeken az állt: „Szerető feleségedtől”, „Anyósodtól”, „Gyerekeidtól”, „Munkatársaidtól”.

Az utolsó mondatot már fulladozva mondta ki, majd befejezve már ki is tört belőle a vidám kacagás.

- Álj! - csattant fel ingerülten Vadkan.

Megálltam, és megfordultam. Amikor a bajtársak között nincs egyetértés... Nem emlékszem, hogy folytatja az iskolai kötelező klasszikus, de elnézni őket mulatságos. Azon kaptam magam, hogy gondolatban kárörvendek, de ezt sohasem szégyellem.

Vadkan megragadta Kárászt a mellkasán, és jól megrázta. A másik próbált kibontakozni, de Vászja erősen tartotta.

- Most mit gorombáskodsz?

- Még egy ilyen vicc - mordult rá Vadkan -, és én temetlek el téged itt. A kuss azt jelenti, pofa be.

Vászja lazított a szorításán. Kárász megrázta magát, és megigazította a gallérját.

- Micsoda vadállat! - mondta elégedetlenül. - Mi bajod a viccekkel?

- Ne adja isten, hogy még egyet elkezdj!

Vadkan megfordult. A két egyforma rusnyapofa érzelmek nélkül követte. Nyámnyila fájdalmasan nézett. Moonlight gúnyos vigyorral. Kígyó volt a sor végén, alakja szinte felszívódott a ködben. Kontúráját veszítve sáros foltta, elmosódott sziluetté változott.

Igen, már így is kényelmetlen nyolcán haladni. Hamarosan viszont már semmit se látunk. És akkor már csak gyalogolni lehet, az előtted haladó hátára nézve, úgy hagyatkozni rá, akár egy világítótoronyra. Ellenkező esetben nem sok kell az eltévedéshez. Aztán mászkálhatsz a ködben, keresve a társaidat. Ám ami Vadkan Vázkának rossz, az nekem pont kellemes. Ilyen homályban nem lesz nehéz lelépni. Csak valahogy át kéne adnom

a hírt Nyámnyilának, hogy rám akaszkodhasson. Nélkülem nem marad életben.

Vadkan minden valószínűség szerint ugyanerre jutott. Legalábbis nem ment tovább. Néhány lépés után hátranézett, szemrevételezte a ködbe olvadó sziletteket, és megálljt parancsolt.

Nem vártam senkinek a segítségét. Nehézkesen leguggoltam, majd lehuppantam a fenekemre. Egyenesen a nyirkos fűbe. Persze hogy vizes, a pokolba is, a köd mindent átitat. A megfázástól félni, mikor bármelyik pillanatban lepuffanthatnak, meg kifejezetten nevetséges.

Moonlight leült mellém. A banditák lassanként lehajigálták a felszerelésüket. Volt ebben a látványban valami sztriptízszerű. Ugyan erotika nélkül, de a felszerelés darabjai a földre hullottak, a fegyver, a hátizsák és a zsákmányolt felszerelés nélkül pedig a lepakolt férfiak majdhogynem csupasznak tűntek. Fogadok, hogy nem érezték túl jól magukat.

Én a hátizsák, az automata, a kés és a pisztoly nélkül, ráadásul hátrakötött kézzel, úgy éreztem, mintha kitettek volna a Lenin-mauzóleum elé anyaszült meztelenül, hátam mögé bilincseltek kézzel, hogy lehetőségem se legyen eltakarni magam. Ezeknek szabad a kezük, senki se vette el a fegyverüket, de egy ilyen helyen megállni és így kiszolgáltatni magad nem akarnál te sem. Ha észnél vagy, hátra se nézve futnál innen. Csak hát Vadkannak és bandájának erre nincs lehetősége.

Kárász jött oda. Ziláltan és dühösen. Nyámnyilára vicsorgott, és dühösen a földre lökte. Kiborult, mert Vászka kiosztotta. Leveri, akin lehet. Rendben van, vicceske, még megkapod, ami jár. Lesz még szabad a kezem, és akkor elszámolunk.

Ám ezúttal Nyámnyila egész gyorsan felült. Panaszosan nézett, mintha bocsánatot kérne, hogy nem közvetlenül a hátam mögött, hanem velem szemben és távolabb. Figyeltem az érzéseimet. A karom és a vállam fáj, kezem pedig annyira elzsibbadt, hogy az ujjaim már nem is éreztek. Ha itt lenne mögöttem, akkor se tudnék tenni semmit.

Tehetlenség hulláma söpört végig rajtam, majd követte a pánik. Vettem egy mély levegőt. Egy, kettő, három. Kilégzés. Az odabenn kavargó hisztéria még azelőtt lecsillapodott, hogy lett volna ideje összeszedni az erejét a kirobbanáshoz.

Mit tehetek? Koncentrálnom, gondolkodnom kell. Moonra pillantottam. A közelemben ült, és nyelve hegyével csiszatolta törött fogát. A fenébe is, annyi minden történt fél nap alatt! Néhány órával ezelőtt még barátomként rágicsált egy fűszálat, most meg...

- Figyelj, mi a franc? - kérdeztem, de azonnal meg is bántam.

Kit érdekel? Ellenség. Mind ellenségek. Csak magamra számíthatok. Egyikkel szemben sem lazíthatok. Ez egy háború. Minden lépés, minden mozdulat, minden akció egy- egy katonai manőver.

Kilépsz a házból. Elindulsz az utcán. Valaki rohanó felé. Ez egy ellenség, még ha te nem is ismered, és ő se lát téged. Valami távoli, transzcendentális életben akár egy csodás ember is lehet. Most viszont ellenség. A járda keskeny, nem tudtok elmenni egymás mellett. És mégis elindultok a másik felé.

Egy manőver. Kikerül, és eltávolodik. Szétszéledtek, mint hajók a tengeren.

Másik manőver. Te nyitsz neki utat. Úgy győzött, hogy még csak észre sem vette senki.

Harmadik manőver. Se te, se ő. Egymásba akad a vállatok. Szétválni? Megfordulni és pofán vágni egymást? Mi a következő lépés? Hidegháború, vagy nyílt ellenségeskedés kezdődik?

Mész az utcán, metróra szállsz, bemész a boltba. Körülötted ellenségek. Olvashatnak valamit, vagy akár alhatnak is. Mosolyoghatnak, a metró térképét vagy a felrakott hirdetéseket nézve. RAD mosolyoghatnak kedvesen. Ezek mind csak grimaszok. Valójában ellenségek. Az emberségük, legjobb tulajdonságaik nem neked szólnak. Sohasem érnek hozzád. Mert idegen vagy. Te az ellenségük vagy. Ők pedig a te ellenségeid. Háború dúl köztelek.

És még ha úgy is tűnne, hogy ismernek, egy oldalon álltok, a háborút senki se mondta le. A mai szövetséges holnapra ellenséggé válhat. Senkiben sem bízatsz. Még akkor se, ha barátodnak, legjobb barátodnak, szereltednek mondja magát. Senkit sem szabad karnyújtásnyinál közelebb engedni. Senkit sem engedhetsz mélyebben a lelked- be, mint az inged legfelső gombja. Mert az élet háború.

Aki ezt nem érti meg, vesztesre van ítélve.

Az emberek nem barátok. Ez pont olyan lehetetlen, mint a két ország barátsága. Lehet jószomszédi viszonyokat kiépíteni, mosolyogni, de mindenkinek megvan a maga érdeke. Senki sem tesz semmit csak a semmiért. Legalábbis én még nem láttam ilyet. Ott vagytok te és ők. Ellenségek vagytok. Ott, abban az unalmas, mindennapi életben. Ez meg itt a Zóna.

Őnagysága, akár az élesztő. Szórd a szar közé, és a szar eláraszt.

Szóval, mit is akarok én Moonlightól? Én magam engedtem kicsit túl közel. Oda sem figyelve megbíztam benne. Akkor most ki a hülye?

- Elkaptak a szajréval - szólalt meg halkan Moonlight, kirángatva gondolataim mélyéről. - Meg akartak verni, de kivágtam magam. Azt mondtam, tudok nekik mondani egy különö ficót, gazdag rejtekhellyel.

- Engem?

- Téged - kuncogott Moon. - Senki hozzád hasonlót sem ismerek, aki ennyit összegyűjtött volna. Nem most ismertük meg egymást, figyeltem rád. Keveset hozol, de gyakran. Nem adod drágán, de azt folyamatosan. Régebben vagy a Zónában, mint én. Hány éve? Öt, hat, nyolc? Nem költöd a pénzt. Szinte alig iszol, nem szervezel bulikat, nem vendégeled meg az egész 100 RAD-ot. Nem pazarolod a pénzed az Arénában. Vagyis a pénzed megvan valahol. A többi már csak szimpla matek. Hány relikviát szedsz össze, becslésem szerint, havonta, majd ezt beszorozzuk, és átváltjuk rubelre a szokásos kialkudott árákon. Szóval, Mogorva, te milliomos vagy. Egy ilyen milliomosért talán nem csak életet lehet vásárolni. Nekem nem kell sok, de élni akarok.

Hanyatt dőltem. A fű nyirkos, a talaj hideg volt, de valahogy mégis melegnek éreztem.

- És hogyhogy nem kínoz a lelkiismeret? - érdeklődtem.

- Mi a francért kéne? - lepődött meg határozottan Moon, bár az őszinteségében még mindig nem voltam biztos. - Először is, te még azt sem tudod, mihez kezdj a pénzzel. Nincs rá szükséged. Vagy nem?

Moon várta a választ. Én hallgattam. A köd nyirkos lepelként telepedett az arcomra. Lehunytam a szemem. Természetesen igaza van, de akkor is, tényleg az ő dolga lenne kiszámolni a pénzem, és megszabadítani tőle?

- Másodszor - folytatta Moon, a választ meg se várva -, te magad harsogod állandóan, hogy körülötted minden szar.

Hányszor hallottam ezt tőled? A Zóna szar, a stalkerek szarok, a banditák szarok. A hozzád hasonlóknak minden szar, legyetek bárhol is. Szarba veszed a világot, az embereket. Mindenhol szart látsz. Ott is, ahol nincs. Ráadásul megszoktad, hogy az egész világ kifordul magából, neked bizonygatva, hogy nem minden szar. Te pedig természetesnek veszed, és leföldröd a mézesbödönt. De még ha a legtisztább méz is van benne, akkor se nyugszol. Mert akkor, te rohadék, kitalálsz, hogy a tiszta méz is szar.

Kinyitottam a szemem, és hármat himbálózva, elhalt kezemet felkapva a földről felültem. Moon vigyorogva nézett rám. Gonoszul, marón, ám ugyanakkor valamiért siváran. Bánatos gúnynal. -

- A Zóna szar hely? Én szar vagyok? - kérdezte. - Akkor mi a francért vagy megsértődve? Nem a világ bánik veled szarként, te bánsz szarként a világgal. Amilyen mércével élsz, azt kapod. Elegem van belőle, hogy azt hallom tőled, egy darab szar vagyok. Ha biztos vagy benne, hát fogd, és írd alá!

Fejem kábultan előrebukott. Meg akartam dörzsölni a szemem, megmasszírozni a halántékom, de a kezem hátra volt kötve. Vajon ha másképp nézném a világot, mondjuk, mint például Nyámnyila, akkor mit adna most elő nekem? Akkor is elárult volna? Feláldozva, hogy mentse a bőrét?

És én mit tennék? Bár az ilyesmi velem nem is történhet meg, hisz nem véletlenül kerülök bármiféle ismeretséget, csapatot, társat, közös ügyeket, ivászatot. Elég volt egyszer is színlelt erényemet és kötelességtudásomat bevetni, máris itt ücsörgők hátrakötözött kézzel, automatákkal szemben.

A közelben ülő Kárász gépkarabélyának csöve megmozdult, mintha csak igazolni akarná gondolatomat.

- Szép védőbeszéd - értékelte Kárász Moonlight szövegezését. - Lenyűgözve hallgattam. Megtanítanál, hogy lehet ilyen kifogásokat találni?

- Nem csak ezt taníthatom meg neked - Ígerte dühösen Moon. - Csak oldozd ki a kezem!

- Azt várhatod. - Kárász felnevetett, mintha valami vicceset hallott volna. - Majd én tanítalak ki téged.

- Mit tudnál te nekem tanítani? - élénkült fel Moonlight. - Csattanó nélküli vicceket?

- Ehhez tehetség kell - ellenkezett Kárász.

- Na, adj elő valami eredetit!

- Legyen. - Kárász homlokát ráncolva koncentrált. - Meg is van! Két stalker beszélget. Az egyik: „Volt legalább egy olyan gyerekkori álmod, ami valóra vált?” A másik: „Igen! Amikor apám megcibálta a hajam, arról álmodoztam, bár kopasz lennék.”

A humorzsák önmagával és viccével elégedetten hahotázott. Moon szadista mód vigyorgott. Nyilván nem a viccen.

- Akarod, hogy én mondjak egyet neked?

Kárász előrehajolt. Füle, mint a lokátor. Moonlight képen kiszélesedett a vigyor.

- A stalker elmegy a nőgyógyászhoz - kezdte, aztán elhallgatott, lehetőséget adva a másiknak, hogy megértse az elhangzottakat.

- No - nógatta Kárász.

A következő pillanatban megjelent a képen a felismerés. Arca megnyúlt, majd visszatért alapállapotába. Csak már nem összezavarodott kifejezéssel, inkább felragyogva, mint a fényes papírba csomagolt cukorkát kapó kisgyereké, mikor megfogva rájön, hogy a csomagolás üres, cukorka sehol.

- Na, menj a francba! - morogta Kárász sértődötten, és a Kígyóval valamiről tárgyaló Vadkan Vászka felé fordult.

- Figyelj, Vaszilij, rakhatnánk tüzet. Fázom.

- Rakj! - válaszolta Vadkan. A hátizsákomon ücsörgött, és a khaki színre festett bádogpalack nyakát szorongatta. - Vagy engem akarsz megkérni rá?

A kezdeményezés büntetendő. Mindig. Emiatt a tűzre- valóért, már ha lehetett annak nevezni, Kárász ment. Bár, az igazság kedvéért, el kell mondani, hogy az egyenpofájú páros is elkísérte.

Ennek eredményeként negyedórával később a nedves és dühös trió elindult a második adag nyersanyagért, Kígyó pedig halkan szitkozódva próbált tüzet gyújtani. A zöld bokorágak nem akartak meggyulladni, emiatt az egyébként szófián „viking” csak még dühösebben szitkozódott.

Mi felügyelet nélkül maradtunk. Már ha a felénk mutató automata csövét nem számoljuk. És bár a gépkarabély Vadkan ölében feküdt, és gazdája most inkább a tűzre, mint ránk figyelt, az érzés ettől nem lett kellemesebb.

Moon, elnézve a tűz körül zajló eseményeket, lassan felém fordult.

- Mogorva - szólított meg suttogva.

Úgy tettem, mint aki nem hallotta. Vagy aki nem akarja hallani.

- Jó duzzogást! - izgult tovább Moon. - Le kell lépnünk.

Le kell lépnünk. Ezt magam is tudtam. Csak hát ebben a ködben, tudja az ördög, hol, hátrakötözött kézzel kevesebb az esélyünk a sikerre, mint egy csupasz világtalannak átjutni a Szeméttelptől a Vadvidékre. Vadkan ezt épp úgy tudja, mint én, ezért sem figyel ránk különösebben. Tudja, hogy egy ilyen menekülés öngyilkosság. Vagy talán úgy gondolta, elhittem a meséjét, hogy elenged minket.

- Miért? - döntöttem úgy, hogy megjátszom az ostobát. - Nekem nem kell a pénz, magad mondtad. Most elvisszük őket a rejtékhelyhez, és elengednek minket.

Olyan halkan beszéltem, hogy Moonlighton kívül senki se hallhatta. Moon kételkedve nézett rám. Nyilván azon gondolkodott, idióta vagyok-e, vagy viccelek.

- Senkit sem engednek el - magyarázta suttogva. - Megölnék minket. Téged is, engem is. Mi szükségük lenne tanúkra?

- Hát, nem intéztek el rögtön - folytattam a hülyeséget teljesen komoly képpel. - Rám szükségük van, én tudom, hol a lerakat. Te meg mit számítasz nekik? Ha meg akarnának ölni, már rég megtették volna.

Még így is sikerült elkapnom. Állkapcsa megfeszült, szeme dühösen villogott.

- Mogorva, te tényleg teljesen hülye vagy, vagy csak megjátszod? - sziszegte, azzal fenyegetve, hogy suttogásra vált, ami a távolság és a hangot tompító köd ellenére is hallhatóvá válik.

- Tiéd a bal - reagáltam halkán.

- Mi? - döbrent meg Moonlight.

- Ha úgy alakul, a tiéd a bal, az enyém a jobb. Figyelmeztess Nyámnyilát! És elhúzzunk.

Moon felmordult, és épp olyan simán, ahogy felém fordult, Nyámnyilához siklott. A beszélgetésüket, vagy inkább a monológot, hisz azzal senki se foglalkozott, hogy kivegye Nyámnyila szájából a tömést, nem hallottam.

Alapvetően az ötlet, hogy most elhúzzunk, elég vad. Bár, másfelől nézve, csak két ór van. Ők is elfoglaltak. A köd sűrű. Elfutsz tíz-húsz lépést, és fogalmuk se lesz, hol a pokolban vagy,

hová tűntél. Viszont hátrakötött kézzel kell felállni, és még azelőtt lefutni azt a tíz-húsz lépést, hogy észrevevénének.

Szívem összeszorult, és örült ritmusban dübörgött. Egyszer még megáll. Azt ugyan nem mondhatnám, hogy túl érzékeny lennék, de a szívem mindig reagál. És évről évre rosszabb lesz.

Mély levegőt vettem, és elkezdtem számolni. Háromra kifújtam a levegőt, és elkaptam Moon pillantását. Nyámnyila a fenékén ülve készségesen maga alá húzta a lábát, hogy bármikor gyorsan fel tudjon állni.

Vadkan Vászka már egyáltalán nem figyelt ránk. Elég volt egyetlen pillantás, hogy ezt észrevegyük. Tartása még mindig pont olyan, de teljes figyelme a tűzzel babráló Kígyóra irányult. Maga Vászja nem vett részt a folyamatban, de arra törekedett, hogy teljes mértékben ellenőrzése alatt tartsa.

Annál jobb. Vagyis, ha szerencsénk van, nem veszi észre azonnal. És ha még észre is veszi, időbe telik, míg megfordul, és felemeli a térdéről az automatát. Ami ráadásul biztosítva van. Vagyis azt is ki kell kapcsolnia. Mindez pillanatok, vagy akár egész másodpercek kérdése. És az idő!

Nyámnyila feltérdelt, és megmerevedett.

- Különböző irányokba futunk - mondtam, szinte csak a számat mozgatva, a hallhatóság határán. - Nyámnyila veled megy.

Moon bólintott. Újra vettem egy mély levegőt. Egy, kettő... Aztán már minden nagyon gyorsan, szinte magától történt.

Három! Nem, nem ugrottam fel. Hátradőltem, és oldalra fordultam. A fű keményen és kellemetlenül csapódott a képembe, de abban a pillanatban nem éreztem, ahogy a nedvességet sem.

A köd feloldotta, elhomályosította az emberalakokat. Szemem sarkából észrevettem, hogy valaki felugrott, és oldalra vetődött. Talán Moon, talán Nyámnyila. Vagy akár mindkettő. Nem láttam.

Köd, adrenalin, mozgás. Minden összekeveredett, a nedves fű meg csak csapdosta az arcomat.

Egy másodperc. Üvöltés. Valaki észrevette. Ki? És pontosan mit?

Egy rándulás, kettő. Felálltam, és futottam.

Tudtam, hogy nem szabad futni. Tisztában voltam vele, hogy hátrakötött kézzel futva biztos az esély a bukásra. De nem tehettem mást. Bensőmre rátelepedett az a dolog, ami általában megmozgatja reszkető szívizmomat, és arra kényszerít, hogy számolva mélyeket lélegezzek.

Elmém akaratomat uralni próbáló, megállást követelő maradványaival nem törődve úgy rohantam, mint évek óta soha.

A kiáltások lövésekre váltottak. A lárma és a lövöldözés mozgott. Ha Kígyó most utánam rohanna, máris kapnék egyet a tarkómra, és az egésznek nem lenne semmi értelme.

De Kígyó vagy nem utánam futott, vagy túl későn, de az ütés csak nem jött. Igazából magamon kívül nem hallottam senki mást. Mennyit futottam már?

Időérzésem annyira semmivé vált, hogy attól féltem, már megint belekeveredtem valami anomáliába. De nem, voltak hangok. És szagok. Vagyis inkább egy szag, a nedvességé.

Lépéstempóra váltottam. Kicsit halkabbá váltam, bár szívem továbbra is úgy dobogott, hogy nemcsak száz méterről, de akár a Négyes Reaktorblokkban is hallani. A levegő is hangosan, zihálva szökött ki belőlem.

Nyugi, ez képzelődés! Senki sem hall semmit. Ebben a rohadt ködben még a kiáltásokat és a lövéseket is alig lehet kivenni, hát még egy szív dübörgését.

Lélegzetemet visszafojtva megfordultam. Senki. Se a mieink, se ismeretlenek, se Moon, akit most már nem is tudom, hová

sorolhatnék.

Torkom kiszáradt. A görcsös nyeldeklés nem segített. Nyálam mintha nem is lenne. Hova ilyen gyorsan? És most hogyan tovább?

Körülnéztem. Körös-körül köd, mint mikor a hibernációval végződött hallucináció elkapott a kidőlt távvezetékoszlop alatt. Senki. Se anomáliák, se mutánsok, se üldözők. Hihetetlenül szerencsés vagyok.

Csak hát, mihez is kezdhethnék ezzel a szerencsével?

Egyedül. Nem tudni, hol. Fegyvertelenül. Megkötözve.

- Mogorván - fejeztem be komoran a jelzők felsorolását. Úgy tűnik, fennhangon.

Azonnal pánikszerűen körbefordítottam a fejem. Vadkan Váskát ábrázoló képek villantak elmémben, ahogy előugrik, és garázdái elősorjáznak a ködből szánalmas hangom nyomán. De még mindig nem volt a közelemben senki.

Szívem már valahol a torkom tájékán dobogott, mintha ki akarna ugrani a számon. Mély levegő, stb... Nem segített. Kifújtam, és újra beszívtam, várva, hogy visszatér a higgadságom. Tenni kell valamit. De mit?

Először is megszabadulni a kötélről. Ez a feladat. Tisztességes, bár nem mindenre kiterjedő. Lerogytam a földre, és megpróbáltam átpréselni a hátsómat az összekötözött csuklóm fölött. Ha az átfér, minden átfér. És ha a kéz elől van, túléljük. A kötél nem radioaktív fűszál, nem töri ki a fogam. Előbb vagy utóbb, de kibontom.

Ám az ötlet minden pompázatosságával együtt is ötlet maradt, semmi se lett belőle. Csak az akciófilmekben olyan egyszerű minden. Átküzdöd magad, és bilincseid szinte maguktól a földre hullanak. Lehetne így az életben is.

De az élet, mint általában, megtette a maga helyreigazítását. És szokás szerint nem az én javamra. Bár megesküdtem volna, hogy rugalmasabb vagyok, mint a szuperhősöket játszó, általában kövérkés színészek, nem sikerült. A kötél nem bilincs. Kezem szorosabban és magasabban volt átkötve. És ilyenkor mindegy, mennyire tekergeted a segged, nem tudod átréselni.

Ebben már jóval azelőtt biztos voltam, hogy felhagytam volna a meddő próbálkozással. Kezem fáj a csuklóm fölött. Csuklómon felszakadt a bőr. Bordáim úgy ropogtak, mintha megpróbáltam volna minél hosszasabban és keményebben eltörni egy vagy akár két párat.

Lelkem mélyén kezdett kirajzolódni a pánik. Most már nincs hová menni. Vagy önként visszatérek Vadkanhoz, vagy leülök, és kivárom, míg ő és a gengszterei rám találnak. Van harmadik lehetőség is: hátrakötött kézzel elgyalogolni a Szolgálat bázisához. Talán lehet akkora szerencsém, hogy kijutok ebből a furcsa ködből. Hál' Istennek, semmiféle anomáliát nem észleltünk benne. Talán mert maga a köd egy anomália, talán másért. De a köd valahol véget ér, és én kijutok... hova is? A Szabadság bázisához? Jantarhoz? A Vadvidékre? Azt sem tudom, most hol vagyok. Majd rájövök, ha kikeveredtem belőle. Ahhoz meg, hogy ott mi kezdődik, nem kell jóshoz menni. Mit is tehetnék, nemcsak hogy szinte csupaszon, de hátrakötött kézzel? Megetetni a vak kutyákat a bőrömmel? A testvéreik ellen elkövetett bűneim miatt bizonyára megörlődnének, hogy húsom vacsorául szolgál nekik. Még csak bűnt sem követnének el. A hús még Afrikában is hús, mindegy, hogy életében miről volt híres. És mi más lennék a hátam mögé csavart kézzel, mint egy két lábon járó brojlercsirke?

Halk, gyászos üvöltés ütötte meg a fületem. Már itt is vannak a kutyák, villant át az agyamon, ettől rájöttem, ezek nem kutyák.

Egyszerűen én magam üvöltök a tehetetlenségtől ködös magányomban.

Hagyd abba a nyafogást! Valamit tenni kell. Hátrakötözött kézzel löktek fel. Lábra álltái. Menj! Menni kell. De merre? Mindegy, nem várhatsz itt helyben ki tudja, mire.

Időm sem maradt eldönteni. Csak annyi, hogy megérezzem valakinek a közelségét. Erős kéz feszült a mellkasomra, hátrahúzott, összeszorított. Hátam mintha falba ütközne, úgy csapódott egy erős testhez. Torkomon, közvetlenül az ádámcsutkám felett, kés pengéje pihent.

A koponyámban minden nyüsztítve várakozott.

- No mi van, Mogorva - kérdezte halkan egy ismerős hang a fülemlnél -, nyüsztítesz, mikor félsz?

A KÉS végigsiklott a torkomon. A félelem csak ezután vonult vissza, átadva helyét a tudatosságnak. Merthogy a penge tompa éle szorult a gigámra.

A szorítás meglazult. A kar lecsúszott a mellkasomról. A késsel együtt a hátam mögé került. Megéreztem, ahogy megrángatják a csuklómat szorító kötelet.

Ez is hozzátartozott a repertoárjához. A viccelődés határán. Gúnnyal vágott vissza valamennyi gúnyolódásomért. És meg kell jegyeznem, mesterien csinálta. A vadállat!

A csuklóm megfeszült, a kötélt elpattant, és végre elő tudtam venni a kezemet a hátam mögül. A másik két kéz elhúzódott. Az enyém bizsergett. A csuklóm sajgott. Kapkodó, vattaszerű ujjaimmal letekertem a kötélt maradványait, és megfordultam.

Moonlight két lépéssel odébb állt, játszadozott a késsel, és vigyorgott.

- Hol van Nyámnyila?

- Elkapták - válaszolta Moon. - Ahogy megmozdultunk, ő egyből talpra ugrott. Vadkan akkor vette észre, hogy nem stimmel valami. Téged már nem ért el. Valamit Nyámnyila lábára dobta, amitől elesett.

- És te?

- Á, én elhúztam - felelte magával elégedetten.

Elhúzott. De Nyámnyilát elvesztettük. Ám Moon megmenekült.

Egyenértékű csere, a fenébe is! így kérj valamit valakitől egyszer az életben...

Állj, szakítottam félbe a gondolatmenetemet. Senkitől sem kértem semmit. És nem is szándékoztam. Ezzel a nyomorult pöccsel nincs bennünk semmi közös. Most épp segít, és késével a kötelet vágja el, máskor meg a torkod nyiszálja. És nem a kés tompa felével.

- Honnan a kés? - Minél tovább dörzsöltem a kezemet, annál inkább éreztem, mennyire elzsibbadt.

- Egy cukorkaárus kislányka hagyta el - tárta szét a karját Moon vigyorogva. - Nem mindegy neked, Mogorva? Inkább köszönd meg, hogy kioldoztalak!

Aha! Máris! Talán Moonlight stalker lába elé kéne vetnem magam, mert megmentett a banditáktól? Akkor ezzel együtt azt is megköszönhetném, hogy az ő kegyelméből kerültem a suttyók kezére. Meg azt is, hogy épp itt vagyok. A tököm tudja, hol. Átfázva, átázva, fegyvertelenül. És ahelyett, hogy magammal foglalkoznék, Nyámnyila jár az eszemben.

- Köszönöm - motyogtam lehangoltan.

Moon elégedetten elvigyorodott. Azon kaptam magam, hogy le akarom törölni a képéről.

Kezem reflexszerűen szorult ökölbe. Ujjaim még mindig nem nyerték vissza korábbi érzékenységüket. Kézfejem sajgott.

- Hogyan tovább? - kíváncsiskodott Moonlight, mintha mi sem történt volna.

Megvontam a vállam. Csinálj, amit akarsz!

- Te balra, én jobbra, és viszlát?

- Mit javasolsz? Elfutni a Szabadság bázisára és leleplezni Vadkan Vászját, a stalkert, aki egyáltalán nem is stalker, sokkal inkább egy útonálló? - tört ki belőlem.

- Miért is ne?

- Ki akadályozott eddig? Ha korábban leleplezted volna, most nem lennénk itt.

Moonlight gyanakodva nézett rám.

- Mi van, Mogorva, most hülyéskedsz? Vagy tényleg nem érted? Ki hitt volna nekem? Képzeld el, hogy előjön egy stalker a Zónából, és bármiféle bizonyíték nélkül elkezd ilyesmit mondani egy másik stalkerről. A gyanú árnyéka ugyan rá hullana, de csak az árnyéka. A másik meg elköszönhet a hírnevétől. Plusz, amikor Moonlight stalker legközelebb a Zónába megy, végleg eltűnik.

- Miért, most nem ez van?

- Most ketten vagyunk - mondta szívélyesen Moon. - Így már nem úszhatja meg a gyanú árnyékával. Ez már messziről bűzlik.

Igen, a csavargónak igaza van. Csak hát ketten egy késsel nem jutunk messzire. És akkor még ott a kérdés, mit fog tenni Vadkan. Illetve, hogy épp mit csinál? Ha a helyébe képzelem magam, Moon számításai Vászkanak is teljesen világosak. Kiderült, hogy kevés lehetősége maradt. Vagy megkeres minket, és gondoskodik róla, hogy sohase jussunk emberek közelébe. Vagy legfeljebb a hullánkat találják meg. Ellenkező esetben nem jöhet vissza. A stalkerek finoman szólva nem kedvelik a fosztogató suttyókat. Egy ilyen szemétséget nem bocsátanak meg. Vászka haverjaival együtt hamarosan elkékülve és eltorzulva himbálózna bármelyik stalker bázis oszlopain, amelyiket csak elérnék.

Furcsa, hogy Kígyó velük tartott. Amennyire tudom, a banditák megborzongva, fogcsikorgatva emlegették. Kiderült, hogy az egész csak egy póz? Vagy a viking, ugyanúgy, mint Moonlight is, már olyan mélyre süllyedt, hogy úgy döntött, a szomszédait áldozza fel saját halála helyett?

Na de a saját érdeked mindig előbbre való. Ki vagyok én Moonlightnak, hogy kockázatot vállaljon miattam? Senki. Mogorva egy unalmas introvertált pofa, szar filozófiával. Na persze néhányszor azért berúgtunk már közösen, De mi értelme lenne megsértődni?

- Mit bámulsz? - kérdezte. - Najó, ha akarsz, vágj pofán!

Már nem haragszom, jöttem rá váratlanul nagyon világosan. Moonlight most semmiféle érzelmet nem váltott ki belőlem. És igazából korábban sem. Ezért nem is haragudhatok rá. És nem is haragudtam. Egyáltalán. Épp csak a bizalom tűnt el. Bár, abból amúgy se volt sok. Az pedig, hogy korábban nem figyeltem az árulkodó dolgaira, nem a bizalom jele. Inkább a hülyeség.

Megráztam a fejem. Nyújtogattam az ujjaim. Örömmel vettem tudomásul, hogy a bizsergés szinte, a zsibbadás meg teljesen elmúlt. Moonnak választ sem adva elfordultam, és besétáltam a ködbe. Arra, ahol feltételezésem szerint Vadkan, Kárász és a hozzá hasonlóak voltak.

- Válj! - szólalt meg Moonlight.

Megtorpantam.

- Hova mész?

- Ott felejtettem valakimet - magyaráztam.

- Nyámnyiláért? Vagy fegyverért? - hunyorgott elismerően Moon.

Nyámnyiláért is, fegyverekért is. Meg magamhoz venni még néhány dolgot. De most nem kezdek Moonnak magyarázkodni. Mert akkor azt is el kéne mesélnem, miért nem keveredek soha mások ügyeibe. Meg hogy most miért lett valaki másé az enyém is. És ezt még mindig nem tudtam elmagyarázni.

- Felelősek vagyunk azokért, akiket megszelídítettünk? - próbálta értelmezni magának Moon a hallgatásomat. - Ja-ja.

Veled tartok.

Megvontam a vállam.

- Ahogy akarod. De akkor menj előre!

- Nem bízol bennem? - vigyorodott el Moon.

- Nem.

- Legalább őszinte vagy - csattant fel. - Van valami terved?

Vagy a körülményeknek megfelelően lépünk?

Valami járt a fejemben. De nem maradt időm megosztani Moonnal. Csiripelés. Jellegzetes hangú. A kézi számítógép jelzi ezzel a hanggal, hogy csatlakozott az elveszett hálózatra. Megborzongtam, körülnéztem a ködben. De a közelben nem volt senki.

- Tőled jön?

Moonlight előhalászott a zsebéből egy PDA-t. Bólintott. Valahogy nála felejtették a kis masinát. Vajon hibáztak?

Előrenyújtottam a kezem, a készüléket követelve. A stalker szinte habozás nélkül átadta. Egy felületes pillantás a képernyőre elég volt, hogy felfogjam, a közelben nincs más működő PDA. De jobb távol tartani magad a bajtól...

Nem kellett nagy lendület. A kézi masina könnyen kiszabadult a kezéből, és oldalra repült. Halkan koppant. Moonlightnak még búcsút mondani se maradt ideje, csak halkan felhorkant.

Most már nem találhatnak ránk a jelzése alapján. Vagy ha mégis, akkor se ránk, csak a fűben heverő PDA-ra.

Moonlight bánatos pillantást vetett a kézi számítógép feltételezett landolási helyére, majd szomorúan füttyülni kezdte a „Moonlight and vodka”-t.

- És ne füttyülj! - mordultam rá. - Egyszer már megtaláltak minket, a zajongásodat követve.

- Mintha te kevesebbet zajonganál, mint én - vágott vissza Moonlight, élve a lehetőséggel. De legalább a füttyülést abbahagyta.

AHOGY TÁVOLI gyerekkorom egyik rajzfilmhőse mondta: „Van valami terve, Mr. Fix?” Nekem nem volt. Ám néhány elképzelésem igen. A legfontosabb, hogy tudjuk, merre van az ellenség, és mit csinál éppen.

Ami Moont illeti, tőle nem tartottam. Azok után, amit tett, visszatérni Vadkan Vászkához, még ha élve vagy holtan a kezükre adna is, neki biztos halál. Ettől persze nem vált megbízhatóbbá, de legalább meghúzta magát.

Ami Vászkát illeti, nincs túl sok variáns. Tegyük fel, hogy még mindig ugyanott táboroznak, és azon tanakodnak, mit tegyenek. Akkor már csak annyi a feladat, hogy a közelükbe kerüljünk, és provokáljuk őket. Ez nem lesz nehéz. Két irányból megközelítjük, megmutatjuk magunkat, és eltűnünk a ködben különböző irányba.

- Lőni fognak - rázta meg a fejét Moonlight, miután végighallgatta a gondolataimat.

- Rohamozni fognak. Mindkettőnket.

Moon, aki komoly figyelemmel hallgatott, vadul elvigyorodott.

- Oszd meg, és uralkodj? Ja-ja. És ha nem ülnek helyben, hanem minket keresve mozognak?

Valószínűtlen. Ezt a lehetőséget is fontolóra vettem. Amikor leléptünk, ketten voltak a tűznél. Nyámnnyilat aligha hagyták magára. Vagyis csak az egyik vehetett minket üldözőbe. És elég

valószínűtlen, hogy ekkora ködben egymagában messzire ment. Vagyis? Visszament, leült, és várt. Mind összegyűltek, hogy eldöntsék, hogyan tovább. Lehet, hogy párat belerúgtak Nyámnyilába dühükben. No és ha már döntöttek...

- Akkor már nem kell megosztani, csak uralkodni.

- Na jó - bólintott Moon -, talán. És ha nem várnak, de nem is keresnek? Egyszerűen csak előrébb jönnek, és figyelik a helyet, amerre eltűntünk. Előbb-utóbb előkerülünk.

Megráztam a fejem.

- Nem. Vadkan persze nem kápráztat el az okosságával, de nem is hülye. Meg kell értenie, hogy bárhová elmehetünk. Ráadásul fegyverekre is szükségünk van.

- Azt akarod mondani, hogy ott vár minket?

- Nézzük meg! - javasoltam.

Megnéztük.

Elsőre majdnem elmentünk mellettük. A ködben nem voltak iránymutatók, így vaktában mentünk, csak a kiválasztott irányt igyekezvén tartani. Moonnak két előnye is volt Nyámnyilával szemben. Először is, hallgatott. Másodszor, tudta, hogyan kell csendesen járni.

A léptek alig hallhatóan surrantak a ködben. Bár én még így is többet hallottam, mint ami hallható volt. A szívem vadul dübörögve verdesett, de ezt rajtam kívül ki hallja? Főleg itt, ahol még a hang is eltompul, ideje sincs szétszóródni.

Puff-puff, lépés lépés után. A nedvesség kezdett az idegeimre menni. Utálom a ködöt, és mindent, ami beláthatatlan. Puff-puff. És semmi más hang.

Biztos elmentünk volna mellettük, ha nincs Kárász.

- Ezt hallgasd! - hallatszott fojtott motyogás az áthatolhatatlan fátyol mögül. - Még egy... A stalker talál egy tápláló sampont a

zuhanyzóban, a flakonon a „Hosszúság és erő” felirattal. Bár persze biztos marhaság, azért mégis úgy döntött, nem csak a haját mossa meg vele.

Kuncogó heherészés követte, mely fokozatosan vad hahotává erősödött.

Most már saját magam is megtapasztaltam, hogyan talált ránk a ködben Vadkan Vászka. Bár a hangok eltompulnak, a dolgokat még így is sokkal messzebről meg lehetett hallani, mint meglátni. Némán intettem Moonlightnak. Én másfelé indultam. Moon egy pillanattal később el is tűnt a ködben.

Homályosan felidéztem magamban a pihenőhelyet, és úgy tűnt, épp megkerülöm.

- Pofa be! - hallatszott Vadkan Vászka hangja, jóval közelebbről.

Kárász bizonytalanul kuncogott. Én megmerevedtem.

- Miért vagytok ilyen uncsik?

- Te barom, mikor láttál te stalkert zuhanyzóban? Erősítő samponnal? - kérdezte dühösen egy harmadik hang. Kígyóénak tűnt.

- Nem járok férfiakkal zuhanyozni.

Ismét felhangzott a nyöszörgő kuncogás. De Kárász nem kapott támogatást, ezért gyorsan alábbhagyott. Mély levegő. Egy, kettő...

- Rossz lehet humorérzék nélkül élni - összegezte a dolgot Kárász sóhajtvá.

Három. Megtettem egy lépést. Egy másikat. Fura homályok látszottak a ködben. Újabb lépés, még egy. A foltok formát öltöttek. És még további két lépés után megpillantottam a fekvő Nyámnyilát és Vadkant Kígyóval, és...

- Az anyád! - vakkantotta Kárász, és megmarkolta az automatáját.

Sohase hittem volna, hogy valaha is szolidáris leszek ezzel a széllelbélellettel, de ebben a helyzetben talán igaza volt. Senkinek se sikerült volna anyázás nélkül. Szemem sarkából észrevéve, ahogy a banditák felpattannak, és előkapják fegyverüket, megpördültem, és elrohantam.

Egy sorozat dübörgőit fel.

- Balra! - üvöltötte Kárász.

Balra? Még hogy balra, én jobbról jöttem, villant át fejemen a gondolat. Jobbról. Balra Moonlight van. Lassítottam, már kész voltam visszatérni, és felhívni a figyelmet szerény személyemre.

- Ott a másik! - rikkantotta, hangja alapján az egyformák valamelyike.

Aha! Na, ez már rólam szól. Futottam. Lövések hallatszottak hátulról. Sikolyok.

- Ti ketten utána! - rikácsolta hangosan Vadkan Vászka. - Te utánam! Ne lőjetez arra a mogorva baromra! Élve kell!

Vadkan ravasz. Más azon agyalna, hogy menthetné meg a bőrét és a hírnevét, de ez a pénzről sem feledkezik meg. Különben mi szüksége lenne rám élve?

Hátul, jól lemaradva, de nyomomat nem tévesztve két pár láb dübörgött. Vajon kijön utánam, és ki követi Moonlightot? És ami még érdekesebb, ki maradt Nyámnyila mellett?

Egy sorozat kerepelt. Tompán, de én tudtam, valójában sokkal közelebb van, mint hallatszik. Azonnal felüvöltött egy hang:

- Abbahagyni! Megmondtam, élve kell elkapni.

Vagyis Vászka személyesen vadászik rám. Kárász van vele.

- Én csak... véletlenül megnyomtam... - lihegte futás közben.

A hang bal felől jött. Nyomomat vesztették? A biztonság kedvéért kissé irányt változtattam, a hangtól jobb felé tartva.

- ...kinyírlak... - hallatszott egész letompulva. Megálltam. Hallgatóztam. Tompa suhogás, visszhang, visszaverődés, csend... Mellé, srácok! Oszd meg, és uralkodj, mondta Moonlight. A megosztandók megosztva, most már a fontossági sorrendet kell felállítani.

Nem tudom, Moon mit határozott el a maga számára, de az én elsődleges feladatom teljesen egyértelmű volt. Megfordultam, és lassan visszaindultam a pihenőhelyre.

Most az a fő, hogy ne kapkodjunk. Bár ki tudja, milyen messzire fut Vászka Kárással a keresésem közben. Talán sietni kellene. Azt is jó lenne tudni, ki üldözi Moonlightot, és ki maradt Nyámnyilával?

Ha Nyámnyilát egyedül vigyázza valaki, jobb sietni, míg meg nem jelennek...

Oldalra fordultam, és ledermedtem. A Zónában mászkálás éve alatt kialakult reflexeim óvtak meg. A szem észreveszi, a test reagál. És csak ezután jut el az agyig. Kivert a hideg veríték.

Elöttem, alig néhány méterre egy porörvény tölcseré kavargott. Afféle miniatűr tornádó. Egy Körhinta. Apró forgószél, a gyakorlatlan szemnek alig észrevehető. Főleg ebben a ködben. Könnyű egyszerűen elmenni mellette, még csak észre sem veszed. Vagyis észrevehetetlen, legalábbis míg bajba nem kerülsz.

A Körhinta általában gravitációs anomáliákra utal. Bár nem tudom biztosan, a kutatók azt mondják, ennek az anomáliának még nem vizsgálták ki teljesen a természetét. Ez persze nevetséges. Mintha ők akár egyetlen anomália természetét is tanulmányozhatnák. A bohócok. Miféle ostoba manír, nagy pofával következtetéseket levonni a szűkös, gyakorlatilag nem is létező adatokból!

A tudósoknál persze ez mindig így van. Megtanulták, hogyan kell mérni a klímát, és alig száz évvel később elkezdték előre jelezni a globális klíma változását és más eretnkségeket. Milyen alapon? Mit jelent egy bolygó számára száz év? Megtanultuk megfigyelni a csillagokat, felfedeztük az aszteroidákat a meteoritokkal, és azonnal kitört a harci zaj a világvége témájában. Jön egy meteorit, mondják, és elintézi minket. Ha nem ez, majd a következő, jövőre. A Földnek ütközik, és minden élőlény meghal. Milyen következtetések alapján? Vagy nem repkednek évmilliók óta meteoritok a Föld közelében? Nem ütköznek neki? Miért csak most tudna elintézni minket egy ilyen égitest?

És van még rengeteg hasonló téma. A Zónában meg úgy növekednek az efféle tudományos hülyeségek, mint az áfonyabokrok, merthogy alaposan megtrágyázzák nekik a talajt.

A Körhintával, ha kihagyjuk a tudományos magyarázatokra vonatkozó okoskodó próbálkozásokat, minden egyszerű. Pörög egy kis forgószerű. Halkan, békésen, észrevehetetlenül. Addig pörög, míg valami élő el nem találja. Na, akkor aztán erőre kap, hihetetlen sebességre gyorsul, és a levegőbe emeli áldozata testét. Ha nem kerültél a Körhinta epicentrumába, szerencsésnek tarthatod magad. A csontjaid természetesen eltörnek, de van esélyed az életben maradásra. Ha beszippant a forgószerű közepébe, akkor már írhatod a végrendeleted. Nemcsak egyszerűen megpörget, de képes darabokra törni is, akár a Húsdaráló.

Csavarokkal dobálni felesleges. Csak az élőlényekre reagál. Megerzi, vagy mi? Nekem néha olyan érzésem van, hogy a Zóna anomáliái élnek. Bizonyos értelemben intelligensek is. Nem tudom, hogy maguk az anomáliák, vagy maga a Zóna egésze, de van itt valami okosság.

A Körhinta tölcisére nem állt egyhelyben. Mozgott. Szerencsére nem felém. Áhítattal néztem, ahogy a mini tornádó keresztezi az utamat, és elhalad balra.

Torkom kiszáradt. Nyeltem egy nagyot, de úgy tűnt, nem maradt nyálam. Lábam nem volt hajlandó mozdulni. Villámsújtottként álltam. Nemcsak egyszerűen féltem, de levegő után kapkodva remegtem. És egyáltalán nem a Körhinta miatt, láttam belőle már eleget. Azt is, hogyan kerülnek beléjük. Ahogy azt is megfigyelhettem, mi maradt belőlük. Kellemetlen látvány, de nem végzetes. Nem, a Körhinta pusztája jelenlététől rémültem meg a ködben.

Az ebben a fehéres, reménytelen mocsokságban való bolyongásomat kezdetétől fogva természetesnek, posztulátumnak, dogmának fogtam fel, hogy itt sem anomáliák, sem mutánsok nincsenek. Maga a köd is megijesztett és problémákat okozott, ahogy Vadkan és bandája. De eddig úgy tűnt, a Zóna egyéb megnyilvánulásaitól megkímél minket. Most kiderült, hogy ez csak önámítás.

A Zóna itt is teljes értékű volt, csak ez a felfoghatatlan köd eltakarta a szemünk elől, vagyis még veszélyesebb. És én, naiv kretén, azt hittem, erre nincsenek ismerős veszélyek. Istenem, hogy sikerült nem belefutni eddig? Hogy működik? Ehhez igencsak szerencsésnek kell lenni. Ha a mázli korlátozott, én valószínűleg már kimerítettem az év hátralévő részére eső mennyiséget.

De nem csak én. Ha Vadkan tudná, mivel akadhat össze, valószínűleg nem rohanna utánam. Se pénzért, se életet menteni. Meghalni többféleképpen is lehet. A Zónának nincsenek humánus módszerei. Vagyis még mindig jobb bekapni egy golyót.

- Köszönöm - mormoltam halkan.

Kinek? Istennek? Sohasem hittem benne. Az anomáliának? Ostobaság. A Zónának? Hallgatóztam. Nem jött válasz. Minden ugyanolyan, mint korábban. Nyirkos csend. Köd. Az egyetlen különbség a visszatért veszélyérzet.

Semmi lazítás!

Nézve és hallgatva a környező valóságot, lassan továbbhaladtam. A helyzet dupla fedelű volt. Egyrészt, akit figyelmeztetnek, az fel van fegyverkezve. Én tudom, mit várhatok itt a Zónától, a többiek nem. Így nagyobb valószínűséggel kerülnek bajba. Másrészt, ezt tudva, most már nem futok. Soha, semmiért. Kivéve, ha halálra vagyok rémülve. Vadkant viszont semmi sem korlátozza, hogy tetszőleges tempóban mozogjon. És ezzel előnyben van. Fogalma sincs az anomáliák jelenlétéről ebben a rendhagyó ködben.

Struccpolitika: nem látod, nem félsz tőle. Kár, hogy nem tudok odamenni Vázkához, elmondani, mit kockáztat. Bár Vadkan egy szemétláda. Még ha tudja is, nem biztos, hogy óvatossá válik.

Ácsi! Lehet, hogy elragadtattam magam, és túlságosan belemerültem. Kavarogni kezdett bennem a gondolat: lehet, hogy most újra elkezdek egyhelyben járni, míg el nem érem a nem létező, csirkelábon járó kunyhót, benne a szintén nem létező Baba Jagával. Siettem elűzni a mocskos gondolatokat. Nem ezen kéne most agyalni.

Nyámnnyilát kell megtalálnom. Megérzés alapján keresni. Ebben a helyzetben nem szölongathatom. Különben nem tartana túl sokáig hívogatni egy olyan bajtársat, aki egyáltalán nem is bajtársam.

Elindultam oldalra, és száznyolcvan fokos félkört leírva visszamentem. Volt egy déjà vu érzésem. Csak ha a legutóbb

kiáltoztam, hogy megtaláljanak, most néma voltam, akár a hal, és a fene se találta meg, ha történne velem valami.

Szerencsére az érzés, hogy ezt már láttam, megmaradt az érzetek szintjén. További néhány tucat méter, és mozdulatlan foltok jelentek meg előttem. Árnyak. A közelükben lángok lobogtak. Most már különösen vigyázva, óvatosan tettem meg minden lépést. Ha a feltételezésem helyes, csak egyvalaki maradt Nyámnyilával. És most hátulról közelítek.

Számításom helyesnek bizonyult. Ez alig pár lépés után világossá vált. A tűz lassan leégett. Nyámnyila mellette feküdt az oldalán. Fájdalmas arccal. Tőle kétlépésnyire Kígyó ült hátizsákjára támaszkodva. A viking úgy tűnt, a foglyot figyelte, és semmi más nem érdekelt. Mozdulatlanságából ítélve nem igazán aggódott miatta.

Kissé mögötte egymásra hajigált hátizsákok és fegyverek heverték halomban. Hozzám legközelebb, nagyon lazán a kupacnak támasztva egy kalas. Úgy tűnt, Nyámnyiláé. Szívem gyorsabban vert. Igyekezve nem kiadni egyetlen felesleges hangot sem, a felszerelëshalom felé indultam.

Egy lépés, még egy. Csak halkan. Nyámnyila észrevett, megborzongott. Megálltam, és a szám elé emeltem az ujjam. Mintha bármit is tudna mondani, torkában a töméssel.

Újabb lépés. Nyámnyila hunyorogva nézett Kígyóra, szemében pánik villant. A megkötözött olyan leírhatatlan vágyakozással nézett rám, mintha valami jóvátehetetlen történt volna. Kígyó észrevett? Nyámnyila szeméből ítélve akár megesküdni is kész lettem volna rá. De a szőke szakállas mozdulatlanul ült, mintha mi sem történt volna.

Már csak néhány lépés választott el a felszerelések halmától. Az óvatossággal nem törődve gyorsan leküzdöttem a távot, és

megmarkoltam a gépkarabélyt.

A Kalasnyikovval már sokkal nyugodtabbnak éreztem magam, bár szívem továbbra is kalapált, és minden lehetséges módon próbált kiugrani a mellkasomból, például a torkomon keresztül.

Adrenalin. Ne hidd el senkinek, hogy a Zóna nem rémítő! Itt mindig ijesztő. Főleg, ha a Zónához még hozzáadják az embereket is. Aki itt nem fél, az vagy ostoba, vagy szájhős. Az ostobák nem élnek sokáig. A szájhösködés meg még senkire se hozott jót.

Felkaptam a kalast, és többé nem rejtőzve helyére kattintottam a biztonsági reteszt. A gépkarabély csőve a szakállas férfi háta felé mutatott. Kígyó még mindig nem mozdult, pedig jelenlétem most már minden bizonnyal nem maradt titokban előtte.

- Állj fel! - parancsoltam rá.

-Vedd, amiért jöttél, és menj! - mondta halkan, meg se mozdulva.

Kígyó még mindig a hátizsákján ült, térdén egy gépkarabéllyal, amit valami miatt még mindig nem használt.

- Állj fel! - ismételtem meg. - Fegyvert a földre, kezeket a tarkóra! És ne merészelj mozogni! Egy mozdulat, és lövök.

A szakállas nagyot sóhajtott. Keze felemelte a gépkarabélyt. Éreztem, ahogy ujjam nedvessé válik az elsütőbillentyűtől. De félelmem alaptalan volt. Kígyó lassan előrenyújtotta automatát tartó kezét, és a földre eresztette a fegyvert. Aztán felállt, és felém fordult.

Arcán elégedetlen kifejezés. „Nem szeretem ezt a bandát. Nem tetszik a kapitányuk. Meg amúgy is... Mi? Igen! Nekem általában semmi sem tetszik.” Ezt ki mondta? Nem emlékszem. A mondatok maguktól bukkantak elő, illettek szakállas képéhez.

- Oldozd el!

Kígyó vonakodva közeledett Nyámnyilához, és könnyedén talpára állította. Pont, ahogy egy felnőtt állít fel egy kisgyereket.

- Gyorsabban! - sürgettem.

A viking kirángatta a szájszeget, és elkezdte kibogozni a csomókat a csuklóján. Nyámnyila köhögött. Hosszasan. Berekedésig, öklendezésig. Sietve körülnéztem, hátha közelebb hoz valakit a hang.

- Köszönöm - krákolta Nyámnyila, kiszabadított kezével megtörölve a száját.

- Később! - intettem le. - Gyere ide!

Nyámnyila engedelmesen felém indult. Botorkálva, folyamatosan dörgölve csuklóját. Kellemetlen, igaz? Az ilyen zsibbadás ijesztő tud lenni, ha valaki nincs hozzászokva. Miután fekszel néhány napig megkötözve, és tudod, hogy a kezed ezek után is helyrejön, megszokod, és megnyugszol. A lényeg, hogy ne legyen feszesebb a szükségesnél. Nyámnyiláét nem húzták meg nagyon. Engem úgy megkötöztek, hogy kidülledt a szemem. De Nyámnyilát senki se vette komolyan.

Ámbár, ez most kevésbé vigasztalja, ezért nem mondtam neki semmit. Rendben, fogjuk, ami a miénk, és húzzunk el innen! Az egész valahogy furcsának tűnt. Meglepően könnyen ment, mintha csapda lenne.

- Fogd a hátizsákot! - mondtam Nyámnyilának.

- Nem tudom - panaszkolta szinte könnyes hangon. - Nem érzek semmit. Csak szúrásokat.

Ha szurkál, az jó. Ha nem szurkálna, az igen, ok lenne az aggodalomra. A ködben mintha megvillant volna valami. De nem volt időm szemügyre venni. Kígyó egyik lábáról a másikra állt.

- Ne mocorogj! - szóltam rá. - Még egy mozdulat, és lövök.

- Ne bánts! -

Szóval nem csak úgy rémlett. Az árny ott volt. A ködből előbukkant egy figura, és közeledett. Moonlight nyugodtan és magabiztosan lépkedett, bal kezében késsel játszadozva. Azt hiszem, mondta is, hogy balkezes, emlékeztettem magam az automata csövét mozgatva.

MOON KÖZELEBB jött. A kezében tartott kés az idegeimre ment. Úgy tűnt, a hasára célzó gépkarabély egyáltalán nem érdekli.

- Ne mozdulj! - figyelmeztettem. - Maradj, ahol vagy!

- Helló, seggfej, boldog újévet! - horkant fel Moonlight, de megállt. - Mi jár már megint a fejedben?

- Nem tetszik a késed - vallottam be őszintén.

Moon gúnyosan elvigyorodott.

- Nekem meg az automatád. Figyelj, Mogorva, ne légy hülye!

Ismét felém indult.

- Megállni! - csattantam fel. - Még egy lépés, és lelőlek!

Moon megdermedt, arcára kiült a bosszúság. Nyámnyila csak állt mellettünk, és idegesen hajlítgatta a csuklóját. Még mindig képtelen felszedni a holmiját, vagy már meg is feledkezett az egésztől?

- Mi a helyzet? - kérdezte dühösen Moonlight.

- Ezt te magyarázd el nekem! - vágtam vissza.

- Miért magyaráznám? Visszajöttem.

- És azt akarod, hogy ne lőjem le az ellenséget - biccentettem Kígyó felé.

Ő kinyújtotta a kezét. Én összerezzenve felé fordítottam az automata csövét.

- Emberek, emberek - dörmögte a szakállas. - Fejezzétek be a vitát! Én...

- Ó... - kezdte ugyanolyan hangon Moon, újra megmozdulva.

- Állj! - kiáltottam.

Ha valaki nem magyarázza el nagyon gyorsan, mi folyik itt, mindenkit lerendezek. Már épp kezdtem volna magyarázatot követelni, mikor Moonlight mögül hangok hallatszottak. Ő hangosan szitkozódott. Kígyó megpördült, és ez eldöntötte a dolog kimenetét.

Az ujjam az elsütőbillentyűre feszült. Az automata kiköpött egy rövid sorozatot. A szakállas felüvöltve a földre rogyott. A sorozat átment a lábán. Moon hátra se nézve, felém moccanva felkiáltott: „Mi a francot csinálsz?”

Egy pillanattal később lövések dördültek a távolból, és árnyak villantak. Gyorsan megfordultam, és Nyámnyilába belerúgva hátrálni kezdtem. Moonlight követett.

Mögöttünk lövések csattantak, dühödt kiáltások hallatszottak, de nem látszott senki. Nyámnyila megpróbált elfutni. Megragadtam a vállát, és visszahúztam.

- Ne fuss, a fene a pofád! Ha élni akarsz, gyere utánam! Most a legfontosabb: tartani a távot.

A zaj egyre közeledett.

Élesen elfordultam oldalra, majd húsz lépéssel odébb ismét.

Moonlight dühösen lépkedett mellettem. Nem tudom, hogy ellenség, szimpatizáns, vagy valami hasonló szaros alak, de legalább most befogta a száját a nyavalyás, és ez tetszett.

Az üldözők hangja ismét erősödni kezdett, és közeledett. Nyámnyila a parancs ellenére felzárkózott hozzám, és megtapogatta a vállam.

- Miért nem...

- Fogd be! - A suttogás sziszegve, alig hallhatóan tört ki belőlem, de olyan agresszíven, hogy Nyámnyila azonnal lemaradt, nem mert vitázni.

A ködből fekete sziluett bukkant elő. Megborzongtam, de azonnal meg is nyugodtam. Egy fa. Jobbra kerültem. Áfa félrehúzódt, majd teljesen eltűnt, pont olyan hirtelen, ahogy megjelent.

Moonlight lemaradt kissé Nyámnyila mögött. Bárcsak végleg lemaradna! Egy pillanatig elgondolkodtam, tényleg ezt akarom, vagy csak magamban motyogok mérgemben? Választ nem találtam. Egy tapasztalt partner elvesztése egy ilyen helyzetben szívas. Bár egy olyat hátrahagyni, akivel nem tudsz mit kezdeni, határozottan jó. Igaz, így eggyel több ellenség lenne a ködben. Mert hát fennáll a lehetősége, hogy ellenség, igaz, akkor jobb, ha szem előtt van. Biztonságosabb. Habár...

Hátul lövések dördültek. Nagyon messze. Sőt, nagyon tompán. Kicsit oldalvást adták le őket. Aztán még és még. Majd minden elcsendesedett. Azt a fát lőtték ott? Vagy a ködben egymásba botlottak? Ha lelövöldöznék egymást, minden sokkal biztonságosabbá válna. És a kezemet sem kellene bepiszkolni.

Vettem egy újabb éles kanyart, és olyan gyorsan lépkedtem, amennyire csak tudtam. De futni nem akartam. Hátulról nem hallatszott több hang. Lemaradtak. Megállva megfordultam. Mind a kettő itt van, Nyámnyila és Moonlight is. Nyámnyila már nem dörgöli a kezét, de csomag nélkül maradt. Ostoba, legalább fegyvert fogott volna! Moonlight felém fordult, és keményen a szemembe nézett.

- Mit csinálsz? - sziszegte halkan. - A félelem teljesen elvette az eszed? Miért lőtted le Kígyót? Már mondtam...

- Én is megmondtam - vágtam vissza halkan. - Megmondtam, hogy ne mozduljon. Egyébként életben marad. Kicsit sántítani fog, de rendben lesz. Amúgy meg, kicsoda ő neked?

- Falazó - monda Moon, mintha köpne. - Ha Kígyó nem lenne, még mindig ott kódorognál a semmiben hátrakötözött kézzel, és azon agyainál, hogyan oldozd ki magad. Ő adta a kést. És segített elfutni.

Diliház. Az automata továbbra is Moon hasát nézte. Leeresztettem az AK-t, és ujjammal megdörgöltem a halántékom. Valaki magyarázza már meg nekem, ki az ellenség ebben a ködben, és ki a barát! Már semmit sem értek.

A hevederen lógó kalas érezhetően megütötte az oldalam. Moon gonoszul nézett, mintha ráléptem volna a tyúkszemére. Egyébként simán elmagyarázhatta volna még időben, mi történt. Akkor még egy cukorkaárus kislány adta neki a kést. Szóval most ne adja a sértettet, mert a fiatal segéderő meghalt, vagy inkább megsebesült.

- És most mihez kezdünk? - folytatta mérgesen Moon, megérezve döbbentségemet. - Lábujjhegyen járunk? Üldöznek minket, te pedig úgy mész, akár egy teknősbéka. Azt hiszed, nem hallanak meg?

- Igen - szólalt meg Nyámnyila. - Simán utolértek volna minket. Még jó, hogy köd van.

- Nem futhatunk - mondtam kurtán, és Moonhoz fordulva hozzátettem: - Láttam egy Körhintát.

Moonlight füttyentett. Ő azonnal rájött, ez mit jelent. Nyámnyila habozott, küzdött a vággyal, hogy felfogja, miről van szó.

- Hol? - kérdezte röviden Moon.

- Valahol erre - feleltem. - Nem lehet megmondani, pontosan hol, a kérdésed pedig Nyámnyilához illene.

Nyámnyila összeráncolta a homlokát. Arcára kiült a „Miért mindig Nyámnyila?” kérdés. De visszafogta magát.

Rendben, elég az egyhelyben toporgásból! Útitársaimnak jelezve, hogy tartsák a távolságot, továbbindultam. Nyugodtan, kímérten. Nem lassan, de nem is olyan gyorsan, hogy a tempó miatt belekeveredjek egy észrevétlen anomáliába.

- Merre tovább? - kérdezte Moon.

Némán intettem a kezemmel, egyenesen előre mutatva. Megyünk, amerre megyünk. Mit is válaszolhatnék, ha egyszer még nagyjából se tudom, hol vagyunk? Ha bekeveredünk az erdőbe, nyilván rossz helyre jöttünk.

- Szóval a visszatéréssel kapcsolatban valamiért meggondoltad magad - kiáltotta Moonlight.

Nem akartam válaszolni. A vágyam, hogy lelőjem a banditákat, és visszaszerezem a holminkat, elpárolgott. Nem úgy, mint a köd, mely áthatolhatatlan falként állt előttünk, és még csak ritkulni sem állt szándékában, nemhogy elpárologni. A gépkarabély elég hozzá, hogy valamiképp emberek közelébe jussunk. Szélsőséges esetben meg még mindig ott van Moonlight kése.

A gondolat, hogy mindez önámítás, magabiztosan bukkant fel a fejemben, és nem volt hajlandó visszavonulni, bárhogy is üldöztem. Valójában elég egy falka vak kutya vagy egy maroknyi élőholt, amikkel idefelé találkoztunk, és a gépkarabély csak arra lesz jó, hogy gyorsan lepuffantsam Moont és Nyámnyilát, majd magamat is.

- Mogorva! - kiáltotta Moon.

Nem reagáltam. Mentem, figyelmesen nézve a lábam elé. Süppedt. Először nedves agyag, majd víz jelent meg. Alacsony, bokáig érő. Már csak egy mocsár hiányzott!

Egyébként lápok mellett nem jöttünk el. Vagyis nem arra megyünk, amerre jöttünk. És nem is arra, amerre indultunk.

Akkor merre? Jó kérdés. A választ nem tudtam. Csak azt, hogy ha beleütközünk az erdőbe, fordulhatunk meg, és mehetünk vissza.

- Mogorva!

Istenem, még egy anomáliába is jobb lenne beletrappol- ni, csak ne kéne válaszolni!

Rám tört az apátia. A francba az egésszel, elfáradtam! Hadd menjek el innen! Kérem vissza a szobámat a Csaposnál, a vodkát és a konzerveket, a portyákat a Szeméttelepre, vagy bárhová máshová.

Rögtön itt a tél. Szeretnék a vaskályhám mellett ücsörögni. Lubickolni a tüzes vízben, és elfelejteni a Nyámnyila nevet, melyhez csak a nem létező Monolithoz utazásról szóló idióta fantáziák és a nem kevésbé ostoba, bár nemes képzetek kapcsolódnak, hogy valaki tartozik valakinek valamiért. Meg a tartalmatlanságra, a leírhatatlan logikátlanságra és árulásra emlékeztető Moonlight hívójelet is el akarom feledni. Haza akarok menni, fegyvereket venni nekik, felszerelni őket, és elküldeni, amerre látnak. Felőlem mehetnek a Monolithoz vagy a Római Pápához, de akár Smaragdváros varázslójához is.

- Mogorva!

- Mi van már?

- Rossz felé megyünk - mondta Moonlight enyhe gúnnyal.

- Menj, amerre akarsz! - morogtam.

- Mogorva - szólt közbe Nyámnyila óvatosan. - Mi van veled?

Megfordultam, és végigmértém mindkettőt.

Semmi! Fáradt vagyok! És ennyi! A pokolba is! És ami a legfontosabb, mi a franc van? Mindenki azt szajkózza, hogy Mogorva egy barátságtalan barom, nem bízik senkiben, és magában él valahol odakinn. Most meg kiderül, hogy lószart.

Mogorva egy naiv, hiszékeny idióta, akit úgy rángatnak, ahogy akarnak. Mindenhol és mindenki.

Az egyik a Monolit felé ráncigálja, és még annyi fáradságot se vesz, hogy elmondja, minek menjünk oda. Muszáj, meglátjátok. Miért? Egy sztálinista felhőkarcolóban lévő lakásért. De én nem a lakásért kísértem arra, hanem mert megláttam benne az embert. És ő? Ő mit látott bennem? Egy univerzális eszközt a célja eléréséhez.

A másik is a Monolit felé lököd, aztán meg kiderül, hogy neki nem a Monolit kell, egyszerűen csak eladott engem szőröstül-bőröstül. Vagy még mindig a Monolitot akarja, és a sztálinista lakást? Aztán segít elmenekülni, majd megint majdnem elárul. Kiderült, hogy nem adott el. De arra van bátorsága, hogy engem tegyen felelőssé valamiért. Hát igen, lepuffantottam egy jó embert.

Ez a „jó ember” a harmadik. Látásból ismerős. Meg nem mondom, hogy jól vagy rosszul bántam-e vele. Stalkernek stalker. De valamiért ez a stalker, ez ajó ember hirtelen olyan banditák társaságában találja magát, akik készek a másvilágra küldeni engem. És még az én hibám, hogy megsebeztem.

És én, mint a leghitetlenebb, legelvetemültebb, legmogorvább barom, mindegyiknek hiszek. Megyek, nem tudom, hová, nem tudom, miért. Naponta tízszer majdnem meghalok. És nem a pénzért, kizárólag emberi mivoltom miatt. És ezek belém törlik a lábukat. Mindegyik, mindenhol.

- Mindent elmondtál? - érdeklődött Moonlight.

Dühösen néztem rá, és csak most esett le, hogy már régóta hangosan beszélek. Teljesen ki lehetnek az idegeim, ha nem tudom féken tartani a nyelvemet.

- Kíméld a hangszálaidat! - javasolta Moon, válaszomat be sem várva. - Nyirkos az idő, szeles. Ráadásul nagyon feszült vagy. Mi megértünk. Most pedig oszd meg velünk az elképzelésed, balra vagy jobbra forduljunk?

Csak fáradtan legyintve kezemmel balra fordultam. Egy ideig még csikorgás hallatszott a talpunk alól, aztán meglágyult a sápadt agyag. Mély levegőt vettem. Elszámoltam háromig. Aztán ötig, tízig. Nem engedett.

Nem a fáradtság, hanem a homályos veszélyérzet. Valami rosszra fordult. Néha úgy tűnt, még a fülem is cseng, mint ott a pincében.

- Figyelj, Nyámnyila! - szólalt meg Moonlight. - Minden rendben?

- Hogy érted?

- Mi a fenét csinálsz itt? Mogorvánál egyértelmű, mit keres a Zónában. Neki kétségbeesetten szüksége van azokra a helyekre, ahol a szar koncentrálódik. Különben a valóság jellemzői nem harmonizálnának a belső igényeivel.

A hang monoton volt. A szavak csak lebegtek, és tova- szálltak, nem maradtak meg a fejemben. A Zónát hallgattam, nem a stalkert. De a stalker dumált, a Zóna hallgatott, és a csend figyelmeztetett engem valamire.

- Nálam is minden világos - folytatta Moon.

- Nem minden - csattant fel Nyámnyila. - Mi hozott ide?

- Te mit gondolsz?

- A pénz - ötleteit Nyámnyila.

- A pénz - ismételte meg tompán Moonlight. Hangja alig észrevehetően reszketett. - Legyen pénzem. De te? Miért jöttél ide?

Nyámnyila nem felelt. Csak szipákolt, és lépkedett tovább előre, küzdve az agyaggal.

Én a csendet hallgattam, de még mindig nem volt körülöttünk semmi, csak az érzések és a köd. Lehetne az egészet újra a paranoiának tulajdonítani, de az érzéseim még sohasem hagytak cserben. Még a Moonnal kapcsolatos szituációban sem, ahogy azt a gyakorlat bizonyította.

- Hiszel a csodákban? - kérdezte Nyámnyila.

- Hogy érted? - lepődött meg Moon.

- Szó szerint. Van olyan helyzet, amiből nincs kiút. Semmilyen. És nincs más hátra, mint a csodában reménykedni. Érted?

- A reménytelen helyzet pont olyan, amiből nincs számodra kiút - magyarázta Moon aprólékosan.

- Így igaz. Vagy a kiút neked nem tetszik - értett vele egyet Nyámnyila. - Ezért másik kiutat akarsz találni. Olyat, ami talán nem is létezik. De hiszed, hogy lehetséges.

- No! - nógatta Moon.

- Ezért vagyok itt - magyarázta Nyámnyila. - Azért kell a Monolit, mert nincs más kiút. Csak hinni kell a csodában. A helyzet olyan, hogy...

- Csend! - szakítottam félbe.

Nyámnyila azonnal elhallgatott. Moonlight megfeszült. Gerincvelóm valamennyi sejtjében éreztem a feszültségét. És azt is, hogy már jó ideje figyelnek minket. Még a ködön át is. És most egy olyan határ közelébe kerültünk, melyen túl semmi jó nem vár ránk. Valószínűleg így érzi meg egy vadállat egy másik vadászterületét. Ha bemész oda, jön a halál. Tudni nem tudom. Ez nem tudás, inkább fantázia, elképzelés.

Megálltam. Az automatát felemelve hátráltam. Beleütköztem Nyámnyilába, és majdnem lelőttem. Csak a biztosító mentette

meg. Káromkodva átállítottam egyeslövésre, és tovább hátráltam.

Ezúttal nem egy fa, de még nem is Vadkan Vászka került elő. Hacsak nem egy újabb téveszme bukkant fel a fejemben. Reflexszerűen körbeszimatoltam. Az orromat facsarta a nedvesség és a rothadás szaga.

Nem, ez nem tévedés volt. Az elől álló alak megingott. Megelőzőesként tüzeltem, de elhibáztam. Előugrott a ködből. Csúf, görnyedt, orra és szája helyén csápok. Vérszívó!

A mögöttem álló Moon hátralökte a száját tátó Nyámnyilát. Maga elé nyújtotta a kését. Semmi haszna, de mást nem tehetett.

A penge a levegőt hasogatta. A mutáns elszáguldott mellette, és bevette magát a ködbe. Nem ment messze. Csak annyira, hogy lássa az áldozatokat, és ezek most mi hárman voltunk.

A vérszívó megfordult, és iszonyatos ronda, szörnyű pofáját mutatta felénk.

Valami régi, talán kalózokról szóló filmben volt egy olyan szereplő, akinek polipkarok nőttek a fél arcára a szeme alatt. Se orra, se torka, csak a csápok. No, ha ezt a karaktert meztelenre vetkőztetve alaposan eltorzítják, egész jól kiadná a vérszívót. Amennyiben a film készítői tudták volna, hogy az ötletük pucéran fog mászkálni valahol Csernobil közelében, ráadásul nem is egyedül, hanem fajtársaival... Mit szólnának hozzá?

Az ujjam a ravaszon. Lőttem. Aztán még és még. A vérszívó villámgyors mozdulatokkal tért ki a golyók elől. Akár egy ügyes torreádor az agyatlan bika elől.

Moonlight elég gyorsan észbe kapott. Gallérjánál fogva félrerántotta Nyámnyilát. Érthető, ha nem tudsz szembeszállni, el is futhatsz. És aki azt mondja, a menekülés gyávaság, bolond. A lavina vagy a kitörő vulkán elől sem szégyen elfutni. Maradni és öklöddel hadonászni egy kitörésnél, hülyeség. És ugyanakkora

hülyeség, ha pusztá kézzel próbálsz megküzdeni egy vérszívóval. Szinte lehetetlen fegyvertelenül meglépni előle. És a mancsától elszenvedett halál szörnyű, kegyetlen. Na szóval, csak semmi szégyen!

A lény észrevette a manóvert, és nyilván rájött, hogy áldozata elfuthat, ezért rárohan. Lőttem. Mellé. A francba! . Ez nem a lőszerspórolás ideje. Sorozatra váltottam a biztosítót. Bár tisztában voltam vele, hogy később még megbánom, de ha most ezen bánkódom, a „később” lehet, hogy egyáltalán nem jön el. Újra lőttem, megpróbálván kiszámítani a vérszívó mozgását.

A sorozat kerepelt. Kezemet lökdöste a visszarúgás. A vérszívó összerándult, felüvöltött, és útirányt változtatva eltűnt a ködben. Most Moont se láttam Nyámnyilával. Viszont valahol mellettem, nagyon közel, valaki fájdalmasan bömbölt. Nyilván nem a stalker, és biztosan nem Nyámnyila.

Pörgettyű módjára megfordulva arra igyekeztem, amerre Moon eltűnt Nyámnyilával. Hol vannak? Nem szólongathatom őket. Ha kiabálok, mindenki egyszerre odarohan. A vérszívó is, meg Vászka is a társaival. Bár ezek, ha meghallották, már a lövésekre is rá tudnak mozdulni. A lövések nem puffanások, messziről is meghallani. Bár a „messziről” fogalma itt szubjektív, de mégis.

A vérszívóval hamarabb találkoztam, mint útitársaimmal. A „megcsonkított” pofájú lény váratlanul vetette rám magát. Félreugrottam, és lőttem. Ijedtemben ismét elhibáztam.

A mutáns szintén nem készült fel a találkozásunkra. Elszáguldott mellettem. De nem lassított le, és teljes sebességgel lopakodó módra váltott. Egyszerűen feloldódott. Ezúttal nem a ködben, hanem csak úgy, a levegőben.

Ennek az állapotnak a „lopakodó” nem a hivatalos megnevezése. Ám a stalkerek között ez a bevett. Fogalmam sincs,

hogy az okos tudósok hogy nevezik, és mivel magyarázzák. Ahogy azt sem, miként hozza létre ezt a hatást. Talán telepátia, talán rejtőszínek, talán optikai csalódás. De az tény, hogy a vérszívók képesek bármiféle láthatatlanná tévő sapka nélkül is eltűnni, ha akarnak.

Kissé oldalra futva hátranéztem. Senki. Füleltem. Körülöttem suhogás, csapkodás, valami láthatatlan mozgott a ködben, és lehet, hogy valami nem annyira láthatatlan is. Most már több irányból is észlelhető volt a mozgás.

Folyamatosan körbekémelve elindultam arra, amerre becslésem szerint Moon és Nyámnyila lehet. A lényeg, hogy ne hibázzak, és ne a vérszívót találjam meg helyettük. Még egy hidraulikus présben is jobb meghalni, mint egy vérszívó karjában.

Én magam még nem láttam vérszívót étkezni, de ha hihetek a történeteknek, áldozatát nem öli meg. Csak belefúrja a csápjait a nyakába, és megbénítja. Majd a még mindig élő, ám kisujját sem mozdítani képes emberből az utolsó cseppig kiszívja az összes létfontosságú nedvet.

A vérszívó kiszipolyozta emberből csak egy kiszáradt tetem marad, az orosz-afrikai költőről elnevezett múzeum múmiájához hasonló. De ez nem történik meg azonnal. A vérszívó mértékletesen étkezik. Ezért egyszerre csak abban az esetben tudja szárazra szívni áldozatát, ha már vagy két hete nem táplálkozott. Ellenkező esetben az étkezés igencsak elhúzódhat. Az ember bénult marad, de teljesen a tudatánál. És hogy milyen kínokat érez, azt egyedül Allah tudja, de én személy szerint nem szeretném megismerni. Jobb egy órán belül meghalni egy igényes szadista kezétől, mint hetekig vegetálni a vérszívó reggelije, ebédje és vacsorájaként.

Valami forgolódott előttem. Vagy talán valaki. Körbefordulva, még egyszer körülnézve, amennyire csak a látási viszonyok engedték a környéken, előrerohantam.

Szerencsémre az embereim voltak. Moonlight makacsul haladt előre, folyamatosan körbepásztázva szemével és maga mögött vonszolva a bágyadtan ellenkezni próbáló Nyámnyilát. Viszont nem maradt időm a boldogságra.

Kicsit jobbra újabb sziluett jelent meg a társaim előtt. Felugrott, és maga elé tartotta gépkarabélyát.

- Állj! - vakkantotta örömmel Kárász, előlépve a ködből.

Moon megállt, és eleresztette Nyámnyilát. A kést nem használhatta. Mégis, milyen fafej ugrik neki egy késsel egy gépfegyveresnek? Vissza akartam húzódni, de Kárásznak sikerült megpillantania.

- És te is! - rázta felém a fegyvercsövet.

Én már az ő felszólítása nélkül is álltam. Csak hát, most hogyan tovább? Lelőni természetesen nem fog. Ha úgy alakul, Vadkan feldugja az automatát a seggébe, és beleereszti az egész tárat. De Moont vagy Nyámnyilát szerintem simán lelőheti, csak hogy velem okoskodjon, erőlködés nélkül. Moon a korábbi trükkjei után nem érdekel. Ő egy érett, független kölyök. De Nyámnyiláért én felelek.

- Elkaptalak, galambocskáim - kuncogott boldogan Kárász. - A lényeg, hogy ne mocrorogjatok, Vászja majd idejön, és eldönti, mi legyen veletek. Te pedig tedd a gépkarabélyt a földre, különben...

- Különben? - motyogtam szigorúan. - Jobb, ha te rakod le a fegyvert.

Célba vettem. Ő megfeszült. Az ujjam nedves lett az elsütőbillentyűn. Máris lőhetek. Eltalálom. Ebből a távolságból én fogom előbb elfektetni. Csak hát, neki is marad ideje tüzelni.

Valami felmordult oldalt. Nagyon közel. Kárásznál gyorsabban rájöttem, mi az, és félrehúzódtam. Ő valami érthetlent ordított, de most nem törődtem vele. Oldalt fordítottam a gépkarabélyt, és lőttem.

A vérszívó egész közel, alig ötlépésnyire jelent meg. Kirajzolódott a levegőben, akár egy hologram egy fantasztikus filmben. Előbb még sehol, most meg már itt van, tessék-tessék. Kárász kiáltásai érthetőbbé váltak, de teljesen obszcénekké. Tüzet nyitott. Csak nem rám, nem is Moonra Nyámnyilával. Szerencsére akadt más célpontja.

A lövedékek elmentem mellett. A mutáns visszaváltott lopakodó módra, és úgy eltűnt, mintha ott sem lett volna. Odaugrottam, ahol a lény korábban volt, de úgy tűnt, megint elkéstem.

- Vissza! - szóltam rá Moonra.

Ő azonnal reagált. Megragadta a még mindig döbbszent Nyámnyilát, és magával rántotta a ködbe. Én hátrálva követtem.

Kárász összerándult, és a gépkarabélyt a láthatatlanról egy látható, ám közel sem annyira veszélyes célpontra fordította.

- Megállni! - követelte valami gyerekes módon.

- Inkább fuss! - javasoltam.

Bár ellenség, egy vérszívó karmai közötti halált még az ellenségednek sem kívánhatsz. Mintha vízen keresztül láttam volna. Kárász megmozdult. Egy lény materializálódott a válla mögött. Felemeltem a fegyveremet, és újra lőttem. A mutáns megint eltűnt, és minden valószínűség szerint újra ellépett a golyó elől. A rémült Kárász félreugrott, a hátára esett, és fejével előre bukácsolt a sáros talajon a ködből előbukkanó két ismerős rusnyapofa felé.

Ez egyszerűen már túl sok volt nekem. Siettem távozni.

- Ne mozdulj, te barom! - kiáltotta basszus hangon az egyforma páros egyike.

Rögtön jövök! Csak megkötöm a cipőfűzőm. Nem törődtem az elvárásaikkal, hátrálva rohantam a sikeresen lelépett Moonlight után, továbbra sem annyira az emberekre, mint inkább a közöttünk lévő térre koncentrálni.

Kárász nehézkesen talpra állt. A párocska utánam eredt, lőni nem mertek.

- Lassítsatok! - sikoltotta Kárász. - Ott...

- A francba! - kiáltotta a második.

Még egy utolsó lövést leadtam a semmiből előbukkanó vérszívóra, majd megfordultam, és elhúztam. Szinte futva. Nem szándékoztam kivárni, mi történik. Nem érdekelt. Hátról valaki harsányan káromkodott. És még mielőtt a távolodó sikolyok elnyomták volna a lövések hangját, sikerült elkapnom a duó néhány ismeretlen, cifra szitkozódását. Az egy kaptafára készültek ritkán, de találóan szóltak.

Nem üldöztek. Most nem mi voltunk az érdekesek. A lövések és sikolyok fokozatosan távolodtak. Füleltem, próbáltam megállapítani, merre vannak útítársaim, de nem hallottam őket.

Na jó, reméljük, Moon egyenesen ment előre, és nem fordult le sehol. Különben életem végéig keresgélhetem őket.

A mocsár széle elmaradt. Talpam alatt ismét elsárgult, átnedvesedett fű. Idén korán jött az ősz. Se vénasszonyok nyara, se gyenge napsütés. Bár, a vénasszonyok nyara még korainak tűnt volna. Ám a fák lehullatták leveleiket, a fű is kisárgult. És azt mondják, a természetet nem lehet becsapni.

Ha tényleg az emberiség provokálta ki a Zóna létrejöttét, akkor az anyatermészetet elég könnyű becsapni az időjárásával, és éghajlati káoszt teremteni.

Megálltam, és hallgatóztam. A lövések tovább csattogtak, de nagyon távolról. A hallhatóság határán. Kitartás, csavargók! Amíg csak lehet. Egy vérszívót három fegyverrel már ki lehet tömni. Bár néha még ennyi se kell hozzá. Viszont, ahol egy lény van, könnyen lehet ketté is. Ám a túloldalon ott a három automata és egy nagy adag lőszer.

A lőszer gondolata kellemetlen érzéseket keltett bennem. Ennyi sorozat után talán ha kevesebb mint a felé maradt a tárnak. És másik tár sehol, csak a nedvesség.

Gondolataim az elpocsékolts lőszer körül forogtak. Még egy kevés, és az automata használhatatlanná válik. És akkor mi lesz? Ismét egy késsel, de már hárman próbálunk emberek közelébe jutni?

Hárman? Optimistán hangzik. Hogy hárman legyünk egy késre, előbb meg kell találni a másik kettőt a késsel. Nagyon akartam kiáltozni, de nem mertem. Persze ha még élnek, Kárász a két rusnyapofával igencsak lemaradtak, de ott van még Vadkan Vászka. Hogy hol, azt senki se tudja. Én biztosan nem. És valahogy semmi kedvem sem volt Vadkant magamhoz csalogatni.

Az automatát nem biztosítottam be, átállítottam egyeslövésre, és úgy hagytam. Csak az ujjamat vettem el a billentyűtől, a biztonság kedvéért. Akár el is veszíthetném valamelyik lábam. Számtalan tökfej volt már, aki megbotlott, és kilyukasztotta a saját lábát.

Torkom csiklandozott, nagyon köhögni akart. Csendben megköszörültem a torkom, de nem lett sokkal jobb. Ebben a nyirkosságban nem nehéz megfázni. Nem elég, hogy a lábam sajog.

Mintha csak emlékeztetni akarna, lábam összerándult. Persze hogy most kellett eszembe jutnia!

Halkan szitkozódva, felidézve a nemrég hallott veretes
cifraságokat, felgyorsítottam lépteimet.

HAMAR kiderült, hogy se Nyámnyilát, se Moonlightot nem tudom utolérni. Vagy megint valami csapdába kerültem, és egyhelyben futok, vagy körben, vagy csak saját delíriumomban, vagy ők mentek másfelé, de egyszerűen nem voltak sehol.

A köd ritkulni kezdett. Talán felszáll? Nem, nem ez történt. Egyszerűen csak felmásztam egy dombra. Itt valamivel jobb volt a látótávolság, de ez még semmiféle előnyhöz nem juttatott. Csak ritkás bokrokat és a lejtőt láttam, amin épp felmásztam. Az alján pedig, ameddig a szem ellátott, minden eltűnt a sűrű, tejszerű ködben.

A pokolba! És merre kéne lemásznom erről a dombról? Előre? Vissza? Hol és kit keressek? Vagy talán üljek le itt, és váljam meg, míg valaki előmászik a ködből? Beszélsz hülyeségeket, Mogorva, vagy elhatároztad, hogy vénséged- re eljátszod a hegyek királyát?

De az irány kiválasztásának kérdése ettől még nyitott maradt. Visszanéztem, amerről jöttem. A kilátás innen olyan volt, mint egy átlátszó fedőjű fémfazékban főzni. Látható, hogy készül valami, hogy forr, de a sok gőz miatt semmit sem lehet kivenni belőle. Ez is ugyanolyan. Csak ellentétben a gőzös esettel, ott minden párás és füledt, itt meg hideg és nyirkos.

Köhögtem. Mellkasomban kaparászott valami, mintha egy macska lógna belül, karmaival felkapaszkodva valahová, és utolsó erejével próbálna ellenállni a gravitációnak. Már csak ez hiányzott a boldogságomhoz.

Úgy tudom, néhány évszázaddal korábban, a meghűléstől, amit akkoriban tüdőbajnak hívtak, csak utazás közben haltak meg. Ám a huszonegyedik században belehalni a meghűlésbe, még ha a Zónában is... Istenem, ez nevetséges!

Bár, ha jobban belegondolunk, egyáltalán nem vicces. Az ilyesmit általában vodkával megtámogatva kifekszem. Heverészek elnyúlva egy napig, akár egy fatuskó, aztán összekucorodva, mint egy uborka. De otthon. Itt nem igazán lehet heverészni. A lázad felmegy negyven fokra, beesel valami bokor alá, és annyi. Ha nem magadtól veszíted el az eszméleted, majd jön valaki, és hozzásegít.

Megfordultam, és lenéztem a ködre a domb túlsó oldalán. Ugyanolyan. Bár...

Egy pillanatra úgy tűnt, valami árnyék villan a sűrű ködben. Kezem automatikusan a zsebem felé indult, tapogatózott az ürességben. Káromkodtam. Nehéz a PDA nélkül. Létezik egy bizonyos minimum készlet, ami nélkül ugyan próbálkozni lehet, de igencsak problémás túlélni. Ezért az ember hamar hozzászokik az ebbe tartozó holmikhoz. A PDA egyértelműen beletartozik a minimumba, nem mondhatok mást. Elméletileg nélküle is lehetséges, de a gyakorlatban: térképek, kommunikáció, jelzőfények, navigátor, és még egy csomó hasznos funkció.

Ha most nálam lenne a kis kézi kütyü, nemcsak azt tudnám megnézni, merre tartok épp, de azt is, hol van Vadkan a garázdáival és Moonlight Nyámnyilával. Vagy legalábbis azt, hogy ott vannak-e, ahol azok a homályos árnyékok mozognak, mint a halak a mélyvíz fenekén.

De a PDA-m jelenleg Vadkan Vázkánál van. És ez még a legsikeresebb forgatókönyv. Az is lehet, hogy ott hever a tőlünk elkobzott holmival együtt valahol a ködben, a Zóna kegyére bízva.

Az árnyék megvillant, majd még mélyebbre merült, feloldódott, elvesztette a formáját. Mintha engem hívogatna, ezzel arra készítetett, hogy döntést hozzak. Megszorítottam a fegyvert, és elindultam lefelé a lejtőn. A köd újra sűrűsödni kezdett. Mikor lesz már vége?

Valami felkavarta előttem. Növeltem a tempót. A hangtalan villódzás kicsivel jobban kivehetővé vált.

Ki lehet az? Moon, Nyámnyila? Vadkan? Vagy valami egész más?

- Hé! - bátorkodtam utánaszólni. - Moonocska, te vagy az?

Válasz nem jött. Az árnyak közelebb húzódtak. Vigyen el az ördög, stalker, fütyüld el nekem a Los Angeles-i reggelt, meg az éjszakázó KGB-s csajokat, akik egy moszkvai kocsmában táncolnak a bánatosan kiömlő vodkával a holdfényben. No, dalolj már, mi lesz?

De az ismerős „Moonlight and vodka” helyett valami fojtott morgás hallatszott a sűrűsödő ködből.

Végigfutott rajtam a hideg. A vállamon függő gépkarabély azonnal lövésre kész állásba került. Kétségbeesetten találgattam, hány lőszerem lehet, és meddig bírja. A számítások csalódást okoztak. Hátráltam.

Az árnyak közelebb osontak, szétváltak, és szétszóródtak minden irányban. Körülvettek, mindenfelől. Bömbölés hallatszott. Halántékom megfeszült, fülem enyhén megcsendült.

A vak kutyák szinte egyszerre ugrottak elő. Méretesek. Lényegesen nagyobbak társaiknál. De meglepődni sem maradt időm. A jobb oldali mintha kicsit előrébb futna. Nocsak, te akarsz engem jobbról elkapni? Akkor lőttem, mikor már szinte semmi sem hiányzott, hogy elérjen. Alig néhány méter. Dörrenés. Mivel a Kalasnyikov nem egy BP, nagy zajjal.

Az eredményt meg se nézve balra fordultam. A vak lény fogakkal teli pofája már nagyon közel volt. A kutya a végső ugrással repült felém. Még egy töredékmásodperc, és fogai a torkomba marnak. Mikor rájöttem, hogy nincs időm, görcsösen megrántottam az elsütőbillentyűt. A Kalasnyikov úgy rángatózott a kezemben, mintha élne, mintha felfogná kétségbeesésemet. Mintha velem együtt búcsúzna az élet maradványaitól, melyeket rögtön kutyafogak fognak szétcincálni.

A kutya összerándult. A teste oldalra repült, és... porfelhővé változott. A csengés kicsit halkabb lett a fülemben. Mikor rájöttem, mekkora baromságot csináltam, felpattantam, és arra fordultam, ahol a másik tetemnek kellett volna hevernie.

Ott se volt semmi. Üresség. De elől, a ködben valami felmordult és megmozdult. A gépkarabélyban nem maradt lőszer. A Kalasnyikov haszontalan holtsúlyá vált. Esetleg használhatom a puskatust valakit lecsapni, vagy pszichológiai fegyverként a látszat kedvéért.

Csak hát a csernobili nem ember. Egy kutya nem fog a kalas láttán megijedni. Hátrébb léptem. Elöl bömböltek. Talán a kutya, talán a kivételések, melyeket létrehozott. Egy csernobili telekinetikus. És semmivel sem rosszabb, mint egy irányító. A különbség csak annyi, hogy az irányító kontroll alatt tartja az elmédet, a csernobili pedig nem létező, de nagyon is valóságos képekkel mérgezi.

Azt mondják, a csernobiliakat el lehet intézni. Én személy szerint még nem lőttem le egyet sem. Na ja, már ha lenne mivel lőni. Egy kiürült tárral csak játékszer vagyok a kutya számára. Még csak nem is préda. Mert a préda képes visszavágni, de én nem. Semmivel.

A haszontalan gépkarabéllyal a ködre célozva hátráltam még tíz-tizenöt lépést, majd megfordultam, és visszarohtam a dombra. Újabb ostobaság motoszkált az elmémbe. Lehet, hogy a csernobili egyáltalán nem is ott van, amerről a morgás hallatszott. Egy kivételése is moroghat. És a telepatikus kutya most a dombon áll, és várja, hogy én, rémült bolond rögtön előugrok, és ott találkozom vele.

Érdemes lett volna az efféle gondolatokat félbehagyni, de a félelem hajtott, és arra kényszerített, köpjek az észérvekre. De hála istennek! Talán túlbecsültem a farokkal bíró ellenség intelligenciáját, vagy a kutya egyszerűen másutt volt, de a dombon senki. Viszont a kapcsolat is megszakadt. A fülzúgásom megszűnt.

Felmászva kimerültén térdre zuhantam. Lélegzet után kapkodtam. Mellkasomból zihálva távozott a levegő. Újabb köhögés.

Köhögtem és köptem. Figyeltem az érzéseimet. Halántékom sajgóit, de nem érzékelte valaki másnak a jelenlétét. Szóval a csernobili nem foglalkozik velem. Vagy szimplán csak elveszített.

Gyorsan megfordultam, és visszanéztem a ködbe. Az árnyak aktívan mozogtak, lassan közeledve vándoroltak egyik oldalról a másikra. Mintha valamit kerestek volna. Vagy valakit.

Nem tudom, honnan jött az erőm. Egy másodperccel korábban halálosan kimerültnek és rémültnek éreztem magam, most viszont felpattantam, és lerohtam. Csak már az ellenkező irányba.

Minden visszatért a normális kerékvágásba. Egyetlen különbség, hogy most már fegyvertelen voltam.

Jobb váll előre. Elfordultam, és egyenesen mentem tovább. Megtéve száz lépést ismét egy véletlenszerűen kiválasztott irányba

fordultam. Ennél többet nem tehettem. Valójában semmi okosság nem jutott eszembe. A csernobilival való találkozás után csak mindenféle ostobaságok kavarogtak a fejemben.

Fogalmam sem volt, merre keressem a kiutat, és egyedül nem is találtam. Hogy Moont hol keressem Nyámnyilával, még annyira sem. Ahogy azt sem, merre lehet a táborhely, ahonnan leléptünk, és ahol talán még mindig ott van a felszerelésünk meg a sebesült Kígyó, persze ha még nem halt meg.

Már csak a cikcakkban haladás maradt. Találomra. Talán újra szerencsém lesz?

Szerencsém volt a telepátikus kutyával? Különben mivel magyarázhatnám, hogy sikerült elszöknöm előle? Szerencse? Vagy? Vagy a Zóna vezetett? Hát, ez egész valószínű. Egyszerűen csak kimutatta a foga fehérjét. Megmondta, arra ne tovább. Vagyis megölése nem szerepel a helyi nooszféra tervei között. Nem kell megölnie. Talán épp ellenkezőleg, ki akar juttatni. Vagy fordítva, elvezetni valahová. Mindenesetre felmerül a kérdés: a Zóna hogyan mutathatna irányt másképpen?

Elvágni az utadat, megmutatni, hogy erre nem mehetsz tovább, hagyni, hogy megkerüld. Ez teljesen logikus. És ha feltételezzük, hogy a Zóna rendelkezik bizonyos mértékű intelligenciával és függetlenséggel, mindez meglehetősen valószínű. Mi szól a Zóna észszerűsége mellett?

Hát, például a történet a kutyákkal. Természetesen maguk a kutyák is megbosszulhatták volna azt a céllovászatot, amit Nyámnyilával rendeztünk. De a rögeszmés álmok előidézését a kutyákkal még a csernobiliak sem tudták elsajátítani.

- Igaz? - kérdeztem halkán, szememet az égre emelve.

Az ég hallgatott. A Zóna is.

Becsavarodtál, Mogorva. A Zónával beszélgetsz. Mi ezzel a baj? Egy csomó seggfej a Playboy magazinból kivágott és a falra tűzött meztelen lányok fotóival beszélget. Sokan, még az első pillantásra teljesen épeszűek is kommunikálnak az autójukkal, számítógépükkel. És nem itt a Zónában, ahol mindenki becsavarodik. Ott, a szokásos, normális, józan életben. Elbeszélgetnek a lelketlen vassal, és azt hiszik, az a vas megérti őket. És ez így van rendjén.

Szóval, miért ne beszélgethetnék a Zónával? A Zónának semmivel sincs kevesebb joga a tudatossághoz, mint egy számítógépnek.

Ez azért elég ócska kifogás. Ha visszaemlékszel, hogy valaki nemrég átesett egy majdnem teljes agymosáson, és nem létező nőkről delirált, máris nem olyan mulatságos a dolog, és próbáld inkább nem filozófiai érveléssel megmagyarázni a fejedet megtöltő ostobaságokat!

- Tudatos vagy? - kérdeztem halkán. - Válaszolj!

Hallgatóztam. Semmi. Fülemből kis híján ismét megcsendült, ezúttal az erőlködéstől. Csend. Ez mit jelent? Talán a Zóna nem akar velem beszélgetni, talán csak elfordította a fejét.

- Legalább egy szót mondj! - kérleltem alig hallható suttogással. - Csak egy tippet adj, és már itt se vagyok.

Ezúttal hallottam. Elsőre úgy tűnt, megint a fülemből cseng. Aztán füttyszóra váltott. Valaki gyalogolt, és egy dallamot füttyörészett. Most már egész kivehető volt. A „Moonlight and vodka”

Téveszmés gondolataim a környezet tudatosságáról villámgyorsan tovaszálltak. Moon, a francba! Sose gondoltam volna, hogy ennyire megörülök ennek a korrupst baromnak életének horizontján.

Miközben a füttyszó felé igyekeztem, az elhallgatott. De már nem számított. A lényeg, hogy az irány egyértelmű legyen. Tudom, merre kell menni. És a közelben van. Még néhány lépés, és megpillantom. Vele együtt Nyámnyilát is. Végül is, csak nem hagyta el.

A láthatatlan stalker távolsága elfogyott. Csak hát, Moonlight helyett Kárással futottam össze. Egyedül volt. Az „ikreket” nyilván lerendezte a vérszívó. Bármit megadtam volna, hogy végignézhessem a harcukat.

Kárász úgy ugrott elő, mint az ördög a dobozból. Nem tudom, én hogy néztem ki kívülről, de valószínűleg hasonlítottam rá.

Hátrahőköltem. Ő megrettent.

Meglepetésemben felugrottam. Döbrent arca mindent elárult.

Felkaptam az automatát. Az ő fegyvercsöve már a hasam felé mutatott.

- Fegyvert a földre!

- Tedd le te! - vágtam vissza. - És kezet a tarkóra!

- Lőni fogok.

Megrázta az automatáját, de az arcára olyan kifejezés ült ki, mint akinek bekapcsolódott a fejében egy számítógép, és eszeveszetten számolgatná az összes előnyt és hátrányt. Hadd számoljon! Engem nem lőhet le. Ellenkező esetben addig kell elmenekülnie, míg Vadkan oda nem ér. Én viszont lőhetek, tényleg, és ez rémítő.

Valójában persze nem tehettem, de Kárász ezt nem tudta. - Nem teheted - ráztam meg a fejem. - Én viszont igen. Odabenn persze minden forrongott a feszültségtől. A logika az logika, ám más fejébe nem láthatunk bele, különösen egy ilyen meggondolatlanéba. Az észszerűség szerint megölésemre nincs ok, az életben hagyásomra... De talán pont ellenkezőleg, pont

hogy ráveszi ezt a helyi tréfamestert, hogy ujját az elsütőbillentyűre nyomva szitává lőjön. Szóval a blöfföm kockázatos.

Dühösen meredtem rá. Ahogy egy kutyára. Aki először fordul félre, az veszít. Kárász belement a játékba, és úgy meredt a szemembe, hogy szinte a gyomromig lelátott.

A két férfi valószínűleg kifejezetten hatásosan nézett ki a ködben, egymásra szegezett gépkarabélyokkal. Főleg, hogy egyik se lő a másikra, ehelyett egyszerűen megpróbálnak belelátni egymás fejébe.

Az iskolában játszottunk ilyesmit. Abban a játékban az volt a lényeg, hogy ne röhögj el magad. Itt a legfontosabb, megtörni a másik akaratát.

Éreztem, hogy hátamat kiveri a víz. Kárász összeszorította a száját, homlokát veríték borította.

- A stalker otthon ül - szólalt meg olyan feszült hangon, mintha bilin ülne. - Csengetnek. Kinyitja az ajtót, egy lány áll előtte. Rózsaszín ruhás, aprócska, butácska copfokkal, hatalmas masnikkal, kezében kaszával. A stalker megkérdi: „Ki vagy te, kislány?” Ő válaszol: „A halál”. A stalker szórakozottan: „És miért ilyen murisán?” A kislány: „Nem muris vagyok, hanem idéetlen.”

Ezúttal még Kárász se nevetett. Nem volt vicces.

- Tedd le a fegyvert! - ismételttem jeges hangon. - Háromra lövök. Egy...

Kárász arcán ellentmondó érzések futottak végig. Én szünetet tartottam, megértve, hogy ez nem tarthat örökké.

- Kettő- hallottam saját hangomat, mintha valahonnan távolról jönne.

Mi történik, mikor a háromhoz érek? Ha a viccekbe pistult stalker makacsabbnak bizonyul a kelleténél. Nincs mivel lőnöm.

Kárász az ajkába harapva félrenézett. Ennyi!

- Fegyvert a földre! - mondtam, diadalittasságomat elnyomva, a lehető legszíntelenebbül.

Kárász hisztérikusan felröhögött, és a földre dobta a gépkarabélyt.

- Most rúgd felém! - utasítottam, úgy érezve magam, mint egy beélesztett aknát épp hatástalanított utász.

Még két lépés, és fel leszek fegyverezve. A lényeg, hogy ne kapkodjak.

- No!

Szinte úrias hanyagsággal lökte el a fegyvert. A gépkarabély felém lendült, én megmerevedtem lépés közben. Ennyi, Kárászka. Mogorva bácsi átvert. A kelléténél gyorsabban guggoltam le. Kezem előrenyúlt a dédelgetett cél felé. Ujjaim hideg fémet éreztek. Felnéztem Kárászra, és lefagytam.

Még mielőtt felkaphattam volna a fegyverét, az ellenség kezében megjelent egy pisztoly. Alattomos rohadék. Rögtön tüzel, és értem eljön a rózsaszín ruhás kislányka a kaszával.

Az idő megállt. A Kárász által felém lökött automatát magam felé húztam, de az valahogy nagyon nehéz volt, és gyötrelmes lassúsággal mozdult. Sokkal lassabban, mint felemelni egy pisztolyt tartó kezet. Kárász diadalmasan elvigyorodott.

Hát, nekem most annyi...

NEM PERGETT le a szemem előtt az egész életem. Nem emlékeztem vissza sem születésem órájára, sem az első osztályra, sem az első ügyetlen szexuális próbálkozásomra, sem az utána történetekre. Helyette forgószél söpört végig az agyamon. A gondolatok kagylóhéjaként roppantak össze.

Húzd magadhoz az automatát! Fogd meg! Emeld fel! Még csak ne is célozz! Lőj!

Nem, nem vagyok rá képes.

Vesd rá magad Kárászra! Lökд félre a pisztolyt tartó kezét! Préseld magad alá! Vedd el a pisztolyt, és...

Nem, nem lesz rá időm.

Fordulj meg, és futás, míg nem késő!

Már késő.

Nem tehetek semmit, még csak imádkozni se tudok.

Az egész forgószél egy századmásodperc alatt átvillant a fejemben, majd letaglózott az apátia. Most meghalok, de mindegy. Mindennek vége.

A pisztoly megmerevedett Kárász kezében. Vagy az idő halt meg. Levettem a szemem az automatáról, és felnéztem a viccekbe szerelmesedett stalkerre. Ám ostoba pofája helyett valamiért egy gyerekes arcot láttam. Széleset, mint Harisnyás Pippié, copfosan, hatalmas masnikkal.

És a lánynak nem volt szája. Ám míg ez a gondolat végigsöpört rajtam, valaki keze balról jobbra szaggatott vörös vonalat húzott

rajta. Mintha egy görbe mosolyt rajzolna rá jelölőfilccel. A vékony, véres ajkak megteltek, felduzzadtak és lefolytak. A pisztolyt tartó kéz görcsösen megrándult. Lövés dördült, a lövedék a földbe fúródott.

Megremegtem. Az abszurd megszállottság visszavonult. A copfos lány nem volt többé. Csak a sípolva ziháló Kárász, átvágott torokkal. És valakinek a keze, aki egy pillanatig még tartotta a haldokló testet.

Gombóc tolult a torkomba. Nyeltem egyet. Moonlight leeresztette a kést, és elengedte áldozatát. Kárász a földre zuhant, és rángatózott. Ahogy a faluban a levágott fejű csirkék. Teste már halott, de még fut, mintha próbálna visszamenekülni a másvilágról ebbe a világba. Aztán elesik, rángatózik, és karmaival próbál belekapaszkodni az életbe. Mellette pedig szemét meregetve, csőrét csattogtatva, a levágott fej próbálja elmondani, mi van odaát.

Hála istennek arccal lefelé esett, és eltorzult képe nem látszott a kiömlő vérrel és düledt szemmel. Természetesen láttam már nem egy ilyet, de nem akarom újra látni. Undorító.

Moon mosolyogva nézett rám, de ebben cseppnyi öröm sem tükröződött. Mosolya sokkal inkább egy vértől bűzlő ragadozó fenevad kegyetlen vigyorára emlékeztetett.

- Az utolsó tréfája nem volt semmi - kuncogott. - A témához tartozott.

- Én láttam azt a lányt... - motyogtam oda nem illően. Olyan érzés volt, mintha a tartalmat kivették volna a fejemből, és helyébe vattát tömtek.

Moon rosszállóan hunyorogva nézett rám.

- Megint átmosták az agyad? - kérdezte fenyegetően. Talán maróan.

Megráztam a fejem, és magam felé húztam a gépkarabélyt, majd a vállamra dobtam. A reszkető test felé léptem. Míg Moonlight a kését törölgette Kárász nadrágjában, én kiteptem a pisztolyt összeszorított ujjai közül. Egy Makarov. Hangosabb, mint az ennek alapján készült BP, de ahogy a Kárász torkát átvágó mondani szokta, ha ló nincs, jó a számár is.

Moon eltette a kést, levette az elcsendesedett Kárászról a hátizsákot, és belenézett.

- Nem gondoltam volna, hogy örülni fogok, mikor újra látlak - motyogtam.

- Ez valami köszönöm? - szélesedett ki a vigyora.

Vállat vontam. Gondoljon, amit akar. Mondtam, amit mondtam, és máris problémázik a hallottakon.

- Hol van Nyámnyila? - kérdeztem, zsebre vágva a PM-et.

- Közel - mutatta az irányt Moonlight. - Otthagytam, és megmondtam neki, ne mozduljon, míg nem hívom.

Csodásak a te tetteid, Uram, döböntem meg lelkem mélyén. Nyámnyilának azt mondták, várjon, és ő csak áll, és vár. Ez valami új.

- Nyámnyila! - kiáltotta Moon.

Meglepetten felugrottam. Dühösen néztem a stalkerre. A francnak kiabálsz! Levágtad Kárászt, és azt hiszed, biztonságban vagy? Az öt gengszter legveszélyesebbje még mindig itt kódorog valahol a közelben. Meg Vászván kívül barangolhat erre más is... abba, hogy mi más, még csak belegondolni sem akarok.

Nyámnyila egy perc múlva megjelent. Koncentrálva és ziláltan, akár egy házi macska. Amikor megpillantott, kissé felvillanyozódott. Ahogy én a peresztrojka reflektorfényétől. De mosolyától valamivel vidámabb lett az élet, akár a dalban.

Csak hát, ez nem tartott soká. Elég volt egy pillantás Kárász hullájára, hogy összeomoljon.

- Itt meg mi történt? - kérdezte akadozva, fel sem pillantva Kárász hátáról, én pedig újra megörültem, hogy a halott férfi hasra borulva fekszik a földön.

- A nemzeti szatíra és humor egyik csillagának temetése - mondta cinikusan Moon. - Átment a holtak birodalmába, hogy megkeresse Tutanhamont.

- Miféle Tutanhamont? - értetlenkedett Nyámnyila.

- Az egyiptomit - magyarázta készségesen Moonlight. - Akinek a sírjából előásta az összes viccét. Én így képzelem a dolgot. Tutanhamon ül, Kárász meséli neki és társainak a vicceit. A hallgató udvariasan elmosolyodik, és megszólal: „Nálunk, az ókori Egyiptomban ezt a viccet úgy meséltük, hogy...”

Nyámnyila elfordult, és reménykedve rám nézett. Az olyanok, mint például Mogorva, talán nem viccelődnek a halálon. Én nem is vicceltem, bár akár meg is tehettem volna. Ha nem viccelődsz rajta, akár hozzá is költözhetsz.

- Gyere ide! - intettem neki.

Kivettem a zsebemből Kárász Makarovját, és Nyámnyilának nyújtottam. Ez nem kerülte el Moonlight figyelmét.

- És én? - érdeklődött.

Némán odadobtam neki a Kalasnyikovot. Moonlight röptében elkapta az automatát, feldobta, megfordította, tanulmányozta, és megbecsülte a súlyát. Aztán elégedetlenül felém fordult.

- Mogorva, ez üres.

Megvontam a vállam. Hát igen, üres.

Moon irigykedve nézett a Makarovot az övébe tűző Nyámnyilára.

- Szerinted Nyámnyila többet ér fegyverrel nálam? - kérdezte mérgesen a stalker.

Semmi ilyet nem gondolok. Nyámnyila pisztollyal sem ér annyit, mint Moon. De legalább nem lő hátba. Szüksége van rám.

- Nem bízol bennem - vigyorgott Moonlight.

- Nem - válaszoltam őszintén.

- Helyesen teszed - bólintott jelentőségteljesen, és beletúrt Kárász hátizsákjába. Elégedetten bukkant fel belőle, akár egy tejfölt nyalogató macska. Kezében egy teli tárat szorongatva a kalashoz.

- Én se bíznék senkiben a helyedben - mondta gúnyosan. - Még magamban sem.

És a „Moonlight and vodka”-t füttyörészve elkezdte kicserélni a tárat. Ez egy vadbarom, jegyeztem meg magamban tiszteletlenül. Pár napja még úgy tűnt, ismerem ezt a vicces, részeges és sikeres stalkert. Néhány órával ezelőtt azt hittem, már megismertem ezt a rohadék korrupt disznót. Most meg azon kaptam magam, még mindig nem tudok semmit a követőmről. Azt sem, mire számíthatok tőle.

- Mennünk kell - mondta Moon, félredobva a kiürült tárat. - Meg akartam keresni Kígyót és a cuccainkat, de úgy tűnik, ez már halott ügy.

Bólintottam. Valamit megtalálni ebben a ködben mindenképp halott ügy. Ahogy a gyakorlat is bemutatta, bajokon kívül semmit sem találnánk. De merre menjünk?

Moonlight befejezte a halott Kárász kizsebelését, és felállt. Egy PDA villant meg a kezében. Csipogott.

- Ni mán! - csodálkozott el Moon. - Megtalálta a hálózatot.

- Ki kellene kapcsolnod. Jelzed a helyünket.

A stalker legyintett. Tekintete a kézi számítógép képernyőjére szegeződött. Nyámnyila néma szemrehányással nézte. Számára ez még mindig vandalizmus. Hullarablás. Nem olyan könnyű hozzászokni, hogy a holtakat nem ünnepélyesen elföldelik, hanem simán kizsebelik.

Moon egy darabig turkált a kézi ketyerében, miközben elgondolkodva piszkálta nyelve hegyével letört fogát. Aztán elvigyorodott, majd ki sem kapcsolva a földre dobta a készüléket a halott Kárász mellé. A PDA egy ideig még világított a fűben, majd lassan kialudt, átváltott energiatakarékos módra.

- Arra kell menni. - Moon intett a ködben.

- Mi van arra?

- Dél - felelte kurtán Moon. - A dombok, a mezők, melyeken átjöttünk, a kedvenc távvezetékoszlopaid. A Szolgálat bázisa. Vodka, ágy és egészséges alvás.

Aha. És élőholtak, telepatikus képességű kutyák, anomáliák, meg egy csomó ki tudja, mi még. És mindez sokkal közelebb, mint a vodka és az ágy. De ezúttal Moonnak igaza volt. Ideje elhúzni innen.

Bólintottam. A stalker vállára dobta a zsákmányolt hátizsákot, és kényelmesen megmarkolta a gépkarabélyt.

- Válgatok! - szakította félbe Nyámnyila.

- Mire?

Moonra pillantva Nyámnyila kissé félrehúzódott, lesütötte a szemét, de hangja határozott maradt.

- A Monolithoz indultunk. Miféle vodka?

- Te a Monolithoz mennél egy szál pisztollyal? - horkant fel gúnyosan Moon. - Zászlóval a kézben.

- De...

- Igaza van - szólaltam meg halkán. - Most más feladatunk van.

Nyámnyila duzzogott, de nem vitázott. Felzárkózott Moon mögé. Én zártam diadalmenetünket. Milyen gyorsan változnak errefelé a dolgok!

Némán talpaltunk. Ám mikor az út felfelé tartott, én valahogy újra összeomoltam, és megosztottam Moonlighttal a csernobilival kapcsolatos gondolataimat. A stalker gúnyolódott, mondván, a kutyáknak nincs más dolga, mint itt üldögeálni egyhelyben, és várni a megjelenésemet.

Mondjuk, pont ugyanannyi eséllyel akár az Elefántcsontparti Köztársaság nagykövetét is várhatnák. Ám mindezzel együtt kezdett óvatosabban mozogni. A gúnyolódó léptei merevebbé váltak. És feszültebbé.

Szerencsére a domb túloldalán nem volt kutya. Se csernobili, se vak, semmilyen. Moon elvigyorodott, és tett még néhány obszcén megjegyzést, mondván, a kutyákkal kapcsolatos asszociáció még az amúgy is csekély érvelőképességem maradékát is kiütötte belőlem.

A lejtőket gyakran váltották emelkedők. A köd kissé elvékonyodott. Moonlight felvidult. Én is nagyon szerettem volna lazítani egy kicsit, de elégedett képére pillantva csak még jobban felhúztam magam. Ez tilos. Sosem lazíthatsz. Még akkor sem, ha úgy tűnik, a legrosszabbon már túl vagy. Még ha tudod is, hogy rosszabb már nem lehet. Csak utalj erre a Zónában, és azonnal elmagyarázza neked, mekkorát tévedsz. Ha szerinted már nem lehet rosszabb sehol, rögtön megmutatja, van ahol mégis.

Örülj hát annak, amid van, de örömdet ne mutasd ki, nehogy rosszindulatával beárnyékolja! Ez a szabály. Magamban kuncogtam. Nem csoda, hogy ezzel a hozzáállással kivívtam a becenevem. A Mogorva még enyhe kifejezés. Megjegyzem, pocsék egy szerep.

Furcsa, ez hogy jutott eszembe? Korábban nem zavart. Nemcsak a szereppel, de a létezés e módjával is elégedett voltam. Nem is gondoltam bele, hogy lehetne másképp is. Egy álom reményében éltem. És most? Mi változott?

Semmi. Egyszerűen a mogorva stalker váratlanul megpillantotta önmagát, kívülről. Végigmérte, és meglepődött. Nyámnyilának vagy Moonlightnak hála. Vagy talán csak a véletlennek.

Hirtelen feltört bennem a felismerés. Váratlanul. Mintha forró zuhany alatt állva a szokottól eltérően jeges víz csapott volna le rám. Az összes szabályom, az egész életmódom, minden komor gondolatom, fabatkát sem ér. Mi készítetett rá, hogy magamba fordulva bezárkózzak?

Az élet? Hülyeség. Az élet olyan, mint Moonlight, a maga kiszámíthatatlanságával, ahogy minden logikával szembe- szállva békésen együtt él a maga belső filozófiájával. Az élet Nyámnyila, a maga naivitásával és örökös gyerekhez méltó naiv kérdéseivel. Tudni akar. Érdeklődik. Minden érdekli. Én meg tudok. Vagy inkább azt hiszem, hogy tudok. Valójában én is alig valamivel tudok többet nála, de Nyámnyilával ellentétben, engem nem érdekel. Még Kárászban is, aki egy perccel a halála előtt is szakállas rossz viccével mérgezett, több élet van, mint bennem.

Szabályokat alkottam magamnak. Miért? Hogy megvédjem magam a világ többi részétől a saját komor életemben. Igen, tudom, hogyan kell biztonságban létezni. Nálam senki se tudja jobban, hogyan kell a Zónát járni, cipelve a relikviákat, kis kockázattal, vagy kockázat nélkül gyarapítani a tartalékaimat.

Nem valószínű, hogy akadna akár csak egyetlen másik stalker is, aki annyit keresett a Zónában, mint én. De mi értelme, ha nem tudok mit kezdeni a keresményemmel? És én egyáltalán nem

tudok, és nem azért, mert nem lenne hol laknom másutt. Csak félek megtörni a kialakult kényelmetlen, de abszolút érthető és megbízható kört. Mert minden változás kockázat. És én nem szeretek kockáztatni. Ijesztő.

Élt valaha egy Gyima nevű fiú a világban. Patakként csörgedezve futott valahová. Rohant élni. És akkor beledobtak egy követ. Egyet, kettőt, hármat. Mindenki dobálta. Csak hát a srác nem akart több követ. És ahelyett, hogy tovább igyekezett volna, megállt. A csobogó patakából nem folyóvá, hanem tóvá vált. Állóvízként bezárkózva. Eleinte egyszerűen csak állt, gyűjtve az erőt a jövőre. Majd hamarosan, anélkül hogy észrevette volna, elkezdett posványosodni. Partjait benőtték, vize poshadt lett, békalencsével borított. És aki egykor zajosan tört erőre, elmocsarasodott.

Én magam skatulyáztam be magamat. Meggyőztem magam, hogy nem tudok e kereteken kívül élni. Meggyőztem magam, hogy egyáltalán nem tudok élni. Nem vagyok képes rá. És hittem mindebben. Ahhoz, hogy valamit megváltoztassunk, nem elég csak futni és csobogni. Száguldani kell. Minőségi ugrásra van szükség. Ugrásra, a következő szintre.

Az életben mindenhol így van. Ha számítógép-eladóként elégedetlen vagy, attól, hogy motorkerékpár eladásra váltasz, nem leszel boldogabb. Bemagyarázhatod magadnak, hogy most majd minden megváltozik, kitörsz a határaid közül. De míg ki nem ugrasz a dobozodból, semmi se változik.

Arról álmodozni, hogy egyszer majd összeszeded az erőd a kiugráshoz, ostobaság. Ugrálni kell. Lehet, hogy nem ugrasz ki azonnal, elesel, bevered a fejed. És akkor mi van? Mindig fel lehet állni, és újra megpróbálni. És hagyd, hogy kinevessenek! Az nevet,

akinek nincs ereje kipróbálni önmagát. Irigységből nevet, mert rájött, sosem lesz képes ugrálni. És nem elég próbálkozni.

Te is pont ugyanúgy láthatod mindazokat, akik megpróbálnak kiugrálni, és nevetni magukban a saját kudarcaikon. Továbbra is létezhetsz saját a határaid között, és vigasztalhatod magad a reménnyel, hogy egyszer majd felugrasz, és megmutatod nekik. Csak sosem ugrasz. Még csak meg se próbálsz ugrani. A mocsaradban fogsz meghalni. A saját határaidon belül. A saját szabályaid között. A magad rothadó kis világában, melyet kifejezetten azért alkottál, hogy biztosítsa és hosszabbra nyújtsa céltalan életed.

Aki nem próbálkozik, sosem lesz képes rá. Ez az egyetlen érvényes szabály az egész örült világban.

- Ez mi? - állt meg Nyámnyila.

A fenébe! Úgy tűnt, már csak két lépésre vagyok az igazságtól, ő pedig fogta magát, és mindent tönkretett.

Moonlight ment elől, tehát ő állt meg utoljára. Felénk fordulva megkérdezte:

- Hol?

- Arra - mutatott oldalra.

Követtem az irányt. Néhány lépéssel jobbra valami szinte izzott a fűben.

- Relikvia - jelentette ki Moonlight.

- Milyen? - riadt meg Nyámnyila.

- Ritka.

Moonlight a ragyogás felé lépett. Félúton megfordult, és Nyámnyilára kacsintott.

- Felszedjük, és meggazdagszunk. Negyven százalék a tiéd, mert észrevetted. Hatvan az enyém, mert felszedem. Mogorvát meg kihagyjuk. Ő már amúgy is gazdag.

A stalker a fény fölé hajolva hátával azonnal elzárta a látványt. Egy másodperccel később a háta megremegett. Váratlanul felegyenesedett, és megfordult. Arca izgatottá vált.

- Mi van ott? - kérdeztem rossz érzésekkel. A szivárványos hangulatnak nyoma sem maradt.

- Ez nem relikvia - mondta Moonlight komoran. - Ez egy PDA.

Szívből megkönnyebbültem. Fellélegezve felsóhajtottam. Az ingyen adott ajándék itt mindig ijesztő.

- Eladjuk - mondtam. - Negyven százalék Nyámnyiláé, mert észrevette. Hatvan neked, mert felveszed. Én meg majd megoldom valahogy, ahogy mindig.

De Moon nem értékelte a tréfát.

- Nem érted - mondta ugyanolyan hangon. - Ez az én PDA-m.

A KÉZI számítógépét innen messzire ütöttem ki a kezéből. Ugyanott, ahol levágta rólam a köteleket. A készülék a fűbe esett, és ott maradt, ahol nem érte el a hálózatot. Ezért senki sem találhatta meg. Vagy ha mégis, akkor miért hozta el ilyen messze, csak hogy újra eldobja?

- Biztos vagy benne?

- Tapogasd meg a gatyád! - tanácsolta dühösen Moonlight. - Aztán mondd meg, biztos vagy-e benne, hogy a te farkad van ott, nem, mondjuk, Nyámnyiláé!

- Menj a fenébe!

- Menj te! Ez az én PDA-m.

- Az lehetetlen! Ki hozta volna ide? Ha csak...

A szörnyű sejtelemtől kirázott a hideg. Libabőrös lett a hátam, homlokomat kiverte a jeges izzadság. Ez lehetetlen, hacsak nem keveredtünk vissza ugyanoda. De a fenébe is, végig egyenesen jöttünk. Jó ideje. A másik irányba. Nem érhattünk vissza.

- Nézd meg, hol vagyunk! A navigátoron.

- Okoskodsz? - csattant fel Moonlight. - Nincs hálózat.

Nincs hálózat. Igen, ott nem volt hálózat. A térképen nem lehetett megkeresni a tereptárgyakat. A ködtől nem látunk semmit. És ott is köd volt. Vagyis semmiféle iránymutatás nem létezett. Habár...

Felbecsültem az irányt, és óvatosan figyelve a lábam alá, elindultam onnan, ahol Moon felvette a PDA-ját. Ha valahogy

mégis visszatértünk ugyanoda, akkor az ott tartózkodásunknak más nyoma is kell hogy legyen. Ha nincs, akkor a kézi számítógép valami ismeretlen módon jókora távolságot megtett, minket követve.

Egy lépés, és nagyon megrémültem. Ha egy csörgőkígyó lett volna a lábam alatt, valószínűleg az se lenne ennyire ijesztő. De nem egy kúszó hüllő volt a talpam alatt. Leültem, és előrenyújtottam a kezem. Ujjaim enyhén reszkettek.

Nyugi! Mély levegő. Egy, kettő...

- Mi van ott? - kérdezte hangjában reménnyel Moon.

Három. Kilégzés. Szó nélkül felálltam, és megmutattam neki a levágott köteleket.

- A francba! - foglalta össze Moonlight.

És akkor még finom volt. Távoli őseink, akik hittek Baba Jagában, a kikimórban és más ismerős rémségekben, viszont még csak elképzelni se tudták az olyan területek létezésének lehetőségét, mint a Zóna, ilyenkor úgy mondták: körbevitték a szellemek. Fogalmam sincs, minket milyen túlvilági lény vezetett, de hallottam már ilyesmiről. Olyan, akár egy térbeli hurok. Bármelyik irányban. Az iránya ugyanis nem számít, mert végül visszatérsz oda, ahonnan elindultál.

Az ujjaim görcsösen gyűrögették tovább a kötelet. Moonlight a földre hajította az automatáját, mellé a hátizsákot, ráült, és gyötrődve fütyörészte a „Moonlight and vodka”-t.

Nyámnyila csak állt, hol rám, hol rá nézve. Ő volt az egyetlen, aki nem értette a dolgot. Boldog tudatlanság!

- Történt valami? - kérdezte meg végül.

- Történt - felelte Moon gúnyos vidámsággal. - Szarban vagyunk! Nyakig! Ül le, foglalj helyet! Ahogy otthon.

- Mi van, nem megyünk tovább? - értetlenkedett Nyámnyila.

- Annak most semmi értelme.

Közelebb mentem, és leültem a főre. Nem mondanám, hogy egyetértettem Moonnal. Mindig érdemes tovább próbálkozni. Igaz, én még sosem láttam élő stalkereket kivagy belépni egy ilyen hurokba, de ez nem számít. Jobb megpróbálni megtalálni a kiutat, mint ülni, és várni az éhhalált. De senkit sem akartam siettetni.

Minden embernek megvannak a maga adottságai. Mindenkiiben lakik valami apró tehetség. Legalább valamiben. Moon enyhén szólva is kiváló mesemondó volt. Hány olyan dumát hallottam tőle, hogy zsaru, ügyvéd, nyomdász és az ördög tudja, ki nem volt még. Hogyan segített könyveket írni, és hogyan indult az Állami Dumában. Az effajta történetek általában részegen dőltek belőle, amitől csak még hihetlenebbé váltak. Ám ahogy most a térbeli hurokról szóló történetet hallgattam tőle, kész lettem volna akár azt is elhinni, hogy ő maga írt könyveket, és indult az elnökválasztáson.

Moonlight úgy hevert a földön, mint egy hajléktalan. Csak a hátizsákot igazította a feje alá. Nyámnyila leült mellé, és hallgatott. A mesélő pedig úgy dalolt, akár egy csalogány, ritkán szünetet tartva csak a hatásosság kedvéért, vagy hogy megnyalogathassa kitört fogát.

Nem csak úgy egyszerűen válaszolt Nyámnyila kérdésére. Úgy magyarázta, hogy mesének tűnt, de az ilyen meséktől a libabőr dudorai akkorák lettek, mint a csótányok. Ám az ilyen történetek az avatatlanoknak szólnak. Engem taszítottak. De tudtam, hogy ez most nem csak fantázia. Hogy mi ez az egész valójában. És hogy most nyakig ülünk benne.

Moon befejezte a történetét, és Nyámnyilára kacsintott. Ő elkapta a tekintetét, és úgy megborzongott, mintha az ujjával a

bordái közé döfött volna.

- Ez már csak így megy - jelentette ki Moonlight.

Nyámnyila lesújtottan nézett rám.

- Ez igaz?

Bólintottam.

- És akkor egyáltalán nincs kiút?

- Még sosem láttam senkit kilépni a körből - vallottam be őszintén. - Tulajdonképpen, én a mai napig azt hittem, ezek a hurkok csak szóbeszéd. De próbálkozni lehet.

- Hogyan? - horkant fel Moonlight.

- Te mit javasolsz?

- Semmit - vonta meg a vállát Moon. - Várunk, és figyeljük, mennyire vonatkoznak erre a hurokra a hétköznapi világ törvényei. Azon tűnődöm, éhen halhatok-e itt? Ha nem, akkor egy örökkévalóság áll előttünk. Bolyonghatunk a végtelenségig a nem létező kijáratot keresve, rohangálhatunk fel-alá hisztérikusan őrjöngve, vagy feketünk a fűben, és élvezhetjük az életet egy örökkévalóságon át. Én inkább az utóbbi lehetőséget választom.

- És mi van, ha létezik kiút? - kérdezte nekihevülten Nyámnyila.

- Ha elegendő lesz a heverészésből, unalmamban majd elindulok megkeresni - kuncogott a stalker. - Egyelőre nincs kedvem.

Akkorát nyújtózott, hogy majd leszakadt a csuklója, és rám nézett. Láthatóan érdektelen célpontnak tűnhettem, mert szinte azonnal Nyámnyila felé fordította a tekintetét.

- Figyelj, Nyámnyila! - kiáltott rá.

- Mi van? - válaszolta ő bágyadtan.

- Akkora szarban vagyunk, hogy annál mélyebb nem is létezik - mondta Moon vidáman. - Lehetne, hogy végre elmondd, mi a fenéért vagyunk itt?

- Miért kéne? - ráncolta homlokát Nyámnyila.

- Érdekel.

Moonlight nyelvével kitört fogát nyalogatva felült, és Nyámnyilára nézett. Ő sietve elfordult. És rögtön belebotlott az én pillantásomba. Őszintén szólva, engem is érdekelt a dolog, ezért nyugősen eltakarta a szemét.

- Érdekes lenne tudni, miért döntöttél úgy, hogy elpazarlod a fiatal életed. Na szóval, mit akartál kérni a Monolittól? Pénzt? Hatalmat? Világuralmat? Nem hiszem. A hozzád hasonló bolondoknak ezekre nincs szüksége. Akkor mit? Ne legyen háború, betegség és öregség?

- Én nem vagyok olyan nemes lélek, mint amilyennek te látsz - jelentette ki Nyámnyila komoran. - Ugyan aggódom az egész világért, de távolról sem ez az első.

Meg is volnánk! Akkor mit akar magának? Miért adja az ördögnek a lelkét a mai értelmiség?

- Tényleg azt akartad kérni, hogy az összes nőt megkapd? - nevetett fel Moon.

Nyámnyila felnézett, és jeges pillantást vetett Moonlightra.

A stalker elhallgatott.

- A feleségem kórházban van - mondta Nyámnyila nagyon halkán, mint aki valami titkot bír ránk. - Rák. Gyógyíthatatlan. Másfél hónap van hátra az életéből. Már annyi se.

Nocsak. Kiderült, hogy Nyámnyilának felesége van. Erre nem számítottam. De mégis mire? Hogy anyuci kisfia? Hogy képtelen bármire? Hogy nem tud alkalmazkodni az élethez? Ez persze attól is függ, milyen az az élet. Az ittenihez például nem alkalmazkodott. Én meg a normálshoz nem alkalmazkodtam, másképp nem menekültem volna ide.

Moonlight fulladozott. Megőrizte tréfás hangnemét, csak hogy alátámassza saját szerepét.

- Ennyi az egész? Mindent egy nő miatt?

- Nem egy nő miatt. - Nyámnyila hangja metsző volt. - A feleségemért.

Moonlight mosolygott. Nem obszcén módon, mint általában, hanem finoman, kedvesen.,

- Najó, ne haragudj! Irigyellek, Nyámnyila.

- Miért? - értetlenkedett a másik. Meglepett zavarodottsággal nézett Moonra.

- Te még nem felejtetted el, hogyan kell szeretni.

- És te?

- Én elfáradtam - mondta váratlan unottsággal Moonlight. Tekintete elkalandozott. Úgy tűnt, túl akar nézni ezen a gyűlöletes kis világon. Tiszta erdőt, folyót és hegyeket látni. Normálisát, sugárzás, mutánsok, anomáliák nélkül. De Nyámnyila mögött csak én ültem, távolabb meg a köd.

Belém akadva bosszúállóan elvigyorodott.

- Mogorva senkit se szeret. Önmagán kívül. De az a baj, hogy még önmagát sem igazán.

Mekkora barom! Nagyon szerettem volna válaszolni, de nem tudtam, mit. Az igazsággal nehéz vitázni. Moonlight tudja ezt. És úgy tűnik, megtalálta a gyenge pontomat. Eltalálta. Kíváncsi lennék, ez vajon ösztönös, vagy kiismert, akár a saját tenyerét?

Nem tudtam mit válaszolni, ezért fapofával elfordultam.

Döbbenet száguldott végig rajtam. Szóval így állunk.

A fegyver után kaptam. Reakciómat látva Moon már azelőtt kinyúlt az automatájáért, hogy láthatta volna, mi történik.

Valami tényleg történt. Vadkan Vászja nagyjából öt méterre állt tőlünk, pimaszul vigyorogva. Hogy hogy sikerült hangtalanul a

közelünkbe kerülnie, az rejtély maradt. Kinézete nem kevésbé volt meglepő. Keze a zsebében. És málha nélkül. Se felszerelése, se fegyvere nem volt.

Felemeltem az automatát. Moonlight ismét megelőzött. Míg én a gépkarabély után nyúltam, ő már célba is vette Vászkát a kalassal.

- Nem ajánlom, hogy lőj - rázta meg a fejét Vadkan.

Moon nem reagált, fegyverét továbbra is Vászjára fogta. Én követtem a példáját. Vadkan gonoszul elvigyorodott, és kihúzta a kezét a zsebéből. Egy takaros fémkarika volt az ujjára húzva.

- Tudjátok, mi ez?

ÉN TUDTAM. Moonlight is. Nyámnyilában nem vagyok biztos, bár ő is sejthette. Nem tudni, mit láthatott a filmekben. Vadkan tudta, hogy mi tudjuk, és kiélvezte a helyzetet.

Előhúzta a zsebéből a másik kezét, és felmutatott egy kibiztosított gránátot.

- Elég csak ellazítani az ujjam - mondta, szadistamód ízlelgetve minden szót -, és annyi. Jön a bummm. Nem érdekel, ki tud elbújni. Senki se tud. Elhihetitek. Még hat ilyen van a zsebemben.

Moon leeresztette a Kalasnyikovot. Én szemrehányóan néztem rá, de a stalker csak a halántékára koppintott az ujjával. Hülyeségre nincs orvosság. Követtem a példáját.

- Na, így már jó - vigyorodott el Vadkan.
- Mit akarsz? - érdeklődött Moon, amennyire képes volt.
- Magadtól nem jössz rá?
- Menekülnöd kell - jelentette ki Nyámnyila.

Vászka döbbsen nézett, rá, mintha valami erre teljesen alkalmatlan tárgy szólalt volna meg a szeme láttára.

- Fogd be! - tért magához Vadkan, és felém fordult. - Igaza van. Menekülnöm kell. Természetesen lelőhetnétek, és visszamehetnétek, de nem fog sikerülni.

Én hallgattam. Vadkan rám nézett, és szeme megtelt örülettel.

- Követtem a lövéseket - hadarta monoton hangon. - De már nem volt ott senki. Senki, aki lőhetne. Csak egy humanoid, csápokkal az orra helyén. Vérszívó, hogy rohadna meg! Tudod,

milyen szemtől szemben egy vérszívóval? Olyan, mint egy lopakodó repülőgép. RAD repül, és neked annyi.

Alig észrevehetően elkezdett egyre hangosabban és gyorsabban beszélni. Kiderült, hogy Kárász lelépett a vérszívó elől, de az „ikreknek” nem volt rá idejük.

- Én lelőttem - folytatta Vászka, és kezdtek ismét emberi intonációk megjelenni a hangjában. - Két tárat beleeresztettem. Kifogyott a lőszer. De - nézett körül győzedelmesen, felmutatva a gránátot - gránátom még maradt. Szóval van egy ajánlatom számodra, Mogorva.

Vászka a mondat közepén elhallgatott, és dühödten rám meredt. Ilyen mély benyomást tett rá a vérszívó? Vagy valami más? Amikor tomboltam, nekem is ilyen volt az arckifejezésem?

- Hallgatlak.

Vászka elégedett mosolyra fakadt. Nyilvánvaló, hogy szeretett a helyzet ura lenni.

- Elviszel a rejtekhelyedre, én elveszem a pénzt, és végleg eltűnők a Zónából. Ahogy ez az idiótád mondta, menekülnöm kell. A Zóna már nem fogad be. És ki menne el innen pénz nélkül?

- A hullák - vigyorodott el Moonlight.

- És a vesztesek - tette hozzá halkan Nyámnyila.

Meglepetten néztem az utóbbira. Vászka viszont dühösen felordított.

- Mindketten kuss! Te pedig, Mogorva, gyerünk, pakolj, és induljunk!

- Nem zsibbad el az ujjad? - kérdeztem ártatlan hangon. - Messzire megyünk.

Vászka görcsösen nyelt egyet, mint aki mérlegeli a lehetőségeket. És még erősebben megszorította a gránátot.

- Semmi felesleges duma!

Némán felálltam, készen rá, hogy elinduljak, amerre mondják. Bár nincs hová menni, mindenképp visszatérünk a kiindulási pontra. És az lesz nagy meglepetés Vadkannak.

- Vedd fel az automatát! - parancsolta Vadkan.

- Várj! - nyújtottam ki a kezem tenyérrel előre, figyelmeztetően.

- Van egy rossz hírem számodra. Csapdában vagyunk. Bárhová is indulunk, mindig ide érünk vissza. Térbeli hurok, tudod? De az is lehet, hogy időbeli.

Vadkan elsápadt. Arca megnyúlt. Ezt nem kellett volna mondanom. Rögtön elereszti a gránátot, és vége minden huroknak. Meg neki, nekem, Moonnak, Nyámnyilának. Reflexszerűen összerándultam, felkészülve a legrosszabbra, de nem történt semmi. Vadkan felnevetett, aztán újra. Majd hangosan felnyögött.

Vászka bekattant. Tőlem két lépésre egy gránátot szorongató eszelős állt. Én meg azt hittem, semmi sem lehet veszélyesebb és kiszámíthatatlanabb a Zónánál. De lám, elég csak egyszer túllépni a hétköznapi világ határain, és minden elképzelés erről a világról úgy omlik össze, akár egy kártyavár az ablakon át beviharzó szélben. Ha kinyitod az ablakot, a vár összedől, pedig úgy tűnt, stabilan áll.

Vadkan abbahagyta a röhögést, és jelentőségteljesen rám nézett.

- Hurok? Mi találtuk meg.

- Mit találtatok? - kapcsolódott be gyanakodva Moon a beszélgetésbe.

- A kézi masinádat - hahotázott Vászka, ismét meghülyülve. - És a köteleket. Én dobtam ide őket. Sokáig hurcoltam. Kétszer ledobtam, de elmentetek mellettük. Harmadszorra bejött. Bevették.

- Köcsög - sziszegte Moonlight összeszorított fogakkal.

Vászka ismét felnyögött. Annak a Vadkannak, akit alig pár órája láttam, nyoma se maradt. Atyám, mi történhetett a fejével?

- Már csak azért is megérte magammal cipelni ezt a szemetet, hogy most láthatom az ostoba képeteket - vidámodott fel Vászka.

- Najó, ebből elég, Mogorva! Fogd az automatát, és indulás!

Lehajoltam a fegyverért. De meg sem ijesztette. Mitől is kéne félnie? Ha lelövöm, a gránát felrobban. És nem csak egy. Nagyon közel vagyunk egymáshoz, szóval mindent fontolj meg, és nyughass! Ha távolabb tudnék kerülni Vázkától, lenne esélyem. De így nincs. Ráadásul most már neki sincs vesztenivalója. Mindent vagy semmit.

- Állj! - kiáltott rám Vászka.

Azon kaptam magam, hogy már el is indultam a Szolgálat bázisa felé.

- Ezeket el kell intézni - biccentett Vadkan Moon és Nyámnyila felé.

Egykori társaimra néztem. Moon összeszedett volt, és nem vigyorgott. Nyámnyila zavartan hallgatott. Valahogy nem hasonlítottak önmagukra. Eő a Vadkan-féle módszert át kell venni és később alkalmazni. Ha Moon többet hülyül a kelleténél, fogni egy gránátot. Nyámnyila elakad egy ostoba kérdésnél, kirántani a gyűrűt. Sokterápia.

De lesz még egyáltalán „később”?

- Nem - ráztam meg a fejem. - Én nem lövöm le őket. Jobb, ha rögtön felrobbantod.

Vadkan felfújta magát, elvörösödött. Mintha megduplázódott volna a mérete. Kihívóan leeresztettem az automatát.

- Najó – egyezettbele Vászka váratlanul könnyen, majd hozzátette Moonnak és Nyámnyilának címezve: - Sajnál titeket.

- Köszönöm - dünnyögte a stalker.

- Úgy értem - magyarázta Vadkan -, ha valaki úgy dönt, hátba lő engem, ti majd eltemetitek. Ő pedig majd sajnálkozik rajtatok.

Moonra néztem, ő kacsintott. Vászka felém biccentett, indulásra szólítva. Megfordultam, és előrementem.

Vadkan követett. A hang alapján ötlépésnyire. Reméltem, nem görcsöl be az ujja. Nagyon nem szerettem volna. Mert akkor bár Moont és Nyámnyilát megmentettem, engem már senki se fog. Se a kacsintó Moonlight...

Ácsi! Miért kacsintott? Ez a hála kinyilvánítása volt, vagy az öröme? Másrészt, miért is ne örülhetne? Mint kiderült, a hurok nem létezik.

Plusz Vászka is leszakadt róla. Él, és ettől boldog. Vagy úgy döntött, tőlem búcsúzik így?

Istenem, köpök az összes Vászka-féle „ő megmentett, te meg eladtad” dumára! Felesleges nyomást gyakorolni az olyanok lelkiismeretére, aki ezzel nem rendelkezik. És mire gondol most Moonlight? Megborzongtam. Most ott örömködik hátul, hogy se Vadkan, se Mogorva. Már elég messzire jöttünk. Biztonságos távolságra. Vagy...

- Futás, Mogorva!

Az elnyújtott „á”-val felharsant rikoltás belehasított a fülembé. Moonlight volt az. Messziről rikkantotta.

Nem néztem hátra. Jobb valamivel később megbizonyosodni az igazságról, mint kielégíteni a kíváncsiságot, és belehalni az örömbé.

Moonnak nem kellett másodszor is rikkantania. Rögtön elhúztam onnan. Olyan gyorsan, amennyire csak tudtam.

Minden erőt beleadva a rohanásba. Sosem futottam még ilyen gyorsan százon. Igaz, a normális világban minden sokkal

könnyebb. Nincs mi ösztönözzön. Ha nem sikerült, elküldték újra próbálkozni. Semmi ijesztő. Ám ha a normát nem teljesítve a falhoz állítanának, országszerte sokat javult volna az átlag. Az élni vágyás nem az utolsó az érvek sorában, és erőteljes ösztönző.

Vadkan hátul üvöltött valami nyomdafestéket nem tűrőt. Súlyos csizmák dübögtek a fűvön. Vászka megpróbált utolérni, de tudtam, hogy az életemért futok, ő pedig még mindig nem igazán értette, miért is kell rohannia.

Automata kerepelt. Hála istennek, Moon határozottan jobban bánik a gépkarabéllyal, mint Nyámnyila. Csak ne tévessze el! Csak el ne akadjon! Csak...

Üldözőmet ledöntötték a lábáról, és a hangból ítélve a földre zuhant. Máris jön a robbanás... Egy újabb fantasztikus méretű ugrás után a földre lapultam. Épp időben.

A detonáció elsöpört minden hangot. A vad dübörgés zümmögő csenddé halványult. Egy időre elvesztettem a hallásomat. Aztán megjelent a zümmögés, és rájöttem, a fejemben zúg. Remegő kézzel feltoltam magam, és átfordultam. Felültem.

A vállam húzódott. Egy aprócska repesz még így is megkarcolta. De ezen kívül hihetetlen szerencsém volt. Körülnéztem. Moont vagy Nyámnyilát még nem láttam ebből a távolságból a ködben. De azt a helyet, ahol Vadkan Vászka összeesett, igen. Nem tudom, hogy Moonlight találta-e el, vagy csak simán megbotlott, de hasra esett. Így testével takarta a felrobbanó gránátokat. A sors iróniája: el akart kapni, ennek eredményeképp megmentett, felfogva az egész csapást.

Magából Vászából nem sok maradt. Tulajdonképpen nincs mit eltemetni, már ha valakinek egyáltalán eszébe jutna elásni.

Megpróbáltam felállni, de nem sikerült. Kezem-lábam s reszketett. Szörnyű gyengeség uralta egész testem. Még a

másnaposságnál is rosszabb. De a fejem már kitisztult kissé, és a hallásom is visszatért.

- Mogorva! - szólították a távéiból.

A hang tompa és mély. Ki az? Moon? Vagy Nyámnyila?

- Itt vagyok - feleltem.

Meglepődve vettem észre, hogy saját magamat is valahogy furcsán hallom. Mi ez? Könnyű agyrázkódás? Még sose tapasztaltam meg magamon, mi történik olyankor. Szóval meg sem tudom mondani, hogy most az van-e vagy sem.

Erőlködve hasra fordultam, és négykézlábra emelkedtem.

- Mogorva! - szólított ismét a bömbölő hang.

- Itt vagyok. Erre!

Olyan erősen kiáltottam, hogy éreztem, megfeszülnek a hangszalagjaim. Szóval hangosan. Merthogy hallás alapján nem tudtam, milyen hangosan ordítok.

Két homályos sziluett tűnt fel a távolban. Lassan feltápászkodtam, és integettem.

Megláttak. Felgyorsítottak. Nyámnyila jött elől. Moonlight csak pár lépéssel mögötte. Hiba volt, hogy a stalker előreengedte. De mekkora! Ha ő jön elől, minden másképp alakulhatott volna.

Nyámnyila gyorsan jött. Arca izzott az örömtől. Engem meglátva felderült, és felkiáltott:

- Mogorva!

És rohanva megindult előre. Épp csak elkerülte Vadkan maradványait, majdnem beléjük botlott, ettől megborzongott, és kitért oldalra. A mosoly egy szempillantás alatt eltűnt róla. Ahogy a két lépéssel mögötte lemaradt Moon képéről is lehervadt a vigyor.

Ez annyira lenyűgöző, gondoltam.

- Megállj, te bolond! - ordította a „lenyűgöző”, és előrevetődve vállával keményen meglökte Nyámnyilát.

Ő megtántorodott, és mivel képtelen volt megőrizni az egyensúlyát, arccal a földre zuhant. Moonlight holtra vált, tan torpant meg nyomában. Enyhén rázkódó testtel megmerevedett. Mi történik ott?

Fájdalomról, hányingerről és gyengeségről megfeledkezve szinte rohantam feléjük. Nyámnyila oldalvást gurulva felállt, és értetlenül bámulta. Moon arcán is meglepetés ült, de más árnyalatú. És Nyámnyilával ellentétben ő nem mozdult. Csak állt, akár Richelieu herceg emlékműve.

NEHÉZ VOLT nem észrevenni. Már ha legalább egy kicsit ismered a Zónát. Moon is észrevette, csak egy kicsit későn. Túl későn, hogy elkerülje. Nyámnyila már emelte a lábát. Egy lehetőség maradt, és Moon megtette. Azonnal, habozás nélkül. De milyen áron!

Pont az anomália közepén állt. Egy fél méter átmérőjű, épp térd fölé érő magasságú reszkető, átlátszó kör közepén. Állt, és imbolygott, nem merte, de talán nem is tudta volna megmozdítani a lábát.

Szinte Nyámnyilával egyszerre értem oda. Ő egész határozottnak látszott, és én már messziről rákiáltottam: „Ne menj a közelébe!”

Nyámnyila engedelmeskedett.

- Ez mi? - kérdezte szinte sírós, büntudatos hangon.

- A franc se tudja - válaszolt Moon. - Egy anomália.

Aha. Külső jelei alapján egy anomália, ehhez "nem kell jósnak lenni. Csak miért nem működik? Vagy működik?

- Próbálj meg kijönni! - mondtam halkan, vagy legalábbis úgy hittem, Moonnak.

- Mogorva, ne üvölts! - grimaszolt ő.

- Próbálj kijönni! - ismételt meg. - Csak nagyon óvatosan!

- Tanítsd meg az apát gyereket szülni! - vigyorgott, de szemében kétségbeesés ült. - Ha tudnék, már kijöttem volna.

- Nekem kellene ott lennem-- motyogta Nyámnyila.

Csak rájött végre! Neki kellene ott lennie. Gyakorlatilag már fél lábbal benne volt. És mindkettővel benne lenne a közepében, ha nincs Moon.

- Mit érzel? - kérdeztem Moontól.

- Semmit - csattant fel kissé a hangja. - Egyáltalán nem érzem a lábam. Mintha nem is lenne.

- Add a kezed! - mozdult Moonlight felé Nyámnyila.

- Fordulj fel!

Moon kissé hátradöntötte a testét. Könnyedén megingott, majd visszatért eredeti helyzetébe. Akár egy keljfeljancsi.

Hirtelen megfordultam, és előrenyújtott ököllel az épp mozdulni készülő Nyámnyila gyomrának rohantam. Bár ez most kissé erőtlenre sikerült, elég volt neki. Összegörnyedt, és elkezdett levegő után kapkodni, akár egy partra vetett hal.

- Ne mocorogj! - morogtam a fogaim között.

- Mogorva! - szólított Moonlight.

Ránéztem. Még mindig vigyorgott, de pánik és reménytelenség ült a szemében. Én vajon mit tennék a helyében? Biztos nem vigyorognék.

Bólintottam.

- Add a kezed! - kérte Moon gúnyos mosollyal.

Megráztam a fejem.

- Nem bí-í-zol bennem - húzta el a szót mérgesen.

- Ennek mi köze... - kezdtem, de elhallgattam.

Moon már megint gúnyolódott. Most is. És én újra bedőltem. A francba!

- Helyes - bólintott. - Jogosan. Na szóval, fogd Nyámnyilácskát, és menjetek mind a ketten! Fárasztotok.

A szemébe néztem. Sem kétségbeesés, sem pánik nem volt benne többé. Sem félelem, vagy gyengeség. Csak a zord

elszántság. Önkéntelenül is megborzongtam. Mekkora akaraterő kell ahhoz, hogy ilyen higgadtan, dührohamok nélkül, ilyen csodás távolságtartással haljon meg valaki! Senki se tudja, meddig tart a haldoklás, és milyen fájdalommal. És ő elküldi magát az utolsó reményét. Kedves mosollyal az arcán. Bár a remény csak illúzió, de ahogy mondják, a fuldokló az utolsó szalmaszál után is kapkod.

Moon nem kapkodott. Egyszerűen így döntött.

- Tehetek érted valamit? - kérdeztem ostobán.

- Van kesztyűd? - vigyorodott el Moon.

- Miféle kesztyű?

- Fáznak a tojásaim. Félek, hogy kihűlnek. Ha lenne egy kesztyűm, melegen tarthatnám - nevetett fel rekedten Moon, és rosszindulat nélkül hozzátette: - Menj már a pokolba! Húzzatok el! Kifelé innen!

Nyámnyila előrehajolt, de még mindig nem kapott levegőt. Könnyek szöktek a szemébe. Talán befolyásolhatósága, talán a túlzásba vitt erőteljes oktatási módszerem miatt.

Hátat fordítottam Moonnak, elkaptam Nyámnyila alkatát, és elrángattam onnan.

- Eressz el! - rikácsolta.

Úgy tűnik, a szükségesnél erősebben fogtam.

Megpróbált kiszabadulni. De szorításom mindennek dacára elég erős maradt. Különösen számára. A lényeg, hogy elrángassam innen, ne csinálhasson valami hülyeséget.

Moon erős. Erre nem számítottam. Ismét nem számítottam. Mennyi meglepetés egy nap alatt egyetlen embertől! És én még azt hittem, ismerem jól. Az kizárt! Alapjában véve kijelenthető, ha úgy érzed, hogy valakit ismersz, ismerd be magadnak, hogy mekkora bolond vagy! Hisz egyszerűen nem lehet annyira

megismerni a másik embert, hogy kijelentesd, ismered. Ha azt hiszed, igen, ostoba vagy.

Megfordultam. Moon sziluettje már felszívódott a ködben. Milyen sokat vesztettem mogorva elzárkózottságomban! Van, ami még pótolható, de valami örökre elveszett. Moonlight se lesz többé.

Nyámnyila belefáradt az ellenkezésbe. Már nem állt ellen, jött elveszetten. Épp csak vezetnem kellett, mint egy kecskét a kötélén. Elmélázó hang hallatszott hátulról a ködtől kissé eltompulva.

*Fix me a drink, make it a strong one,
Hey comrade, a drink, make it a long one,
My hands are shaking, and my feet are numb,
My head is aching and the bars going round,
And I'm so down, in this foreign town.*

Nyámnyila ismét megrándult. Erősebben, mint korábban. Énteljes erőből szorongattam ujjaimmal, tudván, hogy fáj. Nagyon fáj. De még ez sem akadályozta.

- Eressz! - sziszegte. - Eressz, Mogorva!

- Ne rángatózz! - mondtam olyan jeges hangon, hogy ha Moonlight hallotta volna, két kesztyűt, de még egy sálát is kért volna.

- Hogyhogy nem érted? - Nyámnyila csak még jobban rángatózott. - Nem érted? Ő miattam van ott. Nekem kéne ott lennem. Nekem!

- Nem tudsz segíteni rajta. Senki se tud. Én még azt se tudom, mibe került bele. Sohasem hallottam ilyesmiről.

Nyámnyila morogva próbált kifordulni. Rájöttem, hogy már nem sok kell, és nem lesz elég erőm, hogy visszatartsam.

*Tonight, there's a band, it aint such a bad one,
Play me a song, dont make it a sad one,
I can't even talk to these Russian girls,
The beer is lousy, and the food is worse,
And it's so damn cold, yes, it's so damn cold,
I know it's hard to believe,
But I haven't been warm for a week.*

- Eressz el! - kiáltotta vadul Nyámnyila, és a karomba mélyesztette a fogát.

Én összeszorítottam a sajátomat, épp csak vissza tudtam tartani az üvöltést, és a közelmúlt tapasztalatait figyelembe véve fél vállal a földre löktem. Nyámnyila ernyedten rángatózott, és leeresztett, mintha a támadásait tápláló akkumulátor maradék töltése is lemerült volna.

Semmit sem lehet tenni. Senki se tud segíteni rajta. Se Nyámnyila, se én, se a hadsereg, se a tudósok, se a stalkerek. Senki.

Azt hiszem, ezt hangosan mondtam. Valószínűleg Nyámnyilának, aki ide-oda tántorogva már csak azért mozgott, mert én egy volgai hajóvontató makacsságával vonszoltam tovább. Vagy csak magamat próbáltam meggyőzni.

Hátulról megérkezett a refrén:

*Moonlight and vodka take me away,
Midnight in Moscow is lunchtime in LA.
Ooh play, boys, play...*

Még sokáig hallottam a dalt. Még akkor is, mikor már olyan messzire jártunk, hogy gyakorlatilag lehetetlen lett volna Moonlightot hallani. Még ha teljes erővel egy megafonba ordítaná is.

A köd ritkult. Hamarosan szinte teljesen eltűnt. Csak ritkás emlékeztető maradt. Akkor megálltam, eleresztettem Nyámnyilát, és fáradtan a földre rogytam. Jött a kimerültség újabb hulláma. Sérült vállam, lábam fájt, fejem zúgott, fülem csengett.

Nyámnyila mellettem állt, és üveges tekintettel meredt rám.

- Lehiggadtál? - kérdeztem.

Bólintott.

- Most akkor beszéljük meg! Te nem segíthetsz rajta. Tényleg. Ez egy anomália, érted? Nem tudsz vele megegyezni. Nem adhatsz neki pénzt, nem ígérhetsz lakást egy sztálini magasházban. Sohase bírhatod sajnálatra. És nem fogadja el az áldozatod. Ha odamész, és azt mondd, engem vigyél el helyette, szívesen magához ragad. De őt egyszerűen nem ereszti. Érted?

Nyámnyilára néztem. Mellkasa besüppedt. Szomorú látványt nyújtott.

- Értem - mondta halkán. Vagy csak nekem tűnt úgy, hogy halkán.

Szánszalmas, félholt kinézete dacára a logika és a józan ész visszatérni látszott belé. Még fel is derült.

- Mondd csak, Mogorva! - szkájít meg újra, a hallhatóság szélén. - Válaszolnál nekem őszintén?

- Persze - bólintottam.

- Akkor mondd meg, miattam keveredett bele? Nekem kellett volna ott maradnom?

Összeráncoltam a homlokom.

- Senkinek sem kellett volna belekerülnie. Senkinek

- próbáltam kibújni. - Őt kapta el. Ez történt.

- Miattam? - ismételte makacsul.

Elkaptam a tekintetét, és felnevettem. Acélos, áthatolhatatlan. Ezzel a pillantással kezethat lehet törni.

- Megígérted, hogy őszintén válaszolsz - nógatott Nyámnyila. - Miattam történt?

- Igen - taglóztam le. - És azonnal megbántam. Hazudhattam volna.

- És most mit tegyek? - kérdezte.

- Éljl! Valaki megmentett téged. Nem azért, hogy ott halj meg teljesen haszontalanul. Ate kedvedért. A feleséged kedvéért, akiért a pokolba hurcoltál minket. Kaptál egy életet. Sokba került. Az ilyen ajándékokat nem szólnak s csakúgy.

Beszéltem és beszéltem, ő hallgatott, és bólogatott. De egy szavam se hitte. Talán azért, mert én magam sem hittem bennük igazán? Végül kifújtam a levegőt, és elhallgattam.

- Igazad van - bólított újra Nyámnyila. - Nagyon is igazad van abban, amit mondasz. De hogyan éljek tovább, ha tudom, hogy legalább megpróbálhattam volna segíteni neki! Megpróbálhattam volna, de nem tettem.

- Boldogan, míg meg nem halsz - motyogtam.

Nyámnyila szófogadóan bólított. Megnyugodtam. Sikerült lebeszélnem. Vagy egyszerűen csak belefáradt a vitába. Még egyszer bólított, valahová magába mélyedve.

- Igazad van - ismételte tompán. - Csak hát én nem tehetem.

Ezúttal ő volt a gyorsabb. Megpördült, és visszaroht a ködbe. Elfutott, még mielőtt lehetőségem lett volna rájönni, mi történik.

A pokolba!

- Állj! - kiáltottam, miközben talpra álltam.

Nem állt meg. Ledobtam a hátizsákot, és utánaeredtem. De már messze járt, és gyorsan futott. A távolság nem csökkent, a köd ismét sűrűbbé vált. A látótávolság a déli napfogyatkozás tempójával csökkent.

- Nyámnyila!

Nem jött válasz. Futottam utána, és kétségbeesetten értettem meg, hogy elveszítem. Egy perc, és alakja homályos foltta vált a ködben. Majd a folt is eltűnt.

- Nyámnyila! - ordítottam, míg meg nem fájdukt a torkom.

- Megálltam, hallgatóztam. Valahol a távolban egy rohanó ember lába még mindig csattogott a fűvön. Vagy csak nem képzeltem.

Hogy meddig futottam a ködben? Nem tudom. Rohantam, ordítottam, nem tudtam abbahagyni a kiabálást. Füleltem, próbáltam meghallani bármit. De körös körül csak a köd volt. Vattaszerű, áthatolhatatlan, vastag fátyol. Átláthatatlan és néma.

Amikor kiértem belőle, a hátizsák ugyanott feküdt. Kinek is lett volna itt szüksége rá? Ki járna erre? Itt nincs senki más, csak én. És nagy valószínűséggel nem is lesz senki más.

Fázva és berekedve felkaptam a hátizsákot, és elindultam felfelé a lejtőn.

Mindent elvesztettem. Ismét vesztettem, Csak hát, azelőtt hozzám közel álló embereket vesztettem el, pontosan tudván, milyen közel állnak hozzám, ezúttal viszont csak most ismertem fel közelségük mértékét, mikor már nem maradt senki és semmi.

És ki a hibás ezért? A szar világ? A szar Zóna? A szar emberek?

Nem, ez csak egy magányos seggfej szaros filozófiája. És most ismét duzzoghat, pikkelve az egész világra, és újra eláthatja magát mindenki elől. Gyerünk, Mogorva, hajrá! Találj bűnösöket, sértődj meg! Jól csinálod.

A bent bugyborgó düh kitört. Letéptem a hátizsákot, és keményen földhöz vágtam. Az automata mellé csapódott. Hátranéztem, vissza a lejtőn. Innen nagyon jó kilátás nyílt, még a köd ellenére is.

Mit csinállok?

Leülök, és várok.

Hiába, csikorogta az épelméjűség belső hangja. Menni kell. A Szolgálat bázisa felé vezető úton sok minden történhet. Ráadásul két-három óra múlva kezd sötétedni. Mire várnál? Csodák nem történnek.

És ha mégis?

Leültem a hátizsákra, és a ködös távolba bámultam.

NEM LÁTTAM meg azonnal. Túl messze volt. Bár magabiztosan lépdelt, sántított. Fáradtnak is tűnt. De mégis elindult! Egyedül, a segítségem nélkül. És most minden valószínűség szerint engem keresett.

Abból a Nyámnyilából, akivel néhány hete a 100 RAD-ban találkoztam, nem maradt semmi. A Zóna megtörte. Vagy talán nem is megtörte, inkább megedzette. Nem tudom. Azon kaptam magam, hogy most már semmiben sem vagyok biztos.

Nyámnyila felsétált a domboldalon egész a köd széléig. Lassan, szomorú méltósággal, kimért léptekkel. Ezzel együtt valahogy görnyedt, zilált, boldogtalan volt. A burzsoázia diszkrét bája. Képletesen szólva egy steppelt zakós értelmiségi. De nem vesztes, nem.

A szürke alak letörten, de nem megtörve igyekezett beleolvadni a tájba, feloldódni benne, akár egy álomban. Mintha rádírral próbálná magát kitörölni a mai sémából. De nem, nem sikerült.

Nem szóltam rá, pedig pont az ellenkező irányba ment, mint ahol voltam. Minek kiabálni, túl sok figyelmet vonz. Itt még a vidék is vad, bár emberek már előfordulnak néha.

Felálltam, vállamra dobtam a hátizsákot, és sietős tempóban követtem őt. Kiderült, hogy sántítása dacára is gyorsan halad. A távolság a vártnál lassabban zsugorodott. A rákiáltás vágya minden másodperccel csak nőtt, erősödött. Kinyitottam a számat, de a rikoltás a torkomon akadt.

Szörnyű gondolat ütötte fel a fejét bennem, akár egy éles fájdalom. Izzadsággal, hideg verítékkal, hányingerrel.

Mi van, ha nem is ő az? Már nem ő! Ki tudja, mi történhetett vele az anomaliaszerű kód tejszerű fala mögött? Talán a makacs, céltudatos Nyámnyila helyett már csak egy felperzselt agyú test caplat felfelé a domboldalon.

Istenem, bárcsak minden rendben lenne! Felgyorsítottam a lépteim. Mintha csak gúnyolódnának velem, apró elszáradt levelű, tüskés bokrok állták utamat. A pokolba! Majdnem futni kezdtem, ahogy próbáltam kikerülni a véget nem érő bokrokat.

A sántító alak bár rosszul, de látható volt. Most már sokkal közelebb. Úgy harminc méter, ha áttörök a bokrok között.

- Hé, állj meg!

A hang messziről jött. Felpattantam, és megráztam a fejem. Csak akkor jöttem rá, hogy nem velem kiabálnak, mikor szemem sarkából megpillantottam egy merev alakot a bokrok mögött. Ráadásul kettőt. Nagyon is ismerősöket.

Korán temettem őket. Nesze, Mogorva, egy tanulság a jövőre: soha se számold a halottak közé azokat, akiket nem láttál a saját szemeddel hullaként!

A halott Vadkan egyik rusnyapofája elállta Nyámnyila útját, és fegyverét ráfogva lassan közeledett hozzá. A másik hátulról, kezében az áldozat hátára mutató gépkarabéllyal. Szokásos útonálló trükk.

„Báj-báj, a sarok mögött bukkanunk fel - ahogy az egyik ismerősöm egy gyerekműsor dalára énekelni szokta -, bájbáj, ez túl sok neked. Most már túl késő kifogásokat keresni, nézegesd csak ezeket a csillagokat, hunyd le szemed, viszlát!”

Nyámnyila fegyvere, a szokásos módon, nem volt lövésre kész. Még mindig javíthatatlan.

- Fegyvert a földre! - parancsolta a Nyámnyila előtt álló.

A görnyedt alak előrehajolt. Nyámnyila lefegyverezte magát, és drámaian felemelte a kezét. A hátulról felbukkanó rusnyapofa fellökte. Az elől álló példány közelebb lépett, és felvette a ledobott holmit.

- Most pedig elbeszélgetünk - mondta a mögötte álló.

Az elülső bólintott, és megszólalt. Gyorsan, de nem hangosan. Ilyen távolról nem is lehetett megérteni, mit.

Igyekeztem a lehető legcsendesebben, észrevétlenül mozogni, és mivel a bokrok engedtek, egyre közelebb kerültem.

Ha Nyámnyila nem lőtt egyből, ehelyett engedelmeskedett, akkor a félelmem indokolatlan. Az agyával minden rendben. Ha az egy kaptafára készültek, úgy döntöttek, beszélnek vele, akkor nem lövik le a helyszínen. Szóval van még időm.

Megmerevedtem. Már csak húsz méterre voltam a suttyóktól és Nyámnyilától, vagy még annyira se. A bokrok fala mögött. Ha pár perccel korábban még átkaimmal próbáltam felperzselni ezeket, most készen álltam rá, hogy valamennyi általam ismert istenhez imádkozva hálát adjak a bozótért.

A beszélgetés csak töredékesen jutott el hozzám. De a jelentése így is gyorsan világossá vált. Egyszerű képpé formálódó frázistöredékek. A két, értelemmel nem túlzottan megáldott útonálló pont azt akarta, amire a nemrég a túlvilágra költözött vezérük annyira vágyott, az én pénzemet.

Bizonyára ugyanez történt néhány napja Moonlighttal is. Állt fegyvertelenül, körülvéve a pénzre éhes, semmit sem megérteni, semmilyen feltételeket elfogadni nem hajlandó csordával. Állt, és kereste a kiutat. És nem találta. De élni akart. Aztán meglelte a kiutat. Felajánlotta valaki más pénzét ezeknek a pénzsóvár gazembereknek. Az enyémet.

Nyámnyila most csak ugyanazt kínálhatja fel nekik.

Cserébe az életéért.

A rusnyapofa befejezte a tirádát, és Nyámnyilára nézett. Megfeszülve füleltem, hallani akartam a választ.

- Én nem tudom - felelte Nyámnyila.

Megkönnyebbülten felsóhajtottam. Nem mondhatott semmi mást. Értelemszerűen nem. Nem tudta, hol a rejtekhelyem. Senki se tudta, csak én. És nem is tudja. És nem is fogja. De valamiért a választától meglepően könnyűnek éreztem a szívem.

- Szóval kérésre nem adod - bólintott a rusnyapofa. - Akkor jön a keményebb módszer.

A bokrok közül rossz volt a kilátás, ezért a következő pillanatban nem értettem meg egyből, mi történik. Az első megmozdult, a második összerándult. Ezzel egy időben lövés dörrent. Nyámnyila, akit sokkal jobban láttam, megrázkódott, felüvöltött, és a combjához kapott. Vér szivárgott ujjai alól.

Ellenálltam a késztetésnek, hogy azonnal előugorjak. Közelebb kell kerülniük. Ketten vannak, mindkettő fegyveres. Nem lesz sok időm, így nincs lehetőség hibázni. Két lövés, két halott. Másképp nem megy.

Óvatosan, próbálva semmi zajt nem csapni kiszabadítottam magam a hátizsák pántjai közül. A BP markolata lehűtötte a tenyerem. Másik kezemmel óvatosan széthajtottam az ágakat, és bepréselődtem a bokrok sűrűjébe.

- Mit csinálsz? - mordult rá az egyik gengszter a másikra. Az, aki lőtt, arra, aki megütötte a hóna alatt, ezzel megváltoztatva a lövedék röppályáját. Ha nem így történik, Nyámnyila már mindkét lábára lesántult volna. Úgy tűnik, a lövedék félresiklott. Szerencsés.

- Mit csinálsz? - csattant fel a másik is. - Minek ellőni a lábát? És ha meg kell mutatnia, mert szavakkal nem tudja elmagyarázni, akkor mi van? Viszed a karodban?

- Erre nem gondoltam - ismerte be az első.

Lassan szétválasztva magam előtt az ágakat, és hátul megtartva, félig meggörnyedve benyomultam a bokrok mélyére.

A másik kezében késpenge villogott.

- Minek átlőni a lábát? - húzta el ragadozó módjára, közelebb lépve Nyámnyilához. - Anélkül is elmond mindent. Ha nem, levágom az ujját. Az egyiket. Aztán egy másikat.

A pofa keze kifehéredett, ahogy Nyámnyila csuklóját szorongatta. Maga felé húzta. A penge az ujjak közé került. Nyámnyila megdöbbsen, szeme kétségbeesetten csillogott.

- Sok ujjad van - folytatta az egy kaptafára készült negédes szadista hangsúllyal. - Ha nem mondd el az első ötnél, akkor áttérünk a másikra is. Beszélni fogsz. Hol a lerakat? No? Biztos megmutatta. Barátok vagytok, nem csak futó ismerősök. Még nála is laktál.

- Nem tudom - nyögte ki Nyámnyila rekedtes hangon.

- Még hülye is - háborodott fel a pofa. - Na, mondj búcsút az ujj adnak!

Egy lecsapásra emelkedő kés pengéje villant. Vagy talán nem is villant, talán csak a fantáziám játszott velem, egy valamikor korábban látott képet vetítve elé.

Nem hagyhatom!

Az ágakat eleresztve mindkét kezemmel megmarkoltam a pisztolyt, hogy megtámasszam. Ahogy nemrég még Nyámnyilának tanítottam. Felálltam. Minden villámtempóm ellenére az ágak még nálam is gyorsabbak voltak, és sikerült a

képembe csapódniuk. Fájdalmasan. De észre se vettem a fájdalmat.

Lőttem, gyakorlatilag célzás nélkül. Kapásból.

A BP halkan csattant. Nagyon finoman. Nem is mondanád, hogy lőtt valaki, ha nem tudnád.

Vér fröccsent Nyámnyila arcába, ettől ő csak még sápadtabbá vált. A lövedék közvetlenül a füle fölött csapódott a szadistába. A másik oldalon pedig valószínűleg leszakította a fél koponyáját. Meg se néztem, hová zuhan a hulla.

Egy lépés előre, harminc fokban elfordulni, és...

Mindennel együtt, mázlista vagyok. A másodiknak ideje se volt rájönni, mi történt. Arra igen, hogy megpillantson, és felemelje a gépkarabélyt. Inkább automatikusan, észre sem véve, mit csinál. De lőni nem tudott.

Pukkanás. A lövedék a gyomrába ment. A vesztes suttyó összegörnyedt. Ujja görcsösen ráfeszült a sátorvasra. És bár a sorozat a földbe csapódott, azért sikerült rám ijesztenie.

Pukkanás. Pukkanás. Pukkanás.

Az ujjam magától húzkodta az elsütőbillentyűt. Állj le!

A sorozat már azelőtt véget ért, hogy leereszthettem volna a kezem. A pénzemre éhes vörösnyakú holtan hevert, a haszontalan gépkarabélyt ölelgetve. Vagy talán még élt. Nem ellenőriztem. Semmi értelme. Négy golyóval a hasában nem élhet sokáig senki.

Kimásztam a bokrok közül, és Nyámnyila felé sétáltam. Alig élt, ahogy ott állt. A rémület belefagyott a szemébe. Nem csoda. Bár sok mindent látott már, az ujj levágására induló kés még mindig rendkívüli látvány számára. Csakúgy, mint az olyan embereké, akik saját agyvelejükkal fröcskölik tele a képét.

Tekintete a lábára siklott. Nadrágszára sötét volt, és nedves, szivárgott a vére, de a látottak alapján csak egy mélyebb karcolás.

Semmiség, az esküvőig meggyógyul. Bár miféle esküvője előtt? Már nő.

- Mo-mo-mo...

Nyámnyila fulladozott. Reszketett. Ajka remegett, szeme méltatlannak tűnt a férfias csillogáshoz. Bár ki mondhatná, hogy méltatlan? Én nem tudok sírni. De azt mondani, hogy a férfi nem sírhat... Nem, köszönöm. Van, amikor őszintén irigylem mindazokat, akik nem felejtettek el sírni.

Amikor belül minden összeszakad, könnyebb sírva fakadni, mint kitörni odabentről.

Közelebb léptem, és esetlenül megveregettem a vállát, ő felsóhajtott, és megsimogatta az enyémet. Megdermedtem, azon töprengtem, most mihez kezdjek vele.

Nyámnyila összerándult. Durván, görcsösen. Óvatosan megpaskoltam a hátát.

- No-no... Ennyi. Már vége. Nincsenek többen. Bevégezték.

A szavak ostobának, oda nem illőnek tűntek. Bár mi a helyes egy ilyen helyzetben? A motyogásom hatott rá, vagy összeszedte magát kissé?

Elhúzódtott tőlem, és felemelte a fejét. Annyi őszinteség, hála, odaadás volt a szemében, hogy éreztem, ahogy valami alattomosan megcsiklandozza belül az orromat, és átkúszik a torkomba.

- Köszönöm - fakadt ki belőle.

- Magadnak köszönd - válaszoltam, még magamnak is váratlanul.

- Miért magamnak? - húzta végig az orrát a kabátujján Nyámnyila.

Miért? Hülye egy kérdés, te Nyámnyila! Mert tudod, hogyan kell sírni. Mert nem felejtetted el, hogyan kell nevetni. Azért, mert

minden törékenységeddel és alkalmatlanságoddal együtt is megvan az akaraterőd, ami miatt törheted is a fejed. Mert te tudod azt, amit én nem. És amit Moonlight se tudott. Azért, mert már a létezéseddel bebizonyítottad azt, amiben én hosszú éveken át nem voltam hajlandó még csak hinni sem. Nem minden szaros körülöttünk, és nem is szar minden körülöttünk.

- Azért, mert ember vagy - feleltem halkán, és elfordultam. - Hol van Moon?

- Nem találtam meg - suttogta keserűen. - Elhiheted, egyáltalán nem találtam meg. Sem élve, se holtan. Még csak a helyet se, ahol ottmaradt. Ez hogy lehet?

Epilógus

A SEBE tényleg csak karcolásnak bizonyult. Semmi gond nem volt vele. A biztonság kedvéért ráöntöttem egy fél üveg peroxidot, tettem rá egy könnyű kötést, és ennyi. Épp csak egy kicsit sántikált tőle.

Viszont önállóan lépkedett. És nem panaszkodott. Még csak kérdésekkel sem állt elő. Vagy még mindig nem tudott észhez térni, vagy a korábbi kommunikációm végre beérett.

Így volt a legjobb. Őszintén szólva, nem volt kedvem beszélgetni. Kétségbeesetten próbáltam megérteni, ki vagyok, hol vagyok, de nem sikerült. Ez azonban nem tartott sokáig. Hamarosan egy mező tárult fel előttünk, melynek szélén egy, a múlt századból itt felejtett traktor ferde, meggömbült körvonala ágaskodott.

- Ó! - bukott ki hangosan Nyámnyilából.

Felé fordultam.

- Megismered? - kérdeztem kissé meglepetten.

Bólintott. Egyszerűen bólintott. Szó nélkül.

- Na szóval - kezdtem magyarázni. - Most délre fordulunk, és ha nem jön közbe semmi, két-három óra múlva otthon leszünk. Ott töltjük az éjszakát, reggel pedig kiviszlek innen.

A terv csábítónak és meglehetősen reálisnak tűnt. Úgy döntöttem, köpök a tényre, hogy itt nem lehet előre gondolkodni, terveket készíteni és lazítani. Belefáradtam az ostoba előjelekbe és

előítéletekbe. Mégis, mit jelent, hogy ne lazíts? Lazíts csak! A Zónában, akár a Broadwayn, csak a gprültek mászkálnak.

Nem - válaszolta Nyámnyila halkan, de határozottan.

- Mi az, hogy...

Elkaptam a pillantását, és ledermedtem. Szeme acélosan csillant. Makacs, súlyos, hajlíthatatlan pillantás, mivel nemcsak akaratot, de akár kart is lehetne törni. Mi a fene, Nyámnyila, ilyen pillantással?

Ám ezt a nézést már a legelején is észrevettem nála. De akkor miért neveztem el rögtön Nyámnyilának? Észrevettem, de nem fogtam fel. Vagy nem értettem meg. Néha minden olyan egyszerűnek tűnik: láttam, mondod, és minden világos, mindenki számára. De a megértés csak sokkal később jön. Az igazi megértés. Nem szavakkal, tettekkel.

- Ne sértődj meg, Mogorva! - motyogta sietve, mintha bűntudatot érezne. - De nekem muszáj. Már mondtam. Te is megértheted... meg kell értened.

Sóhajtottam.

- Ez az egész nem tanított neked semmit? Te nem érted? Ez a biztos halál. Mi már annyiszor majdnem meghaltunk. Csak valami abszurd véletlen baleset következtében élünk még.

- Értem - mondta halkan, de makacsul. - De nem tehetek mást.

- Ha meghalsz, az nem menti meg őt. Ezt mindenki megérti. Soha nem veti a szemedre senki - próbálkoztam.

Nyámnyila megrázta a fejét. Lágyan, kicsit akaratgyengén. De ebben a látszólagos akarathiányban olyan rugalmatlanság volt, hogy megértettem, hasztalan. Sohasem fogom meggyőzni az ellenkezőjéről.

- Talán amúgy se tudom megmenteni - jegyezte meg észszerűen. - De ha meg sem próbálom, azt soha az életben nem

tudom megbocsátani magamnak. Senki se fog emiatt ferde szemmel nézni rám, ebben igazad van, de... Hogy élhetnék így magammal?

- Én nem vezetek oda - ráztam meg a fejem. - Nem játszom a tűzzel. De ki tudlak vinni. Gondold át!

Lesütötte a szemét, és valamiért nem akart rám nézni.

- Én mindent megértek. Te már annyit tettél értem... végtére is az életemet is megmentetted... De megyek. Egyedül.

Megmentettem az életét. Nem is egyszer. Szóval letudtam az adósságom. Elszámoltunk. Csak mit ér neki ez az élet, ha nem tartja értékesnek? Alaposan végigmértem.

Felállt, és úgy nézett a lába alatt terjengő szemétre, mintha a Zóna flóráját tanulmányozná. Nem, ő ismeri az élete értékét. Valami más van itt.

- Viszlát!

- Viszlát! - Még csak rám se nézett. Akkor a pokolba vele! Íél felé fordultam, és átsétáltam a mezőn. A szívem sajgott a felismeréstől, hogy nem jut semeddig. Csodák nincsenek. Nem tudom, hogy a világban hogyan van, de a Zónában az ember egyedül nem harcos, ehhez nem kell jósnak lenni. Évek óta itt vagyok, tudom. És ha az esély, hogy együtt elérjük a csernobili atomerőművet, a nullához tendál, akkor egymagában a mínusz végtelenbe tart.

Másrészt, mit vacakolok? Ő maga döntött. Tudja, hová tart. Már első kézből tudja. Felnőtt ember. Se az apja, se a dajkája nem vagyok, és nem... Igen, alapjában véve senkije sem. És ő is senki nekem.

Megálltam, és önkéntelenül megfordultam. A távoli alak egyre kisebb lett. Így tűnnek el a végtelenben. Vagy az

örökkévalóságban, ami tulajdonképpen ugyanaz. A figura kisebb lesz, majd nullává válik, egy csattanás, és az ember sehol.

Mogorva, Mogorva, fordulj a Szolgálat felé, háttal Nyámnyilának!

Megfordultam, és hazaindultam. Ez itt a hazám. A Zóna, melyet mindig is szarnak tartottam, az otthonommá vált. Úgy gondoltam rá, mint az otthonomra. És akkor én mivé váltam? Ha logikusan gondolkodom?

Mi vagyok, ki vagyok, ha a helyzetet józanul nézem, és figyelembe veszem a becenevem is?

Mogorva, minden értelemben. Név szerint, életvitel és gondolkodásmód szerint. Komor, unott, az egész világból kiábrándult. Mizantróp, aki nem is egy álomban, de egy álomról szóló álomban él.

Mi lesz a következő lépés? Visszaérek, berúgok. Reggel jön a borongós másnaposság. Rátöltök vodkával. És még vagy egy hétig iszom és alszom. Ki kell aludnom magam végre. Aztán kezdek újra relikviákat hurcolászni. Apránként de gyakran. És eladni őket a kufár-csapos árszínvonalán. Folyamatosan, de olcsón. A titkos „takarékbetétemben” lévő összeg pedig egyre csak nő. Én meg arról fogok álmodozni, hogy egyszer majd kialakítok magamnak egy új életet. És akkor...

Csak ha szembenézek az igazsággal, akkor tudom, sosem fogom megtalálni magamnak ezt az új életet. Keringek körbe, próbálom elkapni az új élet szellemének uszályát. És akkor a kör végre megszakad. De az is lehet, hogy előbb kerget szívrohamba, vagy öl meg a Zóna, vagy örökre belefagyok valami besorolatlan anomáliába, ahogy Moonlight. Esetleg elvágják a torkomat, mint Kárászét. Vagy lelőnek, ahogy én a két, egy kaptafára készült, nekem névtelen maradt suttyót.

Akkor minden véget ér. Csak a rejtekhely marad, amit soha senki se fog megtalálni. Meg a szoba, amit a vállalkozó kedvű csapos ismét kiad valakinek.

Befejeztem. Kit próbálok becsapni? Sohasem fogok kitalálni semmit. A lerakatom tartalmát soha senki se fogja elkölteni semmire. És én sem élek soha többé, mert már rég meghaltam.

Lépéseimet le sem lassítva megpördültem, és elindultam az ellenkező irányba. Nyámnyila már nem látszott.

Az ördögbe is, Nyámnyila, hová mész? Épp most jöttél vissza a halálból, és most újra hozzá rohansz. De a pokolba a belső hanggal! A biztos halál várt ránk, de bármilyen paradox, az volt ott az igazi élet.

Megérezve a repedéseket a kereten, melyben hosszú évek óta létezem, kihúztam a vállam. A pokolba a keretekkel! A pokolba a szabályokkal! A pokolba a mocsárral! Képes vagyok élni! Élni, nem csak végigbotorkálni az életen a halálig. És ha már nagyon kevés maradt is belőle, de még ha már egyáltalán semmi, én akkor is meg fogom élni ezt az időt. Élni fogok, nem létezni!

Először a lövéseket hallottam meg. Aztán a morgást. Utána megpillantottam Nyámnyilát. Hátát egy magas fához szorítva állt, és megpróbált a vak kutyák felé lőni. Nem ment jól a dolog. Kettő ugyan már dögölten hevert, de további négy hurkokat leírva keringett a fa körül, megpróbálván elkapni a lábát, vagy kis szerencséivel valamivel feljebb.

Nyámnyila makacsul védekezett. De a kutyák száma nem csökkent.

A francba, még ötszáz métert se tett meg, máris bajba került!

Kényelmesebbre fogtam a gépkarabélyt, és egyes lövésre váltva siettem felé. Az első lényt pont akkor szedtem le, mikor már majdnem áttört a védelmén. Másodikra nem volt szükség. A

kutyák érzékelve az új fenyegetést, siettek visszavonulni. No, ég velük!

Nyámnyila örömeiben még néhányat a menekülő falka után lőtt. Felesleges, lőszerpazarlás. Le kell törni a kezét, aki így tesz.

Felé indultam. Kedvesen és vidáman nézett rám.

- Mogorva!

A „szevasz” helyett megteszi ez is.

- Személyesen. Téged hogy hívnak? - kérdeztem közelebb lépve.

- Nyámnyila - válaszolta nyersen.

- Mi a valódi neved?

Arcán hitetlenkedő meglepetés futott át. Úgy tűnt, ha egy közeli fa kérdezné, az se lepné meg jobban.

- Tolja - motyogta Nyámnyila zavartan. - De miért? Én már...

- Én Dimitrij vagyok - szakítottam félbe ékesszólásának újabb folyamát.

Ugyanolyan ostoba képpel nézett, nem is tudta, mit mondjon. Vicces.

- Á-á - húzta el végül. - Nagyon szép.

Hát nem, még mindig javíthatatlan. Éreztem, hogy elmosolyodom. Sok-sok év után először. A furcsa, régóta eltemetett érzés kifejezetten kellemes volt.

- Messzire jutottál. Egymagádban - nevettem. - Najó, üdvözöllek! Induljunk!

- Hová? - értetlenkedett.

- Északra, innen úgy...

Megálltam, és elgondolkodtam. A franc se tudja, milyen messze van ide a Négyes Reaktorblokk. Najó, nem számít, mennyire van, együtt megyünk.

- Mindegy jövök én is - összegeztem a kérdést, köpve a számtanra, és északnak fordultam.

Szerzőnkről

Alekszej Gravickij

Alekszej Gravickij 1978-ban született Moszkvában. A Pedagógiai Intézetben végzett pszichológia szakon. Mielőtt író és forgatókönyvíró lett volna, dolgozott tanárként, pszichológusként, egy képzési központ igazgatójaként, futárként, szerkesztőként, sofőrként és műszaki ellenőrként is. Soha nem tervezte, hogy író vagy forgatókönyvíró lesz, de mindig újabb és újabb történetek jutottak eszébe, amiket elkezdett papírra vetni. Több mint 20 regény, továbbá mintegy ötven novella fűződik a nevéhez. Ezeken kívül számos film és tévésorozat forgatókönyvét is ő írta. Köztük olyan híres alkotásokét, mint a *Földrengés*, *Kóma*, *Csikatyilo*.

Gravickij számos fantasztikus díjat nyert. A „Jó varázslóm” című novellája bekerült az *Erkölcstan* című kísérleti iskolai tankönyvbe. A *Földrengés* című filmet Oscar-díjra terjesztették elő.

Jelenleg drámát tanít Szárik Andreaszján filmművészeti tanodájában felnőtt hallgatók számára, valamint drámaműhelyt vezet gyermekeknek.